

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Romantic, lush, and suspenseful."—*New York Times*
bestselling author Suzanne Enoch on *The Highwayman*

KERRIGAN
BYRNE

The
Duke
with the
Dragon
Tattoo

The DUKE
with the
DRAGON
TÄTTOO

KERRIGAN BYRNE

St. Martin's Paperbacks

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Staci Hart'a - Yeni, eski bir dost

Gözlerinde rüya gören bir iblisin bakışları var.

-*Kuzgun*, Edgar Allan Poe

P

ROLOGUE

Newgate Hapishanesi, Londra, 1858 Sonbaharı

"Canını yakacağım," diye uyardı Walters, pipo tütününü ve Doğu Yakası'nın kömür dumanıyla çakıllanmış bir cockney tonuyla. Palamar direği genişliğinde bir boyun tarafından desteklenen neredeyse çocuksu yüz hatları hiç fark edilmese, çok daha yaşlı bir adam sanılabilirdi.

"Acıyı sevdiğimi fark ettim." Bunu söylerken bile, çocuk bunu gerçekten söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Newgate Hapishanesi'nde insan acısıyla arkadaş olmazsa, acı sürekli bir işkenceden başka bir şey olmazdı. Ondandır kaçış yoktu, bu yüzden çocuk ve arkadaşları onu içeri davet etmeyi, etkilerini incelemeyi ve sonra da acımasız bir etkinlikte karşılığını vermeyi öğrenmişlerdi.

Çocuk neredeyse bir erkek olmuştu. Gerçekten de, on sekiz yaşında, erkeklerin lideriydi. Walters, muhtemelen tanıdıklarının en irisi, sorgusuz sualsiz onun emirlerini yerine getiriyordu. Herkes yaptı. Bazıları onu sevdikleri ve saygı duydukları için. Diğerleri ona borçlu oldukları için. Daha da fazlası, ondan korktukları için.

Dürüst olmak gerekirse, *hepsi* ondan korkuyordu. Çünkü o bir acı ajanıydı.

"İşine bak, olur mu?" diye emretti.

Walters'ın etli parmakları sivriltilmiş tüy kalemin etrafına dolandı ve kalemi mürekkebe batırmaya başladı.

Çocuk, bu kadar iri ve hantal bir adam için ne kadar hassas hareketler, diye düşündü. Bu hareket hassasiyeti Walters'ı muhtemelen imparatorluktaki en iyi kalpazan yapmıştı.

Ya da hapse girmeden önce girmişti.

Walters hapishanede farklı türde bir sanatçı oldu. Bir adam bu gri taş duvarların arkasında meşgul kalmak için elinden geleni yapmak zorundaydı. Zinde kalmak için. Ya delilikten ya da canavarlardan uzak durmak için.

Çünkü bu yerin gölgelerinde her türlü azap gizleniyordu.

"Bunu nereden bulduğunuzu söylemiştiniz?" Walters, üzerinde siyah mürekkeple çatlamanmış, obsidyen üzerine kazınmış eski bir mühürle ağırlıklandırılmış ilginç çizgiler bulunan kirli deri parçasını işaret etti.

"Öldürdüğüm ilk zalimden," diye yalan söyledi çocuk. "Bir korsan."

Bir adam şöhreti kadar iyiydi. Bu dışarıda olduğu kadar hapishanede de doğruydı. Çocuk hiçbir zaman gerçeğin iyi bir hikâyesinin önüne geçmesine izin vermemişti, özellikle de kendisini daha tehlikeli gösterecekse.

Gerçek şu ki, haritayı ve mührü tutuklandığı gün, annesinin yanında kalan nazik ama yoksul bir Danimarkalı tarihçiden çalmıştı.

O gün aynı zamanda Caroline Morley'in cesedini Thames Nehri'nden çıkardıkları gündü.

Altın saçlı güzel kız kadar ölü olduğunu düşündüğü duygularını yutkunurken, ön kolunun alt tarafındaki ince deriyi parçalayan tüy kalemin ilk batışını dikkat dağıtıcı bir rahatlama olarak gördü.

Caroline'ın ölümünden daha kolay katlanılabilir bir acı.

Walters çalışırken çocuk da kafasında hesaplamalar yapıyordu. Planlar. Acil durum planları. Güvenli planlar. Sonsuz tahminler.

Ya bunu başarırsa? Kara Yürek Kardeşler yirmi yaşına geldiklerinde imparatorluğu yönetebilirlerdi.

Göğsünde çarpan heyecanı kontrol ederken, karnındaki titremeleri kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı. Bu yeryüzü cehenneminin içindeki son bir ay, dayanılmaz olmaktan başka bir şey olmayacaktı. Dövmede olduğu gibi, deri kırılmadan önceki baskı anları en büyük rahatsızlığa neden oluyordu.

Sadece bu işin bitmesini istiyordu. Tekrar gece havasını solumak istiyordu. Kurtçuklardan arınmış yemeklerin tadını çıkarmak. Ve sidik tadı olmayan ve çürük yumurta kokmayan su içmek. Taze samandan bir yatak hayal ediyordu ama soğuğa karşı bir battaniyeye razı olacaktı.

Sadece yumuşak bir şey. Nazik bir söz. Güzel bir görüntü.

Newgate'te geçirdiği yıllar boyunca böyle zevklerin var olduğunu unutmuştu. Rüyaları hariç. Her zaman çok canlı rüyalar görürdü.

"Şu korsanın ne dediğini bir daha anlat," diye teşvik etti Walters, yırtık pırtık bir bezle çocuğun etindeki kan izlerini silerken. "Konuşmak seni hareketsiz tutmaya ve zaman geçirmeye yardımcı olacaktır."

Çocuk başını salladı ve tarihçi Johan Sandergaard'ın bir akşam yemeğinde kendisini ve annesini bu hikâyeyle büyülediğini hatırladı. Genelde sakin olan adamın buz mavisi gözleri, atalarından miras aldığı fetih ateşiyle parlıyordu.

"Efsaneye göre, İsa'nın ölümünden yaklaşık elli yıl sonra, Britanya'yı başarıyla işgal eden ilk Romalı olan Claudius, kişisel günlüklerinde burada kendisini şimdiye kadar hiçbir imparatorun sahip olamadığı kadar zengin kılacak kadar şaşırtıcı bir şey bulduğunu yazmıştır. Vahşi yerli kabile Trinovantes'lerle yaptığı savaşlar nedeniyle, bulduğu şeyi yanında getirememişti. Onu ele geçirmek için çaresizce onu mühürledi ve Roma Süvarilerinin sancağı olan İskit Ejderhası Sigil'i tarafından korunmaya bıraktı. Peki ejderhaların neyi koruduğunu biliyor musunuz?"

"Herkes ejderhaların hazineyi koruduğunu bilir." Walters tüy kalemi bir kez daha batırarak çocuğun ön kolundaki kan izlerini sildi. Taze yaraların üzerinde tekrarlanan aşındırma deriyi iltihaplandırmıştı. Dişlerini gıcırdatma dürtüsüne direnen çocuk, gülümsemek istercesine dişlerini gösterdi.

"*Kesinlikle*," diye onayladı çözülmeyen çenesinin arasından. "Claudius Britanya'ya dönmeden önce zehirlendi ve bıraktığı tek ipucu bu mühürdü."

Her iki adam da mührü baktı. Dört pençeli yılanı bir ejderha figürü ve korkunç dişleri arasında yılan gibi kıvrılan bir dil, iki kelimenin kazınmasının altında hırıliyordu. *NIGRAE AQUAE*.

Çocuk, kan kardeşi Dougan ona okumayı öğrettiğinde, nihayet kelimelerin ne anlama geldiğini anlayabileceğini ummuştu ama öyle bir şansı yoktu. Kesinlikle İngilizce değillerdi.

"Peki, m    r  n haritayla ne ilgisi var?" Walters, çatallı çizgileri tam olarak bitirip m   r   çocuğın ham derisine kazımaya başladığında onu d  rt  kledi.

"Dokuz yüz yıl sonra, Dan Kralı Sweyn Forkbeard Britanya'yı işgal etti. Arazi üzerinde sadece bir köprü vardı ve     kahraman Anglo-Sakson savaşçı, k  y  n birkaç adamıyla birlikte o köprüyü tutarak iki bin ya  macıyı savuşturdu. Gizli bir serveti, onlara tarıfsız bir g    ve dayanıklılık veren g  m  l   sihirli bir hazineyi korudukları söylenir.

"Böylece yenilgiye uğrayan Danimarkalılar küçük bir adaya sığındılar ve burada bir ejderha tarafından korunan bir mağara buldular. *Bu* ejderha. Mağaranın içinde, *iki bin adam* taşıyan bir gemi filosuyla Danimarka'ya g  t  r  lemeyecek kadar büyük bir hazine vardı, düşünebiliyor musunuz?"

"Gerçekten de yapamam." Walters'ın şişkin, kel kafası, çocuğın dirseğinin kıvrımının altındaki kelimeleri kazırken, gerçek bir boyun sayılamayacak kadar kısa ve kalın bir şeyin üzerinde ileri geri sallanıyordu.

Heyecanlanmış ve biraz da acıdan sarhoş olmuş olan   ocuk, titizlikle a  ılmış delikleri artık neredeyse hiç hissetmiyordu. "Bulduğu hazineden g    alan Kral Sweyn Maldon'a saldırdı ve Kral   ethelred the Unready tarafından Britanya'yı terk etmesi için rüşvet aldı. Kral Sweyn hazineyi asla geri alamadı ve hazine bugüne kadar o noktada kaldı. Bu haritada ejderha ile işaretlenmiş olan yerde."

"Bunu nereden biliyorsun?" Walters sorguladı.

"    nk   Sweyn bu haritayı kızına bırakmış, ama kızı babasından nefret edip ona güvenmediği için haritayı aramaya hiç gelmemiş. Bu yüzden yakın zamana kadar Danimarka'da bir kraliyet kütüphanesinde duruyordu."

"Bilmiyorum... bunlar buradaki yollara benzemiyor ve ben her yere gittim." Walters şüpheyle garip dallanma çizgilerini işaret etti.

"Bunların yol olduğunu sanmıyorum," diye tahmin yürüttü   ocuk. "Vikingerler denizciydi, denizciydi, bu yüzden haritalarında yolları değil, nehirleri göstermeleri mantıklı."

Walters dondu kaldı, yeni gözlerle çalışmasını inceliyordu. "  ey... iki türlü de canımı sıkıyor."

"Aynen   yle."

"Yani bir ay sonra serbest kaldığında bu hazineyi bulacak mısınız?" "Bu hazineyi bulana kadar peşini bırakmayacağım," dedi   ocuk. yemin etti.

Walters işini bitirdiğinde çocuğun sinirleri yorgun bir darağacı ipi kadar yıpranmıştı ama dövme o güne kadar gördüğü en iyi işlerden biriydi.

Aletlerini yerdeki gevşek bir taş yarığına yerleştiren Walters, "Dougan'a söyleyecek misin?" diye sordu.

"Elbette ona söyleyeceğim, hücrelerimizi tekrar değiştirir değiştirmez." Çocuk uzak duvara, Dougan'ın paletine doğru ilerledi ve duvardaki yerinden bir taş kaydırıldı. İçeri uzanarak bir miktar kaçak mal çıkardı ve ardından bunun arkasındaki bir taşı daha kaldırdı. İlk oyuğu keşfettikten sonra kimsenin aramayı düşünmediği gizli yer *oradaydı*. "Bu haritayı ve mührü *onun* için bırakıyorum. Sana, Murdoch'a ve Tallow'a. Ama Dougan'ın cezasının bitmesine üç yıl var, bu yüzden o hâlâ hapisteyken arayacağım. Belki siz çıkana kadar onu bulmuş olurum. Haber göndereceğim elbette. Hepiniz için geri geleceğim."

"Tabii ki yapacaksın."

Çocuk sertçe başını kaldırdı, Walter'ın ses tonunda duyduğu saygısızlık için bir azarlamaya hazırdı. Ancak kalpazanın kirli yüzünde belirgin bir şekilde ortaya çıkan sert hatlara kazınmış melankoli, ağzından çıkacak her türlü kelimeyi küle çevirdi.

Walters herkesin sözünden şüphe edecek kadar uzun yaşamıştı. Çocuğa acıyarak baktı ama küçümsemedi. Nezaketle, ama inançla değil.

"Geleceğim. Geleceğim. Geri geleceğim."

Walters arkasını döndü. "Sabah raylar üzerinde çalışmaya başlamadan önce bunu sarmak isteyeceksin. Çürümesini istemeyiz."

Walters'a gününü gösterecek, diye düşündü çocuk. Bu yerin duvarlarını havaya uçuracaktı. Ailesini geride bırakmayacaktı.

Çocuk hayal kırıklığını yutkunarak haritanın üzerindeki taşları dikkatlice yerine yerleştirdi, kaçak malı haritanın önüne koydu ve ardından dış taşı sabitledi.

Sabah Dougan'a nerede bulacağını söyleyecekti.

Walters yanında çalıştığı mumu söndürdü ve muhafızların aramayı akıl edemeyeceği bir yere sakladı.

Uzun bedenini paletin üzerine uzatan çocuk, parmaklarını boş midesinin üzerinde gezdirdi ve karanlığı düşündü. Yeni dövmesinin zonklamasına göre anları saydı. Mum dumanının buruk kokusu, bu eski duvarlara yapışmış nemli insanlığın her daim mevcut yığını üzerinde hoş bir geçici merhemdi.

Onu buradan çıkardıklarında, çocuk Cutter'ı bulmaya karar verdi. Bu maceraya en eski arkadaşını da götürecekti. Çünkü Dougan nasıl Newgate'te onun kardeşi olduysa, Cutter da sokaklarda hep onun kardeşi olmuştu.

Çocuk Cutter'ın suçunun bedelini ödedi ve bunu seve seve yaptı. Cutter'ın ikiz kardeşine olanlardan sonra ona borçluydu.

Caroline... tatlı Caroline. Sonsuza dek gitti.

Uykulu düşüncelerini neden bot seslerinin böldüğünü söyleyemiyordu. Gece nöbetçileri her saat başı tur atıyordu. Belki de çok fazla bot sesi duymuştu. Ya da şiddetli bir beklentinin sancıları durgun ve nemli gecede bir hayalet gibi dolaşıyordu.

İnsan burada tehlikeye karşı bir his geliştiriyor. Özellikle de onun gibi genç biri. Vahşi doğanın aksine, burada avcılarının sayısı avdan fazlaydı ve onu yemek için birbirlerini parçalayacaklardı.

İlk günlerde... vardı.

Dougan ve Argent'tan önceki günlerde. Blackheart Kardeşler'den önce.

Hücre kapısının uğursuz gıcirtısı onu ayağa kaldırdı, tünellerde bulduğu obsidyenden yaptığı bıçak hazırды.

Penceresiz odada fenerler onu kör ediyordu. Şehrin altındaki demiryollarını kazmak için günlerce çalışarak elde ettiği gücü ve hızıyla hücrelerine doluşan adamlara saldırdı. Bir şeyi kesti. Birini. Kanın ılık akışı elinin üzerinde kayıyordu.

Hay sikeyim. Şimdi bıçağını kullanmak zor olacaktı.

Walters'in kafasının arkasının taşlara çarptığını ve düştüğünde arkasında çok fazla kan ve kafatasının bir kısmını bıraktığını görmek için görüşü tam zamanında açıldı.

Beş muhafız çocuğu, iki yetişkin adamın uzanabileceği kadar büyük olmayan bir odada köşeye sıkıştırdı.

"Dougan Mackenzie mi?" Çavuş alay etti, çocuğun dişlerindeki tütün parçalarını sayabileceği kadar yakındı.

"Hayır! Ben Dougan Mackenzie değilim. Ben

Dor-" "Babanızın selamı var."

Çocuk ilk darbeyi taze dövmesiyle engelledi, acı onu vahşileştirdi. Çok geç olana kadar şakağına doğru yükselen sopayı görmedi. Ayak bileğini kırarak onu yere düşüren botu da.

Şimdi zamanı darbelerle sayıyordu. Kemik kırılmaları ve kan fişkirmalarıyla.

Çocuğun son düşüncesi Walters'ın kendisinden şüphe etmekte haklı olduğuydu. Hazinesi için asla ava çıkmayacaktı. Arkadaşları için asla geri dönmeyecekti.

Çünkü hiç kimse ölümden geri dönemezdi.

C

HAPTER

O

NE

Lorelai Weatherstoke arabanın penceresinden fırtınayı seyretmiyor olsaydı, asırlık dişbudak ağacının altındaki çıplak cesedi göremeyecekti.

"*Baba*, bak!" Lord Southbourne'un ince bileğini yakaladı ama görsel uyarılardan oluşan bir sağanak onu boğarak dilini felç etti.

On dört yıl boyunca, bırakın ölmüş birini, çıplak bir adam bile görmemişti.

Yüzüstü yatıyordu, güçlü kolları sanki yolu kaplayan sığ otların arasında yüzmeye çalışıyormuş gibi başının üzerine uzanıyordu. Kanın altında görünen az miktardaki etini korkunç koyu morluklar kaplamıştı. Tümsekler ve kordonlardan ibaretti, uzun vücudu bir insanın olabileceği her yönden onunkinden farklıydı.

Kalbi sıkıştı ve araba geçip giderken sesini bulabilmek için mücadele etti. Zavallı adam üşümüş olmalı, diye endişelendi, sonra böyle saçma bir düşünce için kendini kınadı.

Ölüler soğukla bütünleşirdi. Bunu, tabutunu sonsuza dek kapatmadan önce annesinin alnını öperek öğrenmişti.

"Ne oldu, ördek?" Babası bir kont olabilirdi ama Weatherstock'lar dar gelirli bir soyluydu ve Londra'da Essex aksanından kaçacak kadar vakit geçirmemişlerdi.

Lorelai Mayfair'deki okuldayken bu lehçeyi özlememişti ve daha düzgün bir Londra ağzı lehine kendini kurtardığı ilk şey de bu olmuştu. Ancak bu olayda, ürkmesine neden olan şey aksanından çok Lord Southbourne'un sözleriydi.

Braithwaite'in Yatılı Okulu'ndaki kızlar ne kadar acımasız olsalar da, hiçbirinin sataşması, kendi ailesinin ona bahşettiği kadar boş hissetmesine neden olmamıştı.

Ördek.

"Bu bir adam," diye kekeledi. "Bir şirket-" Olamaz, az önce *hareket mi etmişti*, yoksa hayal mi görmüştü? Sağanak yağmurda gözlerini kısarak yüzünü pencereye dayadığında, hırpalanmış parmak eklemlerinin çimleri sıkıştığını ve ağır bedeni öne doğru çeken gergin kolları gördü.

"Dur," diye hırıldadı, titremeye başlamıştı. "Arabayı durdurun!"

"Jartiyerini ne sıkı o zaman?" Karşısında alay ediyordu, Mortimer, ağabeyi, penceresindeki perdeleri kenara itti. "Vay canına! Yolun kenarında kanlar içinde bir ceset var." Arabanın tavanına vurulan üç güçlü darbe şoförün durmasına neden oldu.

"Yaşıyor!" Lorelai kapının kolunu elleyerek haykırdı. "Yemin ederim hareket etti. Ona yardım etmeliyiz."

"O süslü, pahalı okulun seni daha az aptal yapacağını sanıyordum, Duck." Mortimer'ın ağır kaşları iyi bir günde zar zor ayrılır ve şu ifadeyi benimsediğinde kalın bir çizgi oluşturmak için birleşir

Küçümseyici küçümseme sadece ona ayrılmıştı. "Senin gibi bir sakat çamurun içinde ne yapacak?"

Lord Southbourne diplomatik bir tavırla, "Muhtemelen Brentwood'a doğru gitmeliyiz," dedi. "Onu alması için bir ambulans gönderebiliriz."

Lorelai, "O zamana kadar bir cenaze levazımatçısına ihtiyacı olacak," diye yalvardı. "Onu kurtarmalıyız, değil mi?"

"Hiç bu kadar çok kan görmemiştim." Kardeşinin gözlerini karartan acıma duygusundan ziyade hastalıklı bir hayranlıktı. "Ben oraya gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum."

Zalim bir el Lorelai'ı yolundan çekip koltuğunun soluk brokar kadifesine doğru itti. "Sen babamla kalacaksın. Ben şoförü alacağım."

Mortimer arabadan atlayıp kapıyı arkasından çarparken, Lord Robert Weatherstoke her zamanki gibi tek oğlunu yalanlayacak hiçbir şey söylemedi ve yapmadı.

Lorelai artık pasif babasını neredeyse hiç suçlamıyordu. Mortimer bugünlerde ondan çok daha büyük ve çok daha acımasızdı.

Akşamın erken saatlerindeki tufanın griliğinde ilerleyen adamları görebilmek için zonklayan bacağını düzeltmek zorunda kaldı. Gün ışığından geriye sadece renk farklılıklarını ayırt etmeye yetecek kadar ışık kalmıştı.

Talihsiz adam yemyeşil bahar örtüsünün üzerinde iri bir kan lekesi gibi duruyordu. Mortimer ve şoförün yaklaşması üzerine, tuzlanmış bir salyangozdan farksız bir şekilde kendi üzerine kıvrıldı. Tek fark, dövülmüş bedenini koruyacak bir kabuğu yoktu.

Lorelai, adam havaya kaldırılırken kalbinin boğazından kaçmasını engellemek için boşuna yutkundu, her bir kol bir öküzün yükü gibi uzatılmış bir boynun arkasına bağlanmıştı. Mortimer tanıdığı en uzun adam olmasına rağmen, yabancının ayakları çamurda sürükleniyordu. Baş omuzlarının altında sallanıyordu, bu yüzden bilinç düzeyini anlamak için yüzüne iyice bakamadı.

Yine de onun diğer kısımlarından gözlerini ayıramıyordu.

Adamın bacaklarının arasına bakmamak için elinden geleni yaptı ve çoğunlukla da başarılı oldu. Böyle bir zamanda alçakgönüllülüğün pek bir önemi yoktu ama zavallı ruhun ona sağlayabileceği her türlü saygınlığı hak ettiğini düşündü.

Yani, gözlerini yukarı kaldırmadan önce sadece iki kez baktı.

Sırtından kollarının yayıldığı yere doğru kanatlanmış kaslar, travmanın boyadığı karanlığın çirkin tonlarındaydı. Kaburgalarının dalgalanmaları sol tarafında mor, diğer tarafında ise kırmızıydı. Karnındaki simetrik çıkıntıları, defalarca tekmelenmiş ya da darbe almış gibi keskin olmayan çürükler kesiyordu. Onu daha yakına sürüklediklerinde, kan olmasından korktuğu şey çok daha kötü bir şeye dönüştü.

Sanki eti dişleri olmayan bir şey tarafından çiğnenip koparılmış gibiydi. Omzundaki ve göğsündeki bol miktarda et, gövdesi, kalçaları ve uyluğundan aşağısı acayip bir şekilde görünüyordu.

Burns, belki?

"Yüce Tanrım, nasıl hâlâ hayatta?" Arabanın kapısını açıp adamı içeri taşımaya yardım etmek için koşuştururlarken babasının sesindeki huşu ona varlığını hatırlattı. Dördünün bunu başarması gerekti.

"Acele etmezsek olmayacak." Şoför adamın uzun bacaklarını içeri sokarak dizlerini koltuğa dayadı. "Korkarım Brentwood'a kadar olan birkaç mil boyunca dayanamayacak."

Lorelai pelerinini çıkarıp yerdeki titreyen bedenin üzerine örttü. "Elimizden geleni yapmalıyız," diye ısrar etti. "Brentwood'da bir doktor var mı?"

"Evet, hem de iyi bir tane."

"Lütfen bizi gecikmeden oraya götürün."

"Elbette, hanımefendi." Kapıyı kapattı ve koltuğuna sıçrayarak taze atları dörtnala koşturdu.

İleri atıldıklarında, yaralı adamın bembeyaz kesilmiş dudaklarından o güne kadar duyduğu en acınası ses yükseldi. Lorelai'ın kalbini göğsünden çıkaran bir hareketle, yüzünü korumak için büyük kolunu pelerinin altından çıkardı.

Yanık boynundaki siniri çizdi ve çenesinden elmacık kemiğine kadar ulaştı.

Acıma hissi derisini kesti ve kaslarını gerginleştirdi. Lorelai gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırdı ve Kara Su Halici'nde yaralı birçok hayvanı yatıştırmak için çıkardığı boğuk bir sesle boğazındaki duyguları temizledi.

Nefes alıp verışı azaldı, çürüklerin altındaki teni daha soluklaştı.

Ölüyordu.

Hiç düşünmeden bir elini eldiveninden çıkardı ve avucunu nazikçe onunkine bastırarak parmaklarının teker teker elinin etrafını sarmasına izin verdi.

"Gitme," diye ısrar etti. "Burada kal. Benimle kal."

Kaba, pis eli onu öyle bir güçle kavradı ki, acısı nefesini kesti. Gözleri kapalı olmasına rağmen yüzü ona doğru döndü.

Yine de, bu farkındalık kanıtı onu yüreklendirdi. Belki bir nebze de olsa onu rahatlatabilirdi.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı.

"Zavallı piç kurusuna yalan söyleme." Mortimer'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "O, her zaman barındırdığınız sokak hayvanları gibi kanadı bozuk bir kaz ya da üç bacaklı bir kedi değil. Bir bandaj, bir yemek ve senin cıvıl cıvıl şarkılarından biriyle tekrar bir araya getirilemeyecek kadar kırık. O *ölecek* Lorelai."

"Bunu bilmiyorsun," dedi niyetlendiğinden daha sert bir şekilde ve ihtiyatsızlığı yüzünden sert bir tokat yedi.

"Ve benimle bir daha bu tonda konuşursan sana ne yapacağımı bilmiyorsun."

Çoğu kız koruma için babalarına bakardı ama Lorelai korumanın asla güvenemeyeceği bir şey olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Yanağı acıyan Lorelai gözlerini indirdi. Mortimer bunu bir boyun eğme işareti olarak algılayabilirdi ama o bunu sadece öfkesini gizlemek için yapıyordu. Şimdiye kadar stresli ya da heyecanlı anlarında onun yanında dikkatli olmayı öğrenmişti. Unutmak onun aptallığıydı... çünkü onun neler yapabileceğini *çok iyi* biliyordu. Hastasının güçlü tutuşunun verdiği acı, herhangi bir ayda ağabeyinin ellerinde yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi.

Lorelai ayağındaki sızıya aldırmadan Mortimer'ı görmezden geldi, onun yerine eğilip gece yarısı damlayan bir tutam saç, uyanık olsaydı açamayacağı kadar şişmiş gözünden uzaklaştırdı.

Mortimer da onun karşısında eğilmiş, görünüşte yerdeki adamı merak ve tiksintiyle inceliyordu. "Bu herife ne olduğunu merak ediyorum. Bunca yıldır böyle bir dayak görmedim."

Lorelai, onun algılanan uzun yıllarına yapılan atıf karşısında yüzündeki ifadeyi düzeltti. Henüz yirmi yaşındaydı ve spor dışında tanık olduğu tek şiddet olayını kendisi gerçekleştirmişti.

"Haydutlardan mı şüpheleniyorsun?" Sör Robert onun yanından telaşlı bir şekilde yaklaşan karanlığı kötü adamlar için kontrol etti.

Mortimer kayıtsızca, "Tamamen mümkün," dedi. "Ya da belki de öyledir. Gallows Corner'a rahatsız edici derecede yakınız."

"Mortimer," diye hırıldadı babaları. "Bana arabama bir suçlu sokmadığını söyle. İnsanlar ne der?"

Weatherstoke arması *Fortunam maris*, "denizden gelen servet" sloganını taşıyordu ama biri Lorelai'a bunun ne olduğunu sorsaydı, *Quid dicam homines?* "İnsanlar ne der?"

Kendini bildi bileli bu, babasının en sevdiği yakarış ve en büyük korkusuydu.

Lorelai itiraz etmek için ağzını açtı ama ağabeyi ondan önce davrandı, spekülatif bir parıltı gözlerini kraliyet safirlerinin rengine çevirdi. "Eğer bir tahminde bulunacak olursam, bu saldırının kişisel olduğunu söyleyebilirim. Bir adam, amacı intikam ya da ölüm değilse, bu tür bir zarar verme zahmetine girmez. Belki de kumar borcu olan bir beyefendidir ve bir çeteyle ters düşmüştür. Ya da belki birkaç yerli onu kız kardeşlerinin bekaretini bozarken yakalamıştır... gerçi o kısımları sağlam bırakmışlardır, değil mi Duck?" Sinsi yüz ifadesi Lorelai'ye, onu bakmaması gereken bir yere bakarken yakaladığını söylüyordu.

Acı içinde kızarıırken, artık Mortimer'ın acımasız gözleriyle karşılaşmaya cesaret edemiyordu. Lorelai'ın ağabeyiyle paylaştığı tek özellik buydu. Babası onlara Weatherstoke mücevherleri derdi. Aynaya bakmaktan ve Mortimer'ın gözlerinin kendisine baktığını görmekten nefret ediyordu.

Onun yerine, kendi elini saran elin kirli tırnaklarını inceledi. Zavallı adamın tüm avuç içi onunkine karşı büyük bir nasır gibiydi. Eski bir ayakkabı kadar sert olan parmak eklemlerinin derisi yıkıcı bir darbeye yarılmıştı.

Ona her ne olduysa, karşı koymuştu.

"Hiç centilmen değil," diye gözlemledi. "Çok fazla nasır var. Belki de yerel bir ırgat ya da bir ahır ustası?" Bu ellerin eski bir aygırın ipini kavradığını düşünmek hayal gücünü zorlamıyordu. Büyük, görkemli hayvanlar güçlerini birbirlerine karşı kullanıyorlardı.

"Daha çok ahır çocuğu gibi," diye homurdandı Mortimer. "Mirasıma bahse girerim ki o benden daha genç."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" Yüz hatları tanınmayacak halde olan Lorelai adamın yaşını bilemiyordu. Gece yarısı saçlarına ak düşmemişti, şiş dudaklarında da çizgiler yoktu, bu yüzden yaşlı olamayacağını biliyordu ama bunun ötesinde...

"Uzun boylu bir adam için yeterli vücut kılına sahip değil."

"Ama o çok büyük," diye düşündü. "Ve göğsü fena halde yanmış gibi görünüyor, saçları hemen yanmış olabilir."

"Göğsünden bahsetmiyorum, seni ahmak, kokaininden bahsediyorum-" "Mortimer, *lütfe*."

Lorelai yüzünü buruşturdu. Bu, babasının hiç cesaret edemediği kadar azarlamaya yakın bir ifadeydi. Mortimer gerçekten de çok kötü biri olmalıydı. Lorelai'ın ağabeyinden bir cümleyi bitirmesini istediği belki de ilk seferde bunu yapmış olması onun şanslıydı.

Yoldaki bir tümsek onları çılgınca hızlarıyla öyle bir itti ki Lorelai neredeyse yaralı adamın üzerine düşüyordu. Adamın göğsünden boğazına doğru bir çığlık yükseldi ama bu sadece acıklı bir inilti olarak dışarı çıktı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye inledi. Dizlerinin üzerine çökerek onun üzerinde asılı kaldı, boştaki elinin parmakları titreyen formunun üzerinde geziniyor, ona acı vermeyecek bir yer arıyordu.

Hiçbir şey bulamadı. Kocaman bir yarası vardı.

Gözünden bir damla yaş süzüldü ve parmaklarının arasındaki kıvrımda kayboldu.

"Duck, belki de otursan iyi olur." Babasının cılız sesi ona, ıslık çalacak kadar güç toplamadan önce çaydanlıktan çıkan buharın hırıltısını hatırlattı. "Senin gibi bir kızın bu şekilde yere kapanması hiç uygun değil."

İç çekerek, sağlam ayağını altına almak için elinden geleni yaptı ve kendini koltuğa geri itmek için koltuğun pelüş altın kadifesine uzandı.

Kolundaki ısrarlı bir çekiştirme omuz çukurunun sınırlarını test etti ve onu bir kez daha kendini tutmaya zorladı.

Lord Southbourne, "Lorelai, otur dedim," diye kabalaştı.

"Yapamam," dedi inanamayarak. "Gitmeme izin vermiyor."

"Bu ne o zaman?" Mortimer adamın ön kolunun gergin kordonlarındaki çamurun bir kısmını sildi ve altındaki daha da koyu bir lekeyi ortaya çıkardı. Çamuru temizledikçe bir resim şekillenmeye başladı; sanatsal açılar ve kıvrımlar hem ilgi çekici hem de uğursuzdu, ta ki benekli, yaralı deri görüntüyü bozana kadar. "Bir tür kuş muydu? Bir yılan mı?"

"Hayır." Lorelai başını salladı ve şekillerin karmaşasını dikkatle inceledi. "Bu bir ejderha."

C

HAPTER T

WO

Acıyı içine çekti ve ıstırabı dışarı verdi.

En azından sonsuza dek yaptığı gibi.

Uyandığında hissettiği rahatsızlık ve acı dalgalarının yarattığı sürekli histeri ve kafa karışıklığını yutarak, gözlerindeki bandajların ardındaki mutlak karanlığa uzandı ve listesine başladı. İnatçı bir kararlılıkla çılgınca eklediği acınası bir liste.

Bildiği şey: toplu mezarda bir adam olarak doğduğuydu. Ebelerinin adı ateş ve azaptı, onu bilmediği bir dünyaya getirmişlerdi. Kardeşleri ölümlerle beslenen kuzgunlardı.

Ateş, daha hızlı parçalanmalarına yardımcı olmak için cesetlerin üzerine dökülen bir kimyasal olan sodalı sodaydı.

İşkence başka her şeydi.

Hafıza kaybından muzdaripti. Bu kelime onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama bedensiz sesler giderek artan bir şaşkınlıkla bu kelimeyi tekrarlıyordu.

Başındaki hasar o kadar büyüktü ki ağzı hariç her yerini sarmışlardı. Sürekli baş ağrıları onu rahatsız ediyordu ve şakağındaki özel bir ağrı durmaksızın zonkluyordu.

İngiltere'de yaşıyordu ama nerede olduğunu bilmiyordu.

Beş parçasını kırmıştı: sol ayak bileği, iki kaburga kemiği, köprücük kemiği ve burnu.

Gözündeki bir şey yırtılmış, kırmızıya dönmüş ve şişmişti.

Dün ayağa kalkmıştı ve daha önce çıkık olan omzunu eskisinden biraz daha yukarı kaldırılabiliyordu, ancak bir askıyla göğsüne sabitlenmişti.

Yanıklarının sızması durmuş, kabuk bağlamış ve yara izleri oluşmaya başlamıştı. Göremese de kulakları gayet iyi çalışıyordu.

Böylece kendisi hakkında bildiklerinin toplamı sona erdi.

Haftalardır yabancıların arasında uyuyordu.

Dikkatli bir doktor: Dr. Holcomb. Nezaketten çok verimlilikle ilgilenen, sert bir sesi ve nazik bir dokunuşu olan bir adam. Holcomb, iyi doktor istese de istemese de listesindeki bilgilerin çoğunu vermişti.

Yaşlı bir aptal: Lord Robert Weatherstoke, Southbourne Kontu. Endişeli. Kederli. Zayıf. Sürekli yer değiştiriyor ve içi boş, küçük tıkırtılar çıkaran bir şeyle oynuyordu. Bir saat mi? Ayak sesleri zeminde zımpara kağıdı gibi titriyordu ve fısıltıyla konuştuğunda sesi sık sık titriyordu.

Öldürmek istediği bir adam: Lord Mortimer Weatherstoke, Viscount Munthorpe. Şakalar ve iğnelemelerle iletişim kuran biri. Her gözlemi meraklı ve hastalıklı. Her cevap bir hakaretti. Ayak sesleri çekiç gibi iniyor ve zaten acıdan gerilmiş sinirleri titretiyordu. Mortimer'ın ziyaret ettiği ender zamanlarda öfkeli bir sıcaklık yükseliyordu. Ve kalp nefretle pompalanıyor, dudaklar hırıltıya dönüşüyordu.

Sonra ... *o vardı.*

Uğruna uyandığı kız.

Dr. Holcomb ona hanımım derdi. Diğer ikisi ona Duck derdi.

Bu konuda bir şey yapabildiği zaman. .. artık ona öyle demeyeceklerdi.

Dudakları, onu düşününce aldığı daralmış bir nefesle aralandı ve askıya bağlı olmayan elini kalbine dayadı.

Onun adını öğrenmeyi kendi adını öğrenmekten daha çok arzuluyordu.

Bir kızarma hissi yanaklarında rahatsız edici bir sıcaklık yarattı.

Onun muhteşem sesi onu, o ilk ateşli günlerde üzerinde yüzdüğü çağırın uçurumdan geri getirmişti.

Gitme, diye mırıldandı. *Burada kal. Benimle kal.*

Ve öyle de oldu.

Sadece o istediği için yaşamıştı.

Ölüm onu ne zaman acıya bir son vermek için baştan çıkarsa, onun öğütlerinin yumuşak tınısını bir kez daha duymak için bekledi. Ve ondan sonra bir kez daha. Parmaklarının avucuna doğru kayması, boş bir geçmişin dehşetini bir şekilde yatıştırıyordu. Birdenbire kim olduğunun önemi kalmamıştı. Ya da ona ne olacağının.

Zamanı onun ziyaretleri arasındaki artışlarla ölçüyordu.

Yeniden bir araya getirildiğinde, yıkıldığında, dikiş atıldığında ya da sadece bir bandaj değiştirildiğinde, o oradaydı. Ona dokunuyordu. Güven verici sözler söylüyor ve ilerlemesini övüyordu. İyileşme sözü veriyordu.

Bazen ona şarkı söylüyordu, sesi yüksek ve tatlıydı ve... herhangi bir yetenek ya da perdeye sahip değildi. Tanrım, gerçekten korkunçtu. Ama her bitirdiğinde, bir şarkı daha söylemesi için ruhunu şeytana teslim ediyordu.

Onun için değilse cennet ve dünya ne anlama geliyordu ki? Tek bir şey bile.

Geceleri onun duasıydı. Karanlıktaki şarkısı. Onun geçmişi ve bugünü.

Onun geleceği.

Ve henüz onu görmemişti bile.

Nasıl görüldüğünün bir önemi yoktu. Kalbi çoktan onun için atmaya karar vermişti.

Koridordan gelen düzensiz yürüyüşünün sesini duyunca kulakları diken diken oldu ve kaburgalarını sıkan bir heves kemerine karşı nefesini kontrol etmek için mücadele etti.

Kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde fısıldayarak açılırken yutkundu. Kadının ayak sesleri kalbinin güm güm atışlarını yansıtıyordu. *Ka-thunk. Ka-thunk. Ka-thunk.*

Sağındaki sehpanın üzerine bir şey koydu, sonra yatağın hafifçe çökmesi başucuna tünediğini gösterdi. Ona doğru yuvarlanmamak için kendini zor tuttu. Ona sarılmamak için kendini zor tuttu.

Göğsündeki eli yumruk şeklinde kıvrıldı. Titriyordu, kızın ona dokunacağını biliyor ama ne zaman dokunacağını bilmiyordu.

Görünüşü ile okşaması arasındaki o anlar en acı verici olanlarıydı.

Onunla hiç konuşmamıştı. Ona hiç uzanmamıştı. Sadece yaralı bedeni buna izin vermediği için değil, ellerinin bir şekilde onun mükemmelliğini kirleteceğinden emin olduğu için. Kirli olduklarını hayal ediyordu. Birinin yıkayıp çıkaramayacağı türden bir utançla lekelenmişlerdi. Ne zaman konuşmak için ağzını açsa, onun tiksintisinden, geri çekilmesinden duyduğu korku buz gibi parmaklarını boğazına doluyordu. Onu sessizliğe boğuyordu.

Eğer kıpırdamadan durursa... kadın gitmezdi. Hiçbir şey söylemezse, onu kırmazdı.

Nefes almazsa, belki ona dokunabilirdi.

Sonsuz şaşkınlığına rağmen... işe yaradı.

Kabul edilmiş bir dua gibi, parmakları adamın bileğinin üzerine kapandı ve iki küçük elinin arasına sıkıştırmak için adamın sağlam elini kaldırdı.

"Heyecan verici bir haber," dedi inanılmaz bir sırrı olan birinin coşkulu fısıltısıyla. "Dr. Holcomb bugün kafandaki bandajları çıkaracak."

Kadının sözlerinin adamın ağzı açık şaşkınlığına nüfuz etmesi tam bir dakika sürdü. Tekrar görebilme ihtimali yüzünden değil. Ya da burnundan nefes alabileceği için değil. Ama elini göğsüne bastırdığı için.

Boğazının hemen altında.

Dantel parmak eklemlerini törpüledi ve bir dizi küçük düğme başparmağının altındaki eti çukurlaştırdı.

Yanağını parmaklarına değdirdi ve gülümsediğini *hissetti*.

Tanrı bir keçiyi severse, mutlu bir adam olarak ölebilirdi. Onun gülümsemelerinden birine sebep olmuştu.

Dr. Holcomb kendinden emin adımlarla içeri girdi. "Diyorum ki, yaşlı çocuk, tekrar oturabileceğini düşünüyor musun?"

Dr. Holcomb'a daha önce de cevap vermişti. Sözlü olarak. Yalnız olduklarında. Ama daha önce hiç "leydimin" göğüsleri ön kolunu sıyırırken kelimeler oluşturmak zorunda kalmamıştı.

Başını sallamış olmalıydı, çünkü Holcomb'un güçlü kolları omuzları ile yastık arasına girdi. Üçünün de çabası gerekti ama onu bir kez daha oturur pozisyona getirdiler.

Karanlık döndü ve dünya eğildi.

Elini bırakmadı. Elini tutuşu onu dünyaya bağladı. Ve sonunda, baş dönmesi azaldı ve kulaklarındaki çınlama, koparılmış bir tel gibi titreşerek, söndü ve öldü.

"Hazır mısın?" Holcomb sordu.

Adam yutkundu ve başını salladı.

Makasın şakırtısı kafasının içinde yankılandı. Sargının baskısı azalırken nefesini tuttu ve kadının ellerinin kavrayışı şiddetlendi. Hangisinin titrediğini bilmiyordu. Belki de ikisi de titriyordu.

Pamuk yamalar burnunun altından çözüldü, sonra hemen açtığı gözlerinden kalktı.

Safirler altından bir bulanıklık içinde dans ediyordu.

"Beni görebiliyor musun?" diye fısıldadı nefes nefese.

Ona cevap vermeli. Gerçekten vermeliydi. Ama hiçbir şey ona itaat etmiyor gibiydi. Boğazındaki kalınlıktan hiçbir kelime kaçamıyordu.

Dr. Holcomb, "Kapatın lütfen," diye kestirip attı.

Kapalı göz kapaklarını ve hassas burnunu bir bezle ılık bir yıkamaya sabırsızlıkla teslim etti, sonra gözlerini kırıştırarak açabildiği anda açtı. Bakışları onu arıyordu.

"Beni görebiliyorsun!" diye haykırdı.

Onu gördün mü? Onu içine *çekti*. Onu yuttu. Her ayrıntıyı insanlık dışı bir hassasiyetle boş hafızasına işledi. Aslında, başka hiçbir şey göremiyordu. Ve asla görmek istemedi.

Keyifli bir gülümsemeyle çukurlaşmış, ışıldayan yanaklarının yumuşak kıvrımı. Etkileyici dudaklarının dolgunluğu. Sade şeftali rengi elbisesinin üzerine koyu renkli bal gibi dökülen evcilleşmemiş bukleler.

Şair değildi, bunu biliyordu, çünkü aklına gelen her kelime hem kaba hem de yetersizdi.

Onu karşılaştırabileceği bir referans çerçevesi yoktu. Telaffuz edebileceği bir metafor yoktu. Ama mezarlıkta kendini bir melek heykelinin altına sürüklediğini hatırladı. Yumuşak yanaklı ve vakur, gri taş buklelerinin çizgileri dua eden ellerine doğru iniyordu. Başını yana eğmiş, zarafetle bakıyor ve ölmüş olanları koruyordu.

O meleğin -onun gibi birinin- onu özlediği, sevdiği, gittiğini varsaydığı düşüncesi, fırtınanın içinden yol kenarına doğru kırık dökük ve yanarak sürünme yeteneğini körükledi.

Ama karanlıkta geçirdiği bu haftalar boyunca, acısını düşünebildiği zamanlarda birkaç şeyin farkına varmıştı. Yaşlı kont çok uzaklara haber göndermiş olmasına rağmen kimse onun için gelmemişti.

Sevilmeyenler ve istenmeyenler için ayrılmış bir fakir mezarında uyandı.

Ya da daha kötüsü. Mahkumlar.

Bir düşmanı vardı. Onu öldüresiye döven biri. Ya da en azından başardıklarını sanıyorlardı.

Ve şimdi... bir meleği vardı. Hayata gelmiş bir melek. Herhangi bir sanatçının yaratabileceğinden daha güzel işlenmişti. Onun yüzü sevgi dolu göksel bir el tarafından şekillendirilmişti.

Gençti. *Oldukça genç.*

Öyle miydi? Hiç sanmıyordu. Kendini zaman kadar yaşlı hissediyordu.

Açılış için perdeleri çekmiş ve tek bir mum yakmış olmalarına rağmen, oda öğle güneşi tarafından aydınlatılmış olabilirdi. İçsel bir ışıltıyla parlıyordu, hem uhrevi hem de saf bir ışık. Geniş lapis gözleri taze, yaldızlı teninde mücevher gibi parlıyordu. Gerçek olamayacak kadar yumuşaktı kesinlikle. Ölümlü olamayacak kadar ilahi. Kendisiyle aynı çamurdan yapılmış olamayacak kadar altındı.

Ve o ...

Oh, kör olayım! diye düşündü. *Neye benziyorum ben?*

Bir şeye ihtiyacı vardı. Uzak duvardaki karanlık gardıropta ya da komodinde olmayan bir şeye ama-

Orada. Sağındaki fildişi lavabonun üstünde.

Bir ayna.

"Şu anda bakmasan iyi olur." Hınzır burnu endişeyle kırışırken, yüz hatlarının geri kalanı onun sıkıntısının nedenini doğru tahmin ettiğinde soğukkanlılıkla savaştı.

Omuzları çöktü, kendi üzerine kıvrıldı. Kendi gözlerini oymak istedi. Başka tarafa bakmasını istedi. Gitmesine izin vermesini. Kalbi ateşe atılmış ıslak bir çöp parçası gibi büzüştü.

Çünkü en kötü korkularını doğrulamıştı.

"Ben bir canavarım," diye inledi.

Bu onun sesi miydi? Kendini çıkardığı çukur kadar hırıltılı ve çakıllı.

Kahretsin, onunla konuştuğu ilk kelimeler nasıl bunlar olabilirdi?

"Olamaz!" Onun elini daha da sıkı kavradı. "Böyle düşünmemelisin! Sen bir mucizesin. Mutlak bir *mucize*."

Kızın gözleri o kadar içten parlıyordu ki, adam onlara bakmaya dayanamadı.

"Yalan söylemek zorunda değilsin." Dr. Holcomb'un etkileyici etine bakarken, adamın keskin yüz hatlarını sıkılaştıran acımasız ifade karşısında midesi boşluğa doğru sıkıştı.

"Burnun umduğum kadar düz iyileşmedi ve istediğimden daha fazla şişlik var. Ama daha yüzeysel yaralarınızın iyileşmesi çok uzun sürmez. En uzun sürecek olan ayak bileğiniz ve ben sizi birkaç hafta içinde alçıdan çıkarana kadar ondan uzak durmalısınız." Doktor eğilerek mumu aldı ve iki gözünün önünde tutarak hareketlerini izledi.

Adamdan uzaklaşmak istedi. Bu dürtü o kadar güçlüydü ki irkilmesini bastıramadı. Derisi ürperdi ve kanı vahşet ve... korkuyla doldu.

Holcomb fark etmemiş gibi davrandı. "Gözünüz kırmızı kalsa da ışığa ve harekete tepki veriyor. Eskisi kadar iyi görebiliyor musun?"

Gerçek şu ki, hiçbir fikri yoktu. "Ben... sanırım iyi görebiliyorum."

"Her şey göz önüne alındığında, Bayan Weatherstoke haklı. İyileşmeye devam etmeniz mucizeden başka bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, hayatta kalmanızı beklemiyordum."

"Gördün mü?" diye cesaretlendirdi. "Bir mucize, bir canavar değil. Bir canavar olarak kabul edilmek için önce canavarca bir şey yapmalısınız."

Vardı.

Vahiy, yutulmuş bir taş gibi karnına çarptı.

Kanıt, herkese ve her şeye karşı gösterdiği şiddetli, içgüdüsel tepkideydi. O hariç.

Beynindeki ağrıyan boşluğu geçmişe dair en ufak bir ipucu bulmak için karıştırırken hiçbir şey bulamadı. *Hiçbir şey* hatırlamıyordu. Ne adını. Yaşını. Kökeni. Kendi saç ya da göz rengini bile.

Yine de bazı güçlü, ilkel bilgiler ona doğasına dair dehşet verici bir bakış açısı kazandırdı.

Bir canavarın bileceği şeyleri biliyordu. Bir canavarın fark edeceği şeyleri fark etti.

Öldürebilirdi. O dekoratif mektup açacağıyla, başının altındaki yastıkla, ölümcül parçalara ayrılmış su sürahiyle. Gerekirse bir atardamarı ya da boğazı açabilirdi ve açardı da. Ne kadar hasar verebileceğini çok iyi biliyordu. Ne kadar zaman alacağını. En fazla gücü ya da baskıyı nereye uygulayacağını.

Acı, onu bu yatakta işe yaramaz halde tutan tek zalimi değildi. Onun aracıydı.

Arkadaşı.

Hatırlayabildiği tek arkadaşı.

Nasıl oluyor da hiçbir şey bilmediği halde bunu tespit edebiliyordu?

Doktorun dokunuşu onu kafa karıştırıcı ve akla gelebilecek her şekilde tiksindirdi. Soğuk gözleri olan güçlü bir adam. Ondan daha fazla güce sahip olan biri.

Şimdilik.

Buna tahammül edemedi. Neden? *Neden mi?*

Holcomb boğazındaki nabızı ölçerken doktora dikkatli bir bakış fırlattı.

Holcomb da ayağa kalkmadan önce ona tuhaf tuhaf baktı. "Sanırım gidip Kont'a haberleri vereceğim." Kapı aralığında durakladı. "Leydim, bana eşlik etmek ister misiniz?"

"Ben kalıp hastamızın birkaç yudum çorba içtiğinden emin olacağım."

"Yalnız kalmanız gerektiğinden emin misiniz-"

"İyi olacağız Dr. Holcomb, çok teşekkür ederim." Kovulması bile bir iltifat gibi gelmişti.

Doktorun gözleri şüpheyle kısıldı. "Dediğiniz gibi."

Sonra yalnız kaldılar.

Kalp atışlarını duyabiliyor muydu? Göğsünün ne kadar hızlı inip kalktığını görebiliyor muydu? Ona baktığında acımdan başka bir şey hissediyor muydu?

Elini bıraktı ve yatağının başucundaki çorba kâsesine uzandı.

Çaresizlik içinde, boş elini kalbinin üzerine götürdü; kalbi atmaktan daha çok ağrıyordu.

"Aç mısın?" diye sordu neşeyle.

Tekrar kelime bulamayınca başını salladı. Yemek yemeyi düşünemiyordu. Onun önünde olmazdı. O bir hanımefendiydi, zarafeti her zarif hareketinde kendini belli ediyordu. Ya utanç verici bir şey yaparsa?

"Çok güzel." Kaşığı kaldırdı. "Burada olduğun süre boyunca seni her gün besledim. Bu en sevdiğin yemek."

Bu muydu? Kahverengi sıvıya şüpheyile baktı ve yüzeyin altında ne olduğunu merak etti.

"Önce biraz yesem, yardımı olur mu?" Sağlıklı bir kaşık dolusu et suyu ve vıcık vıcık sebzeyi dolgun pembe dudaklarına götürdü.

Ağzının içi kururken, onun yahni lokmasının tadını çıkarmasını dikkatle izledi. Elini göğsünden indirip kucağına koydu.

"Mmmmmmm," diye inledi abartılı bir takdirle. "Bu *ekstra* Bugün çok lezzetli."

Vücudunun ona verdiği tepkiden rahatsız olarak bacak bacak üstüne attı ve bu hareketin neden olduğu acı iniltisini bastırdı.

"İyileşmek için biraz beslenmelisin." Gözleri endişe havuzlarına dönüştü. "Seni yemeye ikna edecek bir şey yok mu? Bunun için ne gerekir?"

"Adın..." Düşüncelerini tam olarak şekillendiremeden kelimeler ağzından kaçtı.

Gözlerini hızla kırptırdı, elindeki kâse titrediğinde dökülme tehlikesi geçirdi. Kızardığında pembe yerine seftaliye dönüyordu. Bunu ileride başvurmak üzere sakladı.

"Lorelai. Benim adım Leydi Lorelai Weatherstoke."

Lorelai. Tekrar etmeye cesaret edemedi. Bu isim çok güzeldi. Çok lirikti. Önce pratik yapması gerekiyordu. Ona hitap etmeden önce kendi kendine test etmeliydi.

"Sözünün eri bir adam mısın?" diye sordu.

Kalbi durdu. "Ne demek istiyorsun?" Sözü'nün eri bir adam *mıydı*? Öyle olmadığına dair uğursuz bir his vardı içinde.

"Yemek yiyeceğini söylemiştin."

"Oh... evet." Bunu yapabiliirdi. Aslında Lorelai'a verdiği hiçbir sözü tutmayacağını o anda anlamıştı. Ona verdiği sözü tutacak ya da denerken ölecekti.

Kaşığı daldırdı, bir ısırık hazırladı ve dudaklarına götürdü.

O yudumlarken, farkında olmadan yemek yeme eylemini taklit etti, ağzını açtı ve sonra onu yansıtmak için kapattı. Sanki ona nasıl yapılacağını öğretmek istercesine yutkunuyordu.

Kadın onu öylesine etkilemişti ki, ikinci ısırığa kadar yemeğin tadını bile alamadı.

Doğruyu söylüyordu. Çok güzeldi. Çorba koyu renkli, tuzlu et, tatlı havuçtan oluşuyordu ve patates, otlar ve tanımlayamadığı lüks bir tatla koyulaştırılmıştı. İçinden bir ses iyi yemeklere alışık olmadığını söylüyordu.

Dili kaşığın üzerinde oyalandı. Aleti paylaşmanın gayrimeşru yakınlığını düşündü. Onun tattığını tatmanın. Ağzını onunkinin olduğu yere koydu.

Belki de başından beri gizli malzeme *oydu*.

"Muhtemelen bu çorbayı bu kadar şahane yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorsunuzdur," diye tahmin etti.

Ona göz kırptı. Zihin okuyamazdı, değil mi? Bu saçma fikri hemen reddetti. Eğer öyle olsaydı, çoktan çılgılık atarak odadan kaçmış olurdu.

Yutkunmak için onun dudaklarına, gözlerine, saçlarına, boğazına, boğazının altına ya da... aslında hiçbir yerine bakamadığını fark etti. Dikkatini kızın lobundan sarkan küçük saç teline verdi. Yalnız mumun ışığında dans edip parıldıyordu; yanardöner maviler, yeşiller ve pembelerden oluşan bir disk üzerinde yüzen bir elmas. Bir deniz kabuğundan yapılmış olabilir mi?

Kadın adama bir ısırık daha uzattı ve bileğindeki bir renk değişikliği adamın dikkatini çekti. Kollarının narin dantelinin altından soluk bir çürük görünüyordu. Çirkin bir sarının altında zar zor görülebilen mor bir renk. Kendini mi yaralamıştı?

"Tuz," diye açıkladı gizemli bir şekilde.

"Ne?" Adam, kadının kaşığı bir kez daha ağzına sokup onu çiğnemeye zorlamasına yetecek kadar uzun süre kendini unuttu.

"Kara Su tuzu dünyanın en *iyisi ve en* nadir olanıdır. İşlenmesi o kadar zordur ki fazla bulunmaz ama biz yerlilerin kendi yöntemleri vardır." Kadın ona muzipçe göz kırptı ve adam neredeyse boğulacaktı.

Lorelai. Omuzlarından dökülen asi keten saçları kadar çok buklesi vardı. Daha kısa tutamlar yüzünü bir hale gibi sarıyordu. Ne kadar da uygun. Böyle güzel bir isim varken, neden...?

"Neden sana Duck diyorlar?"

Altın ışığında bile solgunlaşmıştı. "Bilmiyor musun?"

Onunla birlikte kızardı, keşke geri alabilseydim dedi. Ya da kaşıkla kendi dilini çıkarabilmeyi. Gözlerindeki utanç ışıltısından kaçınmak için her şeyi yapardı.

Düzensiz yürüyüşüyle bir ilgisi vardı. Bunu tahmin etmeliydi.

Ama bunun bir alaydan ziyade bir sevgi ifadesi olduğunu ummuştu. Annesiz ördek yavrularını ve benzerlerini kurtarmaya eğilimli bir kıza verilen ailevi bir lakap. Akıllı başında olduğu anlardan birinde ona küçük hayvanat bahçesinden bahsetmişti. Ve onun aptalca hayvan maskaralıklarını dinlerken kendi etini tırnaklarıyla koparmak istememişti.

Kendisine ait olmayan bir gömleğin uzun kolunu düşündü. Korkunç yara kabukları kolu, gövdesi ve beli boyunca uzanıyordu. Onları göremiyordu ama etindeki somut çekilmeler ve ağırlar onu varlıklarından haberdar ediyordu.

"Benim bileğim de uzun zaman önce kırılmıştı," diye mırıldandı. "Aslında seninkiyle aynısı. Ama benimki... zamanında iyileşmedi." Bir kaşık çorba daha alarak gülümsedi ve bu konuyu noktaladı.

İtaatkar bir şekilde yedi.

Ağır çizme sesleri, ardından gelen sessizliği böldü. İri yarı, sarışın ve kaslı Mortimer Weatherstoke tam da hayal ettiği gibi görünüyordu. Akşam yemeğinin katledilişini izleyen bir prens havasıyla etrafı inceledi. Yeni katliam hem iğrenç hem de büyüleyiciydi.

"Dr. Holcomb hergelenin uyandığını söyledi... Yüce Tanrım." Kırmızı, yakışıklı yüzü buruşarak yüzünü buruşturdu. "Ne kadar da acayip. Düşündüğümde de kötü, Duck."

"Hayır değil!" diye homurdandı kardeşine. "Hayır, değil." Onu rahatlatmak için aceleyle geri döndü. "Dr. Holcomb, kül suyunun vücuduna döküldüğü gün bu kadar şiddetli yağmur yağdığı için şanslı olduğunu söyledi..." Bu kelimeyi sanki yaramaz bir kelimemiş gibi fısıldadı. "Su etkisini azalttı. Yanıkların enfeksiyon kapmadığı için yine şanslıydın. Ve şimdi, kabuklar yara izlerine dönüştüğünde, tamamen iyileşeceksin. Ama... o zamana kadar bakmasan daha iyi olur, değil mi? Bana söz verir misin?"

Karşı çıkmak için ağzını açtı ama ses çıkaramadan çorba kaşığıyla dolu olduğunu gördü.

Hınzır meleği onun sandığından daha kurnazdı.

Özellikle çiğnenmesi gereken bir parça güveç etini kemirirken ikisine de ters ters baktı.

Mortimer manikürlü elini Lorelai'ın omzuna koydu ve Lorelai sanki bir eşek arısı tarafından sokulmuş gibi irkildi.

Kalp atışları öldürücü bir hıza ulaştı. Bileğindeki çürük... bir parmak şeklindeydi. İki parmak. Ve eğer kolunu kaldırırsa, diğerlerini de bulabileceğine bahse girerdi. Başlarında dikilen hödük sersem tarafından yanlış kullanıldığı yerleri.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Mortimer kız kardeşininkinden birkaç ton daha açık saçlarının arasından kafa derisini kaşıdı. "Adını değil. Ne aileni. Nerede yaşadığını bile mi?"

Hatırlamadığı şeyleri düşünmeye çalıştığı her seferinde onu tehdit eden delilikle birlikte yahniyi de yutarak başını salladı.

"Bunun daha önce de olduğunu duymuştum..." Mortimer üst dudağındaki seyrek bıyık başlangıçlarını okşadı. Yarı yolunmuş bir civciv yavrusuna benziyordu. "Askerlere ve benzerlerine. Sen asker misin?"

Ne kadar embesilce bir soru.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Bakışları kilitlendi ve aniden kendi gözlerinin de karardığını fark etti. Anlık nefretle simsiyah.

Lorelai'ın bal buğdayı saçları koyu altın çizgilerle örülmüş ve kusursuz cildi güneşte geçirdiği uzun saatler sayesinde bronzlaşmışken, Mortimer sadece... sarıydı. Hatta solgundu. Saçları, gülünç bıyığı ve solgun teni, hardal rengi ipek ev paltosuyla daha da kötüleşen, neredeyse hastalıklı bir renge bürünmüştü.

Maymuna benzer bir hali vardı. Kolları tıknaz vücuduna göre çok uzundu. Kaba kuvvetle kutsanmış olmasına rağmen duruşu kayıtsız bir ilgisizlikle kıvrılmıştı. Altın bir goril.

Zar zor insan.

"Al bakalım." Lorelai ona bir lokma daha çorba ikram ederek odada biriken gerginliği dağıtmak için elinden geleni yaptı. "Bitirebilir misin?"

"Tavşan gibi, değil mi?" Mortimer sordu.

"Tavşan mı?" Kaşlarının arasında sevimli bir kırıksıklık belirdi. "Aşçı pazarda hiç bulamadı, sonunda tuzaklarında biraz yakaladın mı?"

"Hayır." Mortimer tek heceyi acımasız bir beklentiyle doldurup taşırdı.

"Mortimer... ne yaptın sen?" Lorelai, içindekiler komodinin üzerine dökülen yarısı boş kâseyi aceleyle yere bırakarak kardeşini sorgulamak için ayağa kalktı.

Çocuğun anlam veremediği bir korku yüz hatlarını kaplamıştı.

"Arkada, ağıllarda gayet iyi tavşanlar varken, neden onları yakalamak için bu kadar zahmete girsinler ki?" Mortimer belli ki kız kardeşinin yüz hatlarındaki yıkımın tadını çıkarıyordu. Kızın şaşkınlığı önce dehşete, sonra da kalp kırıklığına dönüşüyordu.

Boğazını tutarak, "*Hayır,*" diye hıçkırdı. "Mortimer, bunu nasıl yaparsın?"

Kardeşi omuzlarını silkti. "Hadi ama Duck. Tavşan tavşandır. Onları tarlada yakalasam ya da ağıldan alsam ne fark eder ki?"

"Benim olduklarını *biliyordun, daha* yetimken onları açlıktan kurtardım. Onların isimleri vardı, Mortimer! Onlar benim arkadaşlarımdı!"

Mortimer kendini beğenmiş bir tavırla, "Ve şimdi onlar senin yemeğin," dedi.

"Biz... onları yedik." Yüzündeki tüm renk uçup gitmiş, yerini endişe verici bir morluk almıştı. Lorelai elini ağzına kapattı, bir, iki kez kasıldı, sonra gevşekliğinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde odadan dışarı fırladı.

"Onun koşuşunu izlemek beni eğlendirmekten asla vazgeçmiyor," diye kıkırdadı Mortimer.

Yataktaki işe yaramaz yerinden ona uzanamayan çocuk, kızın kaçarken duvara tutunmasını ve sonunda bir köşede bukleler ve keder çılgınlığı içinde kaybolmasını izledi.

Safra göğsüne doldu ve ağzını yakıcı bir nemle doldurdu. Çenesinin yanları ağrıyor ve boğazı bir öfke yumağıyla kapanıyordu.

Ateşten alınmış bir tuğla kömür gibi sıcak.

"Ne küçük bir aptal," diye üzüldü Mortimer. "Muhtemelen o hayvanları fenslere salacak ve nasıl olsa benim tuzağıma düşecekler. Ya da kasapta bir rafta. Kadınları hiç anlayamayacak mıyız?"

"Sen... bunu bilerek yaptın." Sonunda boğazı, öfkesinin etrafındaki kelimeleri törpülemesine yetecek kadar gevşedi. "Onu incitmek için."

Mavi gözler granit grisine dönüştü. "Dikkatli ol, sakat. Babam kalabileceğini söylüyor, ama sadece ben istediğim için."

"Neden?" Bu soruyu Mortimer'ın tatlı kız kardeşine yaptığı zalimlikle ilgili olarak sormuştu ama Mortimer onun ne demek istediğini yanlış anlamıştı.

"Sıkıldım." Bir omuz silkme daha, sanki ilgisizliğini omzuyla zar zor vurgulayabiliyormuş gibi. "Ve sen de çözmek istediğim bir gizemsin."

Öfke bir bakıma iyi hissettiriyordu. İçinden erimiş metal gibi akıyor, onu nihai bir silaha dönüştürüyordu. Kırık ayak bileğindeki sonsuz zonklamayı bastırdı. Başındaki çarpıntıyı. Her nefeste kaburgalarına saplanan keskin bıçağı. Onu güçlendirdi.

Bu onu güçlendirdi.

Öfke, nasıl kullanılacağını bildiği bir şeydi. Sadece... henüz değil. Daha güçlü olana kadar değil.

Mortimer sözünü bitirmemişti. "Kendini görmeliydin. Yanıklar fokurdadığında, sonra da patladığında. Çok iğrenç bir şeydi. Ve Duck, o hep oradaydı, Dr. Holcomb'un küçük hemşiresini oynuyordu. Fens'ten otlar getirirdi. İksirlerini karıştırırdı. Seni zehirlemediğine ya da altına sıcıp ölmene neden olmadığına şaşırdım."

İkisi de kadının geri çekildiği koridora baktı.

"Bağlanma," diye alay etti Mortimer. "Sen onun için sadece başka bir vahşi hayvansın. Sürünerek kaçtığın o bok yığının seni mümkün olan en kısa sürede geri bırakacaktır. Hastalarının hiçbirini uzun süre tutmaz. Ayrıca, yüksek doğumlu bir sakat, düşük doğumlu bir sakata ilgi gösteremez. Yine de ikinizin herhangi bir yere seyahat etmesini izlemek son derece eğlenceli olurdu."

Damarlarındaki ısı anında buza dönüştü. Onu gergin, işkenceli adımlarla sertleştirdi. Kanı durmuş, bir sonraki emrini bekliyordu. Bir öfke patlaması, bir öfke cehennemi bekliyordu. Ama hayır. Daha önce de böyle hissettiğini sezmişti. Bir hayatı sonlandırmadan önce.

Yaşıyor.

Sakin. Soğuk. Neredeyse ... beklenti içinde.

Yani, sakın bir şekilde düşündü. O zaman ben bir canavarım. Ve şu anda, bundan memnundu.

"Kendini tehlikeli sanıyorsun, değil mi?" Mortimer doğru bir değerlendirme yaptı.

"Hiçbir şey istemiyorum."

"Belki de öylesinizdir. Dr. Holcomb ile o açık mezara gitmiştim. Kraliçenin şehirden uzakta gömülmeleri için büyük paralar ödediği Doğu Yakası'ndan gelen kolera kurbanlarıyla dolu. Bu cesetler, Darağacı Köşesi'nde kaderleriyle buluşanlardan birkaçıyla karıştırılarak iyi bir ölçü için atılmıştı. Bazen... mezarların doldurulması planlanmadan önce, bir ya da iki cinayet kurbanı yığının üzerinde kendine yer bulur."

Mortimer eğildi ve büyük, kare yüzünü rahatsız edici bir şekilde yaklaştırdı. "Dr. Holcomb senin koleraya yakalanmayacak kadar iri ve sağlıklı olduğunu söylüyor. Boynunda çürükler var ama ipin neden olduğu çürükler değil. Peki, nesin sen? Merak ediyoruz. Bir suçlu mu yoksa kurban mı?"

Muhtemelen ikisi de.

Mortimer onu yaralı kolundan itti. "Belki bir gün hangimizin daha tehlikeli olduğunu öğreniriz..." Alaycı bir homurtuyla doğruldu, topuklarının üzerinde döndü ve ellerini kayıtsızca arkasında kavuşturarak uzaklaştı.

Göğsü kabararak, yalnız mumun ışığında titredi. Kendi çaresiz bedenine saldırıyordu.

Mortimer Weatherstoke onun hakkında *çok* şey öğrenecekti...

Lorelai'nın kardeşini onu ağlattığı için katlettiği gün.

C

HAPTER T

ÜÇ

Lorelai'ın feneri titreyerek gece yarısı gölgelerini uğursuz hayaletlere dönüştürürken, Lorelai ayağının elverdiği ölçüde koridorda sürünüyordu. Kalp atışları Southbourne Grove'un doğu kanadının duvarlarında yankılanıyordu. Nefesleri, tüketen sessizlikte hızlı ateş eden tabanca atışları gibiydi. Hayaletlerin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Korkunç sesler onu ilk uyandırdığında, Cyrus ve Joan d'Arc'ın yine iş başında olabileceğini düşünmüştü. Uluma ve itişme. İki tazi sadece yedi bacağa, üç göze ve bir kuyruğa sahipti ama yine de yavru köpekler gibi oynuyorlardı. Ve bazen oyunları ciddileşiyordu.

Ancak onlar gece yaşayan hayvanlar değillerdi.

Çiğ, *hayvani* çığlıklar onu odasına çağırıyordu. Kapıda durdu ve kulağını serin ahşaba dayadı.

Tanıdığı hiçbir hayvan böyle bir ses çıkarmazdı. Hiçbir insan da.

Böyle bir haykırıyla dışarı atılan azap, ürkütücü tınısıyla neredeyse uhreviydi. Bir inilti. Bir yalvarış. Ve sonra uzun bir ağıt, bir çağrı olamayacak kadar kısık ama bir çığlıktan daha alçak.

Sesle ilgili bir şey parmak uçlarını kapının koluna koyarak tereddüt etmesine neden oldu. Ya içeride yalnız değilse? Biri ona zarar veriyor olabilir miydi? Sesi kesinlikle öyle geliyordu. Yardım çağırmaya gitmeli miydi?

Ya Mortimer onu rahatsız ediyorsa?

Aceleyle kapıyı iterek açtı ve kendini onun odasına attı.

Lorelai onun koca bedeninin karanlıktan başka bir şeyle savaşmamasına sevinse mi üzülse mi bilemedi.

Ve rüyalarına musallat olan şeytanlar.

Dr. Holcomb iki gün kadar önce onu askıdan kurtarmıştı ve uzun, güçlü kolları görünmez saldırganlarla endişe verici bir çaresizlikle savaşıyordu.

"Bana sahip olamayacaksın," diye hırladı. "Bu gece olmaz." Ona kim sahip olamazdı? Neye sahip olmayacak?

Fenerini kapının yanındaki büfenin üzerine bıraktı, onun sallanan uzuvlarına yakın bir yerde güvenli olmadığına ikna olmuştu. Biraz daha yaklaşınca, adamın zayıf ve huzursuz kalçalarına dolanmış nemli çarşafları fark etti. Geceliği yerde buruşuk bir şekilde duruyordu, sanki hayali bir suçtan dolayı onu bedeninden ayırmış gibiydi.

Yüzü gölgeler arasında kalmış, gerginlikten kordonlaşmış boynu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Onunla bana dokunursan pişman olursun," diye uyardı.

"Ben mi?" diye ciyaklayarak ellerini birbirine bağladı.

"Sizi kör bir bıçakla deşerim ve cesetlerinizi sikerim, görmüyor musunuz!"

"Pardon?" diye nefes nefese kaldı.

Sesi uyanikken olduğundan daha genç çıkıyordu. Kabadayılığının altında bir dehşet tınısı vardı.

"Bırakın beni," diye tehdit etti.

"Bırak beni... gideyim." Bu sefer yalvardı.

Yalvardı. Ve çırpındı. Korkunç bir şekilde kaybetmek üzere olduğu her geçen gün daha da belirginleşen bir savaş veriyordu.

Yüce Tanrım. Bu bir kâbus olsun, bir anı değil. Bunu durdurmak zorundaydı. Bir şekilde.

Onunki kadar büyük yumruklar çekiç oldu. Bunu biliyordu. Ama yaklaşmaktan başka çaresi var mıydı?

Değerli saniyelerini strateji geliştirerek harcadı. Şiddetli bir kâbusun pençesindeki bir adamın yaralanmasını önlemek için neresine dokunulurdu? Ürkek bir atın omuzlarına dokunurdunuz. Bir yılanı kafatasının arkasından tutarsınız. Bir tavşanı, kafasına hücum eden kan onu sakinleştirene kadar iki ayağından tutup baş aşağı çevirirsiniz. Bir köpek, bir alfanın dişleriyle yapacağı gibi parmaklarınızı boğazına dayadınız.

Sonra onları okşadınız, rahatlattınız. Bırakın size güvenmeye başlasınlar. Ama önce, ilgili herkesin güvenliği için hayvanın zapt edilmesi gerekir.

Büyük ve küçük yaratıklar için iyi bir kural, ne pahasına olursa olsun yüzden kaçınmaktır.

Ama bir insan? Gerçekten ne tür bir hayvandı? Böylesine vahşi bir ruhu sakinleştirmek için kaçınma dışında hiçbir numara öğrenmemiştir.

Ve bu durumda bu işe yaramaz.

Yatağın yanına yaklaştığında kısıp bir inilti onun için karar verdi. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Simsiyah saçları terden keçeleşmişti.

Biri ona zarar *veriyordu*. Buna dayanamadı.

Etraflarından dolanırken parmak boğumları boğazını kıl payı kaçırdı ve bir elinin parmaklarını sargılı kaburgalarının üstündeki göğsünün üzerinde geçici olarak gezdirdi. "Uyan," diye uyardı onu, biraz itip kakarak. "*Geri gel.*"

Adam soluk soluğa uyanıp tüm vücudu kasılırken, iki korkunç el kollarını demir kelepçeler gibi zincirledi. Kadının ellerini teninden uzaklaştırdı.

Kemiklerini kırıp ikiye ayırmasından korkan kadın, acının onu kesip geçmesi karşısında kendi hıçkırıklarına engel olamadı.

Kadının şaşkınlığına rağmen, adam gitmesine izin vermedi.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, gözleri odaklanmamış öfkeden oluşan iki volkanik boşluktu. Dişleri sivri ve tehditkârdı. Sanki bir ligde son sürat koşuyormuş gibi nefes alıp veriyordu.

Bu, sadece iki gün önce çorba içirdiği adam değildi. Bu adam... bir canavar olabilirdi.

"Benim," diye inledi. "Ben Lorelai."

Yakalandığı kadar hızlı bir şekilde serbest bırakıldı.

Ellerine ona ihanet etmişler gibi bakarken kısık bir inilti duydu. Sanki onları bileklerinden koparacakmış gibi.

Sızlayan kollarını görmezden gelerek parmaklarını adamın ateşli alnında gezdirdi. Parmakların birleştiği yer küçük sarsıntılarla seğirdi.

"Sadece bir rüyaydı," diye mırıldandı. "Güvendesin."

Hiçbir şey söylememesine rağmen, gözlerinin kenarlarından sonsuz bir nehir gibi süzülen yaşlar şakağından aşağı akıyor ve saç çizgisinde parlayan ter boncuklarına katılıyordu.

Nefesi kesildi ve soluk soluğa kaldı. Kaşlarının arasında derin oluklar belirdi ve tüm yüzü gerildi.

"Acı çekiyorsun," diye fark etti yüksek sesle. Bir yerini yeniden mi yaralamıştı? Kaburgalarındaki bandajlar sağlamdı; omzundaki, boynundaki ve sağ gövdesindeki hızla iyileşen yanıkları örten bandajlar da öyle. *Olamaz*. Doktor çağırmalı mıydı? Zayıf kalçalarına dolanmış ve bacaklarına dolanmış battaniyenin altını kontrol etmeye cesaret edebilir miydi?

"Ne yapabilirim?" diye çılgınca sordu.

Onu tedavi ettikleri acı dolu süre boyunca hiç ağlamamıştı. Bir kere bile. Eğer şimdi ağladıysa, mutlak bir ıstırap içinde olmalıydı.

"En çok neresi acıyor?"

Kırmızı çerçeveli siyah gözler, nasıl soracağını bilmediği bir soruya cevap bulabilecekmiş gibi onun yüzünü aradı. Hava, aralarındaki boşlukta dokunan güven iplikçikleriyle değişti ve goblenlerine yumuşak bir renk kattı.

Sessizce, temkinli bir şekilde onun elini tuttu ve kalbinin üzerine koydu.

Teni beklediğinden daha sıcaktı. Daha sertti. Nabızı avucunun altında tekmeleniyordu, ritmi kararsız ve çılgıncaydı, yüz ifadesinden özenle çıkardığı savaşı hâlâ sürdürüyordu.

İsli kirpiklerini ıslak sivri uçlar halinde toplayan nem dışında her zamanki gibi soğukkanlıydı.

O zaman anladı.

Güçlü, genç ve erkeksi bedeni inanılmaz bir hızla iyileşti. Ama yalnız ve kırık bir kalp için nasıl bir çare vardı?

Aklına hiçbir şey gelmedi.

Gözleri dalgalanarak kapandı ve kapakların arasından daha fazla gözyaşı süzüldü. Adamın karanlıktan ona bakacak her şeyi... her *kim varsa* sakladığını hissediyordu. Elleri sıkıca kenetlenmiş, çarşafın içine gömülmüştü. Gölgeler çenesinin üzerinde oynuyor, kendini kontrol edebilmek için mücadele ediyordu.

İçgüdülerini ona burada merhamet ve acıma arasındaki çizgide çok dikkatli yürümesi gerektiğini fısıldıyordu.

Ani bir duygusallıkla elini kaldırdı, ona doğru eğildi ve dudaklarını göğsüne, kalbinin hemen üzerine bastırdı.

Gerildi. Dondu kaldı. Kadın geri çekilene kadar nefes bile alamadı.

"Onu da iyileştireceğim," diye söz verdi. Yaptığı son şey bu olsa bile, onun kırık kalbini nasıl dikeceğini bulacaktı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki o anda ruhunu almış ya da belki de ona geri vermiş gibi ona bakıyordu.

Endişeyle dudaklarını yaladı. Sabun, tuz ve... onun tadı vardı.

Hava tekrar değişti, bu sefer tehlikeli bir şekilde, tanımlayamadığı ve anlamadığı bir şeyin vaadiyle ağırlaştı.

Lorelai bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Rüyanda biri sana zarar veriyordu... kim olduğunu tanıdın mı?"

Başını iki yana salladı. "Erkekler... onlar..." Nefesi yeniden hızlandı, yüz hatları tiksintiyle buruştu.

"Neydiler?"

Ürperdi. "Ne olduğunu boş ver."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Ona tekrar dokunma dürtüsüyle, bir elini tekrar göğsüne koymak için eğildi. Gecenin soğuk havası ince geceliğinin içinden tehlikeli bir şekilde sızıyor, ona yakasından sarkan çözölmüş kurdeleleri hatırlatıyordu.

Gözyaşları aniden kurumuştu. Teri tuza dönüşmüştü. Ve şimdi ona bakış şekli...

Lorelai yutkundu ve o ana kadar siyahı hep soğuk bir renk olarak gördüğünü düşündü.

Fenerinin yetersiz ışığında obsidyen ateşi dans ediyordu.

"Git." Ellerini bileklerinden tutup kendisinden uzaklaştırırken ve kabaca geri verirken bu kelime onu boğuyor gibiydi.

"Pardon?" Ellerini vücuduna sarmıştı. "Beni asla gece ziyaret etme. Bir *daha asla*."

Anlamamıştı. Ona yardım etmiyor muydu? Onu uykusunda yaralayan saldırganlardan kurtarmamış mıydı?

"Ya başka bir kâbus daha görürsen?" diye itiraz etti. "Seni öylece bırakamam-"

"Beni ona bırak. Bırak beni alsın." Gözlerindeki kasvetin altında vahşi, ilkel bir uyarı gizleniyordu.

"Ama ben-"

"Onları kontrol edemezsin!" diye hırladı. "Ve ben de kendimi kontrol edemem-" Elleri ona doğru kalktı, sonra saçlarına daldı ve büyük avuçlar halinde yakaladı. Nedense hâlâ çarşafın örttüğü kısımlara bakamıyordu. Ondan böyle korkuyordu, çünkü o da kendinden korkuyordu. Ama ... onun için de acı çekiyordu. Henüz anlayamadığı bir şekilde acıyordu.

"Çık dışarı. *Lütfen*."

Yalvarışındaki ağlamaklı nota tartışmaya yer bırakmıyordu. Köşeye sıkışmış bir kedinin tıslaması kadar kesin bir şekilde onu uzaklaştırdı.

Lorelai şaşkın ve kederli bir halde topallaya topallaya büfeye gitti ve onun kendisini geri aramasını bekledi. Fikrini değiştirmesini ve her şeye rağmen onun arkadaşlığına ihtiyacı olduğunu fark etmesini.

O gelmeyince fenerini kaldırdı ve kapıyı arkasından kapattı. Sahip olduğu her şeyle onun dudaklarında kalan büyüleyici tadını untabilmeyi diledi.

* * *

Bir hafta sonra Lorelai kapının arkasından baktı ve onun koyu renk kirpiklerinin solgun yanağına değdiğini ve bir rüyayla titrediğini gördü.

Bu sefer iyi bir rüya görmeyi umuyordu.

O da titriyordu ama ikisinin de konuşmadığı o gecenin uyandırdığı duyguların hiçbirinden dolayı değil.

Bugün içinde sadece heyecan vardı.

Son birkaç gündür hafif yağmurlar herkesi içeride tutarken dikkatli birer arkadaş olmuşlardı ve kadın, adamın acının yanı sıra can sıkıntısından da muzdarip olduğunu anlamıştı. Akşam yemeğinden sonra onu kontrol ediyordu ve onu sık sık uyanık bulduğunda, bir iki el kâğıt oynayarak karanlık ruh halinden uzaklaştırıyordu. Écarté, bazen, ya da whist. Ona cribbage ve satranç da öğretmişti ama bu oyunlarda onu asla geçememişti. Yine de... bazen onun kazanmasına izin verip vermediğini merak ediyordu. Kederli, kara gözlerinin ardında parıldayan zekâsıyla, yıkıcı hatalar yaptığını bildiği zamanlarda bile onu yenememesi yersiz görünüyordu.

Adamın onun arkadaşlığına tahammül etmekten daha fazlasını yaptığını hissediyordu. Belki de bundan zevk bile alıyordu. Ancak bakışlarına sık sık bir mesafe giriyor ya da tam tersi bir yoğunluk sözlerini kısaltıyor ve hareketlerini keskin bıçaklara dönüştürüyordu.

Yabancıların iyiliğine güvenmek ne büyük bir işkence olmalı.

Kendine bile yabancı olmak.

Çoraplı ayaklarıyla odaya giren birkaç hoşgörülü hizmetkârı sessizce yönlendirerek eşyalarını oraya buraya yerleştirmelerini istedi, onlar da parmak uçlarında mükemmel bir dans sergilediler. Kutuların içindekiler bile dikkatle yerlerine yerleştirilirken neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Yaklaşan başarısı karşısında baş döndürücü bir gülümseme takınarak yol arkadaşlarına teşekkürlerini ilettiler. Bu işaretler hemen karşılık buldu. Sonra kapıyı arkalarından hiç tıklamadan kapattı... ve kendisine dikilmiş, gözlerini kırpmadan bakan iki kömür karası gözle karşılaştı.

Lorelai hayal kırıklığını belli etmemek için elinden geleni yaptı.

Hastası birkaç dakika daha uykuda kalamaz mıydı?

O zaman her şey mükemmel olurdu.

Ona böyle baktığında sık sık olduğu gibi, karnı endişe verici bir şekilde aşağıya doğru sıkıştı ve gülümsemesi ölürken elindeki yükü tutuşu tehlikeli bir şekilde eğildi.

Aptal ve hayalperest olduğu için kendini azarlasa bile, onun bakışlarını her zaman bir şekilde minnettarlık olarak yorumladı. Sanki onu korkunç bir şeyden kurtarmış gibi, bu sadece bir şekerleme olsa bile.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, onu şaşırtmayı ummakla aptallık ettiğini düşündü.

Gecenin dışında -o gece- havayı karıştıran nefes sesinin bile uzun süredir uyuyan bedenini canlandırdığı, kaslarını her an tetikte olacak şekilde gerdiği anlaşılıyordu. Genelde insan yaratıklarında görülmeyen, ancak kulağı yerde uyuyanlar için saklanan bir uyanıklık.

Yemek yemeye ya da yenilmekten kaçınmaya ihtiyacı olanlar.

Onun bu eğilimi yüreğini burkmuştu, çünkü bir adamın bu duyuları vahşi bir çevrede yaşadığı bir hayatla geliştirdiğini hissediyordu. Hayatta kalmanın sürekli bir savaş olduğu bir yer.

Ona diğer vahşi, belirsiz yaratıklara yaklaştığı gibi yaklaştı: yavaşça, istikrarlı bir şekilde, elini uzattı.

Dirseklerini büküp ellerini yatağın üzerine koyarak, neredeyse hiç zorlanmadan kendini oturma pozisyonuna getirdi ve gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Gücü endişe verici bir hızla geri gelmişti.

Bugün Dr. Holcomb kaburgalarını açmıştı.

Adamın uyku tişörtünün düğmelerinin açık olduğunu fark etmemeye çalıştı. Kendi cüssesini kaldırırken pürüzsüz göğsünün esnemesini ve kabarmasını da fark etmemeye çalıştı. Onun söz konusu olduğu her edep girişiminde olduğu gibi...

Sadece *çoğunlukla* başarılı oldu.

Gövdesindeki çürükler ve altındaki kırık kaburgalar iyileşmişti. Yine de hiç rahat nefes alıyor gibi görünmüyordu. Her halükarda onun yanında değil.

Orada öylece durup, aşırı derecede kaba bir süre boyunca baktığını fark etti.

Kadından bir şey söylemesini istemedi. Kendini örtmek ya da tevazuunu yeniden kazanmak için de hareket etmedi. Onu izleme şekliyle ilgili bir şey... ya da belki de dik sırtlı ve geniş omuzlu oturma şekli, daha önce fark etmediği belirli bir farkındalığı iletliyordu.

Çenesi eğildi, siyah bakışları sanki kendi topografyasını keşfediyormuş gibi çıplak gövdesine düştü. Göğsünün kaslı kabarıklığı. Aralarındaki derin vadi. Karnındaki düzgün, simetrik kas demetleri. Battaniyenin altında kaybolmadan önce saydığı dört dalgalanma.

Daha fazlası olduğunu biliyordu. Hepsini arabada görmüştü.

Kuru bir dilin etrafında yutkunarak, dikkatini tekrar onun gözlerine yöneltti. Bu kez, adamın irislerinin kömürleri onunkilerle buluştuğunda

Davet kadar tehlikeli bir şey. Hayranlık kadar gerçek bir şey. Ona bakmasını mı *istiyordu*? Gördüklerinden hoşlanmasını mı istiyordu? Çünkü hoşlandı. Ve ... hoşlandı.

Boğazını temizleyerek, topalladığının acı verici bir şekilde farkında olarak topallaya topallaya ilerledi. "Bugünün senin doğum günün olduğuna karar verdim." Hasta odasının kasvetini telafi etmek için sesine olabildiğince güneş ışığı kattı.

Hiciv dolu iki abanoz kaş, derin bakışlı gözlerin üzerinde düğümlendi. "Neden? Neden bugün?"

Onun sesini bu şekilde seviyordu. Uykudan ve kullanılmamışlıktan gümbürdüyordu ama yine de temkinli ve yumuşaktı. Verdiği tepki de onu cesaretlendirmişti. Özellikle güven verici olduğu için değil, bir tepki verdiği için. Genelde yüz hatları dikkatle, *sinir bozucu bir şekilde* donuk kalırdı.

Heyecanının bir kısmı geri döndüğünde, iki elinde dengeli bir şekilde duran ikramı kaldırdı. "Çoğunlukla Aşçı bugün bir pasta yaptığı ve kreması *özellikle güzel olduğu için*."

Yatağının başucunda tüneyerek, çatalın kenarını çökmekte olan tatlının farklı katmanlarına bastırmak için zaman ayırdı. Önce benekli bir robin yumurtası rengine tereyağlı krema. Ardından nemli yoğun kek, sarı nişasta ve şeker, domuz yağı ve tereyağıyla bir arada tutuldu. Ortada soğutulmuş ahududu reçeli tabakası paletin tadını çıkarıyor, ancak aşağı inerken sıralamayla tersine çeviriyor. Sarı kek. Daha fazla krema.

Kırıntıları üzerine dökmemek için çatalı tabağın üzerinde dengede tutarak, şekerlemeyi onun bekleyen dudaklarına doğru kaydırды. Tadına bakması için sabırsızlanıyordu. Sadece onun yüzündeki sevinci hayal edebiliyordu-

Yavaşça ama kararlı bir şekilde tabağı ve çatalı elinden aldı. "Kendimi besleyebilirim."

"Ah." Saçma bir duygu burnunun arkasını sızlattı. "Doğru. Tabii ki yapabilirsin." Alışkanlığı olduğu üzere tehditkâr gözyaşlarının arasından gülümsedi, ancak tepkisini gizlemek için kirpiklerini indirdi.

Bu onu neden bu kadar dehşete düşürmüştü? Battaniyenin kenarını ve üzerindeki kaburgaların esmer etini incelerken merak etti.

Sanki onun sakat kalmasını istiyormuş gibi değildi.

Sadece *kalmasını* istiyordu. Burada. Onunla birlikte.

Dr. Holcomb alçının üzerinde biraz topalladığını ve bileğine ağırlık bindirebildiğini bildirmişti. Birkaç gün içinde alçıyı çıkaracaklardı.

Ya ... ya artık ona ihtiyacı yoksa? Ya Southbourne Grove'u kayıp geçmişini aramak için terk ettiyse?

Gözyaşlarının dikenini yanığa dönüştü.

"Çok iyi." Başını omzuna doğru indirdi, sanki bakışlarını kaldırmasını istemek yerine onu görüş alanına sokmak ister gibiydi.

Başını kaldırıp baktığında adamın çenesinin esnediğini ve çalıştığını gördü. Yemeğin çiğnenmesi gerekmediğinde yapılan hareketler, sadece girişimci ve minnettar bir dil tarafından yuvarlanır ve işlenir.

O söylediğinde yutkundu, ağzı sanki bir ısırık almış gibi sulandı.

"Daha iyisini yediğimi hiç *hatırlamıyorum*." Bir sonraki ısırığı onun için kestiği kadar zarif değildi. Gerçekten de neredeyse pasta diliminin yarısı kadardı. Tadını çıkarırken gözlerinin kenarları biraz kırıştı. Gülümseme değil, ama eğlenceye benzer bir şeydi bu.

Gecikmeli olarak, az önce kendi kayıp hafızasıyla ilgili bir şaka yapmaya çalıştığını fark etti.

Ondan bir kıkırdama kaçtı. Sonra bir tane daha.

Bir sonraki lokmasını hazırlamadan önce, "Bugünün doğum günüm olduğuna karar verdiysen, kaç yaşıma gireceğime de karar verdin mi?" diye sordu.

İçtenlikle ona cevap vermek için acele etti. "Mortimer senin onun kadar yaşlı olamayacağını düşünüyor, oysa o yirmi yaşında."

Kardeşinden bahsedince gözlerindeki ışıltı parıltıya dönüştü. "Ne düşünüyorsun?"

Lorelai gözlerini kırıştırdı. Daha önce hiç kimse ona bunu sormamıştı. Kaburgalarının arkasından küçük bir sevinç kıvılcımı onu ısıttı. Bilmek istediği için sormuştu; ona göz kırpan sabırlı merakı görebiliyordu.

Yaşı, boş spekülasyonlarının büyük bir kısmını kaplıyordu. Şimdi onu incelerken, onun hakkında en iyi değerlendirmesini yaptı.

Onu her kim yarattıysa, sadece özellikle ayrıntılı değil, aynı zamanda insanlığın geri kalanına karşı orantısız bir şekilde cezalandırıcı olmuştu. Yüz hatları agresif bir erkeksilikten başka bir şey değildi. Keskin. Geniş. Derin çizgiler ve sert düzlemler. Yine de... yakından bakıldığında, heykeltıraşının gizlemek için çok uğraşmış olması gereken bir şehvet duygusu vardı. Örneğin üst dudağı ince bir kesikten biraz daha fazlasıydı, ama alttaki öyle değildi. Eğri burnu, Sezar'ın tüm dünyanın iktidarını ele geçirirken tepeden bakabileceği kadar asil bir burna sahipti ve

oldukça barbar elmacık kemikleri vardı. Çenesi kavgacıdan başka bir şey değildi. Mortimer'ınki kadar köşeli değildi ama küçücük de değildi.

Bu öyle bir çeneydi ki, resmi yapıldığında kişiyi bir kahramandan ziyade kötü bir adam haline getiriyordu. Çenesinin ortasında bir yarık vardı. Çukurlaşmış ve pembe renkle perdelenmiş, iyileşmekte olan yanıklar çenesini sol kulağından aşağıya, boynundan köprücük kemiğinin oluşturduğu derin çizgilere kadar iz bırakarak kolunun içinde kayboluyordu.

Southbourne Grove'da geçirdiği haftalar boyunca adamın güçlü çenesinin çok az tıraş gerektirdiğini fark etti. Ve daha önce kendi parmak uçlarıyla... dudaklarıyla test ettiği gibi... göğsü pürüzsüz kalmıştı. Tüysüz.

Erkeklerin saçı vardı, değil mi?

Yani belki henüz bir erkek değildi... ama kesinlikle bir çocuk da değildi.

Kafası bir ay önce tamamen kırpılmıştı. Şimdi, kalın abanoz katmanları, tarak ya da pomat tarafından evcilleştirilmemiş, her yöne doğru kıvrılıyordu.

Yine de ona uyuyordu.

Her şey ona uyuyordu.

Yüzü kızarıırken, adamın saçlarını koruyan bir parça siyah saçı olduğunu hatırladı... onun... Şey, ne dendiğini boş verin. Ama Mortimer, yetişkin bir adam için yeterince olmadığını düşündüğünü ima etmişti.

Bakışları daha aşağılara kaydı. Böyle şeyleri kesinlikle bilemezdi ve sorabileceği gibi de *değildi*-

"Lorelai?" Adı bir sorudan çok bir yakarış gibiydi.

Tanrım, yüksek sesle bir şey söylemiş miydi?

Yemeyi bırakmıştı. İnce gözlü bir hesaplamanın içinde donup kalmıştı.

Hiç de kadınsı olmayan bir sesle boğazını temizledi. "Benden büyük olduğunuzu biliyorum, çünkü bir *erkeğin* sesine sahipsiniz ve benim yaşımdaki *çocukların* çoğunun sesleri benimkine benzer."

"Yaşın kaç?" diye sordu dikkatle.

"On dört."

Adam boğazından bir ses çıkardı ama olumlu mu olumsuz mu olduğunu anlamakta güçlük çekti.

"Diyelim ki bugün on yedi yaşındasınız. Yirmiden daha genç, ama yine de neredeyse yetişkin." Çok genç, çok dinç bir bedeni vardı ama o gözlerden bakan ruh, bir insanın bir ömür boyu görmek isteyeceği her şeyi görmüştü.

Ve sonra belki biraz daha.

"Bu aramızda üç yıl olduğunu gösterir." Bunu sanki çok önemliymiş gibi söyledi.

"Bu iyi bir yıl sayısı mı? Yoksa kötü mü?" diye sormadan edemedi.

"Söyleyemem." Dalgın dalgın bir ısırik aldı, sonra sordu: "Tarih ne? Bir sonraki doğum günümü görecektik kadar yaşarsam bunu bilmek isterim." Sırıttı. "Gelecekte referans olması için ikinci Ağustos."

Yine o ses. Bir kurt köpeğinin ilgisiz iniltisi gibi. Belki de bir düşünme sesi?

"Sen... doğum gününü seviyor musun?" diye endişelendi. "Her zaman değiştirebiliriz o."

Gözleri sert samurdan yumuşak zifte dönüştü. "Bugün benim en sevdiğim gün uzak."

Sözlerindeki ciddiyetten hem memnun hem de rahatsız olan kadın, hızla akan düşüncelerini meşgul edecek bir şeyler aradı.

"Hediyeler getirdim. Yani, bir *çeşit* hediye. Onları *saklayamayacaksınız* ama arkadaşlarımla tanışmadığınız için..." Yatağının başucuna koyduğu kalemlerin kılıflarına uzanarak, büyük gösterisini sergileyen bir sihirbaz gibi onları çekti. "Onları sana getirebileceğimi düşündüm."

"Arkadaşlarını" uygun bir merak ve keyif ifadesiyle inceledi. Böylesine büyük bir fikir için kendisini tebrik etmesine yetecek kadar.

Kendi kafeslerinden üç uykulu tilki, iki kaplumbağa, bir tavşan, bir gelincik ve bir yılan bakıyordu.

"Sen... hepsini kurtardın mı?" diye mırıldandı.

"Evet," dedi, sesindeki aşırı gururdan dolayı yüzünü buruşturarak. Nedenini tam olarak söyleyemiyordu ama onun kendisinden memnun olmasını çok istiyordu. Belki de etkilenmesini. "Oh! Ve en iyisini de sadece senin için getirdim." Yatağın ayakucunda duran ve bir yuvayı korumak için örtülmüş olan ahşap kutuya doğru koştu, kutuyu onun yanına kaldırdı ve kapağını açtı. "Mutlu yıllar-"

O ana kadar küfür olduğunu hiç bilmediği sözler söyledi, adam geniş yatağın üzerinde geri çekilirken.

Şok olmuş, tamamen afallamış bir halde, kanadı kırık, tüneyen genç kalenin ilgisiz gözlerine şaşkınlıkla baktı. "Sen... bundan hoşlanmadın mı?" Bunun açıkça anlamsız bir soru olduğunu biliyordu.

sorusunu sorduğu anda titrek bir solukla kaçtı ama şaşkınlık aklını başından almışa benziyordu.

"Beğendin mi?" diye nefes nefese bağırdı birkaç metre öteden. "Ne bok yemeye

-" Tiksinti yanaklarında kalan azıcık rengi de çalmıştı ama kızın yüzen gözlerine baktığında, söylemek üzere olduğu başka ne varsa çenesini kenetledi.

Yanağından aşağı sıcak bir gözyaşı süzüldü. O kadar güçlü bir utanç duyuyordu ki, bir şekilde kendini içinde boğmak istedi.

Elini uzatırken paniği daha da artmış gibiydi. "Yapma... ağlama."

"Ben *değilim*." Nefesleri hıçkırığa dönüşürken, kararsızlık ve kendini küçümseme yüzünden taş kesilerek titrek bir soluk aldı.

"Lütfen." İnledi. "Buna dayanamam eğer sen-" Kesin kararlılık yüz hatlarını sertleştirdi ve ona doğru ilerlerken yuvaya sadece üç yan bakış atarak tedirginliğini belli etmedi.

"Sana bir doğum günü armağan ettim ve sonra onu *mahvettim*!" diye hıçkırdı.

"Lorelai." İri eller onu ayaklarından çekip yatağa, göğsüne yaslanana kadar sürükledi. Yumuşak tek bir yeri bile olmayan sıcak bir beden, kederinin fırtınasından korunmak için bir sığınak gibi etrafını sarmıştı.

Kendi gücünü bir kenara bırakarak onun gücüne teslim oldu. Daha önce hiç böyle tutulmamıştı. Daha önce hiç kimse onun ağırlığını ya da acısının yükünü üstlenmemiş ve ona karşı bir siper görevi görmemişti. Keşke bu mucizeye hayret edecek kadar uzun süre ağlamayı bırakabilseydi.

Nasırlı parmakları yanaklarına yapıştı, gözyaşları düştükleri anda kayboldu.

"Lorelai. *Lütfen ağlama*. Ağlama. Özür dilerim." Lorelai'ın sesindeki çaresizlik, üzüntüsünü bastırdı ve bir sonraki hıçkırık dalgasıyla savaşması için ona güç verdi. Onu kendine yaklaştıırken nefesi yüzünde tatlı kokulu bir esintiye dönüştü. Açıklamak için çabalarken sesi sık sık alışılmadık bir gençlikle kırılıyordu. "O mezarda uyandığımda... Kuzgunlar... ölülerin bedenlerini didikliyorlardı. Üzerlerinden bir şeyler koparıyorlardı. İçlerinden. Anlıyor musunuz? Biri peşimden geldi..."

Yüce *Tanrım*. Lorelai, yeni bir gözyaşı dalgası üzerine çökerken yüzünü onun göğsüne sakladı. Ona bir kâbus hediye etmişti. Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirdi?

"Lorelai." Parmak eklemlerinin arkası kadının çenesini kaldırarak onu kendisine bakmaya zorladı. "En tatlı Lorelai." Sanki onun adını söylemeden duramıyordu. Kendi gözleri eridi. Buğulandı. Sert yüz hatları inanılmaz derecede yumuşaktı. "Seni tanıyorum. Bir nedenin vardı, değil mi? Bana bunu getirmek için..." Gamzeli çenesiyle yanlarında tehlikeli bir şekilde sallanan sandığı işaret etti.

"Bu *çok* anlamsız."

"Anlat bana," diye yatıştırdı, parmakları yanaklarındaki gözyaşlarına yapışmaya çalışan nemli bukleleri okşuyordu.

Utancından burnunu çekerek sandığa doğru baktı. "Kuzgunun tüylerinin senin gözlerine benzediğini düşünmüştüm. İlk bakışta siyah, ama daha yakından incelediğinizde, gerçekten de pek çok renk var." Biraz eğildi. Onun kucağından ayrılacak kadar değil ama ne demek istediğini ona gösterecek kadar. "Bir çeşit yanardöner, değil mi? Olağanüstü, gerçekten. Ona her baktığımda seni düşündüm. Çok güzel olduklarını düşündüm."

Şu anda uzun gagasını tüylerinin arkasında gezdiren ve boynunu inanılmaz bir şekilde büken kuzguna baktı, onun duygu patlamasından etkilenmemişi.

Sessizlik bir an için çok uzun sürdü ve bir kol onu bırakıp kutuya uzandı.

"Sanırım... *bu* o kadar da korkunç değil." Kare şeklindeki parmağının ucuyla bir tüyü okşadı ve kuş fark ettiğinde irkilmesini belli belirsiz bir şekilde bastırdı.

Hem insan hem de yaratık sonsuz sessiz anlar boyunca hareket etmedi.

Her zerresi Lorelai'ninkiyle uyum içinde olan Lorelai, onun yavaş yavaş gevşediğini, soğuk çelik yerine yeniden sıcak kaslara dönüştüğünü hissetti. Hiç bu kadar rahat olmamıştı. Hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

"Yüce Tanrım, ne yapıyor bu?"

Kuş gagasını bileğinin üzerine dayamış, başını hızlı hızlı sallayarak ikisini de inceliyordu.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye cüret etti. Belki de onu kuşlar hakkında eğitirse, onları daha iyi anlayabilirdi. Belki de kendisini bir cesetle karıştırdıkları için onları affederdi. Ne de olsa bir mezarın içindeydi. Onları suçlamak zordu. "Kuzgunlar gerçekten çok zeki kuşlar. Bir keresinde biri bana oldukça karmaşık bir dilleri olduğunu söylemişti, sadece gıdıklamaktan ve ötmekten ibaret değil. Bulmaca çözmeyi ve oyun oynamayı severler." Elini kuşun yaralanmamış yüzünde gezdirdi.

kanat, mum ışığının aydınlattığı mürekkep parlaklığının tadını çıkarıyor. "Aşık olurlar."

"Nereden biliyorsun?" Fısıltısı kızın kulağını okşadı ve kız ürperdi.

"Tüm yaşamları boyunca tek bir eşleri olur. Bir diğerine, ne olursa olsun Rüzgâr onları nereye götürürse götürsün, asla geri dönmeyi ihmal etmezler. Onları her zaman oldukça güzel, romantik kuşlar olarak görmüşümdür... Tabii ki insanları yemedikleri sürece."

Onun saçlarına gülümsediğini hissetti.

"Atilla'nın iyileşmesi için bu kadar endişelenmemin nedeni de bu," diye geveledi. "Ya onu bekleyen biri varsa? Dönmek için yanıp tutuştuğu biri? Ya onun için gelmeyeceğinden korkuyorsa?" Bu fikir bile onu parçaladı.

Dalgın bir anın ardından, "Adını Atilla mı koydunuz?" dedi.

"Ah evet." "Ve yılan da Hannibal. Şuradaki kaplumbağalar Cengiz ve Kubilay. Tilkiler de Kazıklı Voyvoda, Korkunç İvan ve Büyük Katerina... İlk başta Büyük İskender'di ama sonra malum sebeplerden ötürü ismi değiştirmek zorunda kaldım ve doğal olarak 'Büyük' diye bir ek buldum."

"Doğal olarak."

Başını adamın omzuna yasladı, nefes alış verişlerinin ritmiyle sakinleşti. Böyle bir duruşta, soyunmuş haldeki bir adama bu kadar yakinken yakalanırsa ne olacağını düşünmesine izin vermedi. Görünüşe göre ona bakarken, aralarında şimdiye kadar düşünmediği bir yakınlık ve aşinalık duygusu filizlenmişti.

Onu yakınında istiyordu. Genç aklının anlayamadığı bir şiddetle arzuluyordu. Onun tenini kendi teninin yanında istiyordu. Onun kokusundan, görüntüsünden ve sıcaklığından zevk alıyordu.

Çünkü sıcaklık onun yeterince deneyimlediği bir şey değildi.

Üstelik kimse onun evcil hayvanlarını pek umursamıyordu. Onları Mortimer'dan da en az birbirlerinden ve doğa koşullarından koruduğu kadar özenle korumak zorundaydı. Babasının hayvanlarına karşı ilgisizliği en hafif tabirle efsaneviydi. Ve her ne kadar bunu söyleyemeyecek kadar nazik olduklarından şüphelense de, hizmetkârların onları bir zevkten çok bir baş belası olarak gördüklerini düşünüyordu.

"Gelinciğe ne isim verdin?" diye sordu.

"Bu bir gelincik ve adı Brutus. Şuradaki küçük tavşan da Napoleon Bonaparte. Biz... Josephine, Lucien ve Pauline'i yedik. Şimdi yapayalnız." O kadar taze olmaması gereken kederini yuttu.

Adam onu nazikçe kucakladı ama kız adamın elinin yumruk şeklinde kıvrıldığını fark etmedi. "Onlara ne kadar vahşi isimler vermişsin." Kız parladı çünkü kulağa sanki onaylamış gibi. "Özellikle saldırgan kaplumbağalarınız var mı?"

Lorelai her ikisinin de, kendi geçmişini hatırlayamazken onun tüm bu tarihi figürleri nasıl hatırlayabildiğini merak ettiklerini hissetti.

"Onlara yaşamaları için destansı miraslar verdim. Vahşi olmak, bir fatih ya da savaşçı olmak için önce kişinin gücünü geri kazanması gerekir. Bunun daha iyi olmalarına yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Bir isim önemlidir, bilirsiniz. Gücü vardır. Büyük bir Kahn'ın adını taşıyan bir kaplumbağa savaşmadan ölürse kendini aptal gibi hisseder."

"Bana bir isim verelim," diye önerdi. "Fatih'ten sonra William mı? Julius, Sezar'dan sonra. Ya da Antony? Octavian ya da Augustus olmasın, bunu kabul edemem. David olabilir mi? Goliath'ı yenen kişi. David bir şeye yakın geliyor..."

"Ah, sana adını yıllar önce koydum," diye neşeyle bilgilendirdi onu. Kolundaki damarlar bir an için dikkatini dağıtmış ve bu gerçeği ondan saklamayı planladığını hatırlamasına neden olmuştu.

Sustu. "Ne... bana isim mi verdin?" "Ash."

Homurdandı. "Etten çok kor olduğum için mi?"

"Çünkü seni eski, devasa bir dişbudak ağacının altında buldum."

"Dişbudak," diye tekrarladı. "Tam olarak ne bir kralın ne de bir savaşçının adı."

"Hepsinden daha iyi," diye açıklamak için acele etti, adamın sesindeki hayal kırıklığından rahatsız olmuştu. "Hizmetçimiz Maeve, ailesinin Druid soyundan geldiğini söylüyor. Ona göre Hayat Ağacı bir dişbudak ağacıdır ve tüm yeryüzü ile gökyüzünü bir arada tutar. Hastaları iyileştiriyor, masumları koruyor ve layık olanlara ölümsüzlük bahşediyor. Yani... miras olarak, size tam anlamıyla bir miras bıraktığımı söyleyebilirim."

"Öyle yaptın." Adamın ona doğru eğilerek bakışı o kadar şefkatliydi ki, kızın boğazı düğümlendi. "Ash olsun o zaman. Soyadımı geri alana kadar."

"Ash Weatherstoke olabilirsin," diye teklif etti, onun kendi ailesinden başka hiçbir aileye ait olmamasını ummanın korkunç bir şey olduğunu biliyordu. "Babam aldırılmaz. Soylu bir ailenin fakir bir akrabasını yanına almasının sosyeteye iyi görüldüğünü söylüyor. Uzaktan bir kuzen belki?"

Şefkati buharlaştı, dudakları sıkı bir kırıklığa dönüştü. "Fakir bir akraba olma fikrinden hoşlanmıyorum. Yeterince iyi olmayan biri..." O

bakışlarını ondan kaçırdı. "Eğer bir gün..."

Kesinlikle onun bu cümleleri bitirmesini diledi. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar güçlü dilememiştir.

"Sizi kırmak istememiştir." *Yine* sessizce düzeltti. Lud, ama hayvanların onu anlayamaması bir nimetti. Yoksa sürekli burnunu sokarak muhtemelen hepsini kaçırdı. "Seni ailenin bir parçası yapmamızı önerdim. Kötü akraba olma fikrini ortaya atan babamdı."

"Kimsenin benimle alay etmesini istemiyorum. Beni küçük görmelerini..."

"Kimse buna cesaret edemez." Bundan emindi. Böylesine güçlü ve uzun boylu, böylesine sıra dışı kas yapısına sahip bir adam, jackanapeler için hazır yem olamazdı. "Ayrıca, o kadar da kötü değil aslında."

Onun bakışları karşısında aceleyle açıklama yaptı.

"Alay edilmek ya da gülünmekle ilgili olan şey... bir süre sonra bundan korkmayı unutuyorsunuz. Bu sadece olan bir şey."

"Mortimer tarafından mı demek istiyorsun?" Bu ismi sanki katran tadı varmış gibi söyledi. "Mortimer, evet. Ve hemen hemen diğer herkes."

"Bileğiniz yüzünden mi?"

Başını salladı, birden çok utandı.

Avucu nazıkçe kızın dizine indi ve gök mavisi eteğin etekleri kızın beyaz çoraplı ayaklarını ortaya çıkarana kadar firfırları avucunda topladı.

Lorelai ayakkabılara ancak bu kadar dayanabilirdi ve onları evde neredeyse hiç giymezdi.

İkisi de onun ince ayak bileğine baktı, her zaman grotesk bir açıyla içe doğru dönmüştü.

"Doğuştan mı böylesin?"

"Ben altı yaşındayken oldu." Sesindeki nazik merak, onu her zaman kaçındığı soruları yanıtlamaya itti.

"Ne oldu?"

"Benim bileğim de seninki gibi kırılmıştı."

"Benimki gibi mi?" diye şaşırdı. "Ama... Dr. Holcomb yıl sonuna kadar bileğimin eskisi gibi olacağını söyledi. Artık neredeyse üzerinde yürüyebiliyorum. Neden seninki değil?"

Tanıdık bir utançla yaralandı. Karşılıksız bir öfkeyle aptallaştı, sadece omuz silkti.

"Lorelai?" Karanlık bir şüphe onun adını bir suçlamaya dönüştürdü. "Bileğin *nasıl* kırıldı?"

"Söylememem gerekiyor." Kadın ondan uzaklaştı ama adamın kollarındaki kaslar kasıldı ve kadının etrafında sıkılaştı.

"Mortimer." Onun tek bir sert kelimesi, söylememesi gereken tüm bilgileri içeriyordu. Aysız bir gecenin içerdiği tüm karanlığı. Şeytanın tüm gazabını, kendisini.

"Tahta kılıcını botumla kırdım..." Sesinin bu kadar kısık olmamasını diledi. Hayatının yarısından fazlası boyunca taklit ettiği kabullenmeyi çağırabilmeyi. "Yani, botuyla bacağımı kırdı."

Ash çok hareketsizleşti. Doğal olmayan bir şekilde. Sadece göğsü artan nefes alış verişleriyle birlikte kalkıyordu.

"Acıyor mu?" diye sordu uzun bir süre sonra sıkıca. "Bazen," diye itiraf etti.

"Doktor ne dedi?"

"Hiç doktora gitmedim. Babam kimsenin bilmesini istemedi." Birden korktu ve yalvarmak için ondan uzaklaştı. "Hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi? Sana söylediğimi belli etmeyeceksin."

Onun yüzünde öfke bekliyordu. Karanlık.

Ama yüzündeki soğuk ifade ona rüzgârsız bir gündeki dingin, aynaya benzeyen fundalıkları hatırlattı. Neredeyse hoş. Tavrı boyun eğmez, kararlı ama ürkütücü derecede sakindi. "Tek kelime etmeyeceğim." Kızın buklelerini şefkatle okşadı, sert ağzında bir gülümseme hayaleti oynayıyordu. "Ama bir daha olmayacak."

Adamın sesindeki tuhaf notadan etkilenen kadın doğruldu. "Ne demek istiyorsun?"

Aşağı bakarak, kalenin kasasına yeni bir takdirle baktı. "Bana arkadaşımızdan biraz daha bahset," diye yalvararak evcil kuşun boğazındaki tüyleri yumuşatmaya cesaret etti.

"Ama Ash..."

"Bugün benim doğum günüm," diye hatırlattı ona. "Geçmişi düşünmeyelim... ya da geleceği. Kale Attila ve senin fatihler koleksiyonun hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Hayvanlarına olan tutkusuyla kolayca dikkati dağılan Lorelai, Attila'yı kanadı bir şekilde bir kayanın altına sıkışmış, korkunç bir daire çizerek çırpınırken bulduğu günü canlandırarak anlatmaya başladı.

Ash'in onu sadece yarı yarıya dinlediğini fark etmedi. Adamın parıldayan obsidyen gözlerle onun açıkta kalan ayak bileğine baktığını.

Onlar hızlı ayaklı, yaramaz tilki yavrularıyla oynarken ve yatağın üzerinde hiç acele etmeden dolaşan minnettar kaplumbağalara üzüm yedirirken, o saatlerce canı düşüncelerini sakladı.

Ash'in, hafızası olsun ya da olmasın, bunun şimdiye kadar geçirdiği en iyi doğum günü olduğundan emin olduğunu asla tahmin edemezdi. Kimse onu tamir edecek kadar önemsemediği için onun kırık yaratıkları tamir ettiğini anladığını.

Ve yine de, engeline rağmen, büyüleyici bir hayat kurmuştu.

Ash'in bildiği bir hayat, bir kardeşi daha eksilirse çok daha iyi olacaktı.

o.

C

HAPTER
F

BİZİM

Dünyayı Mortimer Weatherstoke'tan kurtarmak için mükemmel fırsat birkaç hafta sonra kendini gösterdi.

"Bugün Heybridge'de sana eşlik edemeyeceğimden *emin misin*?" Lorelai masmavi gözleri umutla parlayarak sordu.

Ash ayaklarına baktı, yemyeşil bataklıkların arasından Southbourne Korusu'na doğru ilerlemeye konsantre olmuştu. Gerçekte, o sadece

Lorelai'ın yüz ifadesindeki umudu ve ardından gelen hayal kırıklığını karşılayacak bir yapıya sahip değildi.

Ellerini bir tutam uzun otun üzerinde gezdirdi, bir tanesini kopardı ve ara sıra ortaya çıkan sivrisinek bulutuna karşı boşa duran bir anahtar olarak kullandı. "Yolculuk bulaşık suyu kadar sıkıcı olacak," diye yalan söyledi. "Sör Robert bana bir çıraklık ayarladı ve bütün gün kuru ihtiyarlarla görüşmek için tam zamanında terziden bir takım elbise alacağım. Anlatılamayacak kadar sıkılırsın."

Ash her ne kadar onu inkâr etmekten nefret etse de, hain niyetlerinden haberdar olmasına izin veremezdi.

"Seninleyken hiç sıkılmıyorum," dedi ciddiyetle, ince parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve diğer eliyle onun pazusunu kavradı. Sık sık bu şekilde yürüyorlardı, onun ağırlığının bir kısmını desteklemesine izin veriyordu. "Ve sanırım seni takım elbise içinde görmeyi çok isterim."

Parmakları onun elini sardı, parmak eklemlerinin arasındaki oluklara mükemmel bir şekilde yerleşti. İçinde tanımlamaya başladığı bir duygu parıldarken ona yapışmamak için elinden geleni yaptı.

Bir gün geri dönmesini şiddetle umduğu bir kız.

Takım elbise giyme fikrinden eskisinden daha az nefret ediyordu, eğer onu takım elbise içinde görmek onu memnun edecekse. Hasta yatağından kalktığından beri gardırobu Mortimer'ın artık kullanılmayan beyaz gömlek kolları, birkaç hazır pantolon ve tozlu eski yeleklerden oluşuyordu. Bu onun umurunda değildi. Giysiler sadece yaralarını örtmek için bir araçtı.

Ash, çamur yerini malikânenin geniş arazisine bıraktığında bile uzun adımlarını onunkilere uydurmayı bir angarya olarak görüyordu ama engelinden dolayı onun rahatsız olmasına neden olmaktansa elleri ve dizleri üzerinde sürünmeyi tercih ederdi. Hain bataklıklarda bu kadar sık tek başına nasıl yürüdüğünü asla bilemeyecekti.

Birkaç aydır onun resmi yük beygiri olmuş, sandıkları ve hayvanları Haliç'e götürüp getiriyordu. Yolculuk ilk başlarda ayak bileğini zorlarsa da, vıcık vıcık ve dengesiz bir zeminde ilerlemek onu çabucak güçlendirmişti. Ayrıca Lorelai sulak arazideki tüm patikaları biliyor, ona bir bataklıktan ya da sazlıkların altındaki gizli bir göletten kaçınmak için nereye basması gerektiğini gösteriyordu.

Burası onun sığınağıydı, buradaki vahşi yaşam kadar ona da aitti.

Şafak vakti, yılan Hannibal'ı sazlıklara geri salmak için yola koyuldular, kayıp kuyruğu iyileşmiş ve sürünmek için yeterli yuvarlak bir yumru haline gelmişti.

Lorelai bu kez neredeyse hiç gözyaşı dökmemişti ama bir süre sessizce durmuşlar, gölcüklerle bezenmiş inanılmaz yeşilliklerin yerini denize bırakmasını seyretmişlerdi. Su, dünyanın kıvrımı ufukta alçakta asılı duran bulutlarla buluşana kadar uzanıyordu. Kıyıya ulaşma yarışında birbirlerinin üzerinden sürünerek geçiyormuş gibi görünen bulutlar.

Şimdi onun karaya çıkması için Southbourne'a acele etmeleri gerekiyordu.

"Mortimer sana eşlik edebiliyor ama *ben* edemiyorum, bu hiç adil değil," diye yakındı.

"Mortimer babanın dökümhane sahipleri nezdindeki temsilcisi." Ash sanki her şeyin böyle olmasını kabullenmiş gibi kayıtsız bir omuz kaldırdı.

"Babam çok eski kafalı, sence de öyle değil mi? İşçi sınıfıyla birlikte görünmeyi reddetmek en iyi ihtimalle çağdışıdır. Ne de olsa o sadece bir kont ve ataları çalışkan ve kraliyetin görmezden gelemeyeceği kadar zengin olduğu için kont oldu." Yürürlerken başını onun koluna yasladı. "Yaşlandıkça evden çıkmamak için daha çok bahane uyduruyor gibi görünüyor. Özellikle de Mortimer ona vurduğundan beri."

"Şu anda kardeşin hakkında konuşmayalım." Ash onun elini sıktı. Yakında hepsi halledilecekti. "Babanın bana bir iş ayarlaması çok nazık bir davranıştı. Birkaç yıl içinde Bay Thatcher'ın dökümhaneyi ya da Bay Robbins'in tuz madenlerini işletmesine yardım edebileceğimi düşünüyor gibiydi... Orada iyi bir servet kazanma şansım var." Konuyu kayıtsızca değiştirdi ve kadının yemi yuttuğu anı fark etti.

"Babam senin ne kadar zeki olduğunu biliyor. Ve eğer bir Weatherstoke olacaksan, toplumda saygı görmeyen onun için önemli."

Ash için de önemliydi. Onları Mortimer'ın dehşetinden kurtarır ve önümüzdeki birkaç yılı dökümhanede yükselmek için harcarsa, belki de Lorelai'ın babasına bir teklifle yaklaşacak kadar para biriktirebilirdi...

Lorelai onun kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi ve ön kolundaki dövme ejderha kanatlarından birinden çıkan garip çizgileri boş boş izledi. Fens'e gittiklerinde genellikle gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvrır, Lorelai'ın dövmesini izlemeye olan sürekli düşkünlüğünü teşvik ederdi.

Onun dokunuşu asla ölçemeyeceği bir merhemdi. Tek bildiği parmaklarının sihirli olduğu ve içinde canavarlaşmakla tehdit eden her şeyi susturduğuydu.

"Ne kadar gizemlisin," diye mırıldandı, yara izleri ejderhayı ağlar ve hasarlı et yaralarıyla böldüğünde fiziksel keşfini durdurmadı. Bunun yerine parmak uçlarını ritmik ve yatıştırıcı hareketlerle hafifçe üzerlerinde gezdirdi.

Parmak uçlarının verdiği his, kül suyunun onu yaktığı yerde farklıydı. Bir hayalet ya da bir anı tarafından okşanmak gibiydi. Fiziksel olarak elle tutulur gibi değil ama aynı derecede güçlü.

Belki de daha fazla.

"Bundan pek sık bahsetmediğimizi biliyorum ama bu ejderhanın senin için ne anlam ifade ettiğini hiç merak ettin mi?"

"Biraz," diye gizemli bir şekilde cevap verdi. Aklına gelen fikirler pek iç açıcı değildi. Bir ordu alayı mı? Belki bir çete ya da hırsızlardan veya suçlulardan oluşan bir lonca. Kafasını en çok karıştıran eksik kelimelerdi. Ejderhanın üstündeki *R-A-E* harfleri ve ejderhanın altındaki *U-A-E* harfleri kül suyu tarafından büyük ölçüde yok edilmişti.

Bunu anlamlandırmaya çalışmak onu çıldırtmakla tehdit ediyordu ve bu yüzden, diğer her şey gibi dövmeyi de ait olduğu yerde, geçmişte bıraktı.

"Daha önce ne tür bir iş yaptığını merak etmiyor musun... Yani ben seni bulmadan önce?"

"Sık sık," diye cevap verdi, ancak dürüst olmak gerekirse ücret için ne yaptığından çok hangi düşmanın onu öldüresiye dövmüş olabileceğini düşünerek daha fazla zaman geçirdi. "Yeraltında çalışmış olabilirsin," diye öne sürdü. "Çalışmak için fazla solgunsun. Çok fazla güneş görmemişsiniz ama... fiziğiniz çok fazla fiziksel emek harcadığınızı gösteriyor."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Kesinlikle hayır. Sen mükemmelsin." Elini şeftali rengi yanaklarına bastırarak utangaç bir gülümsemeyi gizledi. "Demek istediğim, bence gücün çektiğin çileyi atlatmana yardımcı oldu. Ve bunun için sana minnettarım."

İltifatının içini ısıtmasına izin verdi ama yorum yapmaya cesaret edemedi. "Ben de öyle. Bir an için o yataktan *hiç* kalkamayacağımdan korktum."

"Her zaman söylediğim gibi, şu an ile asla arasında çok şey olabilir." "Gerçekten de öyle." O da buna güveniyordu.

Southbourne Grove'un geniş çimenliklerine geri döndükleri sırada körfezden tuzlu bir sis çöktü. Malikânenin görkemli beyaz sütunlarını görmelerini engelliyordu.

Lorelai beklenmedik bir şekilde durdu ve Ash yüzünü ona dönene kadar onu çekiştirdi. Güneşte kızarmış alnında sorunlu bir kırısklık belirmişti ve Ash bunu düzeltmek yerine, Lorelai'nin kulağının arkasına birkaç tutam bukle sıkıştırdı. Asi dallar hemen geri dönerek şakağını çerçeveledi.

"Ash, ya dökümhaneyi ya da madenleri sevmezsen? Artık yapabildiğine göre gitmeyi düşünüyor musun?"

"Gitmek mi?" Şaşırdı. "Nereye gidebilirim ki?"

"Yürüyebiliyorsan, koşabilirsin demektir. Ve eğer bunu yapabiliyorsan... o z a m a n . . . o z a m a n istediğin zaman gidebilirsin. Mortimer'dan kaçabilirsin."

"Kimseden kaçmam." En azından Mortimer Weatherstoke'tan. "Benim evim burası." *Seninle birlikte, diye* ekledi sessizce.

Sanki onun sözlerindeki ateşli kesinliği duymamış gibi aceleyle devam etti. "Diyelim ki geçmişini aramak istiyorsun? Ailenizi?"

"Bilmiyorum. Geçmişimde bulmaya değer bir şey olmadığını hissediyorum. Belki de sadece senin için bir nedeni ortaya çıkarmış olurum..." Yutkundu, bir süredir içini kemiren bir korkuya ses veremiyordu.

"Neyi yapmamak için?" Ash'in kollarının arasına girdi, ellerini sırt kaslarında gezdirdi ve yanağını Ash'in göğsüne yasladı. Ash onun ani sevgi gösterilerine alışmıştı. Ne kadar masum ve sosyal açıdan uygunsuz olsalar da, onları arzulamaya başlamıştı. İçinde Aslında, onu itmeyen tek dokunuş onunki idi.

"Bana saygı duymamanız... yani." Onu kollarının arasına aldı ve çenesini tacına yasladı. "İçimde öyle bir his var ki, her kim olursam olayım, tanımaya değer biri değildim."

"Artık seni tanımaya değer. Sen her şeye değersin."

Ash onu ezmek için elinden geleni yaptı. Tutuşunu nazik ve saygılı tutmak için. Burası cennet olabilirdi, sisin içindeki bu yer. Bulutlar, serseri rüzgârlar tarafından eğlenceli girdaplar halinde etraflarında savruluyordu. Belki de bu büyüdü anda zaman diye bir şey yoktu. Onu sevmemesi için binlerce nedenden hiçbiri de yoktu. Ama o seviyordu.

Onu, uğruna adam öldürecek kadar seviyordu.

"Seni özleyeceğim." Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, gözleri sevgi dolu masmavi kürelerdi.

Güzel dudakları dalgın bir kaş çatmayla büzüldü.

Her kası onun karşısında erimiş gibiydi, kucaklaşmaları masumiyetten... başka bir şeye dönüşüyordu.

"Lorelai. Hiç öpüldün mü?"

Yüz ifadesi dalgınlıktan şaşkınlığa doğru kaydı. "Hayır. Ya sen?" "... Bilmiyorum." Bilmek umurunda bile değildi.

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki. Tabii ki bilmiyorsun. Ne aptalca bir soru. Ben durmadan gülünç oluyorum-"

Dudaklarını onunkilere bastırarak kadının tiradını bastırdı.

Ağzı talep etmek yerine oyalandı. Fırçaladı ve tattı. Tadına vardı. Dilini, dişlerini ya da onu arzulayan başka bir parçasını kullanmaya cesaret edemedi.

Sevdiği kızı kollarında tutuyordu. Dikkatinin nedeni de buydu.

Lorelai da öyleydi.

Bir kız.

O artık bir çocuk değildi. Sahip olduğu duygular, arzular. Açlık. Sıcaklık. Bunlar bir erkeğe aitti, bunları bir *kadınla* giderecek bir erkeğe.

Kız değil.

Ona sarıldı, sanatsız iç çekişi ona nefes aldırды. Onun tepkisi hem utangaç hem de gürdü. Daha fazlasını vaat ediyordu.

Bu o olamazdı. Bu sadece bir yaratılış öpücüğüydü. Aralarında çiçek açan bir şeyin vaadiydi. Zamanla besteleyeceği bir özlem senfonisinin uvertürü.

Seni seviyorum. İtiraf dudaklarının arkasında dans ediyordu ve bu yüzden dudakları onunkilere yapışmış halde kaldı. Bunu söyleyemezdi, yaptığı kötülük bitene kadar söyleyemezdi. Kardeşi için duyduğu keder geçene kadar da söyleyemezdi.

Ash onun için iyi bir adam olacaktı. Bu tek günahından sonra, hayatının geri kalanını tövbe ederek ona tapınarak geçirecekti. Onun kurtarıcısı olacaktı. Tanrıçası. Onun hayatı.

Ve eğer yapmak üzere olduğu şey için ölümden sonra onu cehennem bekliyorsa... Öyle olsun. Bir ömür boyu onun aşkının cennetinde yaşayacaktı.

Altlarındaki toprak, yaklaşan toynak sesleriyle titreyerek onları birbirinden ayırdı.

Kararsız parmaklarını ayrılmış dudaklarına götürdü, vahiylerle aydınlanmış gözlerle ve meleklerden daha az meleksi bir şeyin fısıltısıyla ona bakıyordu

Her zamanki gibi.

Daha şehvetli.

Seni seviyorum. Kelimeler ne aklından ne de ağzından çıkıyordu.

Yüz ifadesi aniden değişti, açıklanamaz bir endişe masum huşu duygusunu gizledi. "Gitme," diye fısıldadı.

"Zorundayım," diye nefes nefese kaldı, nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Ama geri geleceksin, değil mi?"

"Sana yapacağımı söylemiştim." Heyecanla onun koluna yapıştı. "Lorelai. Bu dünyada sadece iki tartışılmaz gerçek vardır: Bir, güneşin batıdan batacağı. Ve ikincisi, senin için geleceğim. Her zaman."

"İçimde bir his var-"

Mortimer sislerin arasından sıyrıldı ve durmadan önce neredeyse ikisini de atının üzerinde deviriyordu. Ash'in Heybridge'e gideceği atının dizginleri yumruklarının arasındaydı.

Görünüşe göre bu anı mahvetmekten memnun olan Mortimer kız kardeşiyle alay etti. "Bugün iki evcil hayvanı serbest bırakacaksın, Duck."

"İkiniz de yarın döneceksiniz," dedi kendini teselli edercesine.

Mortimer, "Acele edelim," diye ısrar etti. "*Bunu* kaçırmaktan nefret ediyorum.

randevu."

Ash, Mortimer'ın kendisine fırlattığı dizginleri yakaladı ve reflekslerinin, burada açık alanda bile işgal ettiği her alandaki havayı emerek yerine alay ve dehşet koyan adama verdiği hoşnutsuzluğun tadını çıkardı.

Artık değil. Bugünden sonra olmaz.

Ash isteksizce onun kolunu bıraktı ve atına bindi, zihni acımasız bir kararlılıkla görevine odaklanmıştı.

Lorelai, "Kendine iyi bak," diye seslendi. "Dikkatli ol."

Ash ona dönüp baktığında, parmak uçlarına bir öpücük kondurdu ve rüzgârda ona doğru bıraktı.

"Geri geleceğim," diye ona güvence verdi.

Seni seviyorum.

Onu son kez göreceğini bilseydi, o sözleri söylerdi.

C

HAPTER
F

IVE

Yirmi Yıl Sonra

Lorelai gelinliğine cep diktirmeyi akıl etseydi, onları taşlarla ağırlıklandırır ve Kara Su Nehri'nin cesedini denize atmasına izin verirdi.

Yatak odasının penceresinden dışarı bakarken nehirle arasında giderek artan bir yakınlık hissetti. Kaybolan güneş camısı, durgun suları acı tatlı bir mercana çevirmişti. Ne kadar sakin görünüyordu. Ne kadar dingin. Ve yine de, nehrin

Altında çalkalanan akıntılar. Birçok isteksiz ruhu Kanal'a sürükleyen bulanık, hain derinlikler.

Götür beni, diye yalvardı. Bugünden kaçmak için her şeyi yaparım.

Bütün o insanlar. Tüm gözler onun üzerindeydi, Southbourne Grove'un utangaç kız kurusu sakatı, bir yaban domuzu suratına sahip yaşlı bir adamla evlenmek için koridorda topallayarak ilerliyordu.

Dünyada yükselmiş, toplumdaki yerini eski, unvanlı bir aileyle soylu bir evlilik yaparak sağlamlaştırmak isteyen yaşlı bir adam. Otuzuna merdiven dayamış, ciddi bir fiziksel engeli olan biriyle evlenecek kadar çaresiz.

İlçedeki herkes hemen LCV'lerini göndermişti ve görünen o ki, mütevazı papaz evlerine sığmayacak kadar çok insan düğüne katılacaktı. Önemsedikleri ya da iyi dileklerde bulundukları için değil, bir gösteri olmasını umdukları için.

Gelirlerdi çünkü Mortimer'ın partileri mahvetme konusundaki tutkusu efsanevi sınırlardaydı. Ailesi domuz çiftçisi olan zengin bir makinistle hem evini hem de kız kardeşini kumarda kaybetmişti. Başka ne yanlış gidebilirdi ki?

Hem de çok. Ürperdi.

Babaları yaşın Mortimer'ın zalim ruhunu sakinleştireceğini ummuştu. Ama yıllar sadece onu güçlendirmeye yaradı.

Sir Robert için ölüm bir lütuftu.

Lorelai, arkasında diz çökmüş, ağzında iğneler, mümkün olan son anda gelinliğinin dikişlerini tutan kadın olmasaydı, uzun zaman önce umutsuzca bir şey yapabilirdi.

"Korkunç derecede kilo vermişsin canım," dedi baldızı Veronica Weatherstoke, dilini sempatik bir şekilde şaklatarak. "Sanırım Bay Gooch'un zayıf kadınlardan hoşlanmadığından bahsettiğini duymuştum."

"Demek öyle." Veronica'nın güzel yüz hatlarının narin kemikleri rahatsız edici nemden bulanıklaşana kadar gözleri sessiz bir kederle buluştu.

Tanrım, o zamandan beri ağlamamıştı... Yani, onlarca yıldır. "En kötüsü ne biliyor musun?"

"O nedir, sevgilim?"

"Ben Bayan Sylvester Gooch olacağım. *Gooch!*" diye feryat etti, göğsünden histerik bir kahkaha balonu patlamadan hemen önce. Ne kadar garip

Umutsuzluğunun bu kadar komik olabileceğini. Bir kıkırdama **b i r** hıçkırığın yerine geçebilirdi. "Sanki hayatım daha acınası ve zavallı hale gelememiş gibi."

Veronica'nın yanakları bir gülümseme imasıyla çukurlaştı, ama gözlerinin zümrüt renginde aynı şekilde ıssız bir hüznün gizleniyordu. "Sanırım Bay Gooch iyi bir adam olsaydı soyadı *o kadar da* önemli olmazdı."

Lorelai, "Bence değil," diye kabul etti.

Lorelai'ın tek kulaklı siyah kedisi Tamerlane eteklerine sürtündü. Uzun tüylerini hemen her kumaşa değdirme eğilimine aldırmadan, boynunu okşamak için onu kucağına aldı.

Veronica, "Mortimer bana kur yapmaya geldiğinde... Kontes Southbourne'un bir insanın isteyebileceği en yakışıklı unvan olduğunu düşünmüştüm," diye hatırladı. "Ve şimdi..."

Bir zamanlar ülkenin en güzel kadını olduğu düşünülen, ağabeyinin genç gelini Veronica Weatherstoke'un gözleri artık bir savaş mültecisinin vakur ve temkinli bakışlarına sahipti.

Lorelai sevgili kız kardeşinin elini tuttu ve bir süre birbirlerine sarıldılar. "Belki Bay Gooch benden memnun kalırsa, bir süre sonra Mortimer'la birlikte Southbourne Grove'a dönmenize izin verir."

"Seni özleyeceğim." Veronica'nın gözyaşları bakışlarını zümrütten yeşile çevirdi. Eldivenlerini göz kapaklarına bastırarak gözyaşlarının düşmesine izin vermedi. Lorelai, yanağında hâlâ iyileşmekte olan morluğu gizlemek için sürdüğü pudranın lekelenmesini istemediğinden şüpheleniyordu.

Veronica'nın özenle düzenlenmiş koyu renk bukleleri odasının uzun pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığında dans ediyordu. Bu büyük malikane dört yıldır onun eviydi ve şimdi beş parasız ve utanç içinde oradan ayrılmak zorunda kalacaktı.

"Southend-On-Sea çok uzakta değil ve kocalarımızın iş çıkarları artık aynı doğrultuda olduğu için birbirimizi sık sık göreceğimizden eminim." Lorelai genç kadını neşelendirme girişiminin tam bir başarısızlık olduğunu hemen anladı.

"Mortimer bir varise hamile kalana kadar ziyaret edemeyeceğimi açıkça belirtti." Veronica elini boş rahmine götürdü.

"Mortimer çürük yumurtaları emebilir," diye tükürdü Lorelai ve Tamerlane'in kucağına alınmakla ilgili fikrini değiştirmesine ve kuyruğunu nefretle havaya kaldırarak kollarından fırlamasına neden oldu.

Veronica bir çocuğa hamile kalmış ve bir yıldan kısa bir süre önce

Mortimer'ın sert yumrukları yüzünden onu kaybetmişti.

Hâlâ kederden solgun olan Veronica gülümsemeye cesaret edemiyordu ama porselen yanağı nadiren de olsa memnun olduğunda çukurlaşıyordu. "En azından hayvanlarıyla birlikte kalacaksın. Haliç senin sığınağın olarak kalabilir."

"Umarım yeni kocam hepsini saklamama izin verir."

"Ona bir oğul vermek için elinden geleni yap," diye öğüt verdi Veronica. "Belki bir varis onu hoşgörüyeye teşvik eder."

Makine motoru ve pastırma yağı kokan şişman nişanlısının altında yatma düşüncesi bile bir buhar nöbetini tetiklemeye yetiyordu. Ona dokunmasına izin vermek. *Oraya*. Alabalık gibi dudaklarını onun üzerine koymasına. Omurgasından aşağıya bir ürperti sızdı, tiksinti dikenlerini havalandırarak cildindeki tüyleri diken diken etti.

"Lorelai," dedi Veronica ihtiyatla. "Hiç... yani... hiç kimse seninle... düğün geceni tartıştı mı? Ne beklemen gerektiğini? Ne yapman gerektiğini?"

Veronica'yı ne kadar sevse de, Lorelai kendisinden sekiz yaş küçük bir kadının ona evlilik ilişkilerini açıklamasını hiç istemiyordu. Sanki bugün daha aşağılayıcı olabilirmiş gibi.

"Memelilerin çiftleşme alışkanlıkları hakkında temel bir anlayış edinmeden bu kadar uzun süre bu kadar çok yaratıkla oynamadım." Lorelai utancının sesini renklendirmesini engellemek için elinden geleni yaptı. "Bay Gooch'un yaşında ve... boyutlarında bir adamın böyle bir fiziksel girişimin üstesinden iyi ya da sık sık gelebileceğini sanmıyorum. Uzun sürmeyeceğine eminim."

Veronica arkasını döndü ama yüzündeki kederli ifadeyi saklayacak kadar çabuk değil. "Eğer şanslıysan, olmaz. Ama eminim hayvanları gözlemlemekten daha fazla deneyime sahipsinizdir."

"Ben öpüldüm," diye homurdandı. *Bir kez*.

"Peki bu hoş bir öpücük müydü?"

"Rüya gibiydi. Ama daha iyiydi." *Yirmi yıl*. Yirmi yıl ve hâlâ onun sıcaklığını tadabiliyordu. Hâlâ onun alt dudağının dolgunluğunu, kısıtlamasının altındaki yoğunluğu gözünde canlandırabiliyordu. Pürüzsüz ağzının onunkine sürtünmesi ve sürüklenmesi. Mutlak, yürek parçalayıcı ihtiyaç.

Dipsiz gözleri olan karanlık bir yaratıktı. Başka bir zamanın hayaleti. Başka bir hayalin. Hatırlanamayacak kadar yıkıcı bir kayıp.

Özellikle de bugün.

Ash.

Bu umut binlerce acı ölümle ölmüştü. Ve ruhunu parçalayan gerçeği kabul etmeden önce bataklıkları taşıracak kadar gözyaşı dökmüştü.

Kim olduğunu hatırlamıştı. Ve geçmişinde bıraktığı her şey ona verdiği sözü unutturmaya yetmişti.

Bu dünyada sadece iki tartışılmaz gerçek vardır. Bir, güneşin batıdan batacağı. Ve ikincisi, ben senin için geleceğim. Her zaman.

"Güzel bir öpücük aldığına sevindim," diyordu Veronica. "Belki bu gece bunu hatırlayabilirsin... bilirsin. Ayrıca, acele etmene yardımcı olacak... yapabileceğin şeyler var-"

"Leydi Southbourne, Leydi Lorelai, araba sizi kiliseye götürmek için geldi."

Lorelai kendini toparlayarak uşağa döndü. "Teşekkür ederim-er-" *Garip.* Onu hiç tanımıyordu ve Southbourne Grove'da çalışan herkesi tanıdığını düşünüyordu. Bay Gooch kendi personelini yerleştirmeye başlamış mıydı? Bu ne cüret, gerçekten! Hem kimdi bu uşak, öyle hafif adımlarla yürüyordu ki girişini fark etmemişlerdi? "Özür dilerim, bana adınızı hatırlatın."

"Moncrieff, leydim." Veronica'dan ona ve tekrar Veronica'ya baktı.

Mortimer'ın işe alacağı biri değildi kesinlikle. Ağabeyi kendisinden daha uzun boylu ya da yakışıklı erkeklerden hoşlanmazdı. Kuyruğa bağlanmış konyak gibi gür ve parlak saçlarıyla Moncrieff, sıradan bir uşaktan ziyade Casanova ya da Byron gibi bir çapkına atfedilecek türden ahlaksız bir yakışıklılığa sahipti.

"Teşekkür ederim Moncrieff, birazdan aşağıda olacağız." Lorelai onu kovdu.

Kusursuz bir selam verdi, topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

"Moncrieff." Veronica hızla gözlerini kırıştırdı. doğrudan güneşe. "Eminim yapardım -hiç yapmadım- o yeni mi?"

"Görünüşe göre." Lorelai kendine son bir kez baktıktan sonra ikinci sınıf bir düğün günü için mükemmel görünüyordu. Sade bir altın rengi olan gelinliği, saçlarındaki güneş lekeli metalik röfleleri ortaya çıkarıyordu. Hizmetçisi saçlarını karmaşık örgülerle düzenlemiş, uzun koyu bukleleri sırtından aşağı dökülüyordu. Genelde yuvarlak yanakları ve yüksek rengi yaşını gizlerdi ama Veronica haklıydı, son zamanlarda verdiği kilolar her bir yanağını boyamıştı.

Otuz dört yıl onun sert yüz hatlarına yansımıştı. Hissettiği kadar gevşek ve halsiz görünüyordu.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun." Veronica, Southbourne'un safir tacını saçlarına taktı ve duvağı ustaca tutup çekerek düzenledi.

Lorelai, "Bir gibona benziyorum," diye homurdandı.

Genellikle bir hizmetçi ya da terzi kıyafetlerde son dakika ayarlamaları yapardı ama Veronica'nın moda konusunda hem yeteneği hem de hevesi vardı.

"Bastonunu ister misin?"

Lorelai başını salladı. "Bugün olmaz." Şansı yaver giderse, koridordan inerken bastonunu elbisesine dayayıp yırtabilir ya da aynı derecede utanç verici bir şey yapabilirdi.

Lorelai'ın her yerde acele ettiği kadar hızlı bir şekilde arabaya koştular.

Mortimer nedime olarak Veronica'ya ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Kontes elbiseyle boğuşurken Moncrieff de Southbourne Grove'un dairesel yolundan duvağı kaldıracak kadar nazikti.

Araba Bay Gooch'a ait olmalıydı, çünkü Mortimer'ın sahip olduklarının en az yarısından daha büyük ve görkemliydi.

Körfezin üzerinde asılı duran bulutlar, yağmur vaadiyle Black Water Nehri'nin ağzına doğru ilerliyordu. Uzakta demirlemiş birkaç gemi dalgalı sularda sallanıyordu. Yelkenliler, yelkenliler ve ilginç bir şekilde az direkli, oldukça büyük, karanlık bir gemi. Bu tanıdık kıyılara buharlı bir yabancı. Gerçi Maldon ve Heybridge'in bugünlerde giderek daha fazla endüstriyel ticareti ve ne yazık ki müstakbel kocası gibi erkekleri çektiğini tahmin ediyordu.

Böyle havalarda bileği ağırdı ve arabaya doğru merdivenlerden inerken bileğini yokladı. Uzun boylu, abanoz giysili bir arabacı, artan rüzgârı önlemek için yakasını kaldırmış, dört huzursuz siyah attan oluşan bir ekibi kontrol altında tutuyordu.

Lorelai'ın değerlendirmesine göre uygun bir renkti, çünkü sanki düğününden ziyade kendi cenazesine götürülüyormuş gibi hissediyordu.

Veronica'yla birlikte arabaya sıkışan Lorelai, yol boyunca boğucu bir gerçeküstü dehşet duygusuyla savaştı. Günün ilerleyen her anı bir öncekinden daha dehşet verici olmaya adaydı.

Sırf hastalıklı eğlencesi uğruna ona çelme takmaktan çekinmeyecek bir erkek kardeş tarafından yönetilen uzun bir koridorda bir gezinti ile başlayacaktı. Böyle felaketle sonuçlanabilecek bir yürüyüşün sonunda

Nişanlısıyla sadece bir kez, onu ve Southbourne Grove'u bir poker oyununda kazandığı ve ödülünü bir damızlık kısrak gibi incelemeye geldiği gün tanışmıştı.

Malikânedен gelininden daha çok etkilenmiş görünüyordu.

Sylvester Gooch. Boncuk gözlü, ekşi suratlı, belirgin gıdıları olan ve uyanıkken bile horluyormuş gibi görünen bir oburdu.

Düğünden sonraki suare, samimiysiz kutlamaları kabul etmek, kendisi dans edemezken başkalarının dans etmesini izlemek ve bundan sonra olacıklardan saplantılı bir şekilde korkmamak için elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir şey olmayacaktı.

Düğün gecesі. Tanrım, buna nasıl dayanacaktı?

Yapmak zorundaydı. Yoksa o ve Veronica -Mortimer'dan bahsetmiyorum bile- sokakta kalacaklardı. Kadim Weatherstoke ismi onarılamayacak şekilde mahvolurdu.

Daha da kötüsü, hayvanları evsiz kalacak ve onlara bakmak için işe aldığı yetersiz personel işsiz kalacaktı.

Hem insan hem de başka türden çok sayıda ruh, hayatta kalmak için ona bağlıydı.

Ve Mortimer bir kez daha onu sakat bırakmış, daha doğrusu kendi iğrenç suçlarının cezasını çekmeye zorlamıştı.

Şeytan al onu, diye bağırdı yaklaşan bulutlara. Onu ait olduğu cehenneme geri götürün.

Çağrısına cevap verircesine, nehrin ağzında ani bir gök gürültüsü patladı ve doğuda öfkeli bulutlardan oluşan bir parlamento toplandı.

Veronica güzel başlığındaki tavus kuşu tüyüyle oynarken, "Hava korkunç," diye mırıldandı. "Umarım uşak ve arabacılar ıslanırlarsa üşütmezler."

Lorelai alaycı bir tavırla, "Belki de onlara şapelin önünden geçmeye devam etmelerini emretmeliyiz," dedi. "Fırtınadan kaçmaları için onlara meydan okuyalım."

"Cezbedici," diye iç geçirdi Veronica.

Araba, kiliseye girmeye devam eden bir grup geç kalanı büyüleyerek durdu.

Mortimer, gri taş katedralin açık kapılarında kabaca toplanmış küçük bir kalabalığın arasından zorla ilerlerken Lorelai nefesini tuttu, benekli teni yeleşinin şarap kadifesiyle uyumluydu.

"Hiç memnun görünmüyor," diye endişelendi Veronica, düşen hava sıcaklığına rağmen alnında ter damlaları birikmişti.

Lorelai, Southbourne Kontu ona doğru yaklaşırken baldızının söylediklerinin devasa boyutunu fark etmemek için kendini zorladı. Yıllar içinde saçları seyrelmiş, beli kalınlaşmıştı ama hâlâ korkarak yetiştirildiği o hantal, çıkarıcı sadistti.

Onlara ulaşana kadar arabadan inerse, etrafta dolaşan insanlar gelişlerini fark edecek ve bir seyirci en azından fiziksel nitelikte tatsız bir etkileşim olasılığını azaltacaktı.

Görünüşe göre Veronica da aynı fikirdeydi, çünkü Moncrieff daha onlara yardım etmek için tüneğinden inmeden mandalın üzerine atlamıştı.

Lekesiz deniz mavisi etekleri Veronica'ya hiç engel olmamış gibi görünüyordu, çünkü basamakları kullanmadan zarifçe zıplayarak aşağı indi ve Lorelai'a yardım etmek için döndü. "Çabuk, şimdi," diye ısrar etti.

Lorelai duvağının uzunluğunu kabaran fildişi bir kucakta topladı ve Veronica'nın elini tutmak için uzandı. İnişi kesinlikle daha az zarifti ve esen rüzgâr duvağını avuçlarından koparmakla tehdit ediyordu.

şoförün ağır botları yanına indiğinde terliklerinin altındaki zemin titriyor gibiydi.

Her iki kadın da irkilerek adamın geniş sırtına bakakaldı. Davetli bir misafir gibi umursamazca katedrale doğru yürürken rüzgâr siyah deri paltosunu uzun bacaklarına doladı.

Ne yaptığını sanıyordu?

Mortimer ona suçlayıcı bir parmak salladı, bir sorgulayıcının bir cadıya yaptığı gibi içinden kınama fişkırıyordu. "Onu korkutacak bir şey mi yaptın?"

Lorelai irkildi. "Ne?"

"Tanrım, topal bir kısarak kadar işe yaramazsın! Nişanlın," diye gürledi. "O cesaret fişısını kendi düğününe gelmeye bile ikna edemedin, seni-"

"Korkarım Bay Gooch'un burada olmaması benim hatam," dedi arabacı kayıtsızca.

Çevik bir hareketle ceketinin içine uzandı, uzun, mücevherli bir hançer çıkardı ve Mortimer'ın çenesinin altına sapladı.

Nokta Mortimer'ın beynine saplanana kadar itmeyi bırakmadı.

Lorelai kardeşinin korkunç ölümünü izledi. Yavaş yavaş.

Ve sessizce.

Nefret dolu dili tam katedralin avlusuna saplanırken dizleri büküldü ve yere yığıldı.

Veronica'dan boğuk bir ses çıktı ve Lorelai ile birbirlerine sarılarak arabaya doğru geri çekildiler.

Bir kargaşa olmuş olmalı. İçerideki katılımcılar dışarıdaki kargaşanın farkına vardıkça bir farkındalık dalgası oluştu. Hıçkırıklar. Çığlıklar.

Lorelai hiçbirini işaretlemedi.

Üzerine ağır bir yorgunluk çöktü ve çevresinde siyah noktalar dans etti. Dünya sallanıyordu. Yoksa o mu? *Hayır. Şimdi değil.* Bayılamazdı. Zavallı Veronica'yı başına geleceklerle yüzleşmesi için yalnız bırakamazdı.

Çünkü arabacı ikisine de hitap etmek için döndü. Yüz hatlarını gizleyen pelerinini çıkardı ve yakasını aşağı indirdi.

Kara bir korku bulutu onu boğdu. Siyah, gözleri gibi. Saçları gibi. Yıllar önce geri dönmediğinde onu yutan keder gibi.

Tıpkı şu anda onu çevreleyen, onu bu dünyaya salan kadim, kötü niyetli Tanrı tarafından çağrılan çalkantılı fırtına gibi.

Onun adını söyleyemedi. Çünkü karşısındaki bu şeytan kesinlikle Ash değildi. O daha uzundu. Daha genişti. Mümkün olan *her* şekilde daha karanlıktı.

Az önce... kardeşini *öldürmüştü*. Duygu, açıklama ya da herhangi bir tören olmadan.

Ve şimdi ona, özellikle iyi oynanan bir kroket oyunundan sonra duyulan zafer beklentisiyle bakıyordu.

"Kaptan." Moncrieff onun üzerine atılmasını engelledi, ona saldıracak mıydı yoksa kucaklayacak mıydı, henüz karar vermemişti. "Sanırım bu işi bırakmanın zamanı geldi."

"Haklı olduğunuza inanıyorum."

Uzun, ilkel adımlarla arabaya doğru yürüdü. Lorelai uyuşmuş bir halde *onun arabasını* fark etti.

Çünkü o da öyleydi. Uyuşmuştu. Ayaklarını altında ya da ellerini bileklerinin ucunda hissedemiyordu. Ta ki o yaklaşına kadar.

Bir zamanlar sakın olan gökyüzünde şimşekler çakıyordu ama vücudundaki her bir tüyü kaldıran şey bu değildi.

Hareket etme şekliydi. Bir insan gibi dik, ama bir hayvanın vahşi adımlarıyla. Her hareketi mutlak kontrol ve ilkel bir niyetle sürdürölüyordu.

Gözlerindeki acımasız boşlukları hiçbir zevk aydınlatmıyordu. Ne şefkatli bir açlık. Ne de acı bir öfke. Böyle bir şiddet eylemini haklı çıkaracak öldürücü bir öfke bile yoktu.

Yine de eylemde gerçek bir şiddet yoktu.

Sadece yumuşak, telaşsız bir baskı. Kesin, ölümcül bir hassasiyet... ve bir adamın hayatı sona erdi. Sanki bu eylemi binlerce kez gerçekleştirmiş gibiydi. Belki bir milyon kez.

Bu olamazdı. Lorelai'ın zihni, çoktan öldüğü düşünölen sevgili bir hayaletin hayaletini reddetmek için acele etti.

Nefes nefese kalmış Veronica'yı arkasına iterek, onun yolundan çekilmek için elinden geleni yaptı.

Keşke kaçabilseydi. Ancak, güçlü kuvvetli bir insanın bile böyle bir adamdan kolayca kaçamayacağını fark etti.

Onu uzun boylu sanmıştı ama yanılmıştı.

Yirmi yıl önce uzun boyluydu. Şimdi ise muazzamdı.

"Arabaya binin." Rüzgâr onun alçak ve soğuk komutunun notalarını çaldı ama Lorelai onun dudaklarından dökölen her kelimeyi okudu.

Veronica içeri kaçtı.

Binlerce, *binlerce* ret, soru ve duygu kafasının içinde bir histeri girdabında dönüp duruyordu.

Kaçan kelime "Neden?" oldu. Bu kelime hem her şeyi kapsıyordu hem de tamamen asılsızdı ama hızla kapanan boğazı bir kelime daha söylemeye zorlayamadı.

"Senin için geldim," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

"Neden?" diye tekrar soludu, kalbinin gümbürtüsünden onun cevabını duyabilmeyi umuyordu.

Kahve karası gözleri, o ana kadar varlığından haberdar olmadığı kutupsal bir kayıtsızlıkla onu mızrakladı. "Güneş hala batıdan mı batıyor?"

Soru onun nefes alma yeteneğini çalmıştı. Adamın vahşi yüz hatlarına, mavi-siyah saçlarına ve belirgin yara izlerine rağmen hâlâ bir yabancıya bakıyor olduğunu umuyordu.

Sessizce başını salladı.

"O zaman arabaya bin Lorelai."

Verdiği emirle ilgili bir şey, travmatik şaşkınlığın zincirlerini kırdı. "Güneş yirmi yıldır her gün batıdan batıyor." O daha iyi düşünmeden kelimeler ağzından dökülüverdi. Onları geri çağıramadan önce.

Daha önce onun gözlerinin kara olduğunu düşündüyse yanılmıştı. Elbette karanlıktılar, ama şimdi kendi korkunç kaderini görebileceği ıssız, dipsiz aynalardan biraz daha fazlasıydılar.

"Seni arabaya bindirmemi istemezsin," diye hoş bir şekilde bilgilendirdi onu. "Ellerimde hâlâ kardeşinin kanı var."

Onu tehdit mi ediyordu? Yoksa ona hayal edilemeyecek kadar ürkütücü bir nezaket mi gösteriyordu?

Eldivenlerini uzatarak hiçbir şekilde mecazi anlamda konuşmadığını gösterdi.

Lorelai boğazından yukarı tırmanan asidi yutarak, Veronica'nın onu kavrayan ellerinin kendisini içeri çekmesine izin verdi.

Lorelai onun onları içeri kilitlemesini ve büyüyen kargaşadan uzaklaşmak için sürücü koltuğuna oturmasını bekliyordu.

Bunun yerine, onun arkasına tırmanarak cüssesini karşılırlarına yerleştirdi. "Kimsin sen?" Veronica inledi. "Ne istiyorsun?"

Öne doğru eğildi, ölümün kendisi kadar karanlık ve uğursuzdu ve geleneklerle garip bir şekilde alay edercesine başını eğdi. "Kendimi doğru dürüst tanıtmama izin verin, Leydi Southbourne. Doğu'da bana Kara Ejderha derler. Afrika'da ise Deniz Panteri olarak bilinirim. İran kıyılarındaki bir savaş lordu bana bir zamanlar Karanlıklar Cini unvanını vermişti. Pek çok ismim ve daha da fazla unvanım var, ama öncelikle *Şeytan'ın Dirge'inin* kaptanıyım, dünyanın bu kısmında daha yaygın olarak sadece ... Rook olarak bilinir."

C

HAPTER
S

IX

"Bizi aramaya gelecekler, değil mi?" Veronica, Lorelai'la birlikte bir saat önce hayranlıkla baktığı aynı karanlık buharlı geminin kaptan köşkünde birbirlerine sarılmış halde otururken akıl yürütüyordu. "Yani, Mortimer'ı bıçakladıktan sonra düğününüzden kaçırıldık... Mortimer'dan sonra..." İçinden gözle görülür bir ürperti geçerken yutkundu. "Birkaç kişi cinayete tanık oldu ve şimdiye kadar yetkililerle temasa geçerlerdi. Muhtemelen tüm İngiliz

Donanma peşimizde. Rook yıllardır onların avı. Bizi kurtaracaklar ve onu bir korsan olarak asacaklar. Biz de eve dönebiliriz."

Lorelai Veronica'nın iyi niyetli olduğunu biliyordu. İyi niyetli olmadan hiçbir şey yapmamıştı ama Veronica'nın sık nefeslerine takılan çaresiz sözcükler kendisini her şeyden çok sakinleştirmişti.

Lorelai ciddiyle, "Bizi arıyor olacaklar ama kimsenin bizi yakalayan kişiyi gözlerinden tanıyabileceğini sanmıyorum," dedi. "Hatırlarsanız o pelerin ve büyük paltoyu giyiyordu ve kimsenin onu tanıma şansı olmadı. Tanıkları sağ bıraktığı bilinmiyor."

"*Seni tanıyor gibiydi.*" Veronica ona doğru sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

Lorelai tamamen hissizleşmiş dudaklarının arasından, "Evet," diye mırıldandı. "Ama onu tanıdığımda Rook değildi." *Onu sevdiğim zaman... diye* sessizce bitirdi.

Veronica'nın zihni özellikle kriz zamanlarında hızlı çalışmaya meyilliydi. Kontes Southbourne olarak görev yaptığı süre boyunca, tehlikeyi ustalıkla yönetmeyi ve özenli deneme yanılma yoluyla öğrendiği kaçma ve sorun çözme tekniklerini oluşturup uygulamayı öğrenmişti.

Lorelai, baldızının zihnindeki çarkların, çok sıkı sarılmış bir saat gibi döndüğünü görebildiğini hayal etti. Veronica'nın titremesi henüz durmamıştı ama ölen kocası için tek damla gözyaşı dökmemişti.

Neden yapsın ki?

Onlar güç ve hız toplarken gemi inanılmaz bir çabayla yalpaladı, sarsıldı ve titredi. Asılı duran birkaç elektrik lambasının gölgeliklerinden kristal şingirtiler geliyor, üzerine büzüldükleri devasa yatağın tentesinden egzotik püsküller sallanıyordu. En geniş lombozun yanındaki masadan bir kitap kayarak ikisini de ürküttü.

Geminin sadece iki direği vardı ve gemiye bindiklerinde direkleri açılmamıştı. Ama bir buharlı gemi bile nadiren bu kadar çevik olabiliyordu.

"Yüzebiliyorsun, değil mi?" Veronica sordu. "Eğer acele edersek, onlar geri gelmeden önce bu pencerelerden geçebiliriz. Eteklerimizin ağırlığı olmadan Haliç'e zamanında varma şansımız var." Ayağa kalktı, şaşırtıcı genişlikteki pencereye doğru tökezleyerek ilerlerken kendini sabitlemek için mobilyaları kullandı.

"Çok uzaktayız. Asla başaramayız, özellikle de böyle bir fırtınada." Lorelai'in kolları, yağmurun hâlâ teninde kuruttuğu yerleri kaşındırıyordu. Yırtılmıştı,

Kirlenmiş eldivenler kaybolmuştu ama şimdi onları nereye attığını hatırlayamıyordu. Böyle bir zamanda böyle önemsiz şeyler hakkında endişelenmesi komikti. Kendisi için gelen tehlikeli korsan yerine başka bir şey düşünmeyi tercih ederdi herhalde. Uzaktan, tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak etti. Düğün öncesi aşırı kaygının neden olduğu bir kâbus. Southbourne'a geri döndüğünde düğün gününün sıkıcılığını ve dehşetini yeniden yaşamak zorunda mı kalacaktı?

Bu sefer, cinayet olmadan. Ash olmadan.

Eğer onun için geldiyse... uyanmak istiyor muydu?

Tırnaklarını avucuna batırdı ve acı onu yaraladığında yüzünü buruşturdu. Hayır, bilinci tamamen yerindeydi.

Ama onu kaçırın adamın sevdiği çocuk olduğuna ikna olmamıştı.

Veronica lombozun mandalıyla boğuştu. "Sanırım bu korsan gemisinde bizi bekleyenlere katlanmaktansa boğulmayı tercih ederim." Histeri sesindeki mantığın önüne geçmişti. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Sakin mi? Öyle miydi? *Sakin*. Hareket edememesinin sakin görünmesi gerektiğini düşünüyordu ama gerçekte Lorelai onun davranışını her şeyden çok korkudan felç geçirmesine bağlıyordu.

Şok. Şaşkınlık. Sıkıntı. Şu anki durumunu tanımlamak için aklına gelen tüm benzer kelimeler bu görev için ne yazık ki yetersiz görünüyordu. Travma belki de?

Ash mi? Rook mu? *Nasıl?*

Gerçeklik az önce bir kabusla çarpışmıştı ve o ve Veronica bu kabustan geriye kalan isteksiz enkazlardı.

"Kes şunu Lorelai, açmama *yardım et!*" Veronica ağladı. "Rook'un hikâyelerini duyduk, haber makalelerini okuduk. O adamın Mortimer'a ne yaptığına *tanık* oldunuz. Rook'un kalbi taştan olan adamlardan oluşan bir ekibi var ve *o bunların* en ölümcülü."

"İşte bu yüzden ikiniz de uslu dursanız iyi olur." Odadaki hava birkaç derece soğudu ve Rook kulübeye girerken fırtınanın gölgeleri bile derinleşti. Sanki karanlığı da yanında getirmişti. Onu geniş omuzlarına, şeytanın kendisi için dikilmiş muhteşem bir manto gibi giymişti.

Birden onun yatağında oturduğunun farkına varan Lorelai ayağa kalktı ve eliyle hemen yanına dönen Veronica'yı aradı. Nedenini bilmiyordu ama bir yandan dünyadaki tek arkadaşına sarılırken bir yandan da ilk aşkının özelliklerini taşıyan, yüzyılların en kötü şöhretli ve ölümcül korsanına hitap etmek ona daha kolay geliyordu.

Onu üzücü bir titizlikle değerlendirirken, soğukkanlı ve tarafsız tavrı olması gerekenden daha fazla acı veriyordu.

Veronica muhtemelen onun da benzer bir korkuyla elini sıkıldığını düşündü ama aslında bunu dağınık saçlarını düzeltme ya da tepesinden sarkan nemli ve gevşek duvağıyla oynama dürtüsüne engel olmak için yapıyordu.

Muhtemelen sıırıslıklam, solgun ve rüzgârdan savrulmuş bir halde korkmuş görünüyordu.

Bu neden önemli olsun ki? diye kendi kendini uyardı.

Çünkü o gözler, o karanlık, boş gözler bir zamanlar ona bu dünyadaki en nadir ve en güzel hazineymiş gibi bakmıştı.

Ve şimdi... şimdi... hiçbir şey yok.

Gemi körfezi terk ederken, deniz de kendi duyguları gibi çalkantılı bir hal aldı ve ayaklarını altında tutmasını daha da zorlaştırdı.

Rook kana susamış bir köpekbaliğının telaşsız ama mutlak konsantrasyonuyla ona doğru ilerledi. Ne iştah, ne saldırganlık, ne de beklenti yayıyordu.

Ama acıkmıştı. Lorelai bunu nasıl bildiğini anlamadı. Sadece biliyordu. Herhangi bir av hayvanının koşullanmış tepkileri gibi, onun ihtiyacını da ensesindeki küçük tüylerin diken diken olmasıyla hissetmişti. Ya da her zaman hazır olan kaslarının onu koşturaya çağırarak seğirmelerinden ve titremelerinden.

Yirmi beş yıldan fazladır koşturamıştı. Bir korsan gemisinde kaçmak için hiç umut yoktu.

İlerledikçe siyah pantolonu kalçalarını sıkıyor, hatırladığından çok daha uzun ve kalın bacaklara dönüşüyordu. Sayısız dövmenin parlak, renkli, tanımlanamaz şekilleri gömleğinin beyazına baskı yapıyor, gençliğinde henüz inşa etmediği kaslar ona uzandığında yer değiştiriyordu.

Çocukken vücudu güçlülüğün ipuçlarını verirdi, şimdi ise güçle dalgalanıyordu. Bir zamanlar tehlikeli olabilirdi, şimdi... tehlike çok hafif bir kelime gibi görünüyordu. Onun varlığında hissettiği tehlikenin tarifi yoktu.

"Zaten gelinlik giyiyor olman ne kadar da tesadüfi," dedi sözünü eğip bükmeden.

Lorelai ondan uzaklaştı ama tabii ki buna izin vermedi ve onu Veronica'nın tutan ellerinden sıkıca ayırdı.

"Sakin ona dokunma," diye bağırdı Veronica.

"Unutmayın Leydi Southbourne, bana komuta etmeye cüret eden son kişi şimdi okyanusun dibinde dinleniyor," diye cevap verdi. "Dinleniyor diyorum, çünkü sonunda ölümü bir merhamet oldu."

Veronica'nın rengi soldu ve Lorelai bir an için onun bayılabileceğini düşündü. "Leydi Southbourne'u tehdit etmenize gerek yok." Sesini yükseltmedi.

Dengesiz bir adamla yaşadığı otuz yıl boyunca benimsediği ve mükemmelleştirdiği bir ses tonuyla, eşit, meydan okumadan. "Sorun çıkarmayacağım. Bunu biliyorsunuz. Sadece bize neyin peşinde olduğunu söyle."

Lorelai'a diktiği bakışlar hoşnutsuzluğu ima ediyordu ama Lorelai bu kayıtsızlık havasının altında hesaplanamaz bir öfkenin kaynadığını hissetti. "Benimle kardeşinle konuştuğun gibi konuşma Lorelai. Ben idare edilecek bir adam değilim."

"Denemiyordum-"

Kara kaşları hesaplı bir değerlendirmeye aşağı indi, inatçı çenesi acı verici derecede tanıdık bir hareketle hafifçe yana eğildi. "Bana yalan söyleme. Eğer korkuyorsan, bunu göster. Eğer acı çekiyorsan, bana söyle.

Aksi takdirde bilemeyebilirim."

Ağızındaki nem kayboldu. En zararsız cümleler bile onun ağzından çıktığında nasıl uğursuz bir hal alıyordu?

Ona uyum sağlamaya çalıştı.

"Veronica'ya zarar vereceğinizden korkuyorum," diye sakince itiraf etti.

Granit çenesi, kolunu kavrayışıyla birlikte hafifçe gevşedi. "Sana zarar vereceğimden korkmuyor musun?"

Artık öyleydi.

"Size söylüyorum Kaptan, sizi zerre kadar anlamıyorum." Moncrieff ayrıca kamara kapısının kemerinin altından eğilmek zorunda kalacak kadar uzun boyluydu. Uzun kollarını siyah ipek yakalı, pahalı, zümrüt yeşili kadife ceketinin içine soktu. "Yanılıyorsam beni düzeltin ama zamanımızın ve çabamızın büyük bir kısmını devlet kurumlarından *uzak durmak* için harcamıyor muyuz?"

"Genel bir kural olarak, haksız değilsiniz," diye rahatça kabul etti Kale.

"Evlilik, birkaç ay içinde isteyerek girdiğiniz ikinci devlet kurumu olacak. Dürüst olmak gerekirse, evlilik yerine Newgate'e gitmeyi tercih ederim. Ne demek istediğimi anladıysanız, kaçmak daha kolay."

Veronica'ya muzip bir göz kırptı, sanki o da ayrıntılı bir şakanın içindeymiş gibi.

Veronica bir kez göz kırptı. İki kez. Sanki daha önce hiç karşılaşmadığı bir dil konuşuyormuş gibi ona bakıyordu.

Lorelai'ın kolunu kelepçeleleyen elin sert sıcaklığı aklının karışmasına neden olmuş olabilirdi ama Moncrieff'in yeni dul kalmış travmatik bir kadının önünde söylediği yakışsız sözler karşısında öfkesinin kabarmasını sersemlemiş bir şekilde fark etmesi engelledi.

Nikah mı? Düğün mü? Kale içeri girdiğinde ne demişti? *Ash'i* ile karşısında duran korsan arasındaki farkları listelemekle o kadar meşguldü ki kelimeler tam olarak aklına gelmemişti.

Zaten gelinlik giyiyor olman ne büyük şans.

Kalp atışları tökezleyip birbiriyle çarpışıyor, sinirleri korku ve telaşa şarkı söylüyordu.

Aman Tanrım. O demek istemedi-

"Tanrı aşkına ne giyiyorsun sen? Yeşil kadife mi?" Kale'nin çarpık, aristokrat burnu tiksintiyle kırıştı. İşin tuhafı, tüm bu çile boyunca en fazla gösteriş yaptığı andı.

"Beğenmedin mi?" Moncrieff kollarını iki yana açtı ve zaten kalın kaslarla kaplı göğsünü kabarttı. "Türk pazarında bir tüccardan satın aldım. Renginin eşsiz olduğunu ama 'kadife için fazla sıcak' olduğu için satamadığını söyledi, Fransızcasını mazur görün leydim." Başka herhangi bir durumda, Veronica'ya bahsettiği çapkın gülümseme onunki kadar yakışıklı yüz hatlarında kalpleri durdururdu. "Gözlerinizle uyumlu olduğunu düşündüğüm için giydim."

Lorelai'ın çenesi gevşedi. Böyle bir zamanda biri nasıl flört edebilirdi?

Veronica tiksintiyle gözlerini ondan kaçırdı ama yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı. Aslında büyük bir kısmı.

"İncil bulamadım." Moncrieff şaşırmadan arkasına uzandı ve pantolonunun kemerine sıkıştırdığı bir kitabı çıkardı. "Ama yine de Montez'in ranzasından Hornbrook'un *Amirallik ve Deniz Hukuku Ansiklopedisi'nin* bir kopyasına el koydum ve bunun yeterli olacağını düşündüm."

Zarif yapılı bir adam, Moncrieff'in yaptığı gibi ağır cildi tek eliyle açamazdı. Ama Lorelai'ın *Şeytan'ın Dirge'indeki* mürettebattan öğrendiğine göre, Rook'un zarif adamlar çalıştırmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Moncrieff'in durmak bilmeyen sofistike aksanı

ve nazik tavrı, barbar yapısıyla öylesine doğrudan bir çelişki içindeydi ki, bu onu son derece şaşırttı.

Moncrieff parmağını bir sayfada gezdirirken birkaç pahalı yüzük fener ışığında parlıyordu. "Göz dikmeyeceksin, zina etmeyeceksin, çalmayacaksın, cinayet işlemeyeceksin ve bunun gibi şeyler. Temel olarak, Kutsal Kitap'la aynı şeyler ve araya biraz da denizcilik dili serpiştirilmiş. Benim düşünceme göre, bu kitapta da diğer kitapta olduğu kadar çok sayıda yasayı görmezden geliyoruz. Yine de şu soru akla geliyor: "Kimden daha çok korkuyorsunuz, Tanrı'dan mı yoksa İngiliz Kraliyet Donanması'ndan mı?"

"İkisi de değil," diye kestirip attı Kale. "Hadi şu işi bitirelim."

"*Neyi halledeceğiz?*" Lorelai talep etti. Bunu söylemeden önce bile, bir parçası tam olarak ne olmak üzere olduğunu anlamıştı. Sadece çok gülünç görünüyordu. O kadar imkânsızdı ki, durumu yanlış yorumluyor olması gerektiğine kendini ikna etti.

"Aynen öyle." Kitap öyle bir çatırtıyla kapandı ki, iki kadın da sıçradı ve Moncrieff, gözlerinde her zaman var olan muziplik pırıltısıyla bozulan sahte bir ciddiyet tavrı takındı.

Panik Lorelai'yi ele geçirdi, öyle ki çevresindeki küçük karanlık noktalarla savaşmak zorunda kaldı. Sürgülenmiş gibi görünen bir masanın altına sıkışmış bir sandalyeye uzandı. Rook'un tahtı olduğunu fark etti. Koyu kadife o kadar derin bir maviydi ki, parlak ışıktaki mor olabilirdi. Karmaşık örgülü ağır ahşap kollar, şimdi tutunduğu uzun, süslü direğe uyuyordu.

"Ciddi olamazsın," diye bağırdı. "Ash, *kes* şunu. Bana neler olduğunu anlat!"

Yavaşça, kasıtlı olarak, vahşi suratı onunkinden bir nefes uzakta olana kadar eğildi. Bu kadar yakından, çenesindeki ve boynundaki ince yara izlerinin her çizgisini takip edebiliyor, fenerin uzun süredir iyileşmiş sodalı su yanıklarından nasıl parlak bir parlaklık yansıttığını fark edebiliyordu. Güneşin eski yarayı adamın geri kalanı kadar renklendiremediğini görebiliyordu.

Rüzgar ve tuz kokuyordu.

"Bana bir daha Ash dersin sonuçlarından hoşlanmayacaksın. Çünkü o artık yok."

Kesik kesik verdiği nefes, taştan dökülmüş yüz hatlarına çarptı ve Lorelai, adamın burun deliklerinin bir solukta alevlendiğine yemin edebilirdi.

Hayır. Bu buzdan ve karanlıktan yaratık Ash değildi. Onun koruyucu

uyanıklığı gitmişti. Minnettar sessizliği. Ve onun neredeyse belirsiz ama

saygılı bir hayranlık. Onun yerine, insanlık dışı yağma ve acımasız disiplin yoluyla elde edilen tartışmasız güce sahip bir varlık yükseldi.

"O zaman... Sen *kimsin*?" diye fısıldadı, kalbi boğazına düğümlemişti.

Yüksek boyuna doğru doğruldu, alaycı bir ifade sert ağzının yanında bir kırıksıklık yarattı. "Hâlâ hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi gizemli bir şekilde. "Peki, ne önemi var?"

Lorelai, Moncrieff'e başıyla selam veren adamın çenesindeki tanıdık çukuru izledi. Bir zamanlar onu seven on dört yaşındaki halinin gözleriyle onun yüzünü taradı. Adamın pek çok özelliği aynıydı. Simsiyah gür saçları ışıktaki mavi mavi parlıyordu. Yirmi yıl, kulaklarının yanındaki köklere ve çenesindeki akşam kirli sakalına gümüş rengi bir dokunuş katmıştı. Gözlerinden çıkan kırıksıklıklardaki cilt, çocukken olduğu gibi solgun bir tondaydı. Kara kaşlarının arasındaki alaycı kırıksıklık Ash'inkinin aynıydı. Üst dudağı sonsuza dek sıkı bir şekilde çekilmiş, dolgunlukla dengelenmişti.

altındakininki açıktı.

Bu dudaklar onu bir kez öpmüştü. O an ile bu an arasındaki zaman boşluğunda onları özlemişti.

Şimdi onlardan korkuyordu. Ondan korkuyordu.

Keder onu sarmış, dizlerini bükmele tehdit ediyordu. Her nasılsa, onun yetişkin bir adam olarak bu kadar çarpıcı olacağını biliyordu. Sadece onun unutulmuş hayatını başka bir yerde yaşadığını varsaymıştı. Mutlu olduğunu.

Çünkü başka neden onun için gelmesin ki?

Moncrieff gösterişli bir şekilde boğazını temizleyene kadar Kale'nin ona başıyla selam vermesinin ne anlama geldiğini anlamamıştı.

Moncrieff kitabı rastgele bir sayfaya açtı ve okur gibi yaptı. "Kaptan, bu kadını gerçekten karınız olması için mi *aldınız*? Çıkar ve arzu için, yağma ve zevk için, hastalıkta ve sağlıkta, ona sahip olmaya meyilli olduğunuz sürece?"

"Ben yaptım." Kale ona bakmadı. "O benim."

"Bu kadar o zaman. *Sizlerin* bana verdiği yetkiye dayanarak... *sizi* korsan kaptan ve eş ilan ediyorum. İkinize de tebrikler. Gelini öpebilirsiniz."

"Beni öpemezsin!" Lorelai itiraz etse de, adamın bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmadığını geç de olsa fark etti. "Ve ben senin gelinin *değilim*." Moncrieff'e dönerek, "*Onu* kabul edip etmediğimi sormayacak mısın? Çünkü kesinlikle kabul etmiyorum."

Moncrieff sanki komik bir şey söylemiş gibi güldü. "Tüm dünya kaptanı ele geçirmeye çalıştı, kadın, bunu yapabileceğini sana düşündüren ne?"

"Burası benim sözümün kanun olduğu bir gemi," diye hatırlattı Kale ona. "'Kabul ediyorum' demen gerekmiyor, sadece dediğimi yapman gerekiyor."

"Ama-ama bu düğün meşru değil," diye mırıldandı. "Dünya üzerindeki hiçbir ülke bunu kabul etmez. Bir kadınla onun iradesi dışında evlenemezsiniz!"

Koyu renk kaşlarından biri saç çizgisine doğru tırmandı. "Senin olduğunu mu söylüyorsun?"

Sylvester Gooch'la evlenmek istiyor musun?" "Tabii ki hayır, ama-"

"O halde argümanınız geçersizdir."

Bir şimşek çakması Moncrieff'in kuyruğunu bronz ipliklerle yaldızlarken o bilgece başını salladı. "Kadınlar yüzyıllardır kendi istekleri dışında evleniyorlar. Aslında evlilik genellikle bir kadının başına öyle ya da böyle gelebilecek *en kötü* şeydir ama yine de pek çoğu günlerini bir av köpeğinin kaçak bir mahkûmu kovaladığı gibi bir kocanın peşinde geçirmekte ısrar eder. Sizce bunun nedeni nedir?"

"Moncrieff," diye kırptı Rook.

"Evet, Kaptan."

"Git sarhoş ol. Bu bir emirdir."

"*Memnuniyetle.*" İkisine de gönülsüzce, iki parmakla selam verdi ve geri döndü.

Sanki gürültülü ve küstah bir misafirmiş gibi hepsi sessizce gök gürültüsünün bitmesini bekledi.

"Ve Kontes Southbourne'u odasına götür," diye değiştirdi Rook.

"Lorelai?" Moncrieff'in vücudu kadınların birbirlerine erişimini engellediğinden Veronica'nın sesi titriyordu.

"*Onu* sarhoş edebilirim," diye teklif etti.

"Sakın bana dokunayım deme. *Oof!*" Veronica adamdan öyle bir şiddetle uzaklaştı ki, farkında olmadan kendini yatağa attı.

"Yaygara koparmadan gelersen buna gerek kalmayacak."

Yatağın kenarına yuvarlanan Veronica, direği kendisiyle kule gibi yükselen korsan arasına yerleştirdi. "Seni yalnız bırakmayacağım Lorelai. Onunla olmaz."

Moncrieff kaşlarını şehvetli bir şekilde sallayarak, "*İkimiz de* kalabiliriz," diye önerdi. "Neden bu gece bir korsanla yatacak tek kişi gelin

olsun ki? Eğer

Bundan sonra olacaklara katılmak istersiniz..."

Veronica'nın yüzü kızardı.

"En iyisi onu küçük bir lombozu olan bir kamaraya yerleştirmek," diye önerdi Rook kayıtsızca. "Onun mantıksız bir şey yapmasını istemeyiz. O benim için canlı olarak daha değerli."

Moncrieff bir hamlede Veronica'nın kollarını iki yanına sabitledi ve çırpınan kontesi bir tahıl çuvalı kadar gevşekmiş gibi kaldırdı. Başlığındaki tavus kuşu tüyünü tatsız bir yüz ifadesiyle ağzından uzaklaştırdıktan sonra, "Tam aradığım kişiyi tanıyorum," dedi.

"Lorelai!" Veronica'nın sesindeki çaresiz dehşet onu harekete geçirdi ve Lorelai onun uzanan eline doğru hamle yaptı. Omzundaki demir bir kavrama onu geride tuttu.

Rook'a dönerek gömleğini tuttu ve yüzünde insanlığa dair bir şeyler aradı. "Lütfen bırak gitsin. Eğer istersem senin kimliğini gizli tutacaktır, bunu biliyorum. Eğer peşinde olduğun bensem, ona ihtiyacın yok."

Onu her zamanki gibi soğuk ve uzak bulduğunda umutları suya düştü.

"Sırlarla ilgili o büyüleyici söz neydi? Biri öldüyse iki kişi saklayabilir."

Moncrieff uğursuz bir sesle kapıyı arkalarından kapattı; Veronica'nın itirazları Lorelai'in yüreğini sızlatmaya devam ediyordu.

"Sen... onu öldürmekle tehdit etmedin değil mi?" Paniğiyle birlikte tiz bir ses de yükseldi. "O delinin yanında güvende mi?" Kapıya doğru duraklayan bir adım attı.

Kolundaki el acı verici bir şekilde sıkıldı. "Sana söz veriyorum... Sen itaat ettiğin sürece Veronica Weatherstoke rahatsız edilmeyecek."

"Tanrım! Neden bu kadar vahşi olmak zorundasın?" Sinirle söylediği sözler dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu.

Acaba bunca zamandır onun uğursuz yüzünün altında kasvet mi gizleniyordu, yoksa sözleriyle onu mu ortaya çıkarmıştı diye merak etti.

"Şiddet beni yirmi yıldır hayatta tutuyor. Bildiğim tek şey bu. Hatırladığım tek şey. Aslında, bu odadan çıktığım an savaşa gideceğim."

"O zaman git," diye tükürdü. "Ve şeytan seni alsın."

"Olabilir. Bir gün." Kadının beyaz parmaklarını tahtından ayırdı ve onu kendine doğru çekti. Gücünün farkında bir adamdı, fiziksel ve

Aksi takdirde, onu şaşırtıcı bir kontrolle kullanabilir ya da yumuşatabilirdi.

"Ama *bu* gece, *buna* iznim var."

Bakışları dudaklarına indiğinde Lorelai paniğe kapıldı.

Aman Tanrım.

Bir düğünden sonra, bir düğün gecesi gelir ve Kale onunkini almak üzereydi.

C

HAPTER
S

EVEN

Ne zamandır bunun hayalini kuruyordu? Ash'in beyaz atını dörtnala sürerek ona doğru geldiğini, onu kırlardan alıp götürdüğünü ve ikisinin birlikte sisin içinde kaybolduğunu kaç kez hayal etmişti? Hayallerinde evlenmişlerdi. Ash onu nazikçe, şefkatle, ayrıldıkları günkü kadar büyük bir saygıyla öpmüştü.

Kaybolduğu gün.

Yıllar önce onun için geleceğine dair verdiği hararetli sözün gerçekten bir tehdit olduğunu nereden bilebilirdi?

Rook'un parmakları peçesinin altından boynuna dokunduğunda Lorelai titredi ama adam ensesinin narin tenini keşfederken bir demir direği gibi dimdik ve hareketsiz durdu. Parmakları Lorelai'in saçlarında dolaştı ve başının arkasını kavrayana kadar harap olmuş saçlarına dolandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Biz gençken saçlarını hep açık bıraktırdın." Onları keşfettikçe iğneleri çıkardı.

"Ben artık genç değilim," diye kekeleydi. "Gelenekler saçımı toplamamı emrediyor." Tanrım, böyle bir zamanda nasıl olur da *saçı* hakkında tartışabilirdi? "Ben basitçe-"

"Burada geleneklerin yeri yok," diye araya girdi ve saçlarını omzunun üzerinden fırçaladı, böylece saçlar bedeninden aşağı döküldü. "İsteddiğini yapabilirsin."

"O zaman *gitmek istiyorum*. Eve gitmek *istiyorum*."

Keskin bir nefes aldı. Kıkırdama değildi ama belki de bir eğlence işaretiydi.

"Başka bir şekilde ifade etmeme izin verin." Başı, dudakları yaldızlı elbisenin geniş yakasının açıkta bıraktığı omzunu sıyrana kadar eğildi. Derin ve unutulmuş bir yerden gelen ürperti, küçük titremeler halinde teninde patlamadan önce karnını sıktı. "İstedığimi yapabilirsin."

Rook onu daha da yaklaştırdı ve Lorelai öylesine felç olmuştu ki karşı koyacak aklı bile bulamadı. Alt dudağı hafifçe kıvrılıp ağzının içine girdi, bir nem parıltısıyla ortaya çıktı, sonra hazırlık için ayrıldı-

Hayır.

Lorelai bu korsanın en güzel anısı olduğunu düşündüğü şeyi mahvetmesi fikrini reddetti. Eğer onu şimdi öperse, bu bir zamanlar Ash'le paylaştıklarına hiç benzemeyecekti.

Ya korkunçsa?

Ya da daha kötüsü, ya *hoşuna giderse*? Ya onun bunu istemesini sağladıysa? Ya Ash'in bu yeni şeytani enkarnasyonu, onun kollarında bir kızken yaşadığı uyanışların aynısını onda da uyandırdıysa?

Çünkü Tanrı yardımcısı olsun, Rook daha önce hiç karşılaşmadığı karanlık bir karizmaya sahipti ve bu karizma şimdiden duyularına zarar vermeye başlamıştı.

Çenesini göğsüne doğru eğerek tacını bir silaha dönüştürdü.

Daha az becerikli bir adam Weatherstoke safirini doğrudan gözüne alırdı.

Kız daha ne olduğunu anlayamadan, adam onu yatağa doğru döndürdü.

Şimdi onun arkasında durmuş, bir koluyla göğüslerinin hemen üzerinde onu sarmış, tacını ve duvağını çıkarıp yere atarken, parıldayan değerli yadigârlara aldırmamıştı.

Farkındalığının büyük kısmı tamamen önündeki yatağa odaklandığı için çekişin farkına bile varmadı. Salome'yi utandırmaya yetecek kadar canlı ipekle kaplı, çökmekte olan, kavernöz bir şeydi. Bir sultanın haremine ait olan örtü, canlı bir kumaş karışımının üzerine gümüş ipliklerle şehvetli desenler halinde dikilmişti.

Bu gece katlanmayı beklediğinden daha farklı bir düşün çiçeği hayal edemezdi.

Dışarıda fırtına şiddetlenip tekneyi bir o yana bir bu yana savururken, birkaç sessiz, derin nefes alarak öylece durdular. Güçlü bacakları ikisini de dengeliyordu. Kalçaları, altlarındaki dengesiz zeminle huzursuz edici bir dans içinde kadının kıcının kıvrımlarına doğru esnedi.

Lorelai büzgüyle uğraşmaktansa, büzgüleri ve firfırları tercih etmişti ve şimdi, Lorelai'nin iyi işlenmiş vücudunun her bir kabarıklığı ve siniri, kumaş bir bariyerden başka bir şey olmadan sırtına bastırırken, buna pişman oldu.

Göğsünü ona bastıran kısa ama ağır nefesler onun anlaşılmazlığıyla çelişiyordu.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye cüret etti, çılgınca ikisinin de dikkatini önlerinde beliren yataktan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Nereyi arzu edersem." Serbest kalan elinin arayış içindeki parmakları saçlarını karıştırmaya devam ederken, kolu onu boyun eğmez cüssesine karşı tutsak tuttu. Adam kızın tenine bir şeyler fısıldadı ama kızın kalbi bunu algılayamayacak kadar yüksek sesle atıyordu. Arayış içindeki dudaklar teninin üzerinde gezindi. Sanki onun özünü içinde saklayabilecekmiş gibi derin nefesler almak için kalbi durduracak aralıklarla durakladı.

"Her şeyden sonra..." Sert bir nefes verdi. "*Yirmi yıl* sonra. Sen *benimsin*."

Sesindeki bir nota Lorelai'ı olduğu yerde dondurdu. Korkuyla değil ama ona yakın bir şeyle. İlk kez tınısına insanlık sızmıştı ve

Kasvetli bir öfke ve şaşkın bir bekleyişin korkunç bir karışımıydı bu. Kendilerini burada buldukları için en az onun kadar şaşırmış gibiydi.

Dudaklarının arkasında bir sürü soru hırçın eşek arıları gibi sokuluyordu ama onlara nefes veremeyecek kadar korkaktı. Ash her birine sabırla cevap verebilirdi. Ama Kale?

Yapabileceği ahlaksızlığı kim bilebilirdi ki?

Adam onu kabaca yatağa yatırıp kalçalarıyla hapsederken, kaburgalarına sertçe vurarak elbisesinin bağlarını çözerken, boğuk bir şok nefesi kaçtı.

Lorelai'yi panikten harekete geçiren şey, adamın cinsel organının kalınlaşan şekli oldu. Tezgâhtan yukarı doğru tırmandı, etkisiz bacağıyla adama arkadan tekme attı ve yatakta debelenmeye başladı. Bu onursuz bir geri çekilişti elbette ama etkili bir geri çekilişti.

Lorelai hantal eteklerine karşı çırpındı ve mücadele etti ama sonunda beceriksizce yuvarlanarak ayağa kalktı. Şimdi açık denizlerin dehşetine karşı duruyordu ve aralarında sadece bir yatak vardı. Gözlerini hızla kırıştırdığında, adamın o ana kadar dikkatle ifadesizleştirdiği yüzünden beklemediği bir sahiplenici vahşilikle kendisine baktığını gördü.

Yine de onu takip etmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Ben senin *değilim*," diye ilan etti, ona göre oldukça cesurca. Daha fazlasını söylemek, bu barbarla mantıklı bir şekilde konuşmak istiyordu ama göğsündeki bir sıkışma nefes alma kapasitesini ve dolayısıyla kelimeleri çaldı. Görüşü bulanıklaşmaya başladı, adamın vahşi yüzünü bozdu ve birkaç titrek fenerin yardımıyla fırtınanın loş gümüş ışığında parıldayan toz zerreciklerini netleştirdi.

Lorelai daha önce gerçek korkuyu hiç tatmamıştı. Hayatını zalim ve öfkeli bir zorbanın parmağı altında yaşamıştı. Ama Mortimer'la her etkileşiminin bir parçası olarak gördüğü korku ve endişe onu bu saf, ölümcül dehşete hazırlamamıştı.

Çaresizliğin ne olduğunu anladığını sanıyordu.

Hiçbir fikri yoktu.

Bağımsız bir parçası buna hayret etti. *Ona*. Bu adam ölümcül bir güç ve mutlak Kimmer vahşetiyle yaratılmıştı. Çok uzun zaman önce, çocukken acı ve korku içinde titrerken ona sarılmıştı. Mürekkep rengi saçlarını o sade gözlerinden uzaklaştırmış ve sert ağzından isteksiz gülümsemeler çıkarmıştı.

Şu anda kimse böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmazdı. Anıları bir yalan mıydı? Ona hiç nazik bir hürmetle dokunmamış mıydı? Her zaman böyle duygusuz, vahşi bir canavar mıydı?

Neredesin Ash?

Çünkü o burada değildi. Bu odada onunla birlikte değildi. Kaslarını ve sinirlerini yıkıcı bir etki yaratmak için kullanan uğursuz kötü adamın içinde değil.

Lorelai'ın göğsü yandı ve kalbi kendini kafesine doğru fırlattı. Sonunda, vücudu onu ciğerlerinde hapsettiğini fark etmediği nefesini dışarı atmaya zorladı.

Bu hareket adamın bakışlarını kadının göğsüne çekti.

Aşağı bakan Lorelai, gevşemiş korsesinin beline kadar indiğini fark etti. Korsesi göğüslerini öyle bir sıkıştırmıştı ki, areolalarının utanç verici pembe hilalleri mekanizmanın üzerinde tepe yapıyor, bol etleri vücudunun titremesiyle aynı anda titriyordu. Eğer kendi pamuklu kaşkorsesini giyiyor olsaydı, etini onun görüşünden koruyabilirdi. Ama Veronica'nın tüllü Fransız kombinezonu, o kadar yanardönerdi ki bu ismi bile hak etmiyordu, sinek kuşunun kanatları gibi parıldıyor, gizlediğinden daha fazlasını ortaya çıkarıyordu.

Uygunsuz bir gıcırtyla korsesini omuzlarına kadar çekip dekoltesine yapıştırdı.

Bir şimşek çakması gözlerini gümüş korlara çevirdi, her biri sertleştirilmiş çelik kadar sert ve sıcak parlıyordu. "Buraya gel Lorelai," diye emretti. Sesi öncekinden daha mı az kararlıydı? Yoksa Lorelai öyle mi hayal etmişti?

"Ben senin karın değilim," diye tısladı. "Bana mürettebatınızdan biri gibi emir veremezsiniz. Burada kendi isteğim dışında bulunmam sana ait olduğum anlamına gelmez."

Başı boynunun üzerinde yılsarı bir hareket yaptı. "İşte burada yanılıyorsun Lorelai." Dişlerinin arasından konuşarak yatağın bir direğine uzandı ve etrafından dikkatle dolaştı.

"Bundan hoşlanmayacağım," diye tehdit ederek geriye doğru sonsuz küçük bir adım attı.

Onu yalancı çıkarır mıydı?

Yatağın ayak ucuna kadar ilerledi ve onu kaderinden sadece bir köşe ayırdı. Ve sonra adam bir kez daha onun önünde durdu, satürn zarafetinin karanlık bir kulesi. Öyle ustalıkla hareket eden bir adamdı ki, kadın onun

ayak sesleri. Gölgesi ondan önce ona ulaşmış gibi görünüyordu ve şimdi buradaydı, nefesini paylaşacak kadar yakındı.

"Çıglıklarınızın acıdan değil, zevkten olacağına söz verebilirim."

Lorelai, adamın sözleri karnının güneyinde bir yerlerde bir ürperti uyandırırken kendini bir kez daha hareket edemez halde buldu. Adamın karanlık gözlerindeki hem yabancı hem de tanıdık bir şey onu büyülemişti. Adam gözlerini kırpmadı. Hem insan hem de doğa kanunlarının gerektirdiği gibi göz temasını bir kez bile kesmedi.

"İçinde hiç nezaket kalmadı mı?" Sıcak gözyaşları şakaklarını yakarken sessiz bir inilti kaçtı. "Senin için çok mu önemsizim?"

"Bu kadar az mı?" Yüzündeki şaşkın ifade belirlediği anda kayboldu ve yerini çıldırtıcı anlaşılmazlığına bıraktı. "Hayatta kaldım..." Durakladı. Göz kırptı. Sonra fikrini değiştirmiş gibiydi. "Senin için *ufukları* aştım Lorelai." Çenesini, elmacık kemiklerini ve titreyen dudaklarını izlemek için uzandı. Şakağındaki nem nehrinde duraklayarak bir damla gözyaşını başparmağıyla parmağı arasında ovuşturdu ve yabancı bir maddeyi inceler gibi inceledi. "Birkaç aydır seni izliyorum, biliyorsun."

"Birkaç ... *ay* mı?" Nefes nefese kalmıştı, akli bir türlü bağdaştıramadığı imalarla doluydu.

"İngiltere'ye döndüğüm an senin için geldim."

İngiltere'ye mi *dönmüş*? Nereye gitmişti? Yirmi yıldır neredeydi? İngiliz topraklarına ayak basar basmaz neden onun için gelmemişti?

"Seni haliçte gördüm," diye devam etti. "Yetim bir su samuruna yüzmeyi öğretiyordun. Ve sana bensiz mümkün olduğunca çok gün vermeye karar verdim. Korkarım sana yapabileceğim tek *iyilik bu*. Elimden geldiğince uzun bir süre sana acı çektirmek için bekledim." Birbirine sürttüğü parmakları şimdi yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Ama seni başka bir adamla evli görmek *istemezdim*. İşte şimdi... buradayız. Ve bunun için yapılacak hiçbir şey yok."

"Sanki senin elinde değilmiş gibi konuşuyorsun," diye hayret etti.

"Öyle. Her zaman öyleydi." Sesi özür diler gibi çıkabilirdi ki bu hem korkunç hem de gülünçtü. "Bana yaşamamı emreden sesini duyduğum an doğdum. Ve o zamandan beri benimsin. Haklısın Lorelai, bunun için yapılacak bir şey yok."

"O zaman belki de seni o dişbudak ağacının altında çürümeye bırakmalıydım." Ona saldırmak istemişti. Onu incitmek için. Hızla dağılan bu durumu kontrol altına alana kadar onu bir şekilde uzaklaştırmak.

"Belki de bu ikimiz için de en iyisi olurdu." Şakağındaki, ne uzayan ne de ehlileştirilebilen ve yüzünü sonsuza dek çerçeveleyen birkaç tanesinden biri olan, nefret edilen ince bukleye oynadı.

Sonra avuç içleri boynundan omuzlarına doğru yol aldı. Hatırladığından daha da sertti, nasırlar yumuşak deriye karşı zımpara kâğıdı gibiydi. Kedigillere özgü bir hareketle yanağını onunkine dayadı, kirli sakalları çenesine sürtünürken, bir yudum almadan önce pahalı bir şarabın tadını çıkarır gibi kokusunun tadını çıkarıyor gibiydi.

Esmer başı boğazının çukuruna doğru alçaldı ve dudaklarını boğazın üzerinde gezdirdi. Sıcak nefesi dilinin sıcaklığına yol açtı ve bacaklarının arasından nemli ve sadakatsiz bir şey aktı.

Arzu alevlendi ve panik onunla birlikte kabardı, baş döndürücü bir dehşet dalgasıyla hissi aştı. Teslim olmasına izin veremezdi. Ona değil. Bu şekilde olmazdı. Ash'i ölü gözlü yırtıcının arkasında bulana kadar olmazdı.

Lorelai daha dövüşmeye karar vermeden dizi sert bir ete değdi. Adamın boğazından nefes nefese bir ses ve ardından boğuk, iğrenç küfürler çıkarken Lorelai etrafından dolandı.

Sadece kendisine biraz zaman kazandırmak için bile olsa aralarına masayı koymayı umuyordu.

Bunu hiç düşünmemişti, değil mi? Bilmediği bir gemide nereye gidecekti? O kapının diğer tarafında onu ne bekliyordu?

Tekne aniden yana yattı ve sol ayağı kaldırılabileceğinden daha büyük bir güçle yere çarptı. Zayıf bileği tutmayınca acı dolu bir çığlık attı ve öne doğru yayılarak dudağını yere çarptığında kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

Gözyaşları artık korkudan ya da acıdan değil, çaresizlikten akıyordu. Yerde secdeye kapanmış bir aptal gibi görünüyordu. Rook'a karşı giderek artan antipatisine rağmen, Ash'in -eğer Ash'ten geriye bir parça kaldıysa- kendisini bu şekilde aşağılanmış görmesini istemiyordu.

Belki de başını kaldırmasına gerek kalmadan onu öldürecek kadar sinirlenirdi.

O zaman kendi utancıyla yüzleşmek zorunda kalmazdı.

Bir anda onun üzerindeydi, onu döndürüyor, kaldırıyor, göğsüne bastırıyordu. Tıpkı uzun zaman önce yaptığı gibi. Lorelai'n gözyaşları bir anda

firtına gibi. Ona karşı en son ne zaman ağladığını hatırlamamak için elinden geleni yaptı. En son onun önünde kendini aptal durumuna düşürdüğü zamanı. Bir kuzgun yüzünden olmuştu.

Bir kale.

Sessizce, hafifçe topallayarak onu yatağa geri götürdü. Onu, çırpınışları yüzünden buruşmuş olan tezgâhın üzerine oturttu. Bu kez, adam pantolonunun cebine uzandığında bile ona karşı koymadı.

"Bitir şu işi," diye hıçkırdı, mütevazılığını yeniden kazanmak için zayıf bir çabayla kollarını korsesinin üzerinde kavuşturdu. "Senin karın olarak yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Eli dondu, yarıya kadar cebinden çıktı. "Sence ben ... seni öldürecek mi?"

"Neden yapmayayım ki? Mortimer'ı sen öldürdün," dedi odun gibi. "Hem de bir kilise bahçesinde. Öğleden sonra Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde. Tereddüt bile etmedin ya da-"

"Tecrübelerime göre, tereddüt bir numaralı ölüm sebebidir." Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine bir mendil çıkarıp kadına uzattı.

Şaşırdığını söylemekle işin yarısını anlatmış sayılmazdı. Onun erkeklik organına daha yeni diz çökmüştü. Öfkelenmemiş miydi? Neden onu alçakça, korsanca bir şekilde cezalandırmıyordu?

"Neden *onun* için ağlıyorsun?" Sesi kızgın değil, sadece şaşkıındı ama Lorelai onun Mortimer'ın adını söylemediğini de fark etmemişti. "Senin lanet bacağını kırdı. Evcil hayvanlarını sana yedirdi. Son yirmi yıldır onunla birlikte yaşamak pek de lezzetli olamazdı."

Yarısını bile bilmiyordu.

"Bana *onun* kaybının yasını tutacak kadar duygulanmadığınızı söyleyin."

Sözlerindeki tiksinti, uzun zamandır uykuda olduğunu düşündüğü öfkelerini alevlendirdi. "*Ash*'in kaybının yasını tutuyorum," diye tükürdü burnunu nazikçe silerek. "Çünkü o gitti ve yerini bir yabancı aldı. *Ash asla* böyle korkunç bir şey yapmazdı. Mortimer'a bile."

"Bu konuda hem haklısın hem de haksızsın," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. Bir şey söyleyecek gibiydi ama sonra fikrini değiştirdi. Ona pişmanlıktan çok merakla bakıyordu. "Bir keresinde canavar olmak için önce canavarca bir şey yapmak gerektiğini söylemiştin. Ve Southbourne'da bir genç olarak *Ash*, çocukluğunda canavarca şeyler yapmış olabileceğini düşündü."

hatırlıyorum. Ama eminim ki ayrıldığımız güne kadar Ash'in ellerinde sadece kir vardı."

Rook iri, nasırlı ellerini sanki pisliklerini göstermek istercesine ona doğru uzatırken Lorelai onun üçüncü şahıs olarak bu ismi kullanmasına şaşırdı.

"Şimdi kan var. Bu kanalı en az İncil'deki kadar kırmızıya boyayacak kadar kan. Ama kardeşini öldürmenin bu kadar kolay olmasının nedeni bu değil." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Beni iyi dinle Lorelai, sen izlemiyor olsaydın ona bu kadar acısız bir ölüm bahşedecek kadar nazik olamazdım."

Mortimer'ın açık ağzına saplanan bıçağın görüntüsüne karşı gözlerini kapattı. "Ölümü o kadar da acısız görünmüyordu."

Çenesini kavrayarak onu vahşi yüz hatlarına bakmaya zorladı. Diğer avucuyla saçlarını şaşırtıcı bir yumuşaklıkla okşadı. "Çünkü acıyı yeterince bilmiyorsun."

"Bana öğretmek üzere misin?" Bunu bir meydan okuma olarak söylemişti ama fısıltı olarak kaçtı. "Bu mudur yani? Bu sözde düğün gecesi mi? Mortimer'ın günahlarının cezasını ben mi çekeceğim? Bir günde iki masum insanın kanıyla kendini lekelemek mi istiyorsun?"

"Kan... masum...?" Adam onu serbest bıraktı, kaşları sanki kızın sözleri onu şaşırtmış gibi birbirine yaklaşıyordu.

Adama konuşur gibi bir bakış fırlattı. "Bakireler genellikle kanar, değil mi?" Adamın gözleri kadının kucağına kaydı, sonra bir mağara boşluğu kadar kapandı, hiç bitmeyen bir nefes.

"Sen hâlâ... masumsun." Kelimeyi tıslayarak söyledi. "Bunca zaman sonra mı?" Parmakları aniden bırakmadan önce pençelere dönüştü.

Lorelai bir yanıt veremeden kapıdaydı.

Bir elini kapının çerçevesine dayayarak, sanki her an biri onu sürükleyip götürecekmış gibi kapı koluna yapıştı. Gömleğinin ince beyazının altındaki dövmelemin ilginç koyu şekilleri, omuzlarının üç kez kabarmasıyla yükselip alçalıyordu. Tüy olabilir mi? Mandalı çevirdi. Durakladı. "Mortimer'ın masum olduğunu düşünecek kadar kör olamazsın."

Lorelai titreyen elleriyle gözyaşlarını sildi. "Tüm gaddarlığına rağmen o bir katil değildi. Hiç kimse bu şekilde ölmeyi hak etmez."

"O bir katildi." Kale ona bakmadı ama yumruklarının kırıksıklıkları beyazlaştı. "Ve yedi bin ölümü hak ediyor."

Sersemleyen Lorelai neredeyse korsajının kenarlarını düşürüyordu. Yedi bin çok özel bir rakamdı. "Ne demek istiyorsun? Neden yedi bin?"

"Önemli değil."

Adam kapıyı açarken kadın irkildi. "Girişimci dizin seni bir düğün gecesinden kurtardı." Adam hâlâ ona bakmamıştı ve bilinmeyen bir nedenden ötürü Lorelai bundan memnundu. "Biraz uyu Lorelai, ama hayallere kapılma. Reddedilmeyeceğim. Sana sahip *olacağım*."

"Asla," diye yemin etti adam onu içeri kapatıp kapıyı arkasından kilitlerken.

Rook daha önce görülmemiş bir zayıflık anında alnını onları ayıran ahşap ve çelik bariyere bastırdı. Sert bir nefesle, yirmi uzun yıl boyunca her cehennem gününün sonunda fısıldadığı aynı kelimeyi tekrarlardı.

"Her zaman."

C

HAPTER
E

IGHT

"Lanet olsun," diye mırıldandı Rook, bacaklarını pruvaya dayayıp gömleğini yırtarak açtı ve yağmurun acımasız tırnaklarının kızarmış, aşırı ısınmış cildine girmesine izin verdi.

Acıdı.

Her şey acıyordu. Etine değen buz gibi su. Herculean kısıtlamasıyla sınırlarına kadar zorlanan kasları. Lorelai'ın becerikli aletinin

Dizine vurmuştı. Kullanılmayan kas, onu kilitleyen demir karanlığı parçalamayı uman vahşi bir canavar gibi kaburgalarına çarpıyordu.

Hiç önemli değil. Acıyı memnuniyetle karşıladı. Acı, bir arkadaşına sahip olduğu en yakın şeydi.

Cehenneme kadar yolu var. Mekânı düşünmek için epey zamanı olmuştu. Duvarlarını düşünmek için. Kökenlerini. Anlamını. Aslında yirmi yıl.

Ona göre cehennem, Mortimer Weatherstoke ile Heybridge'deki bir handa içki içmek ve on iki saat sonra bir ticaret gemisinde, kendisi için bir anlam ifade eden tek insandan fersahlarca uzakta, denizde uyanmaktı. Cehennem, böyle bir güvertede, böyle bir fırtınada, deniz suyunun sırtındaki açık kırbaç yaralarını yaktığı yıllar boyunca çalışmaktı. Zincirler içinde, pislik ve umutsuzluk kokan ambarlarda uyumak, açlıktan ölmek, donmak ve cennette geçireceği birkaç ayın hayalini kurmaktı.

Lorelai'ın.

Kendi cennetini kaybetti.

Cehennem, kendisiyle onun arasına yayılmış uçsuz bucaksız, acımasız okyanuslardı. Bir gece artık canına tak edene kadar, bu korkunç ufuk yıllarca onun azabı olmuştu. Milton *Kayıp Cennet'te* ne demişti? "Cennette hizmet etmektense, cehennemde hüküm sürmek daha iyidir."

Ama cehennemde hüküm sürmek için şeytanın ta kendisi olmak gerekir. O da öyle yaptı.

Çünkü cehennemin her köşesini keşfettiğini, her işkencesini anladığını düşünüyordu.

Tanrım, ne kadar aptalmış.

Bu gece için, uçurumun yeni bir derinliğini bulmuştu.

Cehennem. Gerçek cehennem... kulübesinin kapısında duruyordu, onun sıcaklığının anısı hala ellerinde tazeydi. Onun kokusu burun deliklerini dağlıyordu. Onun yemyeşil, yumuşak vücudunun almak için orada olduğunu bilmek ...

Ve çekip gitmek.

Cehennem, zamanın daha da güzelleştirdiği sevgili yüzüne bakmak ve orada kazınmış sefaletin cılız gölgelerini bulmaktı. Dudaklarındaki inkâr. Gözlerindeki reddedişti.

Cehennem, sadece kendi meleşini ele geçirmek amacıyla bir şeytana dönüşüyordu.

Tanrım, ironi. Her şeyin saf trajedisi.

Hâlâ bir melekti, hatta bakire saflığını koruyacak kadar. Bunca zaman sonra.

Ölümçül bir hata yapmıştı. Kendini asla hazırlayamayacağı bir hata. İşkence, trajedi ve hazine avcılığı yüzünden insanlığından yeterince şey kaybettiğini ve onun itirazlarından etkilenmeden ona sahip çıkabileceğini düşünmüştü.

Ama zaman hafızaya garip ve korkunç şeyler yapıyordu ve bunca zaman sonra onun dokunuşunun kendisine neler yapabileceğini hafife almıştı. Onun üzerindeki gücünü unutmuştu. Sesi ölüleri diriltebilen kız.

Bir elini kalbinin üzerindeki dövmeyle bastırdı, içinde tanıdık bir nefret kabarıp tüm yumuşak duyguları bastırırken altındaki organın hareketsiz kalmasını diledi.

Bir planı vardı, lanet olsun. İngiltere'ye döndüğünden beri özenle şekillendirdiği bir plan. Ve bir kez daha, Mortimer Weatherstoke her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Lorelai'ı evlenmeye zorlayarak, aynı şekilde Kale'yi de zorlamıştı.

Daha önce de belirttiği gibi, Lorelai'ı Southbourne Korusu'nda rahat bırakmıştı çünkü Rook oraya yerleştirdiği casuslar aracılığıyla Kont'un Veronica'yla evlendiğinden beri kız kardeşinin varlığını unuttuğunu tespit etmişti.

Kontes Southbourne için bir trajedi olduğu kesin ama bu ona intikamını Lorelai'ı geri kazanmasıyla ilişkilendirmek için zaman kazandırdı.

Lorelai'la herhangi bir şekilde birlikte yaşayabilmek için hafızasını geri almak istemişti.

Onun kimliği.

Ona geri dönmek için geçen yirmi yıl içinde kendini kaybetmişti. Tekrar. Bu sefer sadece hafızasını değil, insanlığını da. Ve yol boyunca pek çok şey kazanmıştı. Sadece akıl almaz bir servet ve kötü şöhret değil, aynı zamanda sayısız düşman ve onlara karşı görevini yerine getirmediği takdirde güçlü düşmanlar olacak bir ekip. Bir benzetme yapmak gerekirse, eğer o cehennemin kralıysa, onlar da onun zebanileriydi. Kana, kadınlara ve daha fazlasına karşı doymak bilmez bir iştahı olan şeytanlar. tüm ... zenginlik.

Bu yüzden, herkesi tatmin edebilecek bir komplo tasarladı.

Claudius Zulası.

Efsanevi hazineyi bulabilirse, sadece Kale ve *Şeytan*'ın *Dümeni* mürettebatı emekli olmakla kalmayacak, aynı zamanda devasa sorunun cevabını da bulacaktı.

geçmişindeki iz de onunla birlikte gömülmüş olabilirdi. Kayıp çocukluğuyla ilgili hiçbir şey bulamasa bile, Lorelai'a onsuz geçireceği zaman için merhamet etmiş olacaktı.

Çünkü içindeki şeytan karanlık ve muhtaç bir şeydi. Bencil. Şehvet dolu. Çok şehvetliydi. Lorelai'ı bir kez eline geçirdiğinde tüm kontrolünü kaybedebileceğini biliyordu. Lorelai teklif etmezse alabilirdi.

Bu gece, çok yaklaşmıştı...

Öfkesini kaybetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. En yararlı öfkenin sabırlı bir öfke olduğunu öğrenmişti. İşte bu yüzden eline fırsat geçer geçmez Mortimer Weatherstoke'u parçalara ayırmamıştı.

Hayır. Bir *planı* vardı. Şeytanın kendi adalet duygusunu besleyecek bir plan. Mortimer'ın işlediği suçlara uyan bir plan.

Ama Lorelai'ın kumarda kaybedildiği.... Sylvester Gooch'un onu öptüğü ve sahiplenmeye hazırlandığı haberi ona ulaştığı anda....

Plan, okyanus rüzgârları kadar hızlı bir şekilde değişti. Yani tek bir gün içinde gemisini adanın etrafında döndürdü, Gooch ve Weatherstoke'un işini çabucak bitirdi ve Lorelai'ı ölüm onları ayırana kadar geri dönülmez bir şekilde kendisine bağlayacak olan aklına gelen tek şeyi yaptı.

Belki de... geriye dönüp baktığında... *biraz* aceleci davranmış olabilir.

Ama yirmi yıl boyunca saplantılı bir adam olmuştu. Kendi uzantılarını terk etmekten daha kısa sürede bırakamayacağı bir kadına *sahip bir* adam. Kadın onun bir parçasıydı. Belki de artık önemli olan tek parçasıydı.

Ve şimdi, iyi ya da kötü, onun kızıydı. Peki neden daha iyi değil de daha kötü hissediyordu?

Çünkü, tahmin ettiği gibi, şeytana bağlanmak konusunda pek istekli değildi.

Kaleye.

Ash'i istedi.

Yazık, diye düşündü. Çünkü tıpkı kardeşi gibi, sevgili Ash'i de öldürülmüştü.

Birden fazla.

Ve şimdi *onun* kara ruhu, onu seven çocuğun kabuğunu işgal ediyordu. Ona sahip çıkan adamın bedenini. Bir hayaletin sözünü yerine getirmek için geri dönen şeytandı.

Çünkü her şeye rağmen güneş hala batıdan batıyor.

C

HAPTER
N

INE

Sebastian Moncrieff dört yıl önce Rook'a bağılılık yemini etmişti ve bunun başlıca nedeni, kendisinden daha az tozlu siki umursayan bir adam bulduğuna inanamamasıydı. Herhangi bir şey hakkında.

Ya da
herhangi
biri.
Şimdiye
kadar.

Mutfağın kapı çerçevesine yaslanmış, dişlerinin arasına ince bir puro sıkıştırmış olan Sebastian, amansız yağmur damlalarının ve gemiye çarpan çılgın beyaz şapkalı fırtına dalgalarının oluşturduğu serpintiye karşı gözlerini kısarak baktı. Deniz güverteye tırmanmak için elinden geleni yapıyordu ve kaptanı iki ayağını da dul bırakan boraya karşı dikmişti. Bir eli armayı kavrarken, diğer elini açmış, denizin sayısız tanrısına ellerinden ne gelirse saldırmaları için meydan okuyordu. Ateş. Yıldırım. Haydut bir dalga.

Moncrieff bunun tam olarak ne olduğunu gördü.

Kanındaki alevleri söndürmek için bir buz yağmuru. Ya da belindeki, duruma göre.

Sebastian, kıvranan, tüküren bir kontesle boğuşuktan sonra neredeyse kendisi de bir tane almıştı.

Ancak, Veronica Weatherstoke'a dokunmama emri almıştı ve bu yüzden, bunu yapmak için ne kadar yanıp tutuşsa da onu baştan çıkarmamıştı.

Baştan çıkarılmaya şiddetle ihtiyacı olan bir kadın varsa, o da buydu. Moncrieff, ukala kontesi aklından çıkarmakta zorlansa da kaptanını dikkatle süzdü.

Bir gelin almıştı ama belli ki onu *almamıştı*.

Neden olmasın?

Moncrieff kaşlarını çatarak viski bardağına mükemmel bir duman halkası üfledikten sonra derin derin içti. Bu kaç içki yapıyordu? Altı mı? Yedi mi? Fark etmezdi. Bu bilmeceyi çözene kadar içmeye devam edecekti. Kendine saygısı olan hangi korsan ayıkken karar verirdi ki?

Bilmek isteyeceği bir şey değil.

Belli etmeden yedinci-sekizinci kadehini doldurdu ve itaat ettiği tek adamı ölçerken bu kadehi yudumlamaya karar verdi.

O ve Rook birlikte ilgisizliği bir sanat biçimine, açgözlülüğü de bir dine dönüştürmüşlerdi.

Sebastian, *Şeytan'ın Direği*'ndeki görevinden önce uzun süre boyunca korkuya karşı bağıışıklığı olduğunu düşünmüştü. Ta ki acımasız Rook'un yapabildiği sessiz ve acımasız vahşeti bir anlığına görene kadar... Kendini keşfetmek için harcadığı bir ömürden daha çok şey öğretmişti ona.

Sebastian korkuya karşı bağıışıklığı olmadığını ama ona bağıımlı olduğunu fark etmişti. Ve hiç kimse onu Kale kadar korkutamazdı.

Daha iyi bilmese, Rook'un antik kaos ve deniz tanrısı Typhoon'un karanlık bir cisimleşmesi olduğunu düşünebilirdi. Kaptan

daha önce hiç karşılaşmadığı bir duyuya sahipti. Aslında birkaç tane. Ve çok geçmeden Sebastian, Kale'nin Ölüm'ün ya büyük bir dostu ya da ölümcül bir düşmanı olduğuna ikna olmuştu.

Çünkü iblis onu yalnız bırakmıştı - onu canlı bırakmıştı - insani olarak mümkün *olmalıdır*.

Zamanla Moncrieff'in merakı isteksiz bir saygıya dönüştü ve sonra -Hayranlık verici bir yakınlık. Hayaları güneşte olgunlaşmış üzüm kadar büzüşmeden Rook'a yaklaşmaya cesaret edebilecek en yakın kişiydi. Onun genel soğukkanlılığı, Kale'nin kendi korkunç sükûnetine mükemmel bir karşıtlık oluştuyordu. Her ikisinin de oynaması gereken roller vardı. Rook şiddetle bir şeyler elde ediyor, Moncrieff de bu şeylerden şiddetle zevk alıyordu. Artık iş hazinenin ötesine geçmişti. Unvanlar. Güç. Prestij. Toprak. Çok fazla şeye sahiptiler. Bir grup işe yaramazın hak ettiğinden çok daha fazlasına.

Ama asla yeterli olmadı.

Sebastian için korsanlık zevkle ilgiliydi. Başka hiçbir deneyimde eşi benzeri olmayan, yaşamı onaylayan bir coşku. Kimseye kral dememenin özgürlüğü ve hiçbir ülkeye ev dememek. Elbette Rook'un emirlerine uyardı... genellikle. Ne de olsa bu onun gemisiydi. Ama tüm acımasızlığına rağmen, Rook bir zorba değildi. Mürettebatı, bir zamanlar paralı askerlik yapmak için işe alınmış ve ya işi ya da ödülü o kadar sevmişlerdi ki kalmak için yalvarmışlardı.

Rook'un kendi eliyle ölümünden kaynaklanan yıpranma, bir korsan gemisi için şaşırtıcı derecede nadirdi. Moncrieff'in onu tanıdığı dört yıl boyunca Rook mürettebatından sadece üç kişiyi öldürmüştü. Biri, Fas'ta yakalandıktan sonra devletin kanıtlarını ele verdiği için. Diğeri ise Inverthorne Kalesi'nin yeraltı mezarlarının altındaki zulaları konusunda İngiliz kuvvetlerini uyardığı için. Ve bu ne büyük bir fiyaskoydu.

Ve en önemlisi, on bir yaşında bir kızı gizlice kamarasına sokan Jeremy Smyth.

Bu anıyı hatırlayınca Sebastian'ın omurgasından aşağı yağlı bir ürperti sızdı ve içmek istediğinden daha büyük bir yudum aldı. Kaptanın buna nasıl tepki verdiğini asla unutamayacaktı. Smyth'i cezalandırmaktan çok... onu parçalara ayırmıştı. Kaptan tek kelime etmeden, öfkeden çılgına dönmeden, titreyen çocuğu Sebastian'ın ellerine itmiş ve adam üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Kızın görmesini istemeyen Sebastian, Smyth'i rahatlatma fırsatı bulamadığı için minnettar kalarak çocuğu bir miktar ödülle eve geri götürdü.

giysilerini çıkarmıştı. O kadar ürkütücü derecede sessiz bir gemiye dönmüştü ki, Samuel Barnaby'nin kanı temizlerken küfürler mırıldandığı duyulabiliyordu.

Smyth'ten geriye kalanlar, koku dayanılmaz hale gelene kadar kış güvertenin küpeştesinde sergilenmişti.

Kaptan böyle çalışırdı. Çoğu zaman emir verilmesine gerek kalmazdı. Hiçbir kanun yazılmazdı. Adamlar sadece kendilerinden ne beklendiğini bilir, bilmedikleri zaman da *çok* hafif adımlar atarlardı.

Hiç kimse Rook'u neyin yönlendirdiğini tam olarak keşfedememişti. Açgözlülük mü? Belki de. Kendi efsanesi, belki? Ya da kan. Her zaman bol miktarda kan vardı. Mürettebat sık sık dikkatli fısıldaşmalarla kaptanın eğilimlerini tahmin etse de, bu daha önce hiç önemli olmamıştı.

Şimdiye kadar. Ona kadar.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, Bakır Mekik'in ortaya çıkarılmasından bu yana en büyük hazine avının ortasında, sakat bir kız kurusunu kaçırmak ve yoksul bir kontu öldürmek için durakladılar.

Kaptanın bu davranışı sadece aşırı derecede eksantrik değil, aynı zamanda... rahatsız ediciydi. Ve esrarengiz Rook *hiçbir* açıklama yapmadığı için, Sebastian ve mürettebatın geri kalanı Lorelai ve Veronica Weatherstoke'un Claudius Zulası ile ne ilgisi olduğunu düşünerek kafalarını kaşımak zorunda kaldılar.

Lorelai onu tanıyor gibiydi. Ona Ash derdi.

Yüce Tanrım, Rook'un bir adı var mıydı? Bir geçmişi? Bu kulağa hiç doğru gelmedi.

Dünya için -Moncrieff'in kendisi için- Rook'u bir tür efsanevi karakter olarak algılamak en kolayı olmuştu. Unutulmuş eski bir tanrı tarafından gülünç derecede acımasız bir şekilde doğurulmuştu. Poseidon'un tırnağının ya da Neptün'ün fındık kesesinin altından çıkarılmış bir lanet ya da denizlerin belası... ya da her neyse.

Sadece bir ölümlü olması mümkün olabilir miydi? Beceri, kurnazlık, güç ve bazen de kör bir şans onu bunca zaman ayakta tutmuş olabilir miydi?

Fırtına Rook'un etine yeterince iğne batırmış gibi görüldüğünde, kaptan mutfağa doğru geri çekildi ve keskin bir şekilde sallanan güvertede adımlarında tuhaf bir aksaklıkla ilerledi.

Sebastian'ın uzattığı havluyu aldı ve saçlarını ovalamadan önce yüzünde gezdirdi. Çenesinde küçük bir kas tiki belirdi.

Bu kadar içine kapanık bir adam için öfke nöbetine eşdeğerdi.

"Düğün geceleri konusunda uzman olduğumu asla iddia edemem, Kaptan, sadece birkaç tanesini mahvetmiş biri olarak, ama genellikle sizinki kadar kısaltılmadıkları izlenimiyle hareket ettim."

"Hiç havamda değilim." Aldığı bakışı tehditkâr olarak tanımlamak, Sahra'yı kuru ya da okyanusu ıslak olarak adlandırmaktı.

Uygulanabilir, ancak yeterli değil.

Sebastian ikisinin de benzer bir hastalığa yakalandığından şüpheleniyordu. İki çekici ama isteksiz Weatherstoke kadını tarafından aynı uçucu, hüsrân dolu yere sürüklenmişlerdi. "Pekâlâ, size şu son derece pahalı Ravencroft viskisinden ikram edebilir miyim? En üst kalite, her kuruşuna değer... ya da gerçekten parasını ödemiş olsaydım öyle olurdu. Sizi meme uçlarınızdan uzaklaştıracak kadar ısıtacaktır."

"Hayır."

Moncrieff viskinin neden olduğu çift görme yetisini işgal eden iki kaptandan hangisinin doğru kişi olduğuna karar veremediği için ikisine de bakakaldı, purosunu neredeyse gevşek çenesinden düşecekti. "Senin bir ya da beş kadeh içkiyi geri çevirdiğini hiç görmemiştim. Sana ne oldu böyle?"

Rook havluyu katlayarak leğenin üzerine örttü ve kaptanın kamarasına doğru bir bakış attı. "Eğer içersem, unutabilirim."

Sebastian homurdanarak mutfaktaki ateşin yanındaki yüksek arkalıklı sandalyeye çöktü. "İçki içmenin amacının bu olduğunu sanıyordum."

"Onu yalnız bırakmamın tüm nedenlerini unutabilirim. Geri dönebilirim."

"Anlıyorum," diye yalan söyledi Sebastian, kaptanın oturması için karşısındaki sandalyeyi tekmeleyerek. "Hâlâ isteksiz bir gelin o zaman? Nedenini hayal bile edemiyorum."

Rook'un sessizliği her şeyi anlatıyordu, tıpkı etkileyici ve sırlıslık bedenini sandalyeye bırakırkenki duruşu gibi.

Bir içki daha içmeyi gerektirecek kadar tehlikeli.

"Ne zamandan beri birinin seni inkar etmesine izin veriyorsun?" Sebastian meydan okudu.

"O farklı," diye mırıldandı kaptanı.

"Onun *çok* farklı olduğunu biliyorum. Daha önce bir *kadın* gibi önemsiz bir şey için böylesine karmaşık bir kıyı gezisini hiç riske atmamıştık. Yani-"

Kale onu susturmak için elini kaldırdı ve bu hareketin sertliğindeki bir şey tüm vücudundaki ince tüyleri kaldırdı. "Bu sadece *onun* için değildi, ve sen

biliyorum."

Böyle bir şey bilmiyordu, ama akıllıca kendi öğüdünü tuttu. Kaderin yüzüne sürekli tüküren o bile, Kale'nin keskin ve ürkütücü bakışlarıyla karşılaşmakta zorlanıyordu. İskoçya'nın nehirlerini araştırdıkları haritalarında Wrath Burnu'nu zar zor dönmüşlerdi. Bu küçük yan girişim bütün planlarını tehlikeye atıyordu. Ama Rook haklıydı, Maldon'daki tek görevleri kaptanın yeni gelinini yakalamak değildi. Ayrıca bir kontesi kaçırmış, bir kontu öldürmüş ve zengin Bay Gooch'u ...

Tanrı'nın topları, ama donanma yüksek alarmda olacaktı.

"Sadece merakım sonsuza dek sürüyor," diye söze girdi ve rahat bir kayıtsızlık jestiyle ayak bileğini dizine çaprazladı. "*Genç ve istekli* kadın sıkıntımız hiç olmadı. Neden ikisi de olmayan biriyle evlenecek kadar ileri gidelim ki?"

Kale gözlerini kırpmadan ateşe baktı. Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, Moncrieff onun kendisini duyup duymadığını merak etmeye başladı.

"Sana nasıl korsan olduğumu anlatmış mıydım?" Kale, düşünceli bir pozda çenesini buğulu parmaklarına dayadı.

"Hayır..." Bu tuhaf cevap Sebastian'ı hem sinirlendirmiş hem de meraklandırmıştı. Kaptan kendisi hakkında hiçbir şey açıklamamıştı. Sebastian *kesinlikle* bilmek istiyordu, neredeyse o lanet olasıca esrarengiz adamın önce sorusuna cevap vermesini istediği kadar.

"Her şey bir zamanlar çalıştığım bir gemide çıkan bir isyanla başladı."

"İsyan mı dediniz? Siz de isyancılardan biri miydiniz? Yoksa... isyan mı ettiniz? İsyen... böyle bir kelime var mı?" Kaptanının seviyeli bakışları karşısında Sebastian sarhoş bir şekilde başını salladı. "İsyana önderlik ettiniz elbette."

Köstebeğin kirpiklerinde hâlâ tuzlu su birikiyordu ve o da dönüp ızgaraya baktı. Moncrieff, Rook için geçmişin o alevlerin içinde dans ettiğinden şüpheleniyordu.

Bunu görmek için gözlerinden birini verirdi.

"Yıllardır köleydim. Japonya'dan özellikle zalim bir Arjantinli gemi patronuna satıldık. Tek istediğimiz karaya çıkmaktı. *Eve* dönmek. Karayı bulamadan, Fransız Compagnie Générale Transatlantique'in işgüzar bir gemisi tarafından yakalandık. Fransız kaptan bizi esir ve korsan olarak kabul etti... mal olarak..." Cızırdayan ateşe tükürdü. "Bundan bıkmıştık. Bu yüzden, mantık işe yaramadığında ve tehditler tükendiğinde, onu öldürdük..." Şeytani bir şekilde

Rook'un dudakları sanki çok sevdiği bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi eğildi. "Hepsini öldürdük, savaşı son adamı da. Tanrılar, köpekbalıkları nasıl da ziyafet çekiyordu. Birden kendimi yeni bir gemiyle, Arjantin altınıyla dolu kasalarla ve aklınıza gelmeyecek kadar çok Fransız gülüyle buldum. Mürettebatın kendi bokuyla dölennmişti, kokuyu hayal edebiliyor musunuz?"

Sebastian içebilirdi, içti ve biraz daha içti.

"Geri dönmeliydim." Kaptanın fısıltısı fırtınanın gürültüsü arasında neredeyse kayboluyordu.

"Geri mi döndü?" Moncrieff yüksek sesle şaşırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını ve tüm yol göstericileri katlettiğimizi geç de olsa fark ettik." Yüz hatlarında alaycı bir eğlence parlıyordu. "Güney Amerika kıtasının ucunda olduğumuzu anladıktan sonra, balıkçı köyleriyle ticaret yaparak Şili kıyı şeridini kucakladık. Peru'da Montez'i yakalayana kadar, hala Atlantik'teyken geri dönüp kuzeye yelken açsaydık, İngiltere'ye daha önce varabileceğimizi keşfettik..." Kale, içinde onlarca yıllık pişmanlık barındıran bir nefes verdi.

"Neyden önce?" Sebastian dikkatle sordu.

"Her şeyden önce. O sırada mürettebatın çoğu Doğuluydu. Pasifik'i geçmek için bir pazarlık yaptık, çünkü tekneyi tek başıma döndüremezdim. Mürettebatın çoğunun altın paylarıyla birlikte kendi uluslarına dağılabileceği merkezi bir noktaya yanaşacaktık."

Elleri kıvrıldı, şok edici derecede etkilenmiş bir hareketle saçlarını karıştırdı. "Tek istediğimiz *eve* dönmektir," diye tekrarladı. "Ve her zaman birileri bizi durdurmaya, geciktirmeye, yakalamaya ya da öldürmeye çalıştı. Japonlar, Çinliler, Ruslar, Hintliler, Cezayirliler, İspanyollar. Elbette Fransızlar, çünkü onların gemilerinden birine sahiptik. Ve *Tanrım*, Prusyalılar. Ne kadar acımasızlar. Bu yüzden başlangıçta bu kadar sıkı, bu kadar şiddetli savaştım, çünkü tüm *dünya* benimle ... ve çok uzun zaman önce verdiğim bir söz arasında duruyordu.

"Okyanusların bu kadar kalabalık olduğuna inanamıyordum. Hepimiz çok öfkeliydik. Hayvan muamelesi görmekten, her şeyimizin elimizden alınmasından o kadar bıkmıştık ki geri adım atmaya başladık. Görünüşe göre karşılaştığımız her gemiyle savaş halindeydik ve kazanamayacağım bir savaşı asla başlatmamaya erkenden karar verdim."

"Ve sen de yapmadın."

"Ama ne pahasına?"

Şimdi ağır bir soru vardı.

"Hepsi adımı sordu. İşe aldığım, yardım ettiğim ya da infaz ettiğim her adamın. Takip edecekleri, lanetleyecekleri, yakaladıkları ya da öldürdükleri için övünecekleri birini istediler. Ben de onlara bir isim verdim. Ve kendi ülkeme dönmeden önce Rook olmuştum." İğneleyici bir ses çıkardı. "Kimse nedenini bile bilmiyor."

"Hep kuzgunların oldukça korkunç yaratıklar olduğunu düşünmüşümdür. Ölümün habercileri falan." Kaptanının satranca olan ilgisini bilen Sebastian, "Sanırım kalelerin piyonlar bir yana, fillerden ya da atlardan bile daha güçlü olduğu düşünülüyor için olabilir. Çizilen rota boyunca her kareyi kontrol edebilirler."

Karanlık bir bakış ona yöneldi ve sonra uzaklaştı. "Senin eşsiz bakış açına değer veriyorum Moncrieff, her zaman da verdim."

Yüzünü buruşturan ikinci kaptan rahatsız bir şekilde sandalyesinde kaydı. "Bana iltifat etme, bundan hoşlanmıyorum."

"Güzel, çünkü ben de sana ne kadar inanılmaz derecede yanıldığını söylemek üzereydim." "Bu benim de hoşuma gitmiyor." Bunların hiçbirisi hoşuna gitmemişti. Bu onu tedirgin ediyordu, onu *bu* fırtınanın bir dönüşüm içinde estiğine, dikkatli olunması gerektiğine inandırdı. "Adamlar huzursuz, Kaptan. Gemideki kadınları sevmiyorlar."

"Uzun süre öyle kalmayacaklar."

Hangi "onlar"dan bahsediyordu? Huzursuz mürettebattan mı? Yoksa gemideki kadınları mı? Bir şişe viskiyle birlikte Rook'un iyi niyet depolarını da tükettiğini düşünerek ayağa kalktı.

"Gördüğüm kadarıyla kuzeye yelken açıyoruz. Nehirleri aramaya devam edecek miyiz?" Kale olumsuz bir işaret yaptı. "Mull Adası'na doğru gidiyoruz."

Moncrieff'in dili, şişedeki tereyağı sarısı sıvının son damlasını ararken dondu kaldı. "Ama... Biz oraya çoktan gittik. Batı kıyısını araştırdık. Nehirlerin hiçbirinde-"

Kale ayağa kalktı, gözlerindeki bakış Moncrieff'in ömründen birkaç yıl eksiltti. "Beni mi sorguluyorsun Bastian?"

Tıpkı azarlayan bir ebeveyn gibi, kaptan da sadece hoşnut olmadığında onun adını kullanırdı.

"Sadece... adamlara söyleyecek bir şeye ihtiyacım var."

"Onlara bir emir verdiğimi söyle. Söylenmesi gereken tek şey bu."

Kale'nin sözleri onu kızdırmış olsa da, henüz intihara meyledecek kadar sarhoş değildi. Kamarasına giden dar koridora doğru dönerken, "Emredersiniz Kaptan," diye mırıldandı.

Rook'u ön koluna bakarken, yarı harap dövmenin üzerinde saçma sapan desenler çizerken bıraktı.

Sarsıcı bir vahiy Moncrieff'i ranzasına kadar takip etti ve burada hiçbir viski onu sakinleştiremedi.

Kale tanrı değildi. Canavar da değildi. Efsane de değildi. O sadece bir adamdı.

Ve bir adamın kötü alışkanlıkları vardı. Duygular.

Zayıflıklar.

Bunca zamandır Lorelai Weatherstoke, Kale'nin tek zayıf noktası mıydı? Tüm dünyanın var olmamasından korktuğu tek şey o küçük, zarif elinde miydi?

Rook'un efsanevi kalbi.

Eğer öyleyse, dünyadaki en tehlikeli kadın olacaktı. Ve en değerlisi.

C

HAPTER T

EN

Rook'un kişisel eşyalarını karıştırmak tek elle zordu ama Lorelai henüz korsesini tutturacak bir şey bulamamıştı ve bağcıklarına da ulaşamıyordu. Giyecek bir şeyler aramak için şifonyerleri ve sandıkları açarken bir yandan da ona sarılıyordu.

Şafak, yoğun sisli bir denizin üzerinde sökmek üzereydi. Lorelai bir türlü uyuyamadığına göre, bir şeyler yapabilirdi.

sinip dönmesini beklemekten başka çarem yok.

Uykusuz ve fırtınalı bir gecede tezgahın üzerine kıvrılmış, titreyen bir yığın halinde onu esir alan kişinin anlattıklarını düşünerek saatlerini harcamıştı bile. Çok fazla bir şey de değildi.

Ash. Bir korsan. Korsan. Rook. Barbosa, Sir Francis Drake, Karasakal ve Henry Morgan gibi geçmiş yüzyıllardaki korsanlık günlerinden daha kötü şöhretli ve korkutucu bir isim.

Kombine.

Yirmi yıl. Yirmi yıl sonra onun için gelmişti.

Nasıl? Neden? Ve ... *nasıl*? İngiliz Kraliyet Donanması dünyanın en güçlü donanmasıydı ve o onlardan kaçmayı hiç olmadığı kadar başarmıştı.

Britanya'da kalmaya devam ettiği yetkililer tarafından biliniyor muydu? Kanal'da devriye gezen Kraliyet Filosu'ndan biri onu mutlaka fark ederdi. Hikayelerdeki gibi bir korsan bayrağı taşımıyordu. Ama öyle bile olsa. Burada kalmak, onun gibi cesur biri için bile büyük bir risk gibi görünüyordu.

Birkaç aydır onu gözlemlediğini iddia etmişti.

Bu düşünceyle midesinde küçük kelekler patladı. Ona inanmak gerekirse, birkaç ay en az bir yıl anlamına gelebilirdi. Bahsettiği su samurunu, William Wallace'ı, önceki yaz tekrar doğaya salmıştı. Rook onun orada olduğunu söylemişti. Küçük Wallace'a yüzmeyi öğretirken onu gözetlemişti. Balık tutmayı.

Gazetelerde Rook'un kısa bir süre önce İskoçya'da yakalandığını, Newgate Hapishanesi'ne gönderildiğini ve daha sonra kaçtığını okumamış mıydı?

Daha dikkatli olmalıydı. Ama nasıl bilebilirdi ki?

Kavernöz yatağına kıvrılmış, geçmişin anılarına ve bundan sonra olacıklara dair endişelerine gömülerek acı dolu birkaç saat geçirmişti. Sonunda, yıpranmış sinirleri bundan yorulmuştu. Bir şeyler yapmalıydı, yoksa kendisiyle asla yaşayamayacaktı.

İlk iş olarak kendini sıcak tutacak bir şeyler bulmaya karar vermişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kale'nin özenle saklanmış gardırobunda ve şifonyerlerinde giysiler kadar silahlar da vardı.

Kabzası mücevherlerle kaplı ince ama tehlikeli derecede keskin bir hançeri kınından çıkardı. Bir Arap prensinin yapabileceği bir şeye benziyordu.

kullan.

Lorelai hançeri yakınına koydu ve çıplaklığını örtecek bir giysi arayışını yeniledi. Parmakları yün gibi kalın ama kaba değil yumuşak bir gömleği sıyırdı. Pelüş kumaşı kaldırdı ve neredeyse kadifemsi dokusunu yanağında test etti. Defne romu ve tütsü ile birleşen tuzlu bir koku onu sardı, tropik iklimlerin ve güneşle parlayan denizlerin görüntülerini çağrıştırdı.

Hiç gitmediği yerlerin, bir daha görmeyi hiç düşünmediği bir adam tarafından keşfedilmesinin.

Yalnız kaldığından emin olmak için kapıya tekrar bakan Lorelai, harap olmuş düğün korsesini, korsesini ve kombinezonu atıp gömleği giydi. Gömlek kalçalarını geçiyordu ve bağlamak için düğmeler yerine yabancı, karmaşık düğmelerle uğraşmak zorunda kaldı. Yakası garip ve genişti ama giysi onu anında ısıttı.

Biraz daha araştırdıktan sonra krem rengi uzun bir kuşak buldu ve onu beline bağladı, kullanması gerektiğinde hançeri kıvrımlarının arasına gizledi. Bu şeyi nasıl kullanacağını bildiğinden değil ama bir korsan gemisinde bir silaha ihtiyaç duyulurdu, değil mi?

Tanrım, düşünmek zorunda kalacağını hiç hayal etmediği bir düşünce vardı.

Bir tabancaya da rastladı ve çılgınca bir aramayla mermileri başka bir çekmecede buldu. Daha önce hiç tabanca kullanmadığı için, tabancayı nasıl doğru şekilde dolduracağını bulması birkaç dakika sürdü ama başardı.

Fırfırlı fildişi düğün etekleri ve tuhaf, erkeksi üstüyle gülünç görünüyor olmalıydı ama bu onun endişelerinin en küçüğüydü.

Tatlı Ash'i acımasız Rook'a dönüşmüştü. Ona indirdiği darbeyi atlatır atlatmaz bu gülünç evlilik saçmalığını tamamlamak niyetinde olduğunu açıkça belirtmişti. Kız razı olsa da olmasa da. Ve zavallı Veronica'yı bekleyen kaderi ancak tahmin edebilirdi.

Kapıya doğru topallayan Lorelai, çok az seçeneği olduğunu düşündü.

Eğer kaptanın kamarasında kalırsa, kaderi belliydi. Onun merhametine kalacaktı.

Ve merhamet Rook'un yirmi yıl kadar önce terk ettiği bir şey gibi görünüyordu.

Gizlilik, sis ve büyük bir şansla Veronica'yı bulabilirdi ve zeki baldızı böyle bir geminin nerede depolandığını biliyor olabilirdi.

filikalar.

Ne de olsa Veronica'nın babası zengin bir gemicilik patronuydu. Tekneler, denizcilik ve deniz hakkında çoğu erkekten daha çok şey biliyordu.

Kapıya doğru sürünen Lorelai, bunun dışarıdan kilitlenebilen türden bir kapı olmadığını fark etti. Bu da mantıklıydı. Bir korsan gemisinin kaptanı neden kendi kamarasında kilitli kalmayı göze alsındı ki?

Parmakları mandalın üzerinde durdu ve durakladı.

Ya kapıya bir muhafız yerleştirseydi? Belki de vicdansız Moncrieff. Ya da Rook'un kendisi nöbet tutabilirdi.

Lorelai bu düşünceyle ürpererek kapıdaki küçük pirinç gözetleme deliğini açtı ve gözlerini kapıya dikti. Kısa koridor gölgelerle doluydu ama görebildiği kadarıyla korsanlardan boştu.

Geri adım atarak kapıyı yavaşça açtı ve tabancanın onu şafak öncesi karanlığa doğru götürmesine izin verdi. Kendini yalnız bulduğunda omuzlarını kulaklarından ayırdı. Titrek bir nefesi olabildiğince sessiz bir şekilde bırakarak eteklerini kaldırdı ve dar salondaki üç geniş basamaktan inerken ayağının takılmamasına dikkat ederek parmaklığı yaslandı.

Dün o kadar korkmuştu ki, *Devil's Dirge'in* lüks bir buharlı geminin konforuna sahip olmasına rağmen, kesinlikle daha kaba yolcuları olmasına hayret edememişti. Bütün gece parlayan apliklere bakmış ve bir gemide elektriğin nasıl bulunabileceğini merak etmişti. Daha önce böyle abartılı olasılıkları hiç duymamıştı.

Topal ayağını yemyeşil kırmızı halıların üzerinde sürüklerken, Pierre Aronnax'ın *Nautilus'u* keşfederken hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak etti. Şaşırmış, dehşete düşmüş ve biraz da etkilenmişti.

Oyalanacak ya da keşfedecek zamanı olmadığını kendine hatırlattı. Veronica'yı bulmak zorundaydı.

Moncrieff onu nereye saklayacağını söylemişti? Mavi odada mı? Herhangi bir yer olabilir.

Loş elektrik ışıkları, koridorda temkinli bir rüya gibi dolaşan ortam sisinden yansıyor.

Lorelai panik içindeki hafızasında kaçırıldığı zamana dair ne kadar az şey kalmış olduğunu araştırdı. Gemiden indiği kaptan kamarası ana güvertenin dışında, açık arka güvertenin altında yer alıyordu. Lüks konaklama birimleri bu katta geminin arka tarafının tamamını kaplıyordu ve bu yüzden manzaranın tadını çıkarmak için çok sayıda lomboz ve pencere vardı. Şurada duruyordu

ikisi sağda, ikisi solda olmak üzere eşit aralıklarla yerleştirilmiş dört kapısı olan bir koridorun sonundaydı.

Tahmini doğruysa, bunlar da subaylar ya da önemli konuklar için konaklama yerleriydi.

Fazla gürültü yapmak aptallık olurdu, çünkü Kale'nin subay olarak seçtiği kişiler de en az onun kadar ilkesiz ve acımasız olmalıydı.

Lorelai koridorda ilerlerken sağdaki son kapının *dışarıdan* sürgülenmiş olduğunu gördü.

Rook'un kendisi ve Veronica dışındaki mahkûmları güvertenin altındaki gemi ambarından başka bir yerde tutma ihtimali neydi?

Doğrusu bunu bilmesine imkân yoktu ama Veronica dışında bulduğu herkes potansiyel bir müttefik olabilirdi. Ona göre bu iyi bir şeydi.

Olabildiğince sessiz bir şekilde sürgüyü kaydırıp kapının kilidini açtı ve ortaya fantastik bir işaret olarak kabul ettiği mavi halı çıktı.

Kapıyı sonuna kadar açarak yüksek sesle fısıltıyla "Veronica?" diye seslendi.

Veronica'nın salladığı ağır şamdan şakağına çarpmasına birkaç santim kala durunca neredeyse tabancayı düşürüyordu.

"L-Lorelai?" Birbirlerinin kollarına yığıldılar. Genç kadın hıçkırıklara boğulmamak için çabalıyor, hâlâ derme çatma silahı tutuyordu. "Seni o adam sanmıştım, Tanrım! Elbisen! İyi misin?"

Lorelai bir parmağını dudaklarına bastırarak geri çekildi. "Ben iyiyim, sevgilim. Şimdilik. Beni dinle. Fazla zamanımız yok. Eğer bundan kurtulacaksak, en iyi şansımız bir cankurtaran botu. Onları gördüğünü hatırlıyor musun? Nerede olduklarını ya da onları nasıl serbest bırakacağımızı biliyor musun?"

Veronica başını sallıyordu, solgun yüz hatları ürkütücü sislerin içinde hayalete benziyordu. "Bu şimdiye kadar hiç karşılaşmadığım kadar hızlı bir buharlı gemi," diye fısıldadı. "Ve birkaç saattir gemideyiz. Şimdiye kadar her yerde olabilirdik." Durdu ve Lorelai'ın yanından geçerek koridora baktı. "Bekle." İlerledi, koridora girdi ve köşeyi döndü.

"Ne yapıyorsun sen?" Lorelai ona yetişti ve birbirlerine sarılabilmek için kollarını birleştirdi.

"Sisin pek çok çeşidi vardır." Veronica bilgece bir tavırla kalın sis bulutlarıyla tamamen gizlenmiş güverteye açılan açık geçit kapısını işaret etti. "*Bu*

sadece karaya yakın yerlerde toplanır. *Eğer* filikalara ulaşır ve gemiden yeterince uzaklaşıp bulutların dışına çıkarsak, bir şansımız olabilir."

Lorelai onu sıktı ve bu zeki kadın ve onun tüccar sınıfı bilgisi için aklına gelen tüm tanrıları kutsadı.

"Burada sıkışıp kalmaktan daha iyi bence." Veronica başıyla onayladı.

Bir korsan ordusunun kendilerini her an durdurabileceğini düşünerek kapıya doğru süründüler. Gemi, sürekli gelen motor sesleri dışında ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

"Filikalar mutfağın hemen ötesinde, güvertenin altında emniyete alınmış durumda." Veronica sol taraflarını işaret etti. "Geminin dış tarafındaki bir merdivenden aşağı sürünerek inmemiz gerekecek. Oraya ulaştığımızda çok az zamanımız olacak çünkü kaptan köşkünde kesinlikle bir dümenci olacak ve eğer sis biraz dağılırsa bizi görecektir."

"Sence navigatörü öldürmeden etkisiz hale getirebilir miyiz?" Lorelai şamdanı işaret etti.

"Eğer şanslıysak." Veronica pek umutlu görünmüyordu. "Umalım da gizlenmeye devam edelim." Mutfak pencerelerinin altına eğildiler ve güverte boyunca ilerleyerek kendilerini filikalara indirecek merdivenin raylarını aradılar.

Veronica öyle aniden durdu ki Lorelai onu devirmekten kıl payı kurtuldu. Veronica'nın eli geriye uzandı ve Lorelai'nın elini kavrayarak onu asma merdivenin soğuk demir kıvrımına doğru götürdü.

"Filikalar suyun iki güverte yukarısında asılı duruyor," diye Veronica onun kulağına doğru nefes aldı. "Güvertede yardım edecek kimse olmadığından, botun karaya çıkıp bizi denize atmaması için halatları tam olarak aynı anda bırakmamız gerekecek. Anlıyor musunuz? Biz... düşerken biraz yaralanabiliriz."

Kalbi hızla çarpan ve ağzı kuruyan Lorelai, en yakın arkadaşına sarılırken başıyla onu anladığını işaret etti. "Tek yolu bu. Önce sen git."

Veronica eteklerini topladı ve beline soktu. Lorelai ona doğru uzandı, bacağını yukarı kaldırıp güvertenin yüksek korkuluğunun üzerinden geçirebilmesi için onu sabitlemeye hazırlanıyordu.

"Bileğinle merdivenden inebileceğini düşünüyor musun?" Veronica sordu. Kaşları endişeyle çatıldı.

Doğrusu Lorelai bilmiyordu. "Yapmak zorundayım," diye karar verdi.

"Hey! Kımıldama, seni aptal dadı." Tanıdık, kırılaşmış bir ses sisin içinden geçerek mutfığın çıkıntısına doğru ilerledi. "Eğer işbirliği yapmazsan, seni topallatmak zorunda kalacağım."

Lorelai'ın kasları kasıldı ve Veronica'nın parmakları bileğinde pençelere dönüştü.

Ağlamaklı bir meleme Lorelai'ı hem şaşırttı hem de hayrete düşürdü ama sesin ona ya da Veronica'ya hitap etmediği hemen anlaşıldı.

"Eğer kafama tekme atarsan, seni inatçı yaşlı keçi, iyiliğinin karşılığını veririm. Şimdi teslim ol!" Adamın taleplerinin desibeli hayal kırıklığının tonuna göre yükseldi.

"Barnaby?" Lorelai fısıldadı. Av bekçisinin gemide ne işi vardı? Ve kiminle konuşuyordu? Zavallı yaşlı adam yetmiş yaşındaydı, eğer bir günlükse. Onu, büyüyen hayvanat bahçesinde kendisine yardım etmesi için bir yıl kadar önce işe almıştı. İlk başta temkinli ve huysuz davranmıştı, sanki onu işe aldığı için, bir kadından emir almak zorunda kaldığı için neredeyse ona içerlemişti. Ama inatla kalmakta ısrar etmişti ve hayvanlarla iyi geçiniyordu. Sonunda birbirlerine alışmışlar ve son zamanlarda çok iyi arkadaş olmuşlardı. Lorelai'ın huysuz ihtiyara olan düşkünlüğü sınır tanımıyordu.

Lorelai onun sesine doğru sürüklendi ve Veronica onu merdivene doğru geri çekti. "Ne yapıyorsun sen? Gitmemiz gerekiyor."

"Bu Barnaby." Lorelai onun elinden çekiştirerek kurtuldu. "Onu da götürdüler. Ona yardım etmeliyiz. O kadar güçsüz ki, onu... tahtada yürütebilirler ya da aynı derecede korkunç bir şey yapabilirler." *Korsanlar hâlâ bunu yapıyor muydu? diye merak etti.* "Kendimi asla affetmem."

Veronica güneş ufukta belirmeye başladıkça incelmeye başlayan sisi dikkatle inceledi. "Pekâlâ, ama fazla zamanımız yok."

"Hey," diye tekrar seslendi Barnaby. "Bu çorbanın içinde her kim gizleniyorsa, gel de şu inatçı kaltağı yere sermeme yardım et ki memesini koparabileyim." Lorelai sisin içinden çılgınca ona doğru koşarken, romatizmalı kehribar rengi bakışları genişledi. Sesin ona ait olduğuna dair en ufak bir şüphesi olsaydı, her zamanki kırmızı şapkasını gördüğü anda bu şüphesi yok olurdu. Lorelai çaresizce ona sarıldı.

"Leydim, ne oluyor, ne yapıyorsun?" Adam kadının omuzlarına birkaç tereddütlü vuruş yaptı. "Buralarda olduğunuzu bilmiyordum, yoksa böyle konuşmazdım... Burası sizin için... bizim için... güvenli değil."

Kendini dikkatlice onun kucağından kurtardı, vahşi ve endişeli gözlerle etrafına bakındı.

"Barnaby!" Nefes nefese onun ince omuzlarına sarıldı. "Seni de bu işe bulaştırdıkları için çok üzgünüm. Ev halkından başka kimseyi aldılar mı?"

Bir elini iş pantolonuna sürterek kızın gözlerine bakmayı reddetti. "Sadece ben, leydim. Hayvanlara bakmak benim işim, değil mi?"

"Hayvanlar mı?" Lorelai nefes aldı.

"Annesiz küçük akarları aç kalmasınlar diye yanımızda getirdik. Bu da Grace O'Malley'in de gelmesi gerektiği anlamına geliyordu, değil mi? Ama gemide sütünü sağmama izin verirse çok sevinirim."

Sis bu kadar yoğun olmasaydı Lorelai kadırganın arkasındaki derme çatma ağılı daha erken görebilirdi. İçeride, süt keçisi Grace O'Malley - ironik bir şekilde adını korkunç bir İrlandalı korsandan alıyordu- sürekli kızgın kaşlarının altından onlara yakınıyordu. Yanında, sadece beş gün önce bir çuvalın içinde boğulmaktan kurtardığı sekiz yavru kediden oluşan sepet, onu görünce miyavlıyordu.

"Tanrım," diye hayret etti Lorelai. "Onları hayvanları yanınıza almaya nasıl ikna ettiniz?"

"Komik bir hikaye, bu-" Barnaby çekingen bir tavırla sağa sola bakındı ama Veronica güvertenin diğer tarafından acele etmeleri için tıslayınca sözünü kesti.

"Geliyorum," diye fısıldadı Lorelai, topallayarak ağıla gitmeden ve olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı açmadan önce. "Cankurtaran botuyla kaçacağız," diye açıkladı yavru kedilerin gürültülü dehşetine rağmen sepeti kaldırırken. "İşte." Tabancayı Barnaby'nin eline tutuşturdu, nasıl kullanılacağını kendisinden daha iyi bileceğini düşünüyordu. "Korunmak için bunu al ve beni takip et."

"Tam arkanızda leydim." Barnaby bir an için tabancaya baktı, sonra ağılın kapısını onun için açık tuttu ve sisin içinde ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Ben... yaşlı Grace'i buraya getireyim, birazdan merdivenin yanında buluşuruz."

"İyi düşündün, Barnaby. Kaçmadan önce seni bulduğuma sevindim. Seni asla arkamda bırakmazdım." Lorelai onun şakağındaki gümüş saç tutamlarını öptü ve uzattığı elini göz olarak kullanarak tekrar sisin içine daldı, ta ki parmaklıkları ve Veronica'yı bulana kadar.

"Nedir bu?" Veronica'nın kara kaşları sepetin içine bakarken birbirine yaklaştı.

"Yavru kediler."

Veronica gözlerini iki kez kırıştırdı. "Yavru kediler mi? Senin yavruların mı? Korsanlar onlardan ne istesin ki?"

"Bilmiyorum," diye atıldı Lorelai. "Belki de onları yemek istemişlerdir. Filikaya tırmanabilir misin ve ben de bir şekilde sepeti sana indirebilir miyim? Barnaby Grace O'Malley'i ve umarım bir halat getiriyor. Belki onun ağırlığını kaldırabiliriz-"

"Grace?" Veronica'nın yeşim rengi gözlerinde panik giderek daha da parlıyordu. "Grace. Keçi mi? Lorelai. Onları alamayız. Zamanımız yok. Şansımız varsa onları geride bırakmak zorundayız."

"Onları geride bırakmayacağım!" Lorelai ısrar etti. "Bunlar kalpsiz korsanlar, Veronica. Tek bir gözyaşı bile dökmeden koca donanmayı parçalıyorlar ve sonra da bebekler gibi uyuyorlar. Bu çaresiz küçük şeylere ne yapacaklarını sanıyorsun?" Sepeti kaldırarak Veronica'yı üç turuncu tekir, bir gri tekir, iki kaliko, bir beyaz ve bu şık tüylü yetim ailesine hiç de ait değilmiş gibi görünen tuhaf, küçük, gümüş, mavi gözlü bir tüy yumağıyla yüzleşmeye zorladı. "Bu kötü adamlar muhtemelen onları yine boğacak, tabii merhametli hissederseniz."

"Böyle bir şey yapmayacaklar." Kale, en son ruhunu almak için hayaletler diyarından çıkan Hades gibi sisin içinden eriyip çıktı.

Lorelai donakaldı ve onu görünce ağzı açık kaldı.

Bir panter gibi hareket ediyordu. Sessiz ve yırtıcı, dinlenmekte olan bir hayvanın durgun rahatlığıyla, çevresindeki herkesin saygı gösterdiği bir yaratık olduğunu bilmenin rahatlığıyla.

İlk avı o aldı. En çok arzu edilen lokmaları yuttu. Onun varlığı çakalları sıralarını beklemeleri için uyardı.

Eğer o yeraltı dünyasının efendisiyse, o zaman Persephone miydi? Sahiplenilmesi gereken bir ödül. Eşi olarak derinliklere sürüklenecek isteksiz bir gelin.

Niyeti kesinlikle bu gibi görünüyordu.

Veronica umutsuz bir ses çıkardı ve Lorelai içgüdüsel olarak onun önüne geçti, tüm gücüyle tabancasını bırakmamış olmayı diledi.

Barnaby şaşkınlık içinde, azarlanmış bir çocuk gibi başını öne eğmiş ve ellerini arkasında kavuşturmuş, Rook'un yanında yürüyordu.

Her şey bir yana, silah neredeydi? Rook silahı ondan almış mıydı?

Lorelai yaşlı adamın yanına gidip onu rahatlatmak için can atıyordu ama iki metre uzunluğundaki karanlık ve ölümcül korsan ona engel oluyordu.

Kale'nin dudakları alaycı bir eğlenceyle gerildi. "Eğer onları kesmeyi planlıyorsak, yaşlı Barnaby neden annesiz yavruları beslemek için bir keçiye sağma zahmetine katlansın ki?" Lorelai'ın ellerini nazikçe ama sertçe sepetten çekti ve yavruları isteksizce kabul eden Barnaby'ye geri verdi. "Gemideki herkesin yapacak bir işi vardır ve Barnaby de şaşırtıcı derecede becerikli bir bekçidir."

"Onu bırakmalısın. Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diye ısrar etti Lorelai. Aslında talep etmek *istemmişti*. Gerçekte ise sözleri yarı fısıltı, yarı soru şeklinde kaçmış ve adamın göğsünün yakınlarında bir yere düşmüştü. Onun bakışlarıyla karşılaşırsa son nefesini verebilirdi.

"Benden çalmaya cüret ediyorsun ve sonra da kendi gemimde bana emirler yağıdırıyorsun?" Neşe, pürüzsüz baritonunu gölgeledi.

Uzuvları buz kesti. "Senden çalmak mı?" "O benim fanilam, değil mi?"

"Flanel mi?" Lorelai bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı. "Benim gömleğim. Gerçi sana daha çok yakıştığını itiraf etmeliyim."

Aşağı baktı, iki düşmenin gevşediğini ve var olmayan yakanın bir omzundan kaymaya başladığını fark edince üzüldü. Onu boğazına kadar kavradı ve sonunda onun uğursuz bakışlarıyla karşılaşmak için cesaretini topladı.

Kız onun acı veren tanıdık yüzünü ararken, o da kendi köpekbalığı gözleriyle onu değerlendirdi. Çok benziyordu ama yine de Ash'in hiçbir özelliğini tanımıyordu. Ve aradı. *Tanrım*, sevdiği çocuğun bir parıltısını aradı.

Çenesi eskisinden daha güçlü, daha genişti. Güneşin ve rüzgârın yıpratmış teni daha koyuydu. Yanaklarının çukurları daha derindi, sanki gençliğin dolgunluğu zalim ama usta bir sanatçı tarafından yontulmuştu.

Hâlâ dün gecedan kalma kıyafetlerini giyiyordu ve yakası tıpkı onunki gibi açıktı. Sırtındaki mürekkebin aksine, göğsünü kaplayan ve boynuna dolanan dövmeler canlı tonlara sahipti. Bir kaplanın pençesinin boğazına doğru uzanan çizgilerini gördüğünü sandı.

İstenmeyen bir merakı savuşturarak, aceleyle kendini açıklamaya çalıştı. "Kendimi bir şeylerle örtmem gerekiyordu. Bulabildiğim en ucuz giysileri seçtim."

"Hayır, yapmadın. O kuşak, sadece üç yılda bir kırkılabilen yumuşak egzotik hayvanlardan elde edilen en nadide kaşmirdir. Değeri daha fazla.

tüm gelinliğinizden daha fazla."

Veronica nefesini tuttu ve iddiasını sınamak istercesine parmaklarını kuşağın üzerinde gezdirdi.

Lorelai, "Bilmiyordum," diye itiraz etti. Bir kontun kızı olmasına rağmen hiçbir zaman çok pahalı şeylere sahip olmamıştı ve kuşak da mücevherler, püsküller ya da karmaşık ipliklerle süslenmemiş, sade bir krem rengiydi.

İçinde saklanan hançer de büyük olasılıkla değerliydi, kabzası ve kılıfı küçük bir köye kış boyunca yetecek kadar mücevherle kaplanmıştı.

Barnaby'ye doğru baktı ve gözleriyle ona yalvardı. Şimdi onun için bir fırsattı. Eğer tabancası varsa, onu Rook'a doğrultabilir ve hepsini bırakması için onu ikna edebilirdi. Mürettebattan biri ortaya çıkarsa çok geç olurdu.

Ya Barnaby kaleyi vurduysa?

Bu düşünce, göğsüne karışık bir korku ve keder yaydı. Vahşi bir katilin yasını açıkça tutmazdı. Ama Ash'in sevdiği özelliklere sahip bir adamın ölümünü izlemek ruhunu yerle bir ederdi.

Ne yapmalıyım?

Kale ona yaklaşp çenesini kaldırdı ama gözleri onun boş bakışlarından kaçmak için mümkün olan her yere daldı. "Eskisinden daha cesursun."

Gerçekten bilmiyordu. Her zaman çekingendi. Korkak. Hayatı boyunca bir zorbanın boyunduruğu altına girmiş ve kendi hizmetkârlarını rahatsız etmektense geceleri donmayı ya da yemek saatlerinde açlıktan ölmeyi tercih etmişti. Hain denize dalmak, bırakın bir korsanı, herhangi biriyle sözlü tartışmaya girmekten çok daha rahat geliyordu.

Etraflarını saran sisin içinde eriyebilseydi, şimdi bunu yapmak için ruhunu satardı.

"Senden çalmak istememiştim. Özür dilerim." Kardeşini öldüren, onu, ailesini, en sevdiği çalışanını ve yavru kedilerini kaçıran adamdan *gerçekten* özür diliyor muydu? "Adil olmak gerekirse, korsemi mahvettin," diye hatırlattı ona tereddütle.

Sisin içinden birkaç erkeksi kıkırdama yükseldi ve Lorelai etraflarının sarıldığını fark edince kalbi daha da sıkıştı.

Korsanlar tarafından kuşatılmış.

Rook'un parmakları kadının sallanan çenesinde sıkılaştı. "Seni bıraktığım yerde kalmalıydın."

Veronica arkasından inledi ve zavallı Barnaby'nin başı o kadar eğildi ki, yavru kedilerle birlikte sepetin içinde kaybolmak ister gibi görünüyordu.

Bir şekilde korkuları Lorelai'ı cesaretlendirdi ve bir elini Rook'un kalın bileğine koyarak kararlılığını yerine getirdi. "Ya sana bir teklif yaparsam?"

Bakışları elinin teninde durduğu yere kaydı. "Dinliyorum." "Veronica ve sevgili Barnaby'nin gitmesine izin ver ve... ve senden kaçmaya çalışmayacağım tekrar."

Daha fazla kahkaha. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Parmakları çenesinden çenesine doğru okşadı ve oradaki tüylü deriyi test etti. Garip bir şekilde salyası aktı ve yabancı bir farkındalık ılık bir bal gibi üzerine dökülürken yutkunmak zorunda kaldı.

"Benden kaçış yok Lorelai." İpeksi sesi boğuk bir kadifeye dönüştü. Kaçınılmaz bir baştan çıkarma tehdidi. Bir sahiplenme vaadi.

Lorelai'ın dizleri titredi ve altındaki sakın denizin kesinlikle dalgalı hale geldiğine yemin edebilirdi.

Barnaby bir elini uzatarak öne çıktı. "Benim için endişelenmeyin leydim. Hiç gerek yok-"

Kale'nin bir bakışı onu susturdu ve bir adım geri çekildi. "Barnaby'nin kurtarılmaya ihtiyacı yok," dedi Rook. "O sadık bir üye oldu neredeyse on yıldır ekibimin bir parçası."

Sıcak farkındalığın yıkaması, çalışanına ağzı açık bakarken soğuk bir ihanet sıçramasına dönüştü. "Barnaby mi?" O bir ajan mıydı? Onu acımasız kaptanına ihbar etmesi için gönderilen bir casus mu? Gözleri yaşardı. Arkadaş olduklarını, onu çalışma evinden kurtardığını düşünmüştü.

Bu dünyada güvenilebileceği kimse yok muydu?

"Evinizde sadık birine ihtiyacım vardı," diye açıkladı Rook soğukkanlılıkla. "Ve ancak *sen*, güçlü kuvvetli ya da yakışıklı bir genç yerine yaşlı ve halsiz birini işe alırdın."

Barnaby'nin kamburlaşmış yaşlı kemikleri doğruldu ve aniden on yıl kaybetmiş gibi kasketini çıkardı. "Beni affedin leydim."

Acı ve aşağılanma onun kararlılığını delip geçti ama yine de soğukkanlılığını korumaya çalıştı, "Veronica, o zaman." Sesi artık daha sertti. Daha soğuk. "O

gider, ben de kalırım."

Veronica onun kolunu tuttu. "Lorelai, hayır!"

Rook homurdanarak onu serbest bıraktı ve sisin içinden hâlâ tam olarak göremedikleri geminin genişliğini işaret etti. "İkiniz de benim gözetimimdesiniz. Pazarlık yapacak durumda değilsiniz. Bu bir takas anlaşması değil, bu benim olanı toplamam."

Lorelai, "Veronica senin değil," diye karşı çıktı.

"Ama *sen öylesin*." Soğuk gözleri geçici bir an için parladı, sonra gözlerini kırıştırdı. "O sadece bir sigorta."

Lorelai derin bir nefes alarak Veronica'nın elinden kurtulup ona doğru bir adım attı. "Onun serbest kalmasını sağlamak için ne yapmam gerekecek?" diye mırıldandı. "Ne yapmam gerekecek?"

Sonra üzerlerine şafak çöktü. Sisleri yakıyor ama tamamen dağıtmıyordu. Altın ışık sütunları güverteyi süslüyor, Rook ona bakarken üzerine dökülüyordu. Gece yarısı saçlarındaki kobalt rengi yaldızlandı ve gözlerindeki samur şehveti parlattı.

Uzun bir süre düşündükten sonra ona cevap verdi. "Sanırım biliyorsun."

C

HAPTER
E

LEVEN

Gözlerindeki aç parıltı yoruma yer bırakmıyordu. Ona boyun eğmesini istiyordu. Seks için yanıp tutuşuyordu. Lorelai midesinde kelebekler patlarken yutkundu.

"Yapacağım," dedi, sonra boğazındaki korkuyu temizleyerek, "İstediğin her şeyi yapacağım," diye ilan etti.

"Lorelai, dur. Yapmak zorunda değilsin. Benim için değil." Veronica onu yakaladı ve kendini Lorelai ile Rook'un arasına soktu. "O masum. Onun yerine beni al. Ben ondan daha gencim ve daha az kırılganım. Daha önce evlendim ve... bir erkeği nasıl memnun edeceğimi biliyorum."

Kale'nin Veronica'ya attığı hoşnutsuz bakış Lorelai'yi şaşırtmıştı. Yengesi büyük ve gizemli bir güzelliğe sahipti ve doğal cazibesini, tamamı kendi elleriyle tasarlayıp diktiği kraliçelere layık bir gardıropla vurguluyordu.

"Seni istemiyorum," diye Veronica'ya açıkça bildirdi Kale.

"Onu ben alırım!" dedi ağır Fransız aksanlı bir tayfa sol taraflarında bir yerden. Erkeklerden oluşan bir kahkaha korosu güvertede bir dalga gibi yayıldı.

Veronica Rook'un ayaklarına tükürdü. "Ne tür bir canavar, düğün gününde kardeşini ve niyetini öldürdükten sonra kendini korkmuş, sakat bir kadının üzerine atar?"

Öne doğru bir adım attı, sert ağzının etrafındaki parantezleri derinleştiren acımasız bir eğlence. "Bu tür bir canavar."

Böylesine olağanüstü bir durumda bile Lorelai, kendi kararlarını verme yetisine sahip değilmiş gibi tartışılmaktan hiç hoşlanmadığını fark etti. Kendi fedakarlıklarını.

Rook elini uzattı. "Benimle gel Lorelai."

Lorelai Veronica'yı bırakıp ona uzanmak için kendini zor tutuyordu. Yanındaki kadın titriyordu ve gözlerinden vahşi bir dehşet akıyordu.

"Size söz veriyorum, Leydi Southbourne zarar görmeyecek." Ona ilerlemesini işaret etti. "Eğer uslu durursan, gitmesine izin veririm."

Veronica, "Onun sözüne güvenemeyiz," dedi.

Lorelai kendini Veronica'nın pençelerinden kurtardı. "Her şey yoluna girecek," diye yatıştırdı, bırakın dehşete düşmüş baldızını, kendisini bile ikna edemeyen bir sesle. "Mortimer'la yatmak... zorundaydın. Bundan daha kötü bir şey olamaz."

"Bir korsan yapabilir," diye feryat etti Veronica, Rook'u çılgınca işaret ederek. "Ona bir baksana. Kocaman!"

İzleyiciler onun bu açıklamasından hiç de hoşlanmadılar.

"Onu pantolonsuz görene kadar bekle. Bayılıp ölecek," diye kıkırdadı biri.

"İkisini de alın, Kaptan. Güzel olan diğerine ne yapacağını öğretebilir, sen de onlara bir iki şey gösterebilirsin." Bir diğerinin müstehcen önerisi cesaretlendirici ulumalarla karşılandı.

Lorelai utançtan yerin dibine girdi. Her ne kadar şakaların hedefi olmaya alışkın olsa da, onların gülmesi hâlâ canını yakıyordu.

Diğeri mi? Maruz kaldığı en incitici lakap değildi, kabul, ama yine de. Veronica güzel olanıydı. O ... diğerydi. Yine de, bir korsan gemisinde, statüsü bir kez olsun bir avantaj olabilirdi.

Ama... Rook güzel olanı istemiyordu. Onu istiyordu.

"Ses çıkaran bir sonraki adam dilini kaybeder." Kale'nin yumuşak tehdidi anında etkisini gösterdi. Sessizlik bir tuğla yığını gibi çöktü. Güvertede yalnız da kalabilirlerdi.

Lorelai Veronica'ya döndü ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben iyi olacağım. Her kırıldığımızda ayağa kalkar ve topallayarak ilerleriz. Her zaman söylediğimiz bu değil miydi?"

"Beni yalnız bırakma." Veronica'nın yanaklarından yaşlar süzüldü ve küpeşteye doğru geri çekildi, vahşi gözleri hızla dağılan sisler arasında çevredeki korsanların iri cüsselerini buldu. "Kendini benim için kullanmana izin vermeden önce o okyanusa atlayacağım." Küpeştenin üzerine çıktı ve kendini geriye, denize doğru fırlatmaya hazırlandı.

"Hayır!" Lorelai öne doğru sendeledi ama belinden yakalandı ve Rook'un boyun eğmeyen bedenine doğru geri çekildi.

Moncrieff sisin içinden fırladı ve Veronica'yı tam da kendini yerçekiminin kaprislerine bıraktığı nefessiz anda parmaklıklardan aldı. Bir kez daha Veronica'nın çığlıklarını ve çırpınışlarını duymazdan gelerek onu uzun, öfkeli adımlarla mavi odaya doğru taşıdı.

Lorelai hem korku hem de rahatlamayla nefes nefese kalmıştı. Göz açıp kapayınca kadar geçen korkunç bir sürede neredeyse en sevdiği arkadaşını kaybediyordu. Moncrieff'in refleksleri için Tanrı'ya şükür. Zamanında yetişemezdi.

Kale onun kulağına belli belirsiz bir ses üfledi. "İkiniz de ne kadar asilsiniz.

Neredeyse ilham verici."

"Biri olmak zorunda," diye tükürdü.

"Tam tersine. Deniz böyle bir asalet talep etmiyor, ben de etmiyorum. Korsan olmanın cazip yanlarından biri de bu." Eğilerek

Bir kolunu dizlerinin arkasına koyup diğerkoluyla kürek kemiklerini destekleyerek onu kaldırdı.

Görünüşegöre korsanlar kadın esirlerini taşımaya yatkındı.

Lorelai'ın aklına itiraz etmek geldi ama hemen vazgeçti.

"Alacakaranlıkta Ben More'a gitmek üzere karaya çıkmaya hazır olalım," diye emretti.

sisler içindeki meçhul mürettebat.

"Emredersiniz Kaptan," diye birkaç kez seslenildi.

"Sis dağıldığında, Mull Adası'ndaki Tobermory yakınlarında olduğumuzu göreceksiniz," diye devam etti arkasına bakmadan. "Siren'in Şarkısı genelevinden bir sürü hevesli genç kızın gemiye binmeye hazırlandığını görmek hepinizi mutlu edecektir."

Mürettebatın sevinç çılgınlıklarını o ve Rook ayrılana kadar saklamaları Lorelai'ı hayrete düşürmüştü, yine de kaptanlarının sessizlik emrine itaatsizlik etmek istemiyorlardı.

Görünüşegöre bugün *Şeytan'ın Dirge*'sinde perişan edilecek tek kadın o değildi.

Moncrieff sırtını kapıya dayamadan önce sürgüyü mavi odaya fırlatırken koridorda yanlarından geçtiler. Veronica'nın yumrukları hapishanesine çarpıyor, çılgınlıkları mühürlü odanın içinden zar zor duyuluyordu.

"Sizce *bu* hanımları bu adamlarla birlikte *bu* gemiye getirmek iyi bir fikir mi Kaptan? Eğer Barnaby'den başka biri kaçmaya çalışırken onlara rastlasaydı-"

"Yoksa neden fahişeleri benim sağladığımı düşünüyorsun?" Rook'un dudaklarında bir sırıtiş fısıltısı belirdi. "Mürettebat yatıştırılacak."

Moncrieff bunu düşündü, sonra omuz silkti. "Bu yüzden kaptan sensin." Rook'a iki parmağıyla sahte bir selam verdi ve uzaklaştı. "Sanırım yeni kargomuzu geldiklerinde incelesem iyi olacak... malların tadına baksam."

Lorelai, yemyeşil kamerasına varıp kapıyı tekmeleyerek kapatana kadar Rook'un kollarında pasif bir şekilde asılı kaldı. Etrafını nefis kokular sarmıştı ve Lorelai bir gece önce ayağının takıldığı masanın üzerine serilmiş görkemli yemeklere gözlerini kırıştıtararak baktı.

Onun tahtına bir tane daha eklenmişti, bu yeşil kadife döşemeliydi.

Böyle bir ziyafeti bu kadar çabuk nasıl başarmıştı? Bu odadan çıkalı daha çeyrek saat bile olmamıştı...

Tabii ki. Kendini aptal ve küçük hissederek gözlerini sıkıca yumdu. Odasından çıktığı anda anlamıştı. Sisin içinde o kadar uzağa gitmesine izin vermişti çünkü birinin onu durduracağını biliyordu.

Ya da yapacağını.

Peki, şimdi ne olacak? Bekâretini almadan önce mi yoksa aldıktan sonra mı birlikte yemek yemelerini istemişti?

Onu esir alanın kollarında hissettiği gerilime, ağzının kenarından görünen acımasız hoşnutsuzluğa rağmen, adam onu dikkatle yere bıraktı. Onu güçlü elleriyle sabitledi ve dengesini sağlayana kadar bırakmadı.

Parmaklarının izi, sekreter masasına geçtikten ve içindeki birkaç kâğıdı karıştırmak için kapağı kaldırdıktan sonra da kollarında kaldı.

"Seni kıracağımı nereden çıkardın?" Masadan kaldırdığı belgeden başını kaldırmadan soruyu rahatça sordu.

"Ne?" Yanlış mı duymuştu?

"Veronica'ya her kırıldığında ayağa kalkıp topallayarak ilerlediğini söylemiştin."

Bunu söylemişti, değil mi? Bunu birbirlerine birçok kez söylemişlerdi.

"Sevgilim olmanın seni yıkacağına gerçekten inanıyor musun?" Şimdi ona bakıyordu, heybetli alnında merakla karışık bir beklenti vardı.

Lorelai bir cevap veremedi. Kendini çok kırılğan hissediyordu. Fazla bir şey gerekmezdi. Veronica bir konuda yanılmıyordu, Rook devasa bir şeydi.

Güçlü ve sağlam bir adamı çok kolaylıkla ezebilirdi.

Ve o... kolayca kırılabilir birini olduğunu kanıtlamıştı.

Onun sessizliğine fazla tahammül edemedi ve sekreterin kapağını çarparak kapattı. "Önemli değil." Ona yaklaşırken sesi daha karanlık çıkıyordu ve Lorelai içgüdüsel olarak aralarına bir şezlong ve sehpa koymak için hareket ettiğinin çok az farkındaydı.

"Yengeni kurtarmak için her şeyi yapacağını söylemiştin." Göz kapakları yarıya kadar indi, karanlık derinliklerinden hınzır bir ima parlıyordu. "Sözünün eri bir kadın mısın? Gerçekten... her şeyi yapar mısın?"

Lorelai yutkundu ve aklına Veronica geldi. "Öyleyim." Daha emin konuşmak istemişti. "Yapacağım."

Birden dehşete düşerek gözlerini kapadı ve yumruklarını iki yanında sıkarak adamın saldırmamasını bekledi. Savaşma ya da kaçma içgüdüsünün azalmasını diledi. Sadece hareketsiz yatacaktı. Gözlerini kapatacak ve sevgilisi Ash'miş gibi davranacaktı.

Tıpkı itiraf etmek istemediği kadar çok kez hayal ettiği gibi. Rook Ash'in tavırlarına sahipti ama ruhuna değil.

"İşte." Sesi pek de yakın gelmiyordu.

Lorelai tek gözüyle dışarı baktı ve sonra şaşkınlıkla adamın önündeki sehpayı koyduğu kâğıda ve kaleme baktı.

Dün geceki evlilik cüzdanı. Nedense bu durum onu, adamın ırzına geçme ihtimalinden daha çok korkutmuştu. "İmzama ihtiyacınız olmadığını söylediğinizi sanıyordum."

"İhtiyacım yok. Ama istiyorum. Ve sen her şeyi söyledin."

Alice'in tavşan deliğinden aşağı düştüğü hissine karşı kaşları birbirine kenetlendi. "Seks için... pazarlık yaptığımı sanıyordum."

"Oh iyi. Nasıl istersen öyle olsun." Sandalyenin etrafından dolandı ve ona doğru uzandı.

"Hayır!" Kalemi kaptı ve sanki onu savuşturacakmış gibi uzattı. "Hayır, imzalayacağım." Masanın üzerine eğilerek, yavaş ve metodik hareketlerle adını dikkatlice karaladı.

Neyse ki, bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu ve en sağdaki pencerenin altındaki bir perdeye doğru yürüdü ve onu bir kenara katladı.

"Ne yapıyorsun?" Ekranda derin bakır bir küvet belirdiğinde, sorusunun gereksiz olduğunu hemen anladı.

"Banyo yapıyorum." Meraklı iki düğmeyi çevirdi ve buharı tüten su kavisli bakır musluktan sihir gibi aktı.

"Nasıl?" diye hayret etti. Bu şartlar altında aptalca bir soruydu ama Lorelai, *Şeytan'ın Dehlizi* için topladığı alışılmadık teknolojiyi birkaç kez merak etmişti.

Kale onun sorusunu hemen anladı. "Dahi mucitlerin ve girişimci mühendislerin her zaman finansal desteğe ihtiyacı vardır ve haram kazancımı harcamak için birkaç konfordan daha iyi bir yol olabilir mi?" Musluktan akan suyu birkaç akıllı parmağıyla test etti. "Almanya'da bir Bay Juengling makine daireme su ısıtma fiçileri yerleştirdi. Buhar üreten aynı ısı, daha küçük ve daha uzun aralıklarla su ısıtmak için de kullanılabilir.

Mutfak ve banyo için kaynatın. Hiçbir ayrıntıyı anlamıyorum ama bunun için başkalarına para ödüyorum."

Lorelai bekâretinden endişe duymasaydı, mekanizmaya hayret eder ve milyonlarca soru sorardı. Bu haliyle, sadece adamın onu soyup o mekanizmanın içine sokmak istediği gerçeğine odaklanabilirdi. "Banyo - gerçekten gerekli değil. En son banyo yapmamın üzerinden bir gün bile geçmedi. Ve saatler önce leğende yıkandım."

"Bunu *senin* için çizmiyorum." Omzunun üzerinden ona bir bakış attı ve Lorelai nefesini tuttu. Kısmen bu zayıf, erkeksi yırtıcının yıkanmasını izlemek zorunda kalacağı düşüncesiyle. Kısmen de adamın hınzır bakışlarında bir zamanlar tanıdığı o yaramaz çocuğun bir parçasını gördüğü için.

"Ash?" diye nefes aldı.

Tam ve korkunç boyuna doğru doğruldu ve ona oniks parçacıklarıyla bakarken aşinalık kayb oldu. "Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

"O zaman sen *kimsin*?" Kadın hayal kırıklığı içinde ona eliyle işaret etti. "Ben Rook'tan başkası değilim," diye ısrar etti.

"Bu *senin unvanın*," diye *itiraz etti*, az önce imzaladığı ve onun bölümünün merakla boş bırakıldığı kâğıdı kaldırarak. "Senin adın ne?"

"Hâlâ hiçbir fikrim yok." Sanki bunun pek bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Peki insanlar size nasıl hitap ediyor? Sana ne diyorlar? Seninle konuşmak mı?"

"Bana Rook derler, tabii ki. Lorelai, bu iş sıkıcı olmaya başladı."

Şaşkınlıkla boğazından bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Ama biri diğerine adının önünde "ile hitap edemez." İyi niyetli bir konuşmayı taklit etti. "Bu ordövrler hakkında ne düşünüyorsun, Rook? Ne zaman yelken açmalıyız, Rook? Saçmalamıyor musun, Rook? Bu sadece pratik değil, imkansız da."

Lorelai bir korsan tutsak için oldukça küstahça davrandığını fark etti ama sinirleri kendini tutma kapasitesinin ötesinde gerilmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu kaçırان kişi hiç de aldırıyor gibiydi. Düşünceli bir tavırla çenesine dokundu. "Rook diye kısaltabilirsin sanırım," diye kabul etti. "Rook'a çok da gerek yok."

"Arkadaşların böyle mi yapıyor?" "Benim arkadaşım yok."

"Mürettebatınız o zaman?" diye sordu. "Bana Kaptan

derler."

"Bu kesinlikle benim için işe yaramaz."

"O zaman bana kocan olarak hitap et, ben de her zaman cevap vereyim." Kadının vücudundaki ince tüyleri kavurmakla tehdit eden bir bakışın ardından, botlarından kurtulmak için yatağın üzerine tünedi.

"Ama ... çoğu ülkenin gözünde biz gerçek anlamda evli değiliz," diye savundu.

"Aksini belirten belgeleri daha yeni imzaladınız," diye hatırlattı başını tokalarından kaldırmadan.

"Üzerinde *senin* adın yazmıyor!" Elindeki evlilik sözleşmesini sanki haklılığını kanıtlarmış gibi salladı. "Neden tahammül edilemez olmakta ısrar ediyorsun?"

"Sana seçenekler sundum," dedi Kale makul bir şekilde. "Sadece inatçılık ediyorsun. Çocukken inatçı değildin. Oldukça uyumlu olduğunu hatırlıyorum."

"Yirmi yıl içinde ikimiz de değiştik, değil mi?"

Sonra ona baktı ve teorisini test etmek istercesine kapsamlı bir inceleme yaptı. Dağınık saçlarından, çalınmış gömleğine ve düğün terliklerinin tabanlarına kadar. Sessizlik kalınlaştı, ağırlaştı, onun ölü, siyah gözlerine ulaşmayan her türlü duyguyla doldu.

Onun ne gördüğünü biliyordu. Yaşlı bir kız kurusu. Otuzlu yaşlarında, kaybın onu solgun ve zayıf göstermesine ve acının alnına kırıkkıllıklar kazınmasına izin veren sakat bir kız kurusu.

O zaman neden başka tarafa bakmadı? Neden hayal kırıklığının ortaya çıkmasına izin vermedi? Eğer Ash değilse ve o da artık kabul edilebilir değilse, neden hâlâ onu istiyordu? Birlikte nasıl bir hayatları olacaktı? Onu kendisiyle birlikte dünyaya yelken açmaya mı götürecekti, sonsuza dek kendi kişisel kullanımı için kamerasına mı kilitleyecekti? Onu, ihtiyaç duyduğunda ziyaret edeceği, saklı bir kadın gibi bir yere mi yerleştirecekti?

Ve eğer Ash olmadığını iddia ediyorsa, neden ölü olduğu varsayılan bir adamın verdiği sözü yerine getirsin?

Yanıtlanmamış soruların işkence sessizliğine daha fazla dayanamadı ve ona bilgi vermek için ağzını açtı.

"Bir isme ihtiyacın var," diye ağzından kaçırıldı. Şey... söylemeyi beklediği şey bu değildi ama yine de doğrudu.

"Neden?" Ayağa kalktı ve çıplak ayaklarıyla ona yaklaştı, yürüyüşü avını takip eden bir avcı kadar sessizdi.

"Sana ihtiyacım var, yani bir *insan* olmana ihtiyacım var. Bir unvan değil." Adam yaklaştığında elini uzattı ve eli adamın göğsüne, içinde uyuduğu için hâlâ buruşuk olan gömleğinin üzerine geldi.

Tabii hiç uyumadıysa.

Kadının gücü onunkinin yanında zayıf kalsa da, sanki kadının eli bir duvarmış gibi ilerleyişini durdurdu. Avucunun altındaki kasların seğirmesi ve gerilmesi dışında anormal derecede hareketsiz duruyordu. Vücudunun sıcaklığı kumaşın içinden yayılıyor, kadının soğuk parmaklarını ısıtıyordu.

Lorelai onun siyah gömleğinin üzerindeki beyaz eline baktı. Ona daha önce de böyle dokunduğunu hatırlıyordu. Giysilerinin üzerinden, filizlenmekte olan genç aşklarının küçük samimiyetlerinin tadını çıkarıyordu. Elinin onunkine sürtünmesini. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırışını. Tehlikeli Haliç'i geçerken ona denge sağlayan omuzlarının ve kollarının gücünü.

O öpücük.

Aşklarını masum bir sevdadan tamamen başka bir bölgeye taşıyan uzun zaman önceki öpücük. O öpücük tam da bunun sözünü vermişti. Bir gün ona sahip olacağına dair dudaklarıyla yemin etmişti.

Ash'in yapacağını.

"Neden benim Ash'im olamıyorsun?" diye yalvardı. "Bu ismi sevdiğini söylemiştin. Benim için o olmayı sevdiğini söylemiştin."

Uzun bir süre ona baktı, kadının sinirini sonuna kadar bozan o doğal olmayan durgunluğu koruyordu. "Tanıdığın çocuk öldü," diye ciddi bir şekilde bilgilendirdi onu.

Ama bu hiç mantıklı değildi. Tam burada duruyordu. "Neden?" diye sordu. "Onu kim öldürdü?"

Gözleri akik taşından bir ateşle yanıyordu. "Mortimer Weatherstoke. Ash ilkinden beri pek çok kez ölmüş olsa da."

"Mortimer?" Lorelai sanki yanmış gibi elini geri çekti. "O sana ne yaptı?"

Hiçbir şey söylemedi ama parmakları yumruk şeklinde kıvrılırken eklemleri beyazlaştı. Bu, Lorelai'in onu kaçırdığından beri gözlemlediği ilk duygu belirtisiydi.

"Sana ne oldu? Ash'e?" diye fısıldadı. "Anlat bana."

"Fark etmez," diye gürledi. "Geçmiş çoktan yazıldı. Kan çoktan kurudu. Ash'in geriye kalan tek parçası-"

"Ne parçası?"

"Sana sahip olan kısım..." Bunu hayal mi etmişti, yoksa adam başka bir şey söylemek üzereymiş gibi mi görünmüştü?

"Bana sahip değilsin." Sevdiği çocuğu nefret ettiği bir adama dönüştürmek için zaman ne kadar acımasız olabilirdi.

"Tabii ki istiyorum." Duygusunu bir alay ile bastırdı. "Sahip olmanın kanunun onda dokuzu olduğunun söylendiğini hiç duymadın mı?" Elinin barikatına aldırmadan öne doğru sürünerek onu sıkıştırdı. "Ya ben Ash *olsaydım*? Bana ne derdin?"

Lorelai kalbi durduktan sonra yeniden canlanınca topallayarak geriye doğru çekildi. "Az önce Ash'e cevap vermeyeceğini söyledin. Onun öldüğünü."

Adam kızın şakağında her daim var olan buklelere uzandı ve onları okşayıp parmağının etrafında döndürürken kız irkildi. "Beni şımart," diye mırıldandı o yırtık kadife kadar kalın ve gür sesiyle. "Bir korsan gemisinde olmadığımızı farz et. Ben Rook değilmişim gibi. Dün senin küçük halicine girdiğimi ve adını söylediğimi hayal et. Ve şimdi aynı yerde, ayrıldığımız gün bizi çevreleyen aynı sisin içinde duruyoruz. Ash'e ne derdin?" Daha da yaklaştı, başı aşağı eğilirken sıcak nefesi viski ve arzu kokuyordu. Ağzı onunkinin üzerinde bir tehdit gibi geziniyordu. "Bunca zaman sonra ona ne yapardın?"

Hiç düşünmeden elini kaldırdı ve adamın yanağına öyle bir tokat attı ki, avucu acıdı. "Benim için geleceğine söz vermiştin!" diye bağırdı. "Dönmen için dua ettim ve sonra yalvardım. Seni koruması ve bana geri göndermesi için Tanrı'ya *yalvardım*. Göndermediğinde, senin yasını tuttum. Yıllarca trajik bir şekilde ölen bir sevgili gibi yasını tuttum. Mortimer bana kim olduğunu hatırladığını söyledi. Hayatına geri döndüğünü sanmıştım. Ve bu bana ne kadar acı verse de, bunun için seni affedebilirdim. Ama *bu hale gelmem* için beni yirmi yıl boyunca yalnız mı bıraktın?" Tüm karanlık ihtişamıyla onu işaret etti. "Bu kalpsiz, vahşi, sapkın adam mı? Eğer sen Ash değilsen, o zaman benim için geleceğine söz veren kişi de değilsin! Sen benim istediğim kişi değilsin."

"Yine de elde ettiğin şey benim." Doğrulurken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Başınız sağ olsun. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ bana aitsin ve bugünden sonra da öyle olacaksın. Kendini bunun kaçınılmazlığına teslim edersen daha iyi olur."

"Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?" diye sordu. "Senin için basitçe yuvarlanmamı mı istiyorsun? Bayılmamı ve sana minnetle boyun eğmemi mi? Bir yabancıya? Dünyanın son zamanlarda tanıdığı en vahşi ve ölümcül suçluya?"

Uzun bir süre düşündükten sonra, "Şey. Evet." dedi. Sonra ona sırtını döndü ve büfeye doğru yürüyüp kendine bir içki doldurdu. "O çürümüş yağ kütlesi için bunu yapardın. Sakın bana Bayan Sylvester Gooch olmayı tercih ettiğini söyleme. Benim yerime bacaklarını açıp o sakat suratlı koyun için otuz bir çekmeyi tercih edeceğini söyleme."

İrkildi. "Ailemi mahvolmaktan kurtarmaya çalışıyordum. Bay Gooch'la evlenmeseydim, evsiz kalacaktık."

"Biliyorum." Viskisini geri devirdi.

Lorelai'nın aklına, adamın ona kızmış olabileceği geldi. Çoğu erkek ona tokat atar ya da daha kötüsünü yapardı. Bir önceki gecenin cinsel çılgınlığıyla, fiziksel meydan okumasına duyduğu erkeksi öfkeyle ona saldırmış olabilirdi.

Ama Kale onun bu çıkışına hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Aslında, tokadı yüzüne çarptığında irkilmedi bile. Sertçe. Sanki yanağına konan bir sinekten daha önemsizmiş gibi tepki vermişti.

Yine de, bu kadar duygusuz olduğunu iddia eden bir adam için Lorelai, pürüzsüz yüzeyin altında çalkalanan girdabın anlarını gördüğüne yemin ediyordu.

Banyoya gitti ve suyun akışını durdurmak için düğmeleri ayarladıktan sonra dönüp ona baktı. "Neden bu kadar zayıfsın?"

Bu soru onu daha fazla şaşırtamazdı. "Son zamanlarda fazla yemek yiyemeyecek kadar perişan haldeydim," diye dürüstçe cevap verdi. Kendisinden saklamadan önce adamın kara gözlerinde bir pişmanlık parıltısı görmüş olabilir miydi?

Masanın üzerinde soğumakta olan kahvaltıyı işaret etti. "Şimdi yiyin."

"Aç değilim." Midesi inatla kabul etmeyi reddettiği kaba bir ses çıkardı.

Ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Gerekirse seni elimle beslerim."

"Seni her reddettiğimde beni bir şey yapmaya zorlayamazsın." "Aslında yapabilirim. Ve yapacağım da. Şimdi ye. *Ye.*" Masayı işaret etti.

"Tereyağlı kruvasan ve kayısı marmelatı favoriniz."

Ona ters ters baktı. "Bunca zaman sonra zevklerimin değişmediğini nereden biliyorsun?"

"Öyle mi?"

"... Hayır," diye asık suratla itiraf etti. Adam meydan okuyan bir kaşını kaldırdı.

"Hamur işlerinde değil zaten," diye düzeltti.

Dudakları neredeyse büyüleyici bir gülümsemeye benzer bir şekilde seğirdi. "Yemek yiyorsun.

Ben yıkanacağım. Ne kadar da medeni olacağız."

"Oh evet," diye alaycı bir şekilde kabul etti. "Kahvaltı, banyo ve ardından çaydan önce biraz tecavüz olacak."

Ona haşlayıcı bakışlarından birini daha attı. Öyle bir bakıştı ki bu, kadının teninden onun banyosundaki kadar buhar çıkıp çıkmadığını merak etmesine neden oldu. Kadına dönerek gömleğini gereksiz genişlikteki pürüzsüz omuzlarından sıyırdı ve "İnsan karısına tecavüz edemez," dedi.

Lorelai gerçekten de bir karşılık vermek istemişti ama adamın sözlerindeki küstahlık ve teninin görüntüsü onu tamamen aptala çevirmişti.

Adamın sırtındaki dövme konusunda haklı olduğunu keşfetmenin onu neden memnun ettiğini söyleyemiyordu. Tümsek tümsek yontulmuş kasların üzerine yayılmış olan siyah kanatlı dövme, şaşırtıcı bir ustalıkla esniyor ve akıyor, açıkta hiçbir et parçası bırakmıyordu. Belli bir yaşa gelmiş pratik -bazılarına göre alaycı- bir kadından başka bir şey olsaydı, gerçekten de

o karanlık kanatlarını açıp gökyüzüne çıkabileceğine inanıyordu.

İtaatsiz parmakları desenleri okşamak için kaşınıyordu. Altındaki pürüzsüz teni okşamak ve keşfetmek için- Aman Tanrım! Pantolonunu indirmişti.

Lorelai soluk soluğa arkasını döndü ama adamın zayıf kalçalarını ve bir zamanlar o kadar da kalın olmayan arka tarafını görmeden önce değil.

Yirmi yılda başka ne değişmişti? Gençken bakmaması gereken yerlere bakmıştı. Erkekler olgunlaştıkça içten içe de değişirler miydi?

Kes şunu! diye kendini uyardı. Bu haince düşünceler dikkate alınmaya değmezdi. Bu çetin sınavdan sağ çıkmak istiyorsa aklını başına toplamalıydı.

"Daha fazla yanılamazdın." Kötü düşüncelerinin yerine, Mortimer'ın kendisini şiddetle ona dayattığı sırada Veronica'nın yalvarışlarının Southbourne Malikânesi'nin kanadında yankılandığı travmatik anıları koydu. Lorelai yatağında titriyor, çaresizce onun için ağlıyordu. Ve sık sık

Ardından yaralı kadının yerden ya da atıldığı yerden kalkmasına ve geceliğini giymesine yardım etti.

Her kırıldığımızda ayağa kalkar ve topallayarak ilerleriz.

"Yanlışı mı? Ne hakkında?" diye sordu.

"Bir erkek karısına kesinlikle tecavüz edebilir. Yasal olsun ya da olmasın, bu eylemin sesinde hiçbir hata yoktur. Dehşet, acı ve..." Şiddetli bir duyguyla yutkundu. "Bunun geri dönülmezliği."

Bunu da o sinir bozucu sessizliklerinden biriyle karşıladı. Yer değiştiren suyun şırıltılı sesleri, arkasını döndüğünde nelerle karşılaşabileceğine dair zihninde küstah resimler çizdi.

Lorelai bunu yapmak istemeyerek masaya yaklaştı ve üzerine ustalıkla yerleştirilmiş yiyecekleri inceledi. Herhangi bir kraliyet ailesinin büfesinde olabilirdi. Sadece kruvasan ve kayısı marmelatı değil, Devonshire kreması, çeşitli tartlar, kalın dilimlenmiş domuz pastırması, eritilmiş tereyağıyla ıslatılmış yassı, yuvarlak yabancı kekler de buldu. Bunların yanında baldan daha koyu ve daha az kıvamlı, şurup kıvamında kehribar rengi bir sıvı buldu. Gümüş kahve ve çaydanlıklardan küçük buhar bobinleri yükseliyordu.

Birden açlıktan bayılacak gibi oldu.

İnatla aç kalmanın hiçbir amaca hizmet etmeyeceğini düşündü. Kaderinden kaçmak istiyorsa, doyurucu bir kahvaltı ve sert bir kahvenin ona vereceği güce ihtiyacı olacaktı.

Dengesiz yürüyüşüyle masanın etrafından dolaştı ve bakır leğeni çevresine yerleştiren yeşil sandalyeyi nazıkçe aldı. Bir kruvasanı cömertçe marmelatla kaplarken ve göstermesine izin verdiğinden daha büyük bir zevkle içine atarken, kenarın üzerindeki koyu renkli kafaya ve geniş omuzlara bakmaktan inatla kaçındı.

Tabağından gözlerini ayırmak zorunda kaldığında, sis gittikçe dağılıp zümrüt rengi bir denizi ortaya çıkarırken pencereden dışarı bakmaya özen gösteriyordu.

"Biliyorsun." Adamın gür sesi sessizliği bozdu ve kadının irkilmesine ve neredeyse muhteşem bir ısırıkla boğulmasına neden oldu. "Fiziksel yönüne bu kadar takılıp kalmasaydın, benimle evlenmenin başına gelen en iyi şey olabileceğini düşünebilirdin."

Bakmayacağına dair kendine söz vermiş olmasına rağmen, adam onu ağzı açık bir şekilde ona doğru bakmasına neden olacak kadar şaşırtmıştı. Uzun, süslü kollarını sabunla köpürtülmüş bir tür ponza taşıyla ovuyordu. İçinde

Sırtının tam aksine, rengârenk dövmeler göğsünde, omuzlarında ilerliyor ve kollarının kabarıklıklarından bileklerine kadar uzanıyordu. Lather dövmelerin bazı detaylarının üstünü örttü ve şekillere ve biçimlere tamamen takılıp kalmadan önce gözlerini tabağına geri çevirdi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye hayret etti. "Kötü şöhretin dışında bana ne sunabilirsin ki? Dünyanın en çok aranan adamlarından birinin karısı olacağım."

"Olur ama dünyanın en zengin adamlarından birinin karısı olursun."

"Senin zenginliğin benim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi sertçe. "Seninle evli kalmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim."

"Bunu söylüyorsunuz çünkü hiç aç kalmadınız."

Bunu ifade ediş şekliyle ilgili bir şey, sahip olduğuna dair hiçbir soru bırakmadı.

Bir sonraki ısıriğin tadı tatlıdan ziyade ekşiydi ve midesinde istenmeyen bir pişmanlık hissi vardı.

"Paradan daha fazlasını sunabilirim, biliyorsun." Kayıtsızca kollarını kaldırarak saçlarını ovaladı.

Lorelai kaba bir ses çıkardı. "Senin geçmişin yok, ülken yok, ailen yok, merhametin yok. Nezaketin yok. Bir isim bile talep etmiyorsun. Beni cezbedecek neye sahipsin?"

"Bir krallık." Dünyanın eğriliği etrafında kaybolana kadar sonsuza dek uzanan panoramanın bulunduğu pencereyi işaret etti. "Denizlere hükmediyorum. Sayısız fersah üzerinde, sözde imparatoriçenizin hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir güce sahibim."

"Ama sen her zaman o denizlerin merhametine kalmışsındır. Gelgitlerin. Hiçbir ölümlü onları kontrol edebileceğini iddia edemez," diye karşı çıktı, adamın küstahlığı karşısında hayrete düşmüştü.

Başını suyun altına daldırdı ve tekrar yükseldi. Saçlarından süzülen damlacıklar boynunun tellerinden, köprücük kemiklerinin oyuklarından ve göğsünün kabarıklıklarından aşağıya doğru dikkat dağıtıcı yollar seçti. Ona bakarken, sadece bir ölümlü olduğunu unutmak çok kolaydı. Kil ve demirden yapılmadığını, volkanik taşlarla güçlendirilmediğini ve akıl almaz fırtınalarla sertleştirilmediğini.

"Denizin merhameti yoktur. Buna güvenebilirim." Elini yüzüne silerek fazla suyu uzaklaştırdı ve Lorelai bunu fark etmemek için elinden geleni yaptı.

Koyu renk kirpiklerinde hala diken diken ve istila eden güneş ışığında teninde mücevherler gibi toplanıyordu.

"Bu konuda birbirimize benziyoruz, deniz ve ben," diye gürledi.

"Merhamet bana hiçbir fayda sağlamaz. Herhangi bir fırtına kadar yıkıcı olmayı öğrendim. Gelgitlere güvenebilirim. Ayın ve yıldızların iradesiyle alçalıp yükselirler. Hayatımı onların çekimine göre ayarlayabilirim." Adam onu öyle bir dikkatle inceledi ki, kadın bir kimyagerin mikroskobu altında ezilmiş gibi oldu. "İnsanları tahmin etmek daha zordur. Onlar tanımlanamaz değişkenlerdir." Lorelai gözleri denize bakan lomboz penceresine döndü ve bir şekilde döndüklerini, böylece uzakta zümrüt rengi bir kıyı şeridinin belirdiğini gördü.

Mull Adası. Ben More'un Kara Yüreği'nin kalesi.

"Eski krallığım etkilemezse, size sunabileceğim pek çok toprak varlığım ve uygun unvanlarım var," diye devam etti. "Örneğin ben İtalya'da Castel Domenico Dükü'yüm. Fransa'da Lyon ve Verdun Kontuyum ve-"

"*Dük müsün?*" Neredeyse kahveyi masanın üzerine fişkırtıyordu.

"Kıtasal bir tane ama yine de bana Majesteleri diye hitap etmeniz uygun olacağına inanıyorum."

Hayır, yalan söylüyor olmalıydı. "Nasıl... nasıl...?"

"Kolayca. Bir öncekini öldürdüm ama beni varisi ilan etmeden önce değil. Kıta Avrupası'ndaki pek çok unvan, İngiliz unvanları gibi ilk evliliğe bağlı değildir."

Lorelai hayatında nadiren bu kadar şaşkınlığa uğramıştı. "*Sen öldürdün...*"

Suyla kırıkmış bir parmağını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, çoğu önce beni öldürmeye çalıştı."

Çoğu mu? "Hayatın anlamı bu kadar az mı ki bu kadar kayıtsızca bir kenara atıyorsunuz?"

"Kategorik olarak."

"Sana ne *oldu*?" diye bağırdı. "Ne zaman olmaya karar verdin böyle bir canı?"

Kıtaya ne zaman gittin? Ona bağırarak istedi. *Peki o zaman neden benim için gelmedin?*

Önceki gece söylediği sözler aklına geldi. Elimden geldiğince *uzun süre sana kendimi göstermek için bekledim... Sana yapabileceğim tek iyilik bu.* O anda minnettar mı yoksa kızgın mı olması gerektiğini bilmiyordu.

Tanrılar, ama duygularını o kadar çok yöne savurdu ki, kendini dünyadaki en kafa karıştırıcı ve tehlikeli örümceğin ağına yakalanmış gibi hissetti.

Bakışları korkunç bir boşluğa dönüştü, o kadar kapkara bir karanlığın içinde dönüyordu ki, çok uzun süre bakarsa cehennemin derinliklerini bulacağından korktu. "Bu anlatmak istemediğim bir hikâye," dedi Kuzey Buz Denizi kadar soğuk bir sesle. "Ve senin de duymak istemeyeceğin bir hikâye."

Ona inanıyordu. Ve yine de... Duymak istiyordu. Bilmek istiyordu. Anlamak istiyordu. Ama Ash'i kendinden koparabilecek türden işkenceleri hayal etmek istiyor muydu?

Kesinlikle hayır.

"Buraya gel," diye emretti. "Sırtımı yıkamanı istiyorum." "Ama daha kahvaltımı bitirmedim."

"Evet, öylesin."

Onunla tartışmak istedi ama sonra boş tabağına baktı.

"Sözünden dönecek misin?" Meydan okuması, kamarasının yemyeşil zenginliğine sert bir şekilde indi. "Bana *her şeyi* vaat ettin."

O da ona hatırlatmaya devam etti.

İç çekerek sandalyesini geriye kaydırıp ve ayağa kalktı. Yaralı, vahşi hayvanlara yaptığı gibi temkinli bir şekilde ona yaklaştı ve onun tavrı da aynı derecede ölümcül bir vahşet içeriyordu.

Parmaklarını onun kanatlı dövmelerinde gezdirmek istemişti, değil mi? İşte ona fırsat.

Kollarını sıvadıktan sonra küvette onun arkasına tünedi, bir bez ve sabun aldı ve bezi onun sırtına değdirmeden önce gereğinden fazla köpük oluşturarak oyalandı.

Endişe parmaklarındaki ıslığı yok etmişti ve adamın suyla ısıtılmış teninin sıcaklığı hemen koluna yayıldı. Haklıydı, adam taş gibi sert ve mermer gibi pürüzsüzdü. Onun hissi yabancı olduğu kadar tanıdıktı da. Onu daha önce yıkamıştı, uzun zaman önce. Parmaklarını aynı uzun, güzel kasların üzerinde gezdirmişti. Bazen parmakları sanat eserinin altında bir çıkıntı buluyordu. Yara izleri olduğunu fark etti. Yaralar. Mürekkeple ve zamanla kapattığı yaralar. Çocukken de yara izleri vardı ama bu şekilde değil. Yaralar her yerdeydi. Bazıları sıg ve geniş, diğerleri uzun ve derindi.

Onu kim böyle incitti? Kim buna cüret edebilirdi?

Mortimer?

"Kahramanlar ve kötüler..." diye düşündü, zaten yankılanan sesine boğuk bir nota eklendi. "İnsanlar böyle mi tanımlanmalı? Hayvanlar âleminde ikisi de yoktur. Sadece yiyenler ve yenilenler vardır. Güçlüler zayıfları avlar. Her şeyin bir düzeni vardır. Uyum sağlar ve hayatta kalırsınız... Ya da ölürsünüz."

"Evet," diye kabul etti Lorelai. "Ama sen bir canavar değilsin."

"Öyle değil miyim?" Çenesi parlayan omzuna dokundu. "Bu uzun zamandır birinin bana söylediği en nazık şey olabilir."

"İnsan olduğunuzu kastetmiştim." Ona nezaket göstermek istememişti. Göstermiş miydi?

"Bazıları insanın hayvanın daha yüksek bir formu olduğuna inanır. Hayvanların kralı."

"Sen kesinlikle bir yırtıcısın," diye suçladı. "Ve ben de senin isteksiz avın oldum."

"İstersen öyle düşün." Tekrar ileriye bakarken çenesi sertleşti. "Ben bir fatihim. Sen fethedilmişsin. Galip gelen ganimeti alır. Hayatın boyunca vahşi yaratıkların arasında yaşayan sensin, bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamalısın. Kaç hayvan eşini aldıktan sonra ondan özür diler? Güçlü bir erkek yaratık bir dişi istediğinde ne olur Lorelai? Ona çiçeklerle, şiirlerle ve güzel tavırlarla mı kur yapar? Dişi onu çeyizle ve soyadıyla mı ikna eder? Hayır. Erkek, ona sahip olmak isteyen diğer herkesle savaşır, onlara hükmeder, gerekirse öldürür. Sonra onu sahiplenir. Kadın da ona izin verir, çünkü erkek en güçlü olduğunu kanıtlamıştır. Onu ve yavrularını koruyabilir. Vahşi doğada işler böyle yürür, bizde de öyle."

Lorelai'ın titreyen parmakları bezi bıraktı ve bez yavaşça opak yüzeyin altında kayboldu. Adamın kendisine bakmadığına, çenesinin titrediğini göremediğine memnundu. Ya da kalçalarının titrediğini. "Böyle olmak zorunda değil," diye cüret etti.

Soğuk bakışlarını ona yöneltmek için gövdesini bükte. "Ama öyle. Anlayacağını umuyordum."

Sıkıntısı daha da arttı ve gözünden kaçan yaştan nefret etti. "Bir kız olarak düşündüm ki... *biliyordum ki...* Ash reşit olduğumda kendimi sunacağım erkek olacaktı. Sonunda beni inciten kişinin *sen* olacağından nefret ediyorum. Mortimer'ın Veronica'ya davrandığı gibi davranacaksın. Milyon yıl geçse de bana böyle bir acı yaşatacağını düşünmezdim..."

"Yapmayacağım!" diye tısladı şiddetle. "Sakın beni *onunla* kıyaslamaya cüret etme." Sanki patlaması onu bile şaşırtmış gibi dudaklarını kapadı. Kaşlarını çatarak uzun bir süre bir şeyler düşünmüş gibiydi. O kadar uzun bir süre ki, sinirleri kopma noktasına kadar gerildi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Benden bunu yapmamı istemeyeceğini mi söylüyorsun... tamamlamayacağız..." Tanrım, kızarmasının sıcaklığı onu olduğu yerde yakabilirdi.

O karanlık, hınzır gözlerin ardında bir fikir belirirken, "Oh, yapacağız," diye yemin etti. "Peki ya sana bir tür erteleme teklif edersem? Bir korsan sözü."

"Korsanlar sözlerini tutma konusunda iyi midirler?" diye nefes aldı. "Sanırım bunu öğreneceğiz."

Neden fikrini değiştirdiğini merak etti. "Şartlarınız nedir?" Amacı neydi?

Sorusu onu cesaretlendirmiş gibiydi. "*Seni* almayacağım. Zorla değil. Sen isteyene kadar olmaz."

Ne? Onun için döndüğünden beri takındığı tavır düşünüldüğünde, bu hiç mantıklı gelmiyordu. "Anlamıyorum."

"Öyle değil mi?" diye meydan okudu. "Sen her zaman meraklı bir kızdın. Bunun değiştiğini sanmıyorum. Peki ya sana bir teklifte bulunmak yerine, bedenimi *senin* kullanımına sunsam?"

Ağzı aniden kuruyan Lorelai ayağa kalktı. "Ya istemezsem?"

Ayağa kalkıp ona doğru dönerken kanatları esnedi ve tüm benliğini ortaya çıkardı. Erimiş altın gibi teni, göğsünün soğuk, sertleştirilmiş çeliğinin üzerinde şekillenmiş ve parlak renklerle süslenmişti. Omuzlarının kabarıklığı, kalın damarlarla örülü sinirli ön kollarına doğru sivrilmeden önce pazılarının büyüleyici tümseklerine dönüşüyordu.

Lorelai, adamın gövdesinden aşağıya doğru inen kasların inatçı dalgalanmasını takip etmemek için elinden geleni yaptı.

Eek. Gözlerini kapattı. Yirmi yıl içinde onun geri kalanıyla birlikte bu da kesinlikle büyümüştü.

"Bana yapmadığını söyle, ben de sana yalancı olduğunu söyleyeyim." Dudakları inkâr etmek için aralandı ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

"Başkalarının denemeye kalkıştığı için bile işkence ve acı içinde öldüğü şeyi yapabilirsiniz."

"O da ne?" Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, kararlı bir şekilde onun gözlerini izliyor ve asla aşağıya kaymıyordu.

"Kullan beni." Kollarını uzattı, ellerini bir pagan kurbanı gibi havaya kaldırdı. "Kullan beni Lorelai. Senin takdirine bağlıyım. Emrine amadeyim. Kırbaçla beni, bağla beni, işkence et, aşağıla beni. Her türlü ihtiyacını karşılayacağım. Aklına gelebilecek her türlü merakına cevap vereceğim."

Hayatında tanık olduğu ilk gülümseme adamın şeytani derecede şehvetli dudaklarına yayıldı. Bu bir köpekbالیğının gülümsemesiydi, tüm dişleri ve baştan çıkarıcılığıyla. "Dışarıda ben kaptanım ve kralım. Bu odada beni sen yönetiyorsun. Bana sen hükmediyorsun."

Gözleri onunkileri yakaladı ve daha önce boşluklar gördüğü yerde şimdi fırsattan başka bir şey görmüyordu. Ve başka bir şey. Bir zamanlar özlem olarak adlandırabileceği bir şey.

"Bana sahiptin."

C

HAPTER
T

WELVE

Kale, her şeyi tekrar yapabileceğine karar verdi.

Bu ana ulaşmak için yirmi yıllık cehennemden ve okyanuslar dolusu kandan geçmişti. Lorelai'ın gözlerinin Amsterdam pazarlarındaki en değerli mücevherler gibi parladığını görmek için. Kararsızlığın cerulean ıstırabıyla parlıyorlardı.

Gerçeklik ona hafızasının asla dokunamayacağı kadar güzel dokunmuştu. Onun yüzünün anısına ne kadar inatla sarılmış olsa da, yirmi yıl zihninin gözündeki bazı ayrıntıları silikleştirmişti. Şakaklarındaki asi altın rengi dalları hatırlıyordu ama gözlerinin masmavi rengindeki altın rengi benekleri hatırlamıyordu. Aynı şekilde, gülümsemesinin parlaklığı pek çok rüyasını karartmıştı ama yanağındaki o sevgili gamzeyi unutmuştu. Sadece bir tanesini.

Zaman ve melankoli gözlerindeki umudu ve gülümsemesindeki ışığı alıp götürmüştü. Ama güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Mükemmellik için daha iyi bir kelime olsaydı, onu kullanırdı.

Yıllar, güneş ve deniz ona hiç de yabancı değildi.

Dokun bana. Rica etmedi. Yalvarmadı.

Yüksek sesle değil.

Kale kimseye yalvarmadı. Hiçbir şey istemedi. O emretti. Emretti. Hükmetti.

İstedliğini elde etmek için kurnazlığını ve acımasızlığını kullandı. Aslında onu buraya, bu odaya getirmek için de kullanmıştı. O insanları mahveden türden bir adamdı. Öyle ya da böyle. Ve bir şey ona Lorelai'a geri dönmenin yolunu bulduğu anda, onu da mahvedeceğini fısıldamıştı.

Ama yirmi uzun yıl boyunca onun istiridyesindeki kum olmuştu. Kurtulamadığı tek anıydı. Onu hayatta tutan saplantısı. Pek çok kişinin yapamadığını yaparak hayatta kalmasını sağlamıştı.

Elbette zayıf anları olmuştu, onun geçmişten gelen bir hayalet olup olmadığını merak ettiği anlar. Gerçek dışı ve ulaşılmaz. Onu, kusurlu zihninin bir şekilde hayatta kalma mekanizması olarak kutsadığı bir mükemmellik hayaleti olarak bulacağından korkuyordu. Ne de olsa hafızası hatalıydı. Beyni diğerlerinden farklı çalışıyor gibiydi. Erkekler tutkulu, ateşli ve öfkeli olduklarında, o soğuk, mesafeli ve duygusuz oluyordu.

Etrafindakileri yakından izledi, kalpleri açgözlülük, şehvet ve diğer pek çok insani duyguyla alev alev yanıyordu. Bu onları pervasız ve mantıksız yapıyordu ama bu ateş aynı zamanda onları güçlü, inatçı ve cesur da yapıyordu.

Kıskançlık duyabilseydi, Rook bu insan sıcaklığına imrenirdi. Ama kalbinin başka şeylerden yapıldığını erkenden fark etmişti. Kalbinin iç işleyişi, bir saatte bulunan dişli ve çarkların karmaşıklığına benziyordu. Onunki saat gibi işleyen bir kalpti. Diğerleri atıp dururken, onunki sadece tik tak ederdi,

Saatler, dakikalar, saniyeler onu bu devasa yerküredeki bir başka ruhtan ayırıyordu.

Lorelai.

Çektiği her yıl, kırdığı her zincir, aldığı her mülk ve öldürdüğü her adam, bunları onun adına yapmıştı. Kızın bunların hiçbirini istemeyeceğini bile bile. Onu gördüğü anda dönüştüğü kişiyi reddedecekti. Onun hayatına devam etmiş olabileceği bile aklına gelmişti. Başka birine, nazik, güzel bir lorda aşık olmuş ve ona bir sürü çocuk vermiş olabilirdi.

Eğer öyle olsaydı onu alır mıydı? Onu mutlu bir hayattan çalar mıydı? Muhtemelen.

Ne de olsa bir canavara dönüşmüştü ve canavarlar, başkaları için sonuç ne olursa olsun, canavarca şeyler yaparlardı.

Aslında, onu bıraktığı gibi bulduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Başkası tarafından dokunulmamış. Sevilmemiş.

Ve isteksiz.

Dokun bana. Kadın orada öylece durmuş, felç olmuş bir halde, eşine sahip olmak için sabırsızlanan, dikleşmiş ve zonklayan cinsel organının ona doğru çıkıntı yaptığı göbeğinin altına bakmamak için elinden geleni yaparken sessizce özlem duyuyordu.

Sonunda onun için gelmesinin nedenlerinden birinin de bu an olduğunu belli belirsiz fark etti. Bu ultimatom.

Bu teklif.

Burası insanla canavar arasındaki son eşikti. Rook olarak görev yaptığı süre boyunca, ağlayan ve merhamet için yalvaran kadın ve erkeklerden bir şeyler almış ve hiçbir şey hissetmemişti. Vicdan azabı çekmemişti. Tereddüt yok. Pişmanlık yok.

Ondan daha zayıflardı. Ve bu dünyada zayıflık ödüllendirilmezdi. Sömürülürdü. Bunu hafızasını kaybetmeden önce bile biliyordu. Weatherstoke malikânesindeki o yatakta kırılmış ve kaybolmuş bir halde uyandığı anda anlamıştı. Kırılğanlığı onu hırpalamış, onunla alay etmişti. Çünkü kimse zayıfları korumazdı. Kimse masumları ödüllendirmedi. Kimse beceriksizlere karşı nazik değildi.

Eğer bir şeyi istediyseniz, onu alırdınız ve sonra onu savunmak için savaşırdınız, yoksa biri onu sizden alırdı.

İster insan ister hayvan olsun, her krallıkta bu temel bir gerçektir.

Sadece bir kişi bu kesinliğe sürekli olarak karşı çıkmıştı. Lorelai.

Nazık, sabırlı, şefkatli Lorelai. Zayıf ve yaralıların şampiyonu. Doğanın tasarlayabileceği tüm vahşilikle kaderlerine katlanması gereken canavarları aldı ve onları iyileştirdi, engelleriyle birlikte gelişmeyi öğretti.

O, her şeyden çok arzuladığı şeydi. Onu alabileceğini dşnmştı. Onu istese de istemese de. Kendi kendine onu hak ettiğini, yirmi yıldır onu mutlu eden tek şeyi ona borçlu olduğunu söylemişti. Kendisine ve ona, onu kendi hakkı olarak talep etmesi için her türlü nedeni vermişti. Neden yapabileceğini. Neden *sahip olduğunu*.

Ve yine de ... işte burada duruyordu. Zayıf ve narin, masum ve dokunulmamış.

Onun tarafından bile.

Çünkü son lanetine doğru geçemediği tek eşik burasıydı. Onu insanlığın titrek bir kırıntısına bağlayan tek iplik. Affedilmez ahlaksızlıklarla dolu sonsuz bir okyanustaki tek adası.

Ne kadar soğuk, zalim ve insanlık dışı olursa olsun... ağlayan bir Lorelai Weatherstoke'la yüzleşmeye fiziksel olarak dayanamıyordu. O gözyaşlarının sebebi olmaya dayanamazdı. Tüm Londra'yı yerle bir edebilecek ve bunun için gözünü kırpmadan uykusuz kalabilecek biri olarak, onun acısını görünce titredi. Kalbinin bir tikiinin bile onun dokunuşunun tadını çıkarak geçmesi için titredi.

Basitçe yapabilirdi. Yapamazdı. incitemezdi. Onu incitemezdi. Uğruna yaşadığı tek şeyi inkâr etmek anlamına gelse bile.

Ve böylece sorun devam etti. İstediğini nasıl elde edecekti? Hak ettiğini? Sadece onun kollarının arasında var olduğunu bildiği sığnağı nasıl bulacaktı? Onun okşamasının mutluluğunda. Onun sıcak bedeninin derinliklerinde.

Bütün gece bunu dşnmştı, ta ki cevap onu haydut bir dalğanın tüm gücüyle vurana kadar. Kalpsiz bir şeytan gibi kendini ona zorla kabul ettirmek yerine, kendini ona sunabilirdi.

O alabilir.

Bu mkemmел bir zmd. Tek istediği onun dokunuşuydu, her ne şekilde olursa olsun. Daha yeni kanıtlamıştı ki

Avuç içi, iyi eğitimli binlerce fahişeden herhangi birinin yapacağı samimi bir masajdan daha iyiydi.

Kale olduğunda, ona bir daha el kaldırmaya cüret edecek herkesi katletmeye yemin etmişti.

Ve yine de, o bunu yaptığında, mırlamak istemişti. Hırlamak istemişti ama dişleriyle değil. Boğazıyla. Darbeden zevk almaya başlayan o hayvani yanıyla. Acıyı arzulamak için. Çünkü kırbacın ete çarpışında bazen kaybettiği insanlığını buluyordu.

Sadece acı azalınca onu kaybetmek için.

Ona tekrar vuracak mıydı? diye merak etti. Ve önlenemez bir beklenti iniltisine karşı yanağının içini ısırarak zorunda kaldı.

"Anlamıyorum." Sesi, tanımlayamadığı boğuk bir duyguyla titriyordu. Dehşet ve baştan çıkarma arasında bir yerdeydi. "Bir nefeste bana sahip olduğumu iddia ediyorsun, sonra başka bir nefeste sana sahip olduğumu ilan ediyorsun. Ne... bununla ne yapmam gerekiyor?"

Beni iyileştirmen gerekiyordu. Ya da canımı yakman. Beni kurtarman. Ya da beni mahkum etmen. Bana insan olduğumu hatırlatmak için.

Birinden bunu istemek çok fazlaydı, bunu biliyordu. Ve bu yüzden istemedi. Ondan gerçekten hiçbir şey beklemiyordu. O sadece onun *lanet olası* ...

"Dokun bana," dedi sıkılmış dişlerinin arasından olabildiğince düzgün bir sesle.

Küvetten çıkıp yanındaki pelüş halının üzerine çıktı ama kadın bir adım geri çekilse bile daha fazla ilerlemedi.

"Nasıl yapacağımdan emin değilim."

"Bunun doğru ya da yanlış bir yolu yok," diye bastırdı. "Sadece ne istiyorsan onu yap."

Ona bakmamak için elinden geleni yapıyordu ve Rook bunu neden çekici bulduğunu asla bilemeyecekti. Sanki kendi alçakgönüllülüğünden çok onunkini korumak istiyor gibiydi.

Mütevazı korsan diye bir şey var mıydı, diye merak etti. "Ama... sıırıslıklam olmuşsun," diye itiraz etti.

Kadının dudaklarından dökülen bu sözcük onu neredeyse çılgına çeviriyordu.

Islak.

Evet. Gerçekten de ıslanmıştı. Ve eğer onun istediği olsaydı, kız da ıslanırdı. Ama sadece o tatlı, gizli yerde.

Ve sadece onun için.

Soğuktan üşümüş, süslenmiş bedenine baktı. "Eğer kurulanmamı istiyorsan, yardım edebilirsin." Dirseğinin dibindeki süslü tırazbandan sarkan pelüş havluyu işaret etti.

Havluyu tünediği yerden çekip temkinli bir yaklaşım denemeden önce narin boğazı zor bir yutkunmanın üstesinden geldi.

Hâlâ ona bakmadığını fark etti. Çok kısa saniyeler boyunca bakışları onun bedenine doğru kayıyor, yere konuyor ve sonra bir sinek kuşunun bir çiçeği test etmesi gibi uzaklaşıyordu.

Havluyla güvenli bir şekilde örttüğü ellerini adamın omuzlarına yerleştirerek, yumuşak küçük çekişlerle banyo suyunu geçici olarak ıslattı.

Bunu yaparken onu izledi. Utangaçlığından zevk alıyordu. Onun sanatsız, nazık okşamalarından. Biri kendini kuruladığında, bu genellikle sert ve kararlı vuruşlarla olurdu ama onun dokunuşu bu sıfatı pek hak etmiyordu.

Önemli değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Lorelai buradaydı. Onun kulübesinde.

Ona
dokunmak.

Sayılr.

"Nerede uyudun?" diye sordu.

Endişeli olduğu zamanlarda yaptığı bir şeydi bu, diye hatırladı. Sıkıntılı bir sessizliği kibar bir konuşmayla doldurmaya çalışıyordu.

"Gerçekten yapmadım. Fırtınayı izlemek için uyanık kaldım." Havluyu her birinden aşağı doğru çekerek renkli, kalıcı kollarını ortaya çıkarırken, itaatkâr bir şekilde kollarını ona doğru kaldırdı.

"Deniz fırtınaları seni hiç korkutmuyor mu?" diye sordu, bezi kaburgalarının dalgaları üzerinde gezdirirken.

"Hayır."

Beline durdu, daha ileri gitmek istemedi ve sırtına doğru dönerek omuzlarını kuruladı. "Neden olmasın?"

Çünkü her yağmur fırtınasında dudaklarının tadını aldım.

"Çünkü korku tehlikelidir," diye yüksek sesle cevap verdi. "Korku insanların ölümüne neden olur."

Bu yanıtı kendi haline bıraktı. "Peki ya yavru kedilerim?"

Şehvet bulutlarıyla kaplı beyninde bir şey durdu. Kedi yavruları mı? Böyle bir zamanda kim kabarık, gürültülü küçük hayvanları düşünebilirdi ki? "Peki ya onlar?"

"Neden onları gemiye getirme zahmetine katlanıyorsunuz?"

Neden, gerçekten mi? diye merak etti. "Mürettebatın batıl inançları

olabiliyor. Fahişeler gibi yavru kedilerin de onları yatıştıracağını düşündüm.
Bu kötü şans olarak kabul edilir

Denizde gemide kadınlar olur, bilirsiniz. Ama kedilerin olması büyük şans." Alnı kırıştı. "Ama... eğer kadınlar kötü şans getiriyorsa... neden-

er-
diğer bayanlar gemiye binsin mi?"

"Demir atmışsak kötü şans geçerli değildir."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, sanki hiç görmemiş gibi. "Neden kediler bir gemide iyi şans olarak kabul edilir?"

"İnsanlar denize açıldığından beri bu böyledir," diye neredeyse sinirli bir şekilde cevap verdi. Amacı ona işkence etmek miydi? Denizcilikle ilgili batıl inançları ve lanetli kedigilleri tartışırken omurgasının yanındaki hassas kas sütunlarını keşfetmek mi? "Fare ve sıçanları öldürürler. Veba zamanlarında işe yaradığını tahmin ediyorum."

"Oh..." Kadının sesindeki hoşnutsuz tonu duyunca kulakları dikildi. Geç de olsa, bu durumda gerçeğin her ikisine de daha iyi hizmet edebileceğini fark etti. Derin bir nefes aldı ve denemeye karar verdi. "Barnaby hayvanat bahçesindeki hayvanların sensiz bir süre idare edebileceğini, ama sürekli bakım olmazsa yavru kedilerin ölebileceğini söyledi. Onların ölümü sizi... üzebilirdi."

"Ah." Bu kez sesi biraz daha parlak çıkmıştı ve keşke arkasında olmasaydı da yüzünü görebilseydi diye düşündü. Onu memnun etmiş miydi?

Önemli olduğundan değil. Önemi yoktu. Keyifli bir sıcaklık boynuna yayıldı ve yalancı olduğu için onunla alay etti.

"Yaşadığım sıkıntının sizi pek ilgilendirdiği söylenemez," dedi kuru bir sesle.

Kaşlarını çattı, nabızı yükseliyordu. "Öyle olsaydı şimdiye kadar seni düzinelerce kez sikmiş olurum. Geceyi yağmur yerine burada geçirirdim. Seni benimle birlikte o banyoya çeker ve kaygan etini yemeden önce seksimizin terini ve *kalıntılarını* senden temizlerdim. Bu yüzden suçlamalarda bulunurken dikkatli ol Lorelai, yoksa suçlamalarını yerine getirmeye karar verebilirim."

Sonra dudaklarını kenetledi. Kadının onu dikkatli bir değerlendirme yapmadan konuşmaya kışkırtmaya devam etmesi ne kadar üzücüydü. Onun bu tehlikeli etkisi.

Kadının sırtına vuran kısa ve şok edici nefeslerinin gıdıklaması onu öfkesinden uzaklaştırdı ve tüm vücudunu ürpertti.

Fark etmiş olmalıydı, çünkü havluyla tereddütlü bakımlarına sessizce devam etti. Belinin altına indiğinde, kalçaları,

ve parmaklarının kışının altından geçtiğini hissettiğinde, dizlerini bükmele tehdit edecek kadar enfes bir arzu dalgasına karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Diz çöktü, bacaklarını arkadan kuruladı ve iyice kurulamak için uyluklarına uzandı.

Gözlerini yere sabitlemiş olan kadının eğik başına baktı.

Zeki kız. Elinden geldiğince onun cinsel organını görmekten ve onunla temas etmekten kaçınmıştı.

Ama dizlerinin üzerindeydi. Tek yapması gereken arkasını dönmekti ve ağzı tam orada olacaktı ...

Kendine hakimiyetiyle birlikte çenesindeki bir şey de çatladı.

Hiç düşünmeden eğildi, kollarını kavradı, onu ayağa kaldırdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Onu zorlamayacaktı. Sözünü tutacaktı. Ama ilk öpüşmeleri yirmi yıllık bir anıya yetmişti ve onu tekrar tatmadan yaşayabilirse lanet olsun.

Kız bir ses çıkardı, ama şok mu, protesto mu, yoksa teslim mi olduğunu anlayamadı. Ama fark etmedi.

Gerçekten de yağmurda onun dudaklarının tadını aldığını hayal etmiş, hayatının en karanlık gecelerinde onun masum öpücüğünün anısının tadını çıkarmıştı ve bu yine de soğuk aydaki yansımasından güneşin sıcaklığını yakalamaya çalışmak gibiydi.

Güzel ama soluk bir karşılaştırma.

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla, bir koluyla kadının bedenini kendisine doğru kilitledi. Diğer eli, giydiği gömleğin yakasını geçip parmakları ensesinin narin kısmını bulana kadar kaydı. Parmaklarını kafa derisinde gezdirdi, başı avucunun içinde durana kadar bağlanmamış saçlarının keten yumaklarında dolaştırdı.

Ne kadar beklemişti? Kaç gece bunu hayal etmişti? Bunun için mi yanmıştı? Bir geminin gövdesine zincirlendiğinde, kırbaçlandığında, bıçaklandığında, dövüldüğünde ya da aç bırakıldığında, sarıldığı gelecek buydu.

Uğruna yaşadığı an buydu.

Bir zamanlar isyan eden, yağmalayan ve kendisini aç bir tazı gibi tutan zengin egzotik tüccarların ziyafetlerinde tıkınen işkence görmüş bir köleydi.

Ve o yemek bile bunun kadar görkemli değildi.

Basit bir neşenin tadına baktı. Masum bir zevkin. Çayın, balın ve umudun.

Ellerini adamın çıplak göğsüne dayadı ve kolları gergin olmasına rağmen onu itmedi.

Onun her şeyinin tadını çıkarmak istiyordu. Her yumuşak, narin, gizli parçasının. Kulaklarının arkası, çıplak omzunun esnek kıvrımı, göğüslerinin gergin tepeleri, titreyen karnı.

Dili dudaklarının arasından kayarak, yarattığı kötü fantezinin cazibesine kapıldı. Susadığı şeyin sıcak bir taklidiyle onu ısırdı ve kemirdi.

Onun samimi bir tadı.

Onun arzusuyla ve sonra da zevkinin sıcak telaşıyla ziyafet çekmek için can atıyordu. Sonunda kendi zevkini sahiplenmeden ve kendini onun içinde kaybetmeden önce onun üzerinde yarattığı bir zevk. Onunki sadece *bu* kadın için yaratılmış bir iştahı ve onun her yemyeşil, solgun ya da pembe santimini tadana kadar tatmin olmayacaktı.

Yirmi yıllık bastırılmış ihtiyaçla hareket ederek onu en yakın duvara yasladı ve ağırlığı ayak bileğine binmesin diye kaldırdı.

Kadın zayıf ve narin olabilirdi ama adamın gücü ikisine de yeterdi. Bu konuda endişelenmesine hiç gerek yoktu. Herhangi bir zalimliğin yükünü taşıyacaktı. Onu acıdan korurdu. Onun her isteğini yerine getirirdi.

Tek yapması gereken ona katlanmaktı. Çok şey mi istemişti?

Muhtemelen.

Onun şaşkınlık dolu nefesini yuttu, ağızlarını ve bedenlerini birleştirdi. Kızın kolları ona dolandığında damarlarındaki kan dans etti. Kız çekingen bir şekilde onu öptüğünde adamın vücudu zaferle gerildi.

Onun üzerine katlandı. Onun içine. Sanki buz, dehşet ve yoksunluk dolu bir dünyadaki son sıcaklık parçasıymış gibi onun etrafında kıvrıldı. Sevinci bile kendi başına bir işkenceye dönüştü. Bu hem her şeydi hem de yeterli değildi. Onu sahiplenmeye ihtiyacı vardı. Kendinden çıkıp onun içine gömülmeliydi. Kutsal bir emanetin önünde diz çökmüş, bir mucize için çırpınan bir hacı gibiydi. Bir tanrının dokunuşu için dua ediyordu. Tanrıçasının aşkı için. Bir ruhu olsaydı, ona sunardı.

Ama yapmadı.

Artık değil.

Sahip olduğu diğer her şey onundu. Parası. Vücudu. Hayatından geriye kalanlar.

Bunu bilmiyor muydu? Anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

Ona gösterecekti. İşte böyle. Ciğerlerindeki cinsel mutluluğun son nefesini de tüketecekti. Durması için yalvarana kadar ona elleriyle, ağzıyla tapacaktı. Kadın ona gelene kadar kendi tatminini inkar edecekti. Ta ki kadın da onun içinde olmak için en az onun kadar çaresiz kalana kadar.

Aşağı uzanarak bacaklarını ayırdı, böylece daha da yaklaşabildi, eteğinin her bir katmanına, iç çamaşırlarına ve hatta aralarındaki boşluğu kaplayan havaya lanet okudu. Kalçalarını eteğinin ipeğine sürttü, sekse karşı seks, bariyer yüzünden hayal kırıklığına uğradı, ancak yumuşak nefes tıslaması ve uzuvlarında hissettiğı titreme onu tahrik etti.

Birçoğunun ilki olacağına yemin etti.

"Sana verebileceklerimin bir fısıltısını hissedebiliyor musun?" diye sordu, kalçalarının her bükülüşünde tatlı küçük yumruyu aşındırdığını bilerek tekrar ona doğru yuvarlandı.

"Evet... ama ben..." Sanki düşmekten korkuyormuş gibi parmakları adamın omuzlarında pençelere dönüştü.

Gitmene izin vermeyeceğim. Ağzının kenarlarını, çenesini öptü ve dudaklarını boğazının tüylü derisi üzerinde gezdirdi, orada sıçradığını fark ettiğı nabızı ısırarak için durdu. *Gitmene asla izin vermeyeceğim.*

"Benim için ısladın mı?" diye sordu sert bir fısıltıyla.

Yutkunması üç denemesini aldı. "Ben..." Adam kulak memesini ısırdığında sözlerini kaybetti.

"Seni kayganlaştırmama ve kayganlaştırmama izin ver," diye ısrar etti. "Yapmak... ne?"

"Seni kıvrandırmama izin ver. Ve yalvartayım. Ve çığlık attırayım. Seni coşkuyla tüketeceğim. Ellerimde, ağzımın altında parçalanacaksın."

"Lütfen, sadece..." Titreyen bir nefesle soluk soluğa kaldı. Bu sözler, onun çıplak ve tahrik olmuş bedenine karşı hafifçe kıpırdanmasıyla birleştğinde, onu tüm kontrolünün ötesine sürüklemekle tehdit ediyordu.

Zayıf bedeninde zaten devasa duran gömleğı, sıkışma anında kaybolmuştu ve yakası çıplak, solgun omzundan aşağı süzülürken soğukkanlılığı da onunla birlikte kaymıştı. Dudakları dikişini takip etti, göğsüne doğru bir keşif gezisinde teninin yumuşaklığını keşfetti. Yapması gereken tek şey

tadına bakmak istiyordu ama bunu yapabilmek için kadının göbeğine doğru yaptığı yumuşak hamleleri durdurması gerekiyordu.

"Bekle," diye inledi, adamın saçlarını çekiştirerek. "Ben gidiyorum..." Şimdiden boşalacak mıydı? Daha başlanamıştı bile.

"Söylediklerimde ciddi dim," diye mırıldandı tenine karşı. "Bedenim senindir, istediğin gibi kullanabilirsin. Sadece senin arzularının kölesi olacağım. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Dur," diye hıçkırdı.

Donup kaldı, gözlerini ayırıp ona baktı ve gözlerindeki paniği gördü. Cildi sersemlemiş bir nefesle pembeden solgun bir renge bürünmüş, saç çizgisinde ve dudağının üzerinde ter damlaları oluşmuştu.

"Lorelai?" Onu dikkatle yere indirdi, Lorelai titreyen uzuvlarıyla onu çılginca iterken heyecanı alarma dönüştü. "Lorelai, yaralandın mı?"

Başını salladı ama gözleri bulanıktı, hareketleri neredeyse sarhoş gibiydi. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve kendini sabitleyecek bir şey bulmak için küvetin kenarına uzandı.

"Sorun ne?" diye sordu, onu sarsma, gözlerine yeniden hayat verme dürtüsüyle savaşıyor.

"Özür dilerim... Ash." Gözleri geri yuvarlandı ve tüm uzuvları gevşedi. Adam onu yakalayıp kollarına aldığı anda bir ceset kadar gevşek hissetti.

Yatağa doğru yürüdü ve onu dikkatle yatağa yatırdı, bir yandan da adını sayıklıyordu. Sığ ama düzenli olan nefes alışını kontrol etti. Onu salladı ve endişe verici derecede solgun yanaklarına dokundu, içinde birkaç yıldır yüzleşmediği kasvetli bir duygu kabardı.

Terör.

Çünkü bu basit bir kızlık bayılması değildi. Ne denerse denesin, kız uyanmayacaktı.

C

HAPTER T

HIRTEEN

Veronica Weatherstoke kulağını duvara dayadı. Yan odadan gelen boğuk şiddet ve sıkıntı sesleri duyulmuyordu.

Kadınısı bir alarm cığlığı onu perişan halinden çekip çıkarmıştı. Cam olması gereken bir şeyin ilk çarpışıyla, bir sefalet birikintisine yığıldığı yatakta doğruldu. İkinci bir kıymık cıvırtısı

Onu şaşırtıcı derecede zevkli mavi boyayla süslenmiş duvara ve orijinal ve pahalı sanat eserleri gibi görünen bir koleksiyona çekti.

Türbin tahrikli bu buharlı gemi ailesinin yaptıklarından daha iyi inşa edilmişti ve duvarların sağlam kalınlığını ve gereksiz gürültüye karşı oluşturduğu bariyeri fark etmişti.

Koridordan gelen ayak seslerini ya da sesleri duyamıyordu. Uzak duvarı kaplayan gülünç derecede küçük lomboz pencerelerinin hemen ötesindeki denizin gürültüsünü de seçemiyordu.

Odanın yaldızlı bir hapisane olması gerekiyordu ama nedense ses bu duvardan geçebiliyordu. Ama nasıl? Elini dokulu boyanın üzerinde gezdirdi, diğer taraftan gelen tiz bir yalvarış sıkıntısını körükleyince gerildi.

Lorelai olmadığını titrete titrete bir nefes vererek fark etti. Kız kardeşinin sesini hemen tanıyabilirdi. Lorelai'ın sondan iki çeyrek aşağıda tutulduğunu anlayacak kadar geminin bu salonunun düzenini biliyordu. Siyah saçlı, kara kalpli esirleri tarafından götürüldüğü yerde.

O zaman yandaki kimdi? Başka bir esir mi? Rook'un bahsettiği kötü muamele gören fahişelerden biri miydi?

Erkekler bir fahişeye tecavüz etmeyi ya da onu dövmeyi ahlaksızlık olarak görmezlerdi. Gariptir, genellikle eşleri için de benzer standartlar uygularlardı.

Artık bir eş değildi. En azından bunun için bir korsan kaptana teşekkür etmeliydi. Görünüşe göre, korkunç bir hapsedilme biçiminden bir diğerine teslim edilmişti.

Bu adam, bu Rook, Lorelai için her kimse, Veronica bu gemide Mortimer hayattayken Southbourne'da olduklarından daha güvende olmadıklarını biliyordu.

Yan odada yaratılan kaosun da gösterdiği gibi, kesinlikle daha az.

Veronica başını geriye çekti ve duvarı inceledi. Eğer sesler bariyerin kendisinden gelmiyorsa, o zaman yapının bir yerinde bir zayıflık olmalıydı.

Ellerini boyanın üzerinde dakikalarca gezdirdikten sonra, bir yandan da kaosun bitmek bilmeyen gürültüsünü takip ederek buldu. En küçük tırnağından daha büyük olmayan, önemsiz, dairesel bir delik, orantısız derecede büyük çerçeveli pastoral bir tablonun gölgesinin altına açılmıştı.

Hafif çılgınlıklar en çok burada duyuluyordu.

Veronica eğilerek göğsünde biriken korkuya karşı nefes aldı ve gözünü doğrudan yarığa dikti.

Gıcırdayarak tekrar ayağa fırladı ve gördüğü manzara karşısında geri sıçradı. Bir elini ağzına, diğerini de hızla atan kalbinin üzerine kapattı, Ayakta durdu, gözlerini kırıştırdı ve hesaplanamayacak kadar uzun bir süre nefes aldı.

Korsanlar tutsaklarını bu odada tutmakla kalmıyor, onları gözetliyorlardı da. Bunu biliyordu, çünkü dürbün duvarın diğer tarafındaki dikkatli bir gözün incelemesi için mavi odadaki her şeyi küçültürdü.

Tersine, yan yatak odasındaki tek bir yere odaklanmış ve onu büyütüştür.

Masa.

Üzerindeki her şeyin şiddetle yere savrulduğu masa.

Moncrieff'in başı kalçalarının arasında dans ederken siyah saçlı bir kadının üzerinde kıvrandığı, ciyakladığı ve yalvardığı masa.

Ürkütücü bir merakla dürbüne dönen Veronica'nın nefesleri babasının fabrikalarındaki şerit testerelelerden biri kadar gürültülüydü.

Kendini buna hazırlamış olsa da, ikinci kez gördüğü manzara daha az şok edici değildi.

Kadın Veronica'nın çıplak vücudunu boydan boya görebileceği şekilde konumlanmıştı. Saçları dağınık, esmer başı masanın kenarından sarkıyor, çenesi tavanı gösteriyordu.

Veronica baş aşağı da olsa onun her ifadesini değerlendirebiliyordu.

Gözleri sıkıca kapandı ve pudralı derisi bir işkence yüz ifadesiyle gerildi, yoksa bu zevk miydi? Ağzı açık kaldı, mükemmel, ritmik *ohlar* oluştu.

Veronica dikkatle dinledi. Başlangıçta ricalar olarak yorumladığı şeyler pekâlâ talepler olabilirdi.

Ama... neden?

Veronica bir fahişenin titreyen çıplak göğüslerinin arasından, gerginlikten dalgalanan karnının yanından, Moncrieff'in bronzlaşmış saçlarının kadının açık bacaklarının arasından parladığı yere bakarken kalp atışları gök gürültüsüne dönüştü.

Veronica'nın kalçaları ağrıyan bir nabızla sıkıştı. Bu his damarlarından aşağıya doğru süzülerek tam da onun müstehcen ilgisini emen yere indi.

Kocasının ağzını kullanmasını istediği zamanları hatırladı. Bundan nasıl da nefret etmişti. Ondan nefret etmişti. Orada bulduğu zevke içerlemişti. Geride bıraktığı acı ve aşığılanma.

Bir kez olsun aklına bir kadının zevk için *adamın* ağzını.

Bir kadının zevk alabileceğini.

Fahişe mutluluk numarası yapıyor olabilirdi, diye düşündü. Ama o zaman neden adam göremediği halde yüzünde böyle korkak bir ifade vardı? Bu ifade hiç doğal değildi. Hiç alışılmamıştı. Şaşkın bir röntgenci için neredeyse çılgıncaydı.

Moncrieff geri çekildi ve kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Koyu renk başını kaldırdı ve Veronica'nın tam olarak yakalayamadığı sinirli bir iniltiyle bir şeyler söyledi.

Hınzır kahkahası Veronica'nın içindeki bir şeyi uyandırdı ve tekrar uyuyabilmeyi diledi. Karnındaki açlığın boş ağrısına benzeyen bir şey.

Hayır, göbeği değil. Daha aşağıda.

Adamın dağınık saçlarını bir sıra halinde toplayıp arkasında sabitlerken kollarındaki kasların oynaşmasını ve dalgalanmasını izledi. Gülümsemesi alaycı ve göz kamaştırıcıydı. Sözleri gırtlaktan geliyordu ve kabaydı, bunu biliyordu.

Fahişeye ne söyledi? Hangi kötü şeyler kadının inlemesine ve bacaklarını daha da çaresiz görünen bir davetle ayırmasına neden oldu? Çıplak kadının mücevherli ellerinden biri tembel tembel kendi göğsüyle oynarken, diğeri kıvrak vücudundan aşağıya doğru kayarak kendi yolunu buldu.

Veronica bunun korkunçluğu karşısında nefesi kesildi. İkisinin de utanmaz rezilliği. Kendi hain bedeninde oluşan utanç verici tepki karşısında.

Kadınla alay etmekten hoşlanıyor gibiydi. Kadın kendini okşarken onu izliyordu. O da aynı fiziksel şakalaşmayı deniyor gibiydi. İri elleri ayak bileklerini, baldırlarını, dizlerinin arkasını okşarken ve yayvan beyaz uylukları boyunca ilerlerken onu cesaretlendirdi.

Kalçaları masadan kalktı ve adamın elleri bileklerini çevreleyip kabaca kalçalarının yanındaki masaya sabitlediğinde çaresiz bir ses daha çıkardı.

Veronica elini ağzına bastırmadan önce protesto edercesine inledi. Onu duymak için çok fazla gürültü yapıyorlardı ve dürbün sadece

Üzerine bastırılmadıkça görülemeyecek kadar küçüktü.

Öyle bile olsa... yakalanmak iyi olmazdı.

Kadın ona iğrenç küfürler savurdu ve güçlü kalçalarını adamın omuzlarına doladı.

Tembelce sırtarak, o geniş, çıplak omuzlarını tekrar bacaklarının arasına yerleştirdi ve dolu ağzını tekrar onun seksine doğru indirdi.

Veronica'nın ağzının içi kurudu, göğsü hareketsizleşti, tüm nefesler ezberlenmiş bir imkânsızlığa dönüştü.

Uzun, yassı dili yavaşça ortaya çıkıp kadını usulca yalamadan önce kadının üzerinde olması gerekenden daha uzun süre durdu. Bir kez. Bir kez daha. Ve yine bir kez daha.

Fahişenin boynundaki güç tükendi ve başı tekrar masanın kenarının altına düştü, kalçaları yukarı kalkıp adamın dilini ararken yüzüne rahatlamış ve muzaffer bir gülümseme yayıldı. Talep ediyordu.

Ona yapıştı ve birkaç nefes içinde fahişenin solukları pantolonlara, pantolonları çığlıklara ve çığlıkları çığlıklara dönüşürken, onun altında çırpınırken, elleri çılgınca kavramak ve saçlarını kavramak için serbest kaldı.

Veronica'nın bedeninden ılık ve ıslak bir şey salındı, cinsel organında ısrarlı bir zonklama oluştu ve tüm vücuduna yabancı bir kızarıklık yaymaya başladı. Diğer elinin korsesinin üzerine yerleştiğini fark etmemişti, ta ki rahminin üzerinden eteğine doğru kaydığını fark edene kadar.

Bilmiyordu.

Nasıl bilmez?

Mortimer'ın kızgınlığı acı verici doruk noktasına ulaştığında yüz hatlarında oluşan o iğrenç, gergin bozulmalar... annesinin ona sadece bir erkeğe ait olduğunu söylediği zevk... bir *kadın* tarafından da alınabilir miydi?

İçinden bir hıçkırık kaçtı ve güzel fahişenin kendinden geçmiş ifadesinden bunu sağlayan adama baktı.

Çenesi dilinin akıl almaz, büyümlü hareketleriyle esneyip yuvarlanırken dürbüne bakıyordu. Bakışları kötücül spekülasyonlarla parlıyordu. Ama vücudunun üzerinde yemek yediği kadına değil.

Ona.

Veronica sıçrayarak uzaklaştı ve kendini odanın uzak tarafına iterek açık lombozun altındaki duvara yaslandı. Titreyen bacakları

onu düzgün bir şekilde yaşatmak için.

Onu görmemişti. Görmüş olamazdı. O mesafeden değil, kesinlikle.

Ama bakmıştı.

Nemli, serin deniz havasını içine çekti ve kaynayan kanının soğumasını diledi, uylukları birbirine her sürtündüğünde ortaya çıkan kaygan hissin acı verici bir şekilde farkındaydı.

O değil. Suçlulukla başını salladı. *Onu* arzulamıyordu. Kanı, asaleti ya da vicdanı olmayan duygusuz, hedonist bir korsan. Bundan daha saçma bir şey olamazdı.

Onu büyüleyen sadece eylemdi. Buna tanık olmak. Yasadışılığı.

Gerçeğin ortaya çıkması.

Bir erkek zevk vermeye istekliyse, bir kadın da zevk talep edebilirdi.

Bu da başka bir soruyu gündeme getiriyordu: Nasıl bir erkek, bir fahişeye, hanımefendiyi memnun etmek için *harcadığı* zaman karşılığında para öder?

Davranışı kesinlikle mantıklı değildi.

Ve *neden* başka bir kadın ağzına boşalırken onun odasına bakmıştı?

Başka bir ince, maun saçlı kadın. Yeşil gözlü.

Aman Tanrım, bunca zamandır o camın arkasından onu gözetliyor muydu?

Onu uyurken izlemiş miydi? Yemek yerken? Yıkanırken?

Şimdi farklı sesler ona doğru sürüklenirken elleri yanan yanaklarına doğru uçtu.

Ritmik, erkeksi olanlar.

Veronica bu mesafeden duvarda görünmeyen dürbüne doğru gözlerini kırptırdı. Şimdi kadınla çiftleşiyor muydu? Boynundaki ve omuzlarındaki kaslar kendi zevkiyle gerilir miydi? Gözleri ihtiyaçtan kararacak mıydı? Tehlikeyle. Şiddetle.

Mortimer'inki gibi.

Görmek istedi. Bilmek istiyordu.

Tekrar bakmalı mı? Belki de düzgün bir şekilde yapıldığına tanık olursa bu hareket onu iğrendirmezdi. Korsanın tuhaf bir şekilde sert, görkemli vücudu, onun-

Kapının sürgüsü, kapının kendisi duvara çarpmadan saniyeler önce kenara çarptı.

Rook'un siyah boş bakışları loş odayı tarayarak Veronica'yı köşesinde büzüşürken buldu. Buz gibi bir ürperti Veronica'nın vücudunda biriken sıcaklığı anında silip süpürdü. Onun bakışı sizi asla bulmamasını umduğunuz bir bakıştı.

Veronica onun aceleyle giydiği pantolonu ve başka hiçbir şeyi olmayan korkunç görüntüsünden kurtulmaya çalıştı.

Dört korkunç adımda ona ulaştı ve kolundan tutarak kapıya doğru çekti. "Uyanmayacak," diye hırladı.

"Ne?" Drat. Kanı artık kafasında dolaşmıyor gibiydi. "Lorelai düştü. Uyanmayacak."

"*Düştü mü?*" Veronica eteklerini topladı ve onun koridordaki çılgın adımlarına ayak uydurdu, nefesi çoktan kesilmişti. "Onu ittin mi? Ya da ona *vurdun mu?*"

"Ona zarar vermedim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "O sadece bayıldı."

Eşiği geçtikten sonra Veronica, hâlâ düğün etekleri ve çalınmış fanilasıyla tezgâhın üzerine özenle yerleştirilmiş olan sevgili arkadaşının yanına koştu.

Lorelai'in karmakarışık, bağlanmamış bukleleri yatağın kenarından aşağı altın rengi bir şelale gibi dökülürken, kirpikleri renkten yoksun yanaklarında usulca dalgalanıyordu.

"Lorelai?" Veronica onun yüzünde bir şişlik ya da kızarıklık, bir darbenin ilk belirtilerini aradı ve şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey bulamadı. Tanrı biliyordu ki ikisi de çok acı çekmişti. Ya ona iz bırakmayacak bir yerden vurduysa? Karnına, belki? Sırtına mı? Belki de kafasını vurmıştu.

Veronica nazik parmaklarıyla şişlik olup olmadığını kontrol etti, yine bir şey bulamadı.

"Hâlâ nefes alıyor mu?" Rook neredeyse onu kenara itip kulağını Lorelai'in uyuyan bir çocuğun yumuşak ritmiyle yükselip alçalan göğsüne dayayacaktı. "Ben doktoru çağırayım."

"Gerek yok." Veronica içini çekerek rahat bir nefes aldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rook, bileklerini tutarak. ezici bir tutuş. "Ona ne oluyor? Daha önce de oldu mu? Ne yapılması gerekiyor?"

Veronica'nın aklına korkmak gelmişti ama bir adamın saldırgan dokunuşu karşısında duyduğu paniğin yerini tuhaf bir merak duygusu almıştı. Rook, dünyanın dehşeti

açık denizler ve acımasız, şeytani esirleri, endişeliydi... endişeliydi.

Kız ona bakakaldı. "Sadece bir baygınlık, bazen böyle yapar."

"Bu bir bayılmadan daha fazlası. Daha hızlı kendine gelen adamları çıplak yumruklarım ile bayılttım. Tuz koklatmayı, amonyak vermeyi, hatta yüksek sesler çıkarıp onu sarsmayı bile denedim. *Dakikalar* oldu."

"Bazen soğuk bir bez işe yarar," diye söze girdi. "Ya da biraz buz."

"Buz. Buz getirebilirim." Onu bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. "Buz onu uyandıracak mı? Onu geri mi getirecek?"

Veronica bir elini Lorelai'ın nemli alnında gezdirdi. "Zamanla." "Ne kadar zaman?" diye sordu.

Omuz silkti ve başını salladı, bir tahminde bulunmaya cesaret edemedi. Adam ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Ne kadar.

Uzun."

"Saatler, belki." Veronica sözünü sakınmadı. "Bir keresinde bütün gün ortalıkta yoktu. Toplamda on üç saat." O gün ayrılmak için iyi bir gündü, diye hatırladı ekşiyerek. Mortimer'ın sarhoş öfkelerinden birini kaçırmak için iyi bir zamandı.

Rook durdu, siyah bakışları Lorelai'ın yüzükoyun yatan bedeninin her santimini inceliyordu. Tüm zayıf, yırtıcı vücudu gerginlik ve gerginlikle dalgalanıyordu. "Gitti mi?" diye yankılandı.

Lorelai'ın gevşek, nemli elini kendi eline alarak, "Doktorların hepsi bunun histeri olduğunu söyledi," diye açıkladı. "Vücudunun travmaya böyle tepki verdiğini söylediler."

"Travma..." Ağır bir şekilde yutkundu ve kendi yüksek renginin bir kısmını kaybetti. "Ona ne yaptın?" Veronica dehşete düşmüş bir fısıltıyla sordu.

Hiçbir şey söylemedi.

İçinde koruyucu bir öfke kabardı. Daha birkaç saat önce, en iyi arkadaşı için kendi canına kıymaya hazırdı ve şimdi, öyle görünüyordu ki, bunu tekrar yapmaya istekliydı. "Ona zarar verdin mi?" diye sordu. "Sen... kendini onun üzerine mi zorladın?"

Bu canavarın zavallı Lorelai'ın üzerine atıldığı anda o da vücudunda uzun süredir uyuyan şehveti uyandırıyor muydu?

Yüce Tanrım, kendini asla affetmeyecekti.

Rook'un yüz hatları uğursuzluktan acımasızlığa doğru kararmıştı. Bu, iblisleri korkuyla dolduracak bir bakıştı ama Veronica bunun ötesindeydi.

"Sadece bir öpücüktü..." diye mırıldandı.

"Onun için değildi," diye tersledi. "O hiç gerçek anlamda öpülmedi bile, seni lanet şeytan! Çocukken kutsal ve iffetli bir karşılaşmadan beri. Şimdi

Bir korsanla evlenmek zorunda mı kaldı? Onu korkuttun, seni canavar hödük! Yani, şu haline bir bak!" Kabaca adamın çıplak vücudunu işaret etti. Dişleri ve kuyrukları olan şeylerin canlı, tehditkâr dövmeleri. Omuzlarının genişliği. Diğer kasların üzerine inşa edilmiş kaslar, acımasız emeğin, uzun yıllar süren şiddetin ve zar zor dizginlenen vahşetin çılgınlığını atıyordu.

Yüce Tanrım, bu günlerde korsanları nerede inşa ediyorlar? Olimpos Dağı'nda mı? Onların dağınık, yıkanmamış, kösele gibi derileri ve eksik uzuvları olan iğrenç bir grup olması gerekmiyor muydu?

Bu tür erkek oyuncuların bu erkeklere tercih edileceğinden değil. Özellikle de zoraki düğünler söz konusu olduğunda.

Birkaç saniyedir birbirlerine dik dik baktıklarını fark etti ve ancak o zaman adam önce göz temasını keserek onu şok etti.

Yüz hatlarında pişmanlık mı okuyordu? Onun gibi bir adam pişmanlık gibi insani duygulara sahip olabilir miydi?

"Onunla kal," diye emretti. "Uyandığında yalnız olmasını istemiyorum. Giysilerimi alması için uşağımı göndereceğim. Ben dönene kadar onun iyi olduğundan emin olun."

"Bu ne zaman olacak?"

Onu uyaran bir bakışla delip geçti. "Ben More Kalesi'ne saldırmayı bitirdiğimde."

"Gün ortasında mı? Ciddi olamazsın." Mantığı ona hayatı konusunda daha az pervasız olması gerektiğini haykırmadan önce bir adım öne çıktı. "Ya Ben More'un Kara Yüreği güçlerinizi alt eder ve gemiyi ele geçirmeye karar verirse? Çaresiz kalırız."

Tanıdığın canavar daha iyi.

"Artık çaresizsin," diye hırladı.

Hayır, değillerdi. Rook'un karanlık ruhunda bir yerlerde Lorelai'a değer verdiğini sanıyordu. Şimdiye kadar ikisini de güvende tutan şey buydu. Ama ya Rook artık onları koruyamazsa?

Onun gözlerinde gördüğü soruyu yanıtladı. "Dorian Blackwell gibi bir adam geceleri daha uyanıktır. Düşmanlarının karanlıkta üzerine gelmesine hazırdır çünkü karanlık onun alanıdır. Bu yüzden o hazır olduğunda saldırmayacağım. O izlerken. En rahat olduğu zamanda saldıracağım. O ve çocukları akşam yemeğine oturduklarında. Hizmetçileri meşgulken ve adamları yemekle dolu ve birayla halsizken. Ve istediğimi alana kadar vazgeçmeyeceğim."

"Geldiğini görmeyeceğini nereden biliyorsun?" diye sormadan edemedi.

"Kimse benim geldiğimi göremez. Ta ki çok geç olana kadar." Lorelai'ın yanına dönüp bakışlarıyla Lorelai'ın yüzünün her santimetresine dokunurken, sanki hafızasına kazıyormuş gibi, bunu neredeyse nazıkçe söyledi.

"Ne... ondan ne istiyorsun?" Veronica bunu sormaya cesaret edemezdi ama gülünç bir an için adam neredeyse... insan gibi göründü. "Bütün bunlardan ne elde etmek istiyorsun?"

"Bu, Kontes, sizi ilgilendirmez." Kadın adamın çıkarken kapıyı çarparak çıkmasını bekliyordu ama adam sadece arkasından sessiz bir tıkırtıyla kapıyı kapattı.

Çeyrek saat sonra Saxby adında ufak tefek Jamaikalı bir adam sessizce içeri girdi, yanında ikindi çayı ve bir sürahi buz kırığı getirdi ve kaptanı için bir kıyafetle çıktı.

Bir korsan gemisinde buzun nerede saklandığı onu aşıyordu.

Veronica biraz yemek yedi ve Lorelai'ın alnına buz gibi bezler koyma nöbetleri arasında çayını yudumladı.

Güneş batıya doğru alçalmaya başladığında kapı açıldı ve ağır ayak sesleri arkasına düştü. Veronica başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Rook'un soğuk bakışlarıyla tekrar karşılaşmak istemiyordu.

"Acele ederseniz, kaçmanıza yardım edebilirim."

Veronica'yı dışı yapan her parça *bu* sesle birlikte sıkıştı.

Ses. Sözcüklerin algılanması olması gerekenden bir an daha uzun sürdü.

Döndüğünde Moncrieff'in kapı aralığını doldurduğunu gördü. Bir adamın aynı anda hem melek hem de haydut gibi görünmesi yasadışı olmalı, diye düşündü Veronica kaba bir şekilde. Özellikle de onun ne tür sapkınlıklar yapabileceğini bildiği halde. İçinde uyandırdığı istenmeyen ama nahoş olmayan hislerden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Açık kahverengi bir pantolon ve krem rengi bir gömlek giymişti. Öğleden sonra güneşi, yeni yıkandığı için nemli ve parlak olan saçlarında parıltıyordu.

Fahişe onu yıkamış mıydı? Tanımadığı bir kadınla, tanımak istemediği bir adam arasındaki bu yakınlığın düşüncesi neden ağzının kenarlarını aşağıya indirmişti?

Ayrıca, neden onun ağzına bakmaya cesaret edemiyordu? Ya da boynundan yukarısına, gerçekten.

Nedenini

biliyordu. O

biliyor

muydu?

Sonunda, *kaçış* kelimesi onun mahcubiyetine nüfuz etti.

"Gitmemize izin mi veriyorsun?" Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Onunla korkunç bir oyun oynuyor olabilir miydi? "Kaptanınıza bunu yapar mısınız?"

Ela gözleri bir fırtına tehdidiyle griye döndü. "Bunu kaptanım *için* yapıyorum." Hâlâ doğal olmayan bir şekilde derin derin uyuyan Lorelai'ı işaret etti. "Bu kadın onun için her kimse, onun yanında Rook olduğunu unutuyor. Başka birine dönüşüyor."

"Kim?"

Moncrieff kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Claudius Zulası'nı bulana kadar da bilmek istemiyorum."

C

HAPTER
F

ONUNCU

Kale olarak görev yaptığı süre boyunca sadece ... yani ... hiçbir zaman üstün gelememişti. En iyi ihtimalle başarılı bir istila, en kötü ihtimalle de biraz uzun süren bir kuşatma planlamıştı.

Tasarlayabileceği hiçbir senaryoda, Ben More'un Kara Yüreği Dorian Blackwell'in bir pusuyu açık bir savaş davetiyle karşılaşması söz konusu olamazdı.

Yine de piç kurusu, Rook'un on adamına karşılık on iki adamıyla metrelerce ötede durmuş, tabancaya tabancayla karşılık veriyordu. Vahşiye karşı vahşi, kana susamış vahşi.

Neredeyse.

Moncrieff böyle bir durumda Barnaby ve başka bir tüfekçiyi arkadan yaklaşımları için adanın diğer tarafına götürmeyi teklif etmişti. Tepelerden uzun menzilli bir koruma sağlayacaklardı.

Peki, neredeydiler?

Rook, pelerininin altından, Ben More Kalesi'nin uzakta, kristal bir koyda hüküm sürdüğü sivri tepeleri taradı. Kalenin tek zayıf noktasıydı bu hain, yosunlu dağlar. Kalenin kulesinden bile bir gözcünün siyah taş tepeciklerin üzerinden kayıkları bağladıkları kumsalı görmesi imkânsızdı. Ben More Tepesi'ne en yakın sırtın hemen üzerinde, yanmış Jakobit harabesinin kömürleşmiş taş iskeleti yüzyıllık bir İngiliz istilasını anlatıyordu.

Kale en çevik adamlarını getirmişti ve tehlikeli dağ arazisini aşp, keşfedilme endişesi duymadan kalenin kalıntılarına ulaşabilmeleri gerekirdi.

Ben More'un Kara Yüreği ve adamları, Rook'un yaklaşmasıyla harabelerin gölgeleri arasından eriyip gittiğinde, şaşkınlığı beklentiye dönüştü.

Savaş belki de istiladan daha iyidir. Kalelerin tahkimatları, saklanma yerleri, cephanelikleri ve tuzağa düşürülecek köşeleri vardı. Gökyüzünün altında, batıdaki gün batımının ve yukarıdaki tehditkâr bulutların altında, önündeki adamları tam olarak ölçebilirdi.

Ve ölmelerinin tam olarak ne kadar süreceğini hesaplayın.

Şansları yaver giderse, Moncrieff ve tüfekçileri siper almak için pozisyon almışlardı. Ama şans ne zaman onun yanında olmuştu ki? Hiçbir zaman. Kader, sürekli savaştığı bir düşmandı. Kendi kaderini düşmanlarının etinden oymuştu.

Adamları daha çok deniz savaşları için eğitilmişlerdi ama karada da pek çok rakibi alt etmişlerdi. Bugün de farklı olmayacaktı.

Rook tabancasını kendisiyle aynı pozisyonda duran kuzguni saçlı, kara gözlü piçin üzerine doğrulttu. Birkaç metre ötede, Rook'un kendi ekibiyle benzer bir düzen almış olan adamlarının önünde.

Rakibinin sol gözünün üzerindeki göz bandı olmasa aynaya bakıyor olabilirdi.

Bu handicap Dorian Blackwell'i daha zayıf bir atıcı yapar.

Bunun bir önemi olmamalı. Genelde olmazdı. Ama... ya Blackwell'in kurşunu bu sefer hedefini bulduysa? Lorelai'ı gemisinde korumasız bırakma düşüncesi kaburgalarında yabancı bir gümbürtüye neden olurken, ölüm bugün özellikle iğrençti.

"Hanginiz Frank Walters adını kullanıyor?" diye seslendi. Mürettebatının hangi adamı öldürmemesi gerektiğini bilmesi gerekiyordu. Almak için geldiği bilgiyi elde edene kadar olmazdı. "Eğer onu teslim ederseniz, geri kalanınızın hayatını bağışlayacağım."

Kimse hareket etmedi. Kimse konuşmadı. O da silahını çekti ve Dorian Blackwell'in kötü şöhretli siyah kalbine nişan aldı.

Elektrik hissinin parıltısı ikisinin de sahip olduğunu iddia etmediği organı gerdi. Bu paroksizm Rook'u şaşırtmayı çoktan bırakmıştı. Bu isim aklından her geçtiğinde, hafif bir tanıma ya da tikslenme hissi de beraberinde geliyordu.

Dorian Blackwell.

İsmin çağrıştırdığı duygunun ya da anının peşine düşmek, aysız bir gecede gölgeleri aramak gibiydi. İmkânsızdı.

Yine de onu rahatsız ediyordu. Bir korku hayaleti. Uzun zamandır unutulmuş bir acının hayaleti.

Bir zamanlar düşman mıydılar?

Dorian Blackwell ile sadece "Walters" olarak bilinen mahkûmun Newgate'te tanıştıklarını öğrenmişti.

Ayrıca yarı harap ejderha dövmesinin kesinlikle Walters'ın işi olduğunu da öğrenmişti. Bu da Walters'ın cevapları olduğu anlamına geliyordu. Sadece Claudius Zulası hakkında değil, geçmiş hakkında da.

Hiç kimse, *bu* korkunç tek gözlü alçak bile buna engel olamazdı.

Yaklaşan saldırganlıkla dolu bir anın ardından, Ben More'un Kara Yürekli'si şiddetten ziyade konuşmanın peşinde olan bir adam edasıyla bir adım öne çıktı.

"Bir saatin büyük bir kısmını, kötü şöhretli Rook'u adımıza neyin getirebileceğini hayal etmeye çalışarak geçirdim." Sesi aralarındaki boşlukta sinsi, yılsı bir zarafetle süzülüyordu. "Belki de Denizler Kralı'nın Londra Yeraltı Dünyası Kralı'nı gasp etmeye çalıştığını düşündüm. Söyle

Ben, Rook, uçsuz bucaksız okyanuslar senin için çok mu küçük geldi? İmparatorluğu da mı fethetmek istiyorsun?"

O ses. Bir Şey... kültürlü İngiliz aksanının ve tasmalı tehdidin altında bir Şey. İpek gibi pürüzsüzdü ama yine de bir orman kedisinin ruhunu öldüren hareketleriyle tenini tırmalıyordu.

"Sana ait olduğunu iddia edebileceğin hiçbir Şey istemiyorum. Ne kokuŐmuŐ Őehrini ne de yalnız kaleni. Frank Walters'ı istiyorum. Onu bana ver, ben de gemime dneyim. Yollarımızın bir daha keŐiŐmesine gerek yok."

Blackwell sanki sözleri silahlarının namlularından aşağıya, her an mezar taŐlarına dönüŐebilecek siyah tepeleri olan dar bir vadiye değil de bir masanın üzerinden geçiyormuş gibi konuşuyordu. Rook'un yüz ifadesini tam olarak tanımlayamayacağı kadar uzakta duruyordu ama Blackwell'i ŐaŐırttıęı izlenimini edinmiŐti. "Frank bir zamanlar usta bir kalpazandı. Hatta en iyisiydi. Onun nceki iŐlerini beğenmediğiniz için mi buradasınız?"

"Bu benim işim."

Blackwell, "O benim adamlarımdan biri," dedi. "Onun işi benim *iŐimdir*." Eğer Frank Walters'ın geçmiŐiyle ilgili sırları varsa, bunlar Blackwell'in bildiği bilgiler değildi.

Rook, Dorian Blackwell gibi kurnaz bir suçlunun elinde aranıyor.

"O sadece bir adam." Kale de bir adım ne çıkarak aradaki mesafeyi kapattı. "Eğer onu yakalamazsanız, tepelerdeki keskin niŐancılarım da dahil olmak üzere ekibim saldıracak. Frank Walters bir düzine adamını ve kendi hayatını kaybetmeye değer mi?"

Blackwell'in dikkati de tepelere yöneldi. Bu onun ilk belirsizlik göstergesiydi. "Bugün kimsenin lmemesini tercih ederim," dedi düŐüncesizce. "Bu bir tür yıldınm, görüyorsunuz ve karımla benim beklediğimiz uzun ve aşk dolu planları yarıda kestiniz."

Kale etkilenmemeye çalıştı. Onu ve adamlarını görmek savaş lordlarını, generalleri ve hatta kralları yeraltına kaçmaya zorluyordu. Dorian Blackwell değil. Neredeyse hiç öfkeli görünmüyordu.

Bu da ya çok aptal olduğu anlamına geliyordu. Ya da Rook'un bilmediği bir Şey biliyordu.

Blackwell, "Frank Walters'ı görür görmez tanıımıyorsanız, bu adamlardan herhangi biri o olabilir," diye akıl yürüttü. "ls sizin için ne kadar değerli?"

"Eğer onu üretmezsen, her iki durumda da sessiz kalırım. Ancak, bir senaryoda, seni öldürme zevkine erişebilirim. Her geçen an daha da çekici hale gelen bir ihtimal." Kale sesinden duyguları çıkarmayı öğrendiğinden değil, daha çok hiçbir zaman aktaracak fazla bir şeyi olmadığından.

İlgisizlik her zaman onun müttefiki olmuştu.

Bu yüzden, aynı hoşnutsuz kayıtsızlık tonunu korumak için boğazını dikkatlice gevşetmek ve çenesini açmak zorunda kalmasını endişe verici buldu. "Şartlarımı biliyorsun. Walters'ı bana verirsen karının kucağına dönersin. Reddederseniz cesetlerinizi bu vadide bırakırım, ben de kendi cesedime dönerim."

"Gerçekten mi?" Blackwell'in sesindeki karanlık bir kapris, nefes kesici bir el hareketine daha neden oldu.

Kale öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Ya söyleyeceğini söyle ya da kaderine razı ol," diye hırladı.

"Sayıca üstün olabilirsiniz Kaptan ama sanırım benim elimde çok daha değerli bir şey var." Bir adım daha yaklaştığında, acımasız ağzındaki açıklanamaz derecede tanıdık yarı gülümseme ortaya çıktı.

Kale'nin sağ gözünün arkasında bir baş ağrısı belirdi ama o bunu görmezden geldi. "O da ne?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Teminat."

"Şeklinde mi?" *Bilgi mi?* Walters Blackwell'e sırlarını çoktan anlatmış mıydı? Onu anılarından ayıran zihnindeki demir duvar yüzünden *kendisinin* bile bilmediği sırları mı?

"İki güzel güvercin," diye alay etti Blackwell. "Biri karanlık ve asık suratlı, diğeri kanadı kırık, tatlı ve güzel. Anladığım kadarıyla bunlardan biri yeni geliniz."

Rook daha önce de korku ve öfkeyi tecrübe etmişti. Bunu soğuk ve tehditkâr bir şekilde pek çok kişiyi öldürmek için kullanmıştı. Ona uluslararası ün kazandıran intikamını almak için. Ama hiçbir zaman, *hiçbir zaman* bu kadar ölümcül bir öfke cehennemiyle yanıp kül olmamıştı. Kanı içinde yanıyor, saldırmaları için çılgılık atan kaslarına giden yolları kavuruyordu. Bedenlerden uzuvları koparmak için. "Tüm aileni öldüreceğim. Değer verdiğin her şeyi yakıp kül edeceğim ve bedenini küllere bulayacağım."

"Evet, evet, biliyorum. Senin durumunda olsam ben de öyle yapardım." Ben More'un Kara Yürekli gözleri çileden çıkarıcı bir zafer ışıltısıyla parladı. "O kalacak

şiddet olmadığı sürece oldukça güvenlidir."

"Her zaman şiddet vardır," diye yemin etti

Kale. "Bu sefer değil."

"Ona dokunduğun anda kaderini mühürledin."

"Ona dokunmak zorunda değildim," diye alay etti Blackwell. "İkisi de çekici, bitkin dalgaların sürüklediği odunlar gibi kıyılarıma vurdu. Daha iyi bilmesem, karının seni terk ettiğini söylerdim, gerçi şimdi nedenini anlayabiliyorum. Her santiminde uğursuz, kalpsiz bir korsan var. Bunun arzu edilen bir eş olduğunu sanmıyorum."

Bir sızı öfkesine nüfuz etti. *Lorelai*. Uyanmıştı ve kontes bu kez onu kaçırmayı başarmıştı.

Onu terk etmişti.

Onu korkutmuştu ve o da onu terk etmişti. Doğruca yaşayan en tehlikeli adamlardan birinin pençelerine koşmuştu.

"Neyi bekliyoruz Kaptan?" Haxby arkasından tısladı. "Yalan söylüyor. Bu vadiyi onların kanıyla boyayalım ve bu işi bitirelim."

Başka bir gün olsa, emri o verirdi. Ben More'un Kara Yürekli omurgasını boğazından söküp atardı.

Ama yapamazdı. *Lorelai* tehlikedeyken olmazdı. "Onun sende olduğunu nereden bileyim?"

"Karım içlerinden birinin kıyafetinin ne kadar utanç verici olduğunu fark etti. Fanila ve muslin birbirlerine nadiren yakışır." Ona sinsi bir bakış attı. "Başka bir yere inmiş olsaydı, büyük bir skandal yaratırdı..."

"Zaman kaybediyorsun, Blackwell." Blackwell'in sol dirseğindeki şişman, orta yaşlı İskoçyalı da Haxby kadar kana susamıştı. "Kara bacaklarına kavuşmadan önce bağırsaklarınıdeşelim."

Blackwell dayanma elini kaldırdı. "Ben önce bir işadamı, sonra da bir savaşçıyım. Bana Walters'tan ne istediğini söyle, belki yine de bir pazarlık yapabiliriz."

Rook'un derisi her yerinden yanıyordu. Başındaki ağrı dışında uyuşmuş olan kafatası, kalbinin hızlanan ritmiyle çarpıyordu.

Ben More'un Kara Yüreği gibi bir unvanı merhamet göstererek kazanamazsınız. *Lorelai*'a ne yapardı?

Birdenbire Walters'ın önemi kalmadı. Hazine. Geçmiş. Arkasındaki adamlar.

Silahını indirdi. "Onu geri verecek misin?"

Blackwell başıyla onayladı ve kendi silahını yere doğrulttu. "Eğer bana sebep verirsen."

"Kaptan-" diye itiraz etti Haxby.

Kendi yumruğunu havaya kaldırarak tüm muhalefeti susturdu.

"Walters'ın bazı çalışmalarını teşhis etmesini istiyorum," diye mırıldandı.

"Bir dövme." Blackwell temkinli bir tereddüitten sonra, "Bu zor olabilir," diye itiraf etti.

"Hapishanedeki bir saldırıda yaralandı. Hafızası eskisi gibi değil." "Benimki de öyle," dedi Rook alaycı bir ifadeyle.

"Ben onun hücre arkadaşıydım. Çalışmalarının çoğunu izledim. Belki yardımcı olabilirim."

Rook, Blackwell'in kuvvetlerinin her an hazır olan yüzlerini taradı. Kendi mürettebatının gerginliğini, Ben More'un altındaki kara kayalıklara çarpan dalgalar gibi sırtında hissediyordu.

Bu kadar çok hazır tabanca varken insanın yapacağı gibi yavaşça ilerleyerek, kolunu yara izli ön kolunun altından geriye doğru sıyırarak birkaç kararlı adım attı. "Yirmi yıl önce hasar görmüştüm. Ne anlama geldiğini hatırlamıyorum."

Dorian Blackwell kollarındaki yanıkların perdeli etine baktı ve doğal olmayan bir şekilde hareketsizleşti. "Ejderha," diye nefes aldı. "Harita."

Kale'nin ateşi bir kez daha yükseldi. "Bunu biliyor musun?"

Blackwell'in tabancası yıldırım hızıyla tam gözlerinin ortasına doğrultuldu. İnce yün ceketinin altından kendi göğsü kabardı. "Çıkar. Çıkar. Çıkar. Kukuletanı."

Rook yıllar sonra ilk kez başka bir adamın emirlerini yerine getirdi.

Blackwell'in boğazından çiğ bir ses çıktı. Sonra bir tane daha. İlki inançsızlık, ikincisi ise kederin işkenceye dönüşmüş halini taşıyordu.

Böylesine korkutucu bir adamın titrediğini görmek Kale'yi hayretler içinde bıraktı.

"Sen... Sen öldün." Blackwell çimenlere düşmeden önce tabancasının horozunu indirdi.

"Kör olayım," diye inledi İskoçyalı, tabancalarını yere doğrultmuş olan arkadaşlarının kollarını çılgınca aşağı bastırırken. "Bu bir hayalet gemi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen hayalet misin?" Dorian ona doğru uzandı ama Rook önce davranıp Blackwell'i yakasından yakaladı.

"Beni tanıdığını mı sanıyorsun?" Silahların metalik tıkırtılarını duymazdan gelerek yüzünü yaklaştırdı. "Beni öldürdüğünü mü sandın?"

"Evet." Ben More'un tek sağlam gözünün siyah kalbinde tuhaf ve rahatsız edici bir nem parıldıyordu. Yumuşak sesi şimdi zorlukla dizginlenen duygularla boğuklaşıyordu. "Yirmi yıldır peşimi bırakmıyorsun. Bunca zaman ölümünün benim suçum olduğunu düşündüm."

Göğsünün etrafında bir bant gerildi. Dorian Blackwell'e şimdi daha farklı bakıyordu. Simsiyah saçlar. Mermer siyahı gözlere. Adamın boyu, genişliği ve kapsamı.

Bir aynaya bakmak gibiydi. Neredeyse. Onlar... olabilirler miydi? "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye hayret etti İskoçyalı. "Dorian-?"

"Bize senin kanını taşlardan temizlettiler." Blackwell'in eli Rook'un bileğinin üzerinde onu rahatsız eden bir yumuşaklıkla kıvrıldı. "*Çok fazla* kan. Nasıl hayatta kalabildin? Bedenini alıp götürmelerini izledim. Asla unutmayacağım..."

Diğer eli Rook'un omzunu hiç beklemediği bir şiddetle kavradı. "Senin intikamını aldım kardeşim. Argent ve ben senin intikamını *aldık*. Hepsini öldürdük, Dorian. Sana elini süren her Newgate gardiyanını. Çılgılık atarak öldüklerini bil."

"*Kardeşim? Argent?*" Bir buz kıracağı gözüne saplanırken Kale elini şakağına bastırdı ve neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Acıdan. Başı. Yapamıyordu...

Ben More'un Kara Yüreği koluna endişeli bir el koyarak onu destekledi. "Sen... Hatırlamıyor musun? Kim olduğumu bilmiyor musun?" Sesinde endişeyle artan bir telaş birbirine karışmıştı.

Rook onu itti, bir baş dönmesi dalgası soğukkanlılığını tehdit ederken yalpaladı. "Daha önce hiç tanışmadık," diye hırladı. "Ne diyorsun sen? Birbirimize karşı neyiz? Dorian Blackwell misin, *değil misin?*"

"Hayır." Koyu renk tek gözü parladı, şişti ve elmacık kemiğinden aşağı bir damla gözyaşı süzülürken, garip bir şekilde tanıdık gelen yüz hatlarına azap kazındı.

"Ben Dorian Blackwell *değilim*," diye fısıldadı. "Sensin."

C

HAPTER
F

IFTEEN

Rook, Ben More'un muhteşem kütüphanesinin kapısını kararttığı anda Lorelai sayısız nedenden ötürü ona bakmayı neredeyse imkânsız buldu.

Hepsinin saçma olduğunu ilk o kabul ederdi.

Onunla en son birlikte olduğunda, geniş omuzları siyah gömleğinin ve yeleğinin dikişlerini zorlamıyordu. Adamın üzerinde

Hiçbir şey. O korkutucu derecede heybetli vücut onunkine bastırılmış, kıvrak, sinirli hareketler ve gırtlaktan gelen günahkâr kelimelerle zevk sunuyordu.

Kelimelerin sandığından daha güçlü olduğunu fark etti.

Ve teklif etmek... yaptığı şey için oldukça uysal bir ifadeydi. Kendisine zevk vermesine *izin* vermesini emrettiğini iddia edebilseydi, bunu yapardı. Ama... bu kulağa mantıksız gelmiyor muydu?

Şimdi sıkı bir gerginlik çizgisine çekilmiş olan ağzı, onunkine karşı sıcak ve talepkârdı. Dolgun, gür ve şaşırtıcı derecede kötüydü.

Büyüleyici öpücüğünün anısı yanaklarını ısıtmakla kalmadı, aynı zamanda daha şaşırtıcı bir utanç duygusu da uyandırdı.

Daralmış gözlerinden fırlayan suçlama hançerleriyle beslenen bir utanç, soğukkanlılığını parçaladı.

Bilincini bu şekilde teslim edeli bir yıldan fazla olmuştu ve bu sefer saatlerdir ortalarda yoktu.

Belli ki öpüşmelerinin ortasında baygınlık geçirerek onu aşağılamıştı. Ve sonra onu terk etti.

Neden kalbinde bir korsan gemisinden, zoraki bir evlilikten kaçmanın bir şekilde ihanet olduğunu hissediyordu? Neden onun gece yarısı gözlerindeki kasvetli sükûnet kendisinde çılgınca bir keder yaratıyordu?

Çünkü o onun Ash'iydi. Her şeye rağmen. O oradaydı, bir yerlerde kilitliydi, dövmelemin, acımasız gücün ve boşluğun altında bir yerlerde. Onun için gelmişti. Sadece... sadece onu bulması gerekiyordu.

Dudakları onunkilere dokunduğunda bir an için öyle olduğunu düşündü. Hatırladığı aynı dudaklardı, aynı ihtiyaçla doluydular. Sadece bin kat artmıştı. Tanrım, keşke ona söyleyebilseydi, korkudan, acıdan ya da sevgisizlikten bilincini kaybetmediğini bir şekilde anlatabilseydi.

Tam tersi.

Öpücüğü ona bir şey yapmıştı. Varlığından haberdar olmadığı bir parçasının kilidini açmıştı. Sanki kendi hayvani şehvetinin bir parçasını ona üflemişti ve ham, ilkel arzu onu öylesine bastırmıştı ki... yığılıp kalmıştı.

Mortimer öldüğünde bunu yapmamış olması garipti. Ya da Rook onunla korsan tehdidi altında evlendiğinde. Tarihsel olarak, bu tür stresler onu günlerce baygın bırakırdı.

Sadece bir öpücüktü... ve bundan çok daha fazlasıydı.

Rook'un dudaklarında Ash'in tadını almıştı. Daha fazlasını tatmak istemişti. Yapmayı teklif ettiği her şeyi yapmasını istemişti. Bunu öylesine büyük bir şiddetle istemiş ve öylesine büyük bir çekingenlikle korkmuştu ki, bu çelişki bilincini kendisinden koparacak gibiydi.

Lorelai'ın ilk içgüdüğü ona gitmekti. Ama elbette bu işe yaramazdı. Zengin ve muhtemelen tehlikeli yabancılarla dolu bir odada olmazdı. Ona uzanmamak için parmaklarını birbirine geçirdi ve ödünç aldığı elbisesinin altından ayak bileklerini çaprazladı.

İlk başta, bakışları onu yeni yıkanmış buklelerinin tepesinden şeftali rengi elbisesinin şeritli eteklerine kadar incelemişti. Sanki onu şaşırtmak için gönderilmiş bir taklit olmadığından emin olmak ister gibiydi.

Birkaç nefes içinde adamın uğursuz yüz hatlarında, onu esir aldığı süre boyunca tanımlayamadığı kadar çok duygu oynadı. Çaresiz bir rahatlama bakışlarını ısıttı, ardından kasvetli bir hayal kırıklığı gururlu omuzlarını gevşetirken aynı anda çenesini de gerdi.

Ona tekrar bakana kadar uzun bir süre geçti.

Seni terk etmedim, diye bağırarak istedi. Kıyıya yakın bir teknede uyandım ve tek yapmak istediğim arkamı dönmekti.

Bu da onun delirdiğini açıkça kanıtlıyordu. Öyle değil mi?

Onun alnındaki gerginlik kırışıklıklarını düzeltmek için can atıyordu. Sol kaşının üstündeki seğirmeye sakinleştirici bir öpücük kondurmak için. Elini çenesindeki yara izlerinin üzerinde gezdirmek istiyordu.

Blackwell'in önünde sinsice odaya girdi, rakip bir kurt sürüsünün inine giren, her santimiyle kendine hakim bir yırtıcı gibi görünüyordu.

Ama Lorelai onun parmak eklemlerinin beyazlığını fark etti. Gezinen gözleri. Her çıkışın, toplanan her kadın ve erkeğin hesaplarını. Saç çizgisinden kopup boynuna doğru yuvarlanan ter damlasını gördü.

Orada bir şey olmuştu. Onu bu şekilde etkilemesi için korkunç bir şey olmalıydı.

Northwalk Kontesi Leydi Farah Blackwell, melek yüzünde sessiz ve güven verici bir gülümsemeyle elini Lorelai'ın eline bastırdı. Kontes, Farah'ın ikinci hamileliğinden beri üzerine oturmeyen bu elbiseyi ödünç almasına izin vermişti ya da Leydi, bebek odasındaki oğlunun gazını çıkarırken böyle hayıflanmıştı.

Lorelai'ın diğerk tarafında Veronica dimdik oturuyor ve ona 8. Henry'nin ölüm cezasını bekleyen Ann Boleyn'i hatırlatıyordu.

Moncrieff, Blackwell'in arkasından içeri girdiğinde Veronica öyle aniden gerildi ki, bir enstrüman olsaydı telleri kopardı. O ve ikinci kaptan birbirlerine baktılar, öfkeyle değil ama sessiz bir uyarı hissiyle.

Bir sırrı paylaşan güvensiz yoldaşlar gibi.

Lorelai sıkıntılı bir şekilde en yakın arkadaşına baktı. Lorelai, kendisi ve Rook arasında ne olursa olsun, Veronica'yı güvenli bir yere götürmesi gerektiğine karar verdi. Ona bu kadarını borçluydu. Kadının yaşadığı her şey korkunç ailesinin suçuydu.

Kendisi de dahil.

Kardeş oldukları onca yıl boyunca Lorelai, Veronica'nın cesaretini hafife almıştı. Onun yeteneğini. Onu Lorelai'ı fiziksel olarak ele geçirmeye başlayan bir adamın elinden kurtararak çok büyük bir kahramanlık göstermişti.

Sahile ayak basar basmaz Blackwell'in adamları tarafından kuşatılmasalar ve Londra Yeraltı Dünyası'nın hükümdar kralıyla görüşmek üzere Ben More'a götürölmeselerdi, neredeyse işe yarayacaktı.

Söz konusu adamı, Murdoch adında tıknaz bir İskoç olan uşığı takip ediyordu. Blackwell'in bakışları anında karısını buldu ve Farah, hanımların ateşe dik duran uzun kanepede oturdukları yerden onu selamladı.

Leydi Farah'ın kaşlarının arasında bir kırııklık belirdi, sanki hain kocasıyla göz göze geldiği anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Ben More'un Kara Yürekli'si karısına güven verici bir gülümsemenin yarısı olması gereken şeyi sunduğunda bile parmağı endişeyle gümüş sarısı bir kıvrımı büktü.

Lorelai onun Rook'a ne kadar benzediğini ilk kez fark etmemişti. Belki burnu daha asil ve ağzı daha yumuşaktı. Cildi kesinlikle daha az esmer ve yıpranmıştı. Bronzdan çok mermer gibiydi. Hayatını Londra gecelerinin ürkütücü solgun fenerlerinin ya da Ben More'un sürekli bulutlarının altında geçirmişti.

Acımasız güneşten kaçışı olmayan bir geminin güvertesinde değil.

Ne Rook, ne Moncrieff, ne Blackwell ne de Murdoch, hanımların endişeyle tünedikleri yerin karşısındaki iki devasa deri sandalyeye sahip çıktı.

Blackwell hemen küçük bir köyü barındıracak büyüklükteki ocağa gitti, kolunu şömineye dayadı ve kükreyen ateşe bakarak

Yine de tek sağlam gözüyle alevlerin içindeki geçmişi görebiliyordu.

Lorelai ondan, topluluğun solunda, ateş ışığıyla gölgenin birleşip kaynaştığı yerin kenarında stratejik bir şekilde konumlanmış olan Rook'a baktı. Onun görüş açısına göre arkasında kimse yoktu, sadece kitaplardan oluşan bir duvar vardı ve odanın hem kuzey hem de batı girişlerini görebiliyordu.

Ve içindeki herkesi.

Oraya aitti. Tüm hayatı boyunca yarı gölgede yaşamıştı... karanlık onu ele geçirmekle tehdit ediyordu.

Geri dön, diye düşündü Lorelai. Işığa gel.

Botlarını iyice dikmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir nöbetçi gibi duruyordu.

Büyük ve ölümcül ve... kayıp.

Her ne kadar artık Ash olmadığını iddia etse de, şu anda Ash'in sevdiği çocuğa benziyordu. Tutkusuz, duygusuz tavrı şimdi her türlü ifadeyle geriliyor ve esniyordu. Ve hiçbiri hoş değildi.

Hareket etmese de, azap ve tehdit omuzlarındaki dağlardan hissedilir dalgalar halinde yuvarlanıyordu. Bunu hisseden başka biri var mıydı?

Onun için acı çekiyordu. Mümkün olan her şekilde. Onun acısı için yanıp tutuşuyordu. Onun ilgisi için acı çekiyordu. Onun dokunuşu için.

Tanrı yardımcısı olsun, bu ne anlama geliyordu?

Kesinlikle delilik. Daha birkaç gün önce kardeşini öldürmüş bir adam için üzölmek. Kendi itirafına göre sayısız kişiyi öldürmüştü. Tüm dünyada en çok aranan adam.

Ve onu istiyordu.

Moncrieff onun omzunda duruyordu, yakışıklı yüzü inançsızlık ve hoşnutsuzluk arasında bir yerdeydi.

Farah gergin sessizliği bozdu. "Anladığım kadarıyla kocacığım, evimize çocuklarımızla birlikte misafir getirdiğimize göre... pazarlıklarınız başarılı olmuş." Sesinin yumuşak dokusuna çelikten bir iplik dokundu.

Mortimer onunla bu şekilde konuştuğu için karısını boğazlayabilirdi.

Blackwell sadece sonsuz bir nefes bıraktı. "Anlatacak bir hikâyem var," diye mırıldandı alevlere doğru. "Toplanan herkesin bunu duyması gerekiyor."

Leydi Farah durmaksızın kibar ve nazik davransa da Lorelai kadını pek tanı mıyordu ve iki gümüş rengi arasındaki bariz sevgi

saçlı güzelliği ve anlaşılmaz bir şekilde yasaklayıcı kocası büyük bir şaşkınlık kaynağıydı.

Ben More'un Kara Yürek'i tam bir kötü adamdı. Karanlık, sinsî ve rahatsız edici derecede esrarengiz bir düzine Penny Dreadful'dan birinin sayfalarından fırlamış olabilirdi.

Yine de, kalesini bir korsan kuşatmasına karşı savunmak için paralı askerlerden oluşan garnizonunu toplamadan önce yakasındaki hasta bebeği sabırla temizlemişti.

Madalyonun diğer yüzünde, melek yüzlü kontes Lorelai da dahil olmak üzere karşılaştığı herkesi sakinleştiriyor ya da neşelendiriyor gibiydi. Ama kocasının yanında şüphesiz kraliçe olarak hüküm sürüyordu. Uğruna birçok erkeğin canını feda edebileceği bir dişi aslan.

"O halde tanışma faslına geçelim." Farah ayağa kalktı ve korsanların yanına gitti. "Ben Leydi Farah Blackwell. Ya siz?"

"Moncrieff, leydim." Kadının elini tuttu ve havaya bir öpücük kondurarak o yıkıcı gülümsemesini takındı.

"Moncrieff?" Bir parmağını çenesindeki çukura vurdu. "Küçük bir kızken Moncrieff ailesini tanırdım. Thomas Moncrieff ile bir akrabalığınız var mı? Crosthwaite Kontu?"

Korkunç korsan gerçekten de irkildi. "Rahmetli babam, korkarım."

"İlk çocuğu Hindistan'a savaşmaya gitti; bana bir daha dönmediği söylendi," diye hayret etti. "Sen Sebastian *olamazsın*."

"Bedende."

"Eski Kont!" diye haykırdı. "Bunca zamandır neredeydin?"

Lorelai, bu alışverişi hissedilir bir ilgiyle izleyen Veronica'ya baktı.

"Her yerde ve hiçbir yerde." Moncrieff omuz silkti, rahatsızlığını gizleme zahmetine girmede. "Korsanlık için Parlamento'dan daha uygun olduğumu fark ettim."

"Aynen öyle." Farrah güldü. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Aynı şekilde." Başını salladı, gözleri Lorelai'ın tahmin ettiğinden daha tedirgin bir hareketle odada geziniyordu.

"Peki ya sen?" Rook'a döndü ama o kollarını açmadı.

Bunun yerine, gözleri onun yerine cevap veren kocasına kaydı.

"Farah." Kadının adı kocasının boğazından çiğ bir ses olarak kaçtı. "*Bu Dorian Blackwell*."

Ağzını kapatmak için uzattığı elini geri çekti. "Tanrım," diye nefes aldı. "Sen ölmemişsin."

Lorelai'in nefesi ciğerlerinde sıkışıp kalırken, boğazı çok sayıda duygunun etrafında kapandı. Onun bir *adı* vardı. Başka bir adamın adını mı taşıyordu?

"Neler oluyor?" Sesindeki titremeden yakındı. Farah ona dönerken gözlerindeki merhamet. Moncrieff'in ona kötü niyetle bakışını.

Onun hâlâ kendisine bakmayı reddetmesinden nefret ediyordu. Aklında ona ne diyordu şimdi? Rook mu? Dorian mı? Kül mü? Koca mı?

Fark eder miydi?

Ben More'un Kara Yüreği'ne spekülasyon ve şüphencilik karışımı bir bakışla baktı. Yirmi uzun yıl boyunca onun adıyla yaşamış olan adama. Geri alacak mıydı? Hâlâ şiddet olacak mıydı?

Farah Lorelai'a döndü ve sanki dizlerindeki nişastayı kaybetmiş gibi onun yanındaki yere çöktü.

"Ben Dougan Mackenzie olarak doğdum, nefret edilen Laird Hamish Mackenzie'nin istenmeyen piçi," diye açıkladı şöminenin başındaki adam, ateş ışığı solgun yüz hatlarında oynasırken. "Farah ve ben aynı Highland yetimhanesinde çocuktuk ve ben onun onurunu korumak için bir rahibi öldürdüm."

Yanından Farah sulu bir koklama yaptı ve Lorelai, kimin kime uzandığından emin olmasa da onun elini yine kendi elinin içinde buldu.

"Newgate Hapishanesi'ne gönderildim. Onunla orada tanıştım." Blackwell'in vahşi yüz hatları, sevgi dolu bir nostaljiye benzeyen bir şeye dönüştü. Göğsündeki dengesiz iniş çıkışlar dışında kılını bile kıpırdatmayan Rook'a baktı. "Tanrılar, ilk başlarda birbirimizden ne kadar nefret ederdik. Bir keresinde bana bir taş fırlatmıştın ve şeytanlar gibi dövüştük. Birbirimizi kanlı bir şekilde dövdük." Dudakları sanki güzel bir anıyı ziyaret ediyormuş gibi kıvrıldı. "Burnunun eğri olmasının sebebi benim, gerçi zamanla daha da eğri olmuş gibi görünüyor."

Lorelai, Rook'un gözlerinin hemen altındaki kemikte hafif bir kusur olduğunu fark ederek şöyle bir baktı. Bunun onu kurtardığı gün aldığı hasardan kaynaklandığını düşünmüştü.

"Ondan sonra birbirimizden ayrılmaz olduk ve on beş yaşına geldiğimizde Newgate Hapishanesi'ni birlikte yönetiyorduk. O zamanlar iki gözümü de kullanabiliyordum ve sende ne yara izi ne de dövme vardı. Bize Kara Yürek Kardeşler derlerdi. Kısmen birbirimize benzediğimiz için, kısmen de

Bizden önce gücü elinde tutanlardan gücü almak için kullandığımız acımasız araçlar. Bize karşı."

Kale ağzını açtı ama konuşmak için kararsızlık içinde birkaç dakika geçirdi. Herkes bekledi. Kimse nefes almadı. "Kara Yürek Kardeşler," diye yineledi. "O zaman biz... kan bağıyla akraba değil miyiz?"

Lorelai monoton sesin altındaki kederli notayı başka birinin fark edip etmediğini merak etti. Kalbini parçaladı ve boğazında ağrıyan bir yumru oluşturdu. Bir aile bulduğunu ummuştı.

Ve bu umutlar suya düşmüştü.

Blackwell olarak bilinen adam şömineden uzaklaştı ve ona döndü. "Aramızda çok kan bağı var. Bizi kardeş yapmaya yetecek kadar. Ama senin soyun hakkında konuşamam."

"Neden adımı çaldın?" Soru havada bir kılıç gibi asılı kaldı.

Blackwell'in cevap vermesi birkaç gergin an aldı ve cevap verdiğinde de tehlikeli bir erkeksi duyguyla sertleşmiş bir sesle konuştu. "Bir gece, tüp tünelleri kazmaktan döndüğümüzde, Walters'a dövme için ödeme yapabilmek için hücreleri değiştirip değiştiremeyeceğimizi sormuştun." Omuz silktilti. "Bunu bazen yapardık. Üstümüz başımız toz içindeyken bizi ayırt etmek neredeyse imkânsızdı ve gardiyanlar nadiren rahatsız olurdu. Onlara hepimiz aynı görünüyorduk. Bilmediğim şey, o gece kötü niyetli babamın sonunda benden kurtulmak için dört Newgate gardiyanına para verdiğiydi. Dougan Mackenzie'yi öldüresiye dövmek için gecenin bir yarısı hücreme girdiler... ve herkesin bildiği kadarıyla, yaptıkları tam olarak buydu."

"Ve sen onları hiç düzeltmedin mi?" Lorelai düşünmeden konuştu.

Ona hitap ederken bakışlarındaki pişmanlık gerçek gibiydi. "Dorian'ın hırsız olarak cezasını çekmesine sadece bir ay kalmıştı. Dougan Mackenzie'nin ise bir rahibi öldürdüğü için yıllarca yatması gerekiyordu. Her ne kadar kardeşimin yasını tutsam da, onun ölümü bana özgürlük için çok özel bir fırsat sağladı. Önemli olan tek şey Farah'ı bulmaktı. Kötü kalpli babam dünyayı benden kurtarmayı başardığını düşünse bile ben daha güvendeydim. Ve o da öyleydi." Karısına baktı, ondan güç alıyor gibiydi. "Elimde kalan tek şey oydu. Önemli olan tek şey o."

Lorelai birdenbire, birbirine böylesine bağlı iki aşığın arasında bir engel olarak duran bir davetsiz misafir gibi hissetti.

Boynundaki bir karıncalanma dikkatini yıllar önce adını verdiği adama çekti. Onu bulmadan önce bir isme sahip olduğunu bildiği bir adamdı bu, ama bir kız olarak bencilce onun bu ismi hatırlamamasını dilemişti.

Peki ya şimdi? Bu onun için ne anlama geliyordu? Onlar için?

"Bizi gerçekten hatırlamıyor musun?" Murdoch kanepenin arkasında durduğu yerden Rook'a sordu.

Korsan, Lorelai ile göz göze geldiğinde İskoçyalı'yı görmezden geldi. Burun delikleri alevlendi ve kolları hızlanan nefes alış verişleriyle aynı anda kabardı. Geri kalanı hareketsizdi, yüz hatları taş gibi sertti, sanki bir çekiç ve keski darbesi onu paramparça edecekmiş gibi.

Adı Dorian'dı. Dorian Blackwell. Ve bundan nefret ediyordu.

Ne kadar adaletsiz davrandığını bilse de, *onun* için öyle biri değildi.

Yine de Ash, onun Ash'i ölmüştü.

Kale bunu şimdiye kadar binlerce kez söylememiş miydi?

Onun mücadele ediyor olması gereken tüm duyguları hayal bile edemiyordu. Tüm sorular bir volkan gibi patlamaya hazır bir şekilde üst üste biniyordu. Bunu onun kemiklerinin yapısında görebiliyordu. Huzursuz nefesinde.

Birdenbire evde olmayı arzulamaya başladı. Southbourne Grove'daki tavan arası merdivenlerinin yanına sıkışmış küçük odasına geri dönmeyi. Yatak onların masum boş saatlerini yutuyordu. Dokunuşunun onu rahatlatığı ve onunkinin de kendisini güvende hissettirdiği zamanlara.

Bir zamanlar sevdiğin adamın yüzüne bakmak ve kendi dudaklarından onun bir hayaletten başka bir şey olmadığını duymak ne kadar dayanılmazdı. Bazen onu tanımak, acı veren tanıdık gözlerle bakmak, ancak onu karanlığın boşluğunda kaybetmek.

"Bunu başka kim biliyor?" Rook'un sorusunu tereddütlü bir sessizlik karşıladı. Hepsini şaşırtmıştı. "Üvey kardeşlerin İblis İskoçyalı ve Thorne Kontu'nu tanıyorum. Akraba olduğunuzdan bahsettiler ama sizden Dougan Mackenzie olarak bahsetmediler."

"Doğuştan kardeşlerim ve ben birbirimizin günahlarını ve sırlarını saklarız ve hepimizin pek çok günahı vardır." Ben More'un Kara Yüreği, Kale'nin hâlâ içinde durduğu gölgelere doğru belli belirsiz bir adım attı. "Dürüst olmak gerekirse, kalbimde sen onlardan daha çok kardeşimsin. Birbirimizi koruduk

Sen ve ben. Birlikte savaştık, kan döktük ve hükmettik. Onlarla hiç böyle bir şey yaşamadım. Hiçbir zaman gerçek bir Mackenzie olamadım." Kaşları aydınlanan bir fikirle kalktı. "Dorian kadar yakın olduğun başkaları da vardı. Christopher Argent, suçlu bir anneden tutsak olarak doğmuş bir çocuk. Karısıyla birlikte Londra'da yaşıyor. Ve Murdoch, adamı Gregory Tallow ile birlikte burada. Ve Walters... Gerçi karısı onu tatile götürdü, inanır mısınız? Çalışanlarımdan bazı haydutlar seni hatırlayacaktır. Newgate'ten beri sadıklar. Kimliğiniz hakkında daha fazla kanıt ihtiyacınız varsa-"

"Fark etmeyecek." Kale sonunda burnunun kenarını sıktı ve sanki çok acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. "*Onları* hatırlamayacağım," dedi sıkıca.

"O muhafızların sana yaptıklarını düşününce... hiç şaşırmadım." Blackwell -en azından Lorelai onu hâlâ Blackwell olarak görüyordu- kütüphanenin karşı duvarına doğru ilerledi ve eski bir cilt seçti. *Britanya'daki Roma İstilalarının Tarihleri*. Kitabın sırtını neredeyse saygıyla açtı.

Murdoch homurdandı. "Eski tarih dersi vermenin zamanı olduğunu hiç sanmıyorum-"

Efendisinin bir bakışı uşağı susturdu.

"Dediğim gibi, saldırıdan sonraki gün gardiyanlar bize hücredeki katliamı temizletti. Sen ve benim o hücrede bir şeyler sakladığımız bir yer vardı. Bir taşın arkasında bir taş. Kontrol ettiğimde... bunu buldum."

Blackwell uzun gövdesini sandalyelerden birine indirdi ve açık kitabı sehpanın üzerine koydu.

Bu kez Moncrieff'in ağzından inanmadığını gösteren boğuk bir ses çıktı. Heyecana kapılarak muzaffer bir kahkaha attı ve afallayan kaptanını omzundan alkışladı. "Kaptan. Şansımıza inanabiliyor musunuz?" Sanki ateşini kontrol ediyormuş gibi elini alına götürdü. "Lanet olsun."

Kitabın oyulmuş sayfaları arasında ince, paslı bir mühür vardı. Dört pençesi ve korkunç dişleri arasında yılan gibi kıvrılan bir dili olan yılanı bir ejderha figürü, iki kelimenin kazınmasının altında hırıliyordu. NIGRAE AQUAE.

"Dövmen." Lorelai'in nefesi kesildi.

Kale, kolunu çekiştirerek diğer sandalyeye yığıldı. Yaralardan oluşan ağın altından sadece ejderhanın kafası ve ön pençeleri çıkmıştı.

başka dövmelemlerle çevriliydi. Lorelai bunu ilk kez gördüğünde, vücudundaki tek dövme bu olmuştı.

Harfler zamanla biraz solmuş olsa da aynı kalmıştır. RAE. BAE.

NI ve AQ, ejderhanın vücudunun yarısı ile birlikte kül suyu tarafından yakılmıştı.

"Peki ya arkasındaki çizgiler?" Lorelai masanın öbür ucuna uzanıp ejderhadan kopan mürekkebi ölü bir ağacın dalları gibi izleyerek sordu. "Onların ne olduğunu bulabildin mi?"

Dövmenin üzerinde gezinen parmağının ucuna baktı, gözleri sanki onun dokunuşunun tadını çıkarıyormuş gibi en yumuşak anlarda kapandı. "Evet," diye cevap verdi sonunda. "Bu bir harita."

"*Bu* harita." Blackwell kitaptaki ayrı bir kattan eski bir deri parçasını çıkardı ve düz bir şekilde uzattı.

Lorelai sersemlemişti, o kadar derindi ki söyleyecek söz bulamıyordu.

"Bu İskit Ejderhası," dedi Blackwell. "Saldırıya uğradığın gece Walters'a *bunu* vücuduna mürekkeple yazdırmıştın." Rook'a sırtıttı ve Lorelai onların çocukken nasıl olduklarını görebildi. Karanlık kafaları bir arada, hazine ve macera hayalleri kuruyorlardı. "Hâlâ Claudius Zulası'nı mı arıyorsun?"

"Kaptan." Moncrieff'in her zamanki iyi mizacının içinden bir uyarı notu geçti.

"Bunu inkâr etmenin bir faydası yok." Kale ön kolunu esnetti ve derisinin altındaki damarlar, yara izlerinin altındaki gergin kasların üzerinde yuvarlandı. "İskit Ejderhası'nın ne anlama geldiğini anladıktan sonra mürettebatımla birlikte Britanya'yı aramaya başladık ama işaretleyicisi olmayan yarım bir harita üzerinde çalışmak kolay değil."

"*Nigrae Aquae*." Veronica sonunda sessizliğini bozarak diğerleriyle birlikte eğildi. "Latince."

"Ne için?" Murdoch sordu.

"Kara Su," Veronica ve Moncrieff şaşkınlıkla birbirlerine göz kırparak birlikte açıkladılar.

Rook'un gözleri Lorelai'inkilere akik taşından bir ateşle parlıyordu.

"Yani..."

"Kara Su Nehri," diye onayladı. "Artık tamamını görebildiğim için bu su yollarını her yerde tanıyabilirim. Bunlar nehrin kollarının bir parçası."

"Peki ya bu?" Moncrieff deri haritanın üzerine aceleyle çizilmiş küçük ejderhayı işaret etti.

"Nehrin ağzının solunda çok küçük bir ada var. Tersea Adası. Kıyıda görebilirsiniz ama kıyı kayalıklar ve uçurumlardan ibaret, karaya çıkmak neredeyse imkânsız." Arkasına yaslandı, tüm vücudu eşit derecede heyecan ve endişe ile titriyordu. "Ama eğer nasıl yapacağını bulabilirsen... sanırım... sanırım hazineni orada bulacaksın."

"Kara Su'da geçirdiğiniz onca zamana bir anlam veremedik Kaptan." Moncrieff dizlerini bükerek su yollarının ilkel çizimlerini inceledi. "Hatırlayamasanız bile, hayatınız boyunca aradığınız hazinenin orada saklı olduğunu iliklerinize kadar biliyor olmalıydınız."

"Evet. İliklerime kadar biliyordum."

Lorelai başını haritadan kaldırmadı ama adamın sözleri boğazının dibine garip bir ağırlık sapladı. Onun için, çocukken ettiği bir yemini yerine getirmek için gelmişti. Ama... neden bu kadar uzun sürmüştü?

Peki şimdi ne yapacaklardı? Ya hazinesini bulduysa? Kendisi için çok şey ifade eden bu hazinenin peşinden gitmek için onu kaç yıl boyunca Southbourne Grove'da bırakmıştı. Acı çekmekten ve kölelikten bahsetmişti ama Rook beş yıldan daha uzun bir süredir gazetelerdeydi. *Şeytan'ın Dirge*'inin Kaptanı olarak yaptığı kahramanlıkları ilk duyduğundan beri güneş en az bin sekiz yüz yirmi beş kez doğmuştu.

Hızlı bir buharlı geminin Atlantik'ten Amerika'ya altı günde geçebildiği ve dünyanın çevresini birkaç haftada dolaşabildiği bir çağda... neden onun için gelmemişti?

Ve neden şimdi onun için geldin?

Bu muydu? Bakışları evinin tanıdık su yollarının çizgilerini takip etti. Claudius Zulası mı? Belki bir parçası onu istiyordu ama bu onun gerçek arayıştıydı.

Hazine.

Ne de olsa o bir korsandı.

Veronica ayağa kalkarak herkesi şaşırttı ve tüm beyefendileri de aynısını yapmaya zorladı. Rook hariç herkes. "Almaya geldiğiniz şeyi aldığınıza göre artık bizi serbest bırakabilir misiniz?"

"Kesinlikle olmaz." Moncrieff'in ela gözleri ona sessiz uyarılarda bulunuyordu. "Artık planlarımızdan haberdarsın. Planlarımızı öğrenmiş oldun."

ve hazineyi çalarken nerede olduğumuzu söyleyin."

"Serbest mi bırakıldı?" Farah yineledi, endişeli bir kaş çatma onun melek gamzelerini derinleştiriyordu. "Yani... tutsaklıktan mı?"

"Evet," diye tısladı Veronica. "Günlerdir Rook'un tutsaklarıyız." Elini Lorelai'ın omzuna koydu. "Sadece eve gitmek istiyoruz."

"Mahkûmlar mı?" Blackwell, düşünceleri ve duyguları meraklı bir kedi yavrusu kadar asi olan Lorelai'a döndü. "Bana onun karısı olduğunuz söylendi."

"O benim karım." Kale ayağa kalktı, onun üzerinde yükseliyordu.

"Neden daha önce tutsaklığından bahsetmedin?" Farah bastırdı.

"Çünkü sahilde muhafızlarınız tarafından kuşatıldığımızda bir tutsağı diğeriyle değiştirmediğimizden emin değildik," diye cevap verdi Veronica.

Dorian, "Bu her şeyden çok senin güvenliğin içindi," dedi.

"Burada kimse tutsak değil," diye onları rahatlattı Farah. "Boş zamanlarınızda buradan ayrılmakta özgürsünüz. Yine de sabaha kadar misafirperverliğimizi sürdürmenizi tavsiye ederim."

"O hiçbir yere gitmiyor," dedi Kale elmasları paramparça edecek kadar sert bir sesle. "O benim *karım*."

Yeni bir gerilim kütüphaneyi kesip havasız bıraktı. Lorelai'ın ağzındaki tüm nem kayboldu ama buz gibi, nemli ellerini ödünç aldığı elbisesinin eteğine silmek zorunda kaldı ve kucağından başını kaldıramadı.

Tanrım, bundan nefret ediyordu. İnsanların bakmasından nefret ediyordu. Sesleri hem perde hem de ses olarak yükseldiğinde. Saldırganlıktan ya da her türlü çatışmadan nefret ederdi.

Acı hep peşinden gelirdi.

Beklentiyle dolu bakışlarını hissedebiliyordu. Giyotinin ipini çekmesini bekliyorlardı. Veronica. Rook. Blackwell'ler. Moncrieff bile.

Hava. Havaya ihtiyacı vardı. Hava nereye gitmişti? Rook'un göğsündeki siyah boşluk hepsini yutmuş muydu?

Göz kapakları titremeye başladı. Eğer şanslı olsaydı, gidebilirdi. Uyumak. Ve katliam bittiğinde uyan.

Kaçtı. Her zaman olduğu gibi bir korkak gibi.

Farah Blackwell'in her zamanki yumuşak sesi, Lorelai'ın omzuna bir elini koyarken, şüphe ve meydan okumayla kalın ve sıcak atmosferin içinden fısıldadı. "Lorelai, canım. Sen..." Durakladı. "Kendini Rook ile evli olarak mı görüyorsun?"

Bakışları başının tepesinde bir delik açtı. Adamın gözlerindeki sahiplenme ve talebi anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. "Bilmiyorum. Törenimizin tam olarak meşru olduğunu söyleyemem."

Rook, "Deniz hukuku kuralları gereği idi," diye ısrar etti.

"Bir eşten çok bir tutsak olduğum doğru," diye itiraf etti, yanakları utançtan yanıyordu. "Ve... evlilik henüz tamamlanmadı."

"Tanrı'ya şükür." Veronica, Lorelai'ın hissettiğinden daha fazla bir rahatlamayla içini çekti.

"Rook'u kocan için mi *istiyorsun*?" Farah ısrar etti.

"Bu önemsiz bir şey." Müstakbel kocası aralarındaki masayı bir hamlede kenara itti ve dizlerine kadar inen çizmeleri önünde dikilene kadar ilerledi. "O bana ait ve ben nereye gidersem o da oraya gider. Tartışma bitmiştir."

Fiziksel engeli kaldırarak yaratabileceği kaostan korkan Lorelai ayağa kalkmak istedi ama Farah ondan önce davrandı.

Lorelai, Farah'ı kurtarmak için uzandığında bir kez daha nutku tutulmuştu. Hem Ben More'un Kara Yüreği hem de güzel karısı korku, saldırganlık ve hatta ihtiyat yerine tuhaf, gizli bir gülümsemeyi paylaştılar.

"Tek bir soruya cevap verdiğinizde tartışma sona erecek Kaptan." Farah onunla Rook arasında duruyordu ve Lorelai onun Joan of Arc'tan bile daha cesur olduğunu düşünüyordu.

"O da ne?" diye sordu, ipinin ucuna gelmiş bir kurdun sesiyle. "Onu seviyor musun?"

C

HAPTER
S

IXTEEN

Rook'un cevabını bilmediği milyonlarca sorudan biriydi bu. Tanımını bilmediği tek kelimeydi.

Sevgiler.

O sadece mülkiyeti anlıyordu. Bununla ilgili kanunlar vardı. Bunun için savaşlar yapıldı. Sayısız ruh onun adına şehit oldu.

Ama aşk? Bir adam anlamadığı bir şeyi nasıl hissedirdi?

Kendisine hiç gösterilmeyen bir şeyi nasıl aktarıyordu?

Lorelai sevmezken onun sevmesi mi bekleniyordu? Ona bakmıyordu bile. Leydi Northwalk'un sorusuna cevap vermesine izin vermemiştii çünkü reddedilmesi, onu sahiplendiğinden beri içinde hissetmeye başladığı küçük insanlık çiçeklerini söndürebilirdi.

Ve şimdi onu reddetseydi vereceğı tepkiyi o bile tahmin edemezdi. Blackwell ona bir can simidi attı. "O senin için ne ifade ediyor?"

Sanki biliyor gibiydi. Sanki aşkın onlar gibi erkekler için parçalanmış bir varsayım olduğunu anlamıştı.

İçinde bir huzur parıldıyordu. Eğer o orada, bir kol boyu uzağında olmasaydı, çoktan canavarca şeyler yapmış olurdu. Canavarını uzakta tutuyordu. Vurmak yerine onun için konuşuyordu. Ve bu sayede geçmişindeki bulmacanın bir parçasını keşfetmişti. Ondan önce, saldırıya geçerdi. Bir müttefik bulmaya fırsat bulamadan olası düşmanlarını yok ederdi.

Lorelai onun için neydi? Ona yaşamasını söylediğı ilk andan beri ne olmuştu? "O benim karım. O... benim... huzurum."

Nefes nefese ayağı kalkmaya çalıştı. Adam ona yardım etmek için elini uzattı ama kadın şok edici bir öfkeyle adamın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Ben senin parçan *değilim*, seni... paralı asker... aşağılık herif!"

Son derece nazik zihninde bir hakaret aramak zorunda kalmasını ve muhtemelen var olan en iyi huylu hakareti bulmasını sevimli bulmamaya çalıştı.

"Zavallı Veronica'yı bırakman için sana defalarca yalvardım!" Gözleri daha önce hiç tanık olmadığı masmavi bir alevle parlıyordu ve bu, içinde öfkeye bile benzemeyen bir şeyi uyandırdı. "Yeterince şey yaşamadı mı? Sen onun kocasını öldürdün!"

Omuz silkti ve kadının suçlamasını baş belası bir sivrisinek gibi savuşturdu. "Ona bir iyilik yaptım ve bunu ikiniz de biliyorsunuz."

Weatherstoke kadınlarından hiçbiri bu konuya itiraz etmedi ama aynı isyankâr ifadelerle ona baktılar. Biri zümrüt gibi, diğeri safir gibi parlıyordu.

Weatherstoke Mücevherleri, gerçekten.

Blackwell kısa bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Kendimizi oldukça karmaşık bir çıkmazın içinde buluyoruz."

"Bu nasıl?" Moncrieff kaptanının yanına geldi, eli ceketinin içindeydi, muhtemelen bir silahın üzerindeydi.

Blackwell'in gözleri çekinceyle parlayan ikinci kaptana dikilmişti, kendi eli de arkasına uzanıyordu. "Masum kadınların iradeleri dışında Ben More'da tutulmasına vicdanım el vermiyor."

Farah homurdandı. "Ne zamandan beri?"

Bu, kardeşi olduğunu iddia eden bir adam tarafından kuma çizilmiş bir çizgiydi. Rook'un Lorelai'ı yanında tutmak için seve seve üzerinden atlayacağı ve kan dökeceği bir çizgi.

İstese de istemese de.

Eli kendi silahını buldu, Moncrieff'le birlikte Blackwell'i ve uşağını onlar destek çağırmadan önce haklayabileceklerini biliyordu.

Ama böyle bir şey yapar mıydı? Adamın karısının önünde? Lorelai'in önünde?

"Onu benden almaya çalış." Uyarısı bir merhametti, Blackwell'in bunu anladığını umuyordu. "Ve ben de senin kara ruhunu cehenneme göndereceğim, seni adi herif-"

Ben More'un Kara Yürekli'si iki boş elini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı. "Dorian."

"Bana öyle deme," diye bağırdı. Bu onun adıydı. Ama yine de... değildi. Ben More'un Kara Yürekli'sini tanımıyordu. Dorian Blackwell ismiyle ilgili herhangi birinin iddiasını doğrulayacak bir belge görmemişti.

Ancak adamın gözlerindeki duyguyu görmezden gelmek zordu ve anlattığı hikâye sadece mümkün değil, aynı zamanda akla yatkındı.

Muhtemelen eşit.

İskit Ejderhası ondaydı.

"Pekâlâ." Blackwell spekülatif bir bakışla Kale'nin solunda toplanmış olan kadınlara baktı. "Eşimin hanımlara ve ikinci kaptanınıza odalarına kadar eşlik etmesine izin verin. Sizinle yalnız konuşmak istiyorum."

"Onları alıp götürmeyeceğini nereden bileceğim?" Rook bu teklifin gerçek olmasını her şeyden çok istiyordu. Ama bu dünyada çok az insana inanılabilirdi ve hiçbirine güvenilemezdi.

"Kendimi kefil olarak sunuyorum. Hatta bir rehine. İsterseniz geminize giderim."

Farah tek kelimeyle "Hayır," diye itiraz etti.

Karısına baktı ve aralarında sessiz bir iletişim geçti. Ona itaat etmesini emretmiş gibi değildi, ama bunu talep ediyordu.

Ve o da verdi. Ona güvendi. Şanslı piç.

Moncrieff, "Bu bir tuzak olabilir," diye uyardı.

Blackwell, Moncrieff'i ölçerken hoşnutsuzluğunu gizleme zahmetine girmedi ama Kale'ye hitap etti. "Cevaplayabileceğim sorular var. Ön bellek hakkında. Geçmiş hakkında. Seni tanıyorum. Belki de senin kendini tanıdığından daha iyi. Tek istediğim konuşmak."

Sonunda Kale başını salladı ve Moncrieff'e emretti. "Sen kadınlara göz kulak ol. Ben söyleyene kadar kimse ayrılmaz."

"Evet, Yüzbaşı." Moncrieff, kütüphane kapısından çıkan renkli etek alayını takip etti. Murdoch, Farah Blackwell'in yanından ayrılmayarak korsanı dikkatle izledi.

Lorelai ona dönüp bakmadı.

Bunu yapması için ona ne sebep vermişti? *Özür dilerim*, diye düşündü. *Ama gitmene izin veremem...*

Onun yokluğu odayı daha da soğuklaştırdı ve hiç düşünmeden, kendini kuzey rüzgârından korurcasına yakasını kendine doğru çekti.

"Sorularınıza cevap vermeden önce, size bir soru sorabilir miyim?" Kristal bir tıpanın çınlaması Blackwell'in sesiyle uyum içindeydi ve Kale'nin arkasını dönmesini sağladı. Blackwell sessiz bir soruyla ikinci bir kadeh kaldırdı. Bir içki içebilirdi. Ama ona güveniyor muydu? Böyle bir yerde aklını teslim edebilir miydi?

Başını iki yana salladı.

Blackwell de kendi içkisini duble yaptı. "Nasıl hayatta kaldın?" Kadehindeki kehribar rengi sıvı, dudaklarına götürüp tatsız bir anıyı içerek uzaklaştırırken ateşin ışığını yakaladı. "Parçalanmış bedeninin görüntüsünü kâbuslarımdan asla silemeyeceğim. Sen ölmüştün. Seni hücremden sürükleyerek çıkardıklarında sadece bir et parçasıydın."

"Bir toplu mezarda uyandım, dediğiniz gibi bir et yığnında. İsimsiz. Geçmişim yoktu. Nerede olduğuma ya da beni kimin öldürmeye çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Beş kemiğim kırıldı ve vücudumun üçte biri sodalı suyla yanmıştı." Ön kolundaki harap dövmeyle bir kez daha incelemek için uzattı. "Buna, boynuma ve çeneme olan da buydu."

Blackwell çenesinden saç çizgisine kadar uzanan yara izlerini ne acıyarak ne de iğrenerek inceledi. "Sadece *sen* kendini diriltebilirdin," diye hatırladı. "Murdoch her zaman 'istek varsa, yol da vardır' derdi. Birlikteyken ben yoldum, sen de iradeydin. Senden daha azimli biriyle hiç tanışmadım. Eğer yaşamaya karar verdiysen, hiçbir kırık kemik ya da kan kaybı seni alamazdı."

"İradem yoktu." Sessiz itirafı ikisini de şaşırtmıştı. "Ta ki *onun* sesini duyana kadar."

"Leydi Lorelai mı? Seni kurtarmakta parmağı mı vardı?" Blackwell tahmin yürüttü.

Kale başını salladı. "O bir çocuktur. On dört yaşındaydı. Ama beni sağlığıma kavuştururken benim dünyam oldu. Bir yılın büyük bir kısmını onun bir sürü başka kırık, yaralı hayvana doktorluk yapmasını izleyerek geçirdim. Yürüyemez durumdayken onunla Kara Su bataklıklarında koşuşturmaya başladım. Ve bir kez olsun yanımdan ayrılmadı." Başka hiç kimsenin cevaplayamadığı bir soruyu hatırladı. "Ben kaç yaşındaydım, ben... öldüğümü düşündüğünüzde?"

"On sekiz." Yaşını iyi bir viskinin boğaza verdiği sıcaklıkla söyledi.

"Yani, sekiz buçuk yaşındayım." Nedense bir yaşa sahip olmak daha iyi hissettiriyordu.

Blackwell, "Bunu bilmemek ne kadar rahatsız edici olmalı," diye düşündü. "Yani, Bayan Weatherstoke'u yirmi yıldır tanıyorsunuz..." Blackwell'in dile getirilmeyen sorusu viskinin yakıcılığında kayboldu.

"Evet... Ve hayır."

"Sizi ne ayırdı?"

"Kardeşi, kontesin kocası." Tanıdık bir öfke, beyaz ve mutlak, içinde yükseldi. "Beni kaçırdı. Doğu'da çok uzun süre köle olarak kaldım. Bana arkadaşlık edecek tek şey nefretimdi. Beni hayatta tutacak tek şey onun hatırasıydı."

Blackwell hikâyesinin geri kalanını özetledi. "Ve böylece, sen Rook oldun. Onun kapısına giden yolu kestin. Cesetlerden taş döşenmiş ve kanla harçlanmış bir yol. Sonra, sizi ayıran adamı onun gözleri önünde öldürdünüz ve itirazlarına aldırmadan onu kendinize aldınız."

Bu kısmın kınamayla değil, saygıyla söylendiğini duymak rahatlatıcıydı. "Nereden biliyorsun?"

"Ben de öyle yapardım." Blackwell'in dudakları bir gülümseme tehdidiyle seğirdi. "Kahretsin, Farah'ın davasında yaptığım şey neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı, sadece

farklı koşullar altında. Ve şunu da eklemeliyim ki, çok daha incelikli bir şekilde."

Kale ona sertçe baktı ama Blackwell'in tehditkâr ağzının ciddi bir sırtıyla eğildiğini fark edince öfkesi dindi.

Kimse onunla alay etmeye *cesaret edemezdi*. Moncrieff bazen mizah yapmaya çalışıyordu ama *o* bile belirli sınırlara yaklaşmamaya dikkat ediyordu.

Kale buna aldırmadığını fark etti. Bu yabancıyla paylaşmak hem yabancı hem de tanıdık geliyordu. Ona *kardeşim* diyen bu yabancıyla.

"İncelik benim edinmem gereken bir beceri değil." Dikkatle kendini devasa sandalyelerden birinin kenarına bıraktı ve Lorelai'nin yokluğunun yarattığı soğukluğu ateşin ısıtmasına izin verdi. Rahat olmasına izin vermek aptallık olurdu. Gardını düşürmek.

"Bundan hiç şüphem yok." Blackwell yanındaki sandalyeye oturdu ve ayak bileğini dizinin üzerine geçirdi. "Ama seninki gibi bir kadınla... biraz bilgi edinmek senin yararına olabilir. İncelik değilse bile, en azından biraz diploması."

Gözleri kısıldı. "Ne demek *benimki gibi bir kadın*?"

"Biraz utangaç, değil mi? Yufka yürekli." Blackwell bardağının içindekileri döndürdü, karamel sıvısını gereksiz bir dikkatle inceledi. "Hasarlı bacağına fark etmemek zor... Kardeşi mi yapıyor?"

"Onu öldürme nedenimin
bir parçası." "Aynen
öyle."

Blackwell başka bir soru sormadı ve doğasına aykırı olarak Kale sessizliği doldurma ihtiyacı hissetti. "Yirmi yılını ona geri dönmekten başka bir şey düşünmeden geçirdim ve şimdi..."

"Artık onu seven çocuk olmadığının farkındasın. Sen..."

"Başka biri," diye bitirdi sözlerini, sempatik bir ruh bulduğuna sevinerek. Kendisinininki kadar kara bir kalp. "Tek bildiğim deniz. Gökyüzü donukken *bu* sulara nasıl gezinebilirim? Yıldızlar yolumu aydınlatmak için parlamazken? Nasıl davranabilirim? Beni önemsemesini nasıl sağlarım? Benden korkmasını nasıl engellerim?"

"Senden hâlâ korkuyor olabilir," diye kabul etti Blackwell. "Ama size değer verdiği yadsınamaz bir gerçek."

"Öyle mi?" Aralarındaki etkileşime dair hafızasında, son birkaç saatin hangi bölümünün ona karşı hislerini inkâr edilemez kıldığını araştırdı. Sinir bozucu bir şekilde boş çıktı.

Blackwell bardağının üstünden ona baktı. "Seninle vadide buluşmaya gittiğimde, seni öldürmemem için bana yalvardı. Ağladı, senin için yalvardı ve ben durumu yatıştırmak için elimden geleni yapacağıma söz verene kadar da teselli olmadı."

Göğsünde küçük bir kıvılcım çaktı ama sonra söndü. "Kim olduğuma dair hiçbir şey bilmiyor. O benim olmamı istediği kişiyle ilgileniyor. Bir zamanlar onun için kim olduğumu."

Blackwell ona bir bakış attı. "Ve sen o adam olamazsın?"

Kederli bir şekilde başını salladı. "Çocukken bile bir parçam onun için yeterince iyi olmadığımı biliyordu. Bir katil olduğumu."

Dorian fincanının kenarından onu inceledi, sanki konuşmadan önce bir plan hazırlıyordu. "O zaman belki de en iyisi onu serbest bırakmak olacaktır."

Kale'nin gözleri parladı. "Ben o tür bir nezaketle donanmış değilim. Bunu kaç kere söylemem gerekiyor? O. Benim. *Benim*."

"Biliyorum. Korkarım bunun için yapılacak bir şey yok." Dorian o gizli gülümsemesiyle gülümsedi. "Eğer o seninse ve ona sahipsen, o zaman bu saldırganlık neden?"

"Ben agresif bir insanım," dedi kayıtsızca.

"Hayal kırıklığı o zaman. Cinsel bir nitelik mi taşıyor?"

Başını sallamadan önce uzaklara baktı. "Görünüşe göre eğer ona sahip olacaksam, onu *almalıyım*. Bana boyun eğmeyecektir. O... beni istemiyor. Yanlırlıkla bunun önemli olmayacağını düşünmüştüm..."

"Seni durduran ne?"

Bir süre bunu düşündü. Onu almaya niyetlenmişti. Yaşadığı onca şeyden sonra onu hak ettiğine yemin etmişti. Onun gözyaşlarına alışacak kadar insanlığını kaybettiğini düşünmüştü. Onun ihtiyaçlarına. Ona ilgisinin onu incitmeyeceğini gösterecek ve sonunda ona boyun eğecekti. Ve yine de... "Bunca yıldır istediğim her şeyi vahşet ve güç kullanarak elde ettim. Ama onunla... Onun kendini bana vermesini istiyorum."

Blackwell boş boş göz bandının köşesiyle oynayıp kayışını ayarladı. "Arkadaşım Trenwyth Dükü'nün Mısır tatilinden dönerken anlattığı timsahı hatırladım," dedi. "Bunlar karşılaşabileceğiniz en acımasız yaratıklar. Tek başına yaşayan canavarlar. Birbirlerini yerler. Kendi yavrularıyla ziyafet çekerler. Bazıları ejderhaların soyundan geldiklerini söylüyor." Bakışları önlerindeki mührün üzerindeki İskit Ejderhası'na kaydı.

"Isırıkları o kadar ölümcül, o kadar güçlüdür ki, en büyük kara yırtıcıları bile onlardan uzak durur. Bununla birlikte, canavarın açık ağzına korkusuzca tüneyen ve asla zarar görmeyen küçük bir kuş, bir yağmurcun, en etkileyici görünümlü şey var. Asla yenmez. Çünkü bu kırılgan küçük yaratıklar timsahın dişlerindeki leşleri temizler. Ve böylece yüzlerce yıldır neredeyse gülünç ama karşılıklı fayda sağlayan bir ilişki kurmuşlardır."

Kale gözlerini kısarak adını söyleyen adama baktı. Şimdiden sarhoş mu olmuştu? "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Demek istediğim, bir yerlerde küçük bir yağmur kuşu, bir timsahın ağzına konmak için yeterli cesareti toplamak zorundaydı. Ve o timsahın da çenesini kapatıp zavallı yarattığı yutmadan sonra ne olacağını görmek için yeterince güven, yeterince sabır göstermesi gerekiyordu."

Kaşlarını çatarak, Lorelai ile kendisi arasında bir karşılaştırma yapmaya çalıştı.

Aralarındaki boşluktan alaycı bir eğlence sesi süzüldü. Blackwell, "Metaforlara hiçbir zaman düşkün olmadın," diye mırıldandı.

"Öyle değil miydim?" Geçmişiyile ilgili sorulara cevap verebilecek biriyle tanışmayı hep arzulamıştı. Yine de kendisi hakkında kendisinden daha çok şey bilen biriyle aynı odayı paylaşmanın ne kadar rahatsız edici olacağını hiç düşünmemişti.

"Sana okumayı ben öğrettim, biliyorsun," diye açıkladı Blackwell. "Hapishanedeki o uzun geceler boyunca."

Bilmiyordu. Okuyabiliyordu, aslında oldukça iyiydi. Ama bu beceriyi nereden edindiği, binlerce yaşamı içinde bir gizemdi.

Blackwell içini çekti. "Belli ki o küçük kuş senin karın. Yaralı hayvanlara düşkün olduğunu siz kendiniz söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet."

"Ona yaralarını göster o zaman. Yara izlerini göster. Dişi ağrıyan timsah ol. Yaralı aslan. Pençendeki diken koparmasına ve acısını dindirmesine izin ver. Belki o zaman artık senden korkmaz. Belki o *zaman* sana olan arzusunu kabul eder."

Onu arzuladığını varsayarsak.

Blackwell devam etti. "Biz canavar erkekler, her zaman yenilmez olmamız gerektiğini düşünürüz. Ama onlar gibi kadınlar öğrendim... İnsan olduğumuzu bilmeye ihtiyaçları var. Bu insanlığı keşfetmek için ellerinden geleni yapacaklar. Çünkü eninde sonunda onları sevmenizi isteyecekler."

Kendinize yardım edemeyeceğinizi göreceksiniz." Bu sözler komik bir eğlenceyle söylenmişti.

"İşte bu kadar." Kale avuç içlerine baktı, bileğindeki deniz yıldızı dövmesini ve onun üzerinde kıvrılmış yılanı izledi. "Artık insan *olduğumu* bilmiyorum," diye itiraf etti koluna. "Beni sevseydi bile, lanetlenmiş olurduk, değil mi?"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bir köpekbalığının dişlerini sevemezsin."

"Sen bu musun? Köpekbalığı mı?"

Açık elleri yumruk oldu. "Ne *olduğumu bilmiyorum. Kim olduğumu, kim olduğumu* zar zor öğrendim ve bu da senin sözüne inanırsam. Görünüşe göre *hayatım boyunca* zincire vurulmuşum. Ve o zincirlerin bazılarını hak ettim. Bir yük hayvanından biraz daha fazlasıyım. Kale olduğumda özgürlüğün ne olduğunu bildiğimi sanmıştım ama... liderliğin bile kendi kafesleri var."

Blackwell konuştuğunda, adamın sesindeki acıma duygusunu boğmak istedi. Ya da belki sözlerindeki gerçeği. "Birden fazla hapisane var kardeşim. Gittiğin her yere seninkini de götürdüğünü hissediyorum."

"Bundan asla kurtulamayacağım."

"O zaman neden özgürlüğünü vermiyorsunuz?" diye sordu. "Zincirlerinizi ona da vurur musunuz?"

Rook umutsuz bir kasvetle ayağa fırladı ve pencereye doğru yürüdü. "Evet, lanet olsun. Çünkü o olmadan hapsim tek başına ve yalnız olduğum o boşlukta en büyük düşmanımla kilitliyim." Perdelerin üzerinde, saçlarının tonuyla tam olarak eşleşen altın püsküller buldu. Birini parmağıyla çevirdi. "Ama o... kafesimi paylaşabilecek tek kişi o. Eninde sonunda paramparça etmeyeceğime emin olduğum tek kişi."

Blackwell, "Onu seviyorsun," diye iddia etti.

"Hayır," diye ısrar etti. "Aşk yumuşaktır. Aşk naziktir. Ben bunlardan hiçbirini bilmiyorum. Ona karşı hissettiğim şey... şey, bunların hiçbiri değil. Çok saplantılı. Muhteşem ve ürkütücü. Acımasız bir adam için en acımasız ızdırap. Çünkü beni *onun* merhametine bırakıyor. Çok korumasız. Çok kolay zarar görebiliyorum. Bütün ordular beni yok etmeyi başaramamışken, onun dudaklarından dökülecek tek bir kelimenin beni parçalayabileceğini kabul etmek tuhaf bir şey."

Dorian ikinci bir içki için büfeye döndü. "Sen her zaman romantiktin, o zamanlar bile. Ondan önce bile."

"Bana her zaman bu kadar zavallı olduğumu söylemeyin," diye yakındı.

"Sen aramızdaki en iyisiydin, Dorian." Adamın sesindeki zorlukla dizginlenmiş duygular göğsündeki buzu kırdı.

Bununla yüzleşemedi, bu yüzden harap ejderha dövmesini inceledi. Vücudunun büyük bir kısmında taşıdığı yara izleri ağını hiçbir mürekkep gizleyemezdi. "Ne kadar canavarım. Bir insanı nefes almasından daha hızlı öldürebilirim. Denizle savaşabilirim. Ama *bu* savaşın stratejileri benim için bilinmezliğini koruyor. Toplum kuralları. Bir kadının ihtiyaçları. Ona ne zaman gülümsemeliyim? Ne zaman ayakta durmalıyım? Ya da oturmalı mıyım? Nasıl güleceğimi hatırlamıyorum... Ve onu nasıl öpeceğim? Ve ne kadar süreyle? Onun da beni öpmek istemesini nasıl sağlayabilirim? En son istediğini düşündüğümde... bayılmıştı. *Saatlerce*."

En azından bu sefer Ben More'un Kara Yüreği neşesini gizlemeye çalışacak kadar akıllıydı. "Bunu benden duy, kardeşim. Yirmi yıllık karşılıksız arzu ikiniz için de bunaltıcı olabilir." Omzuna vurulan bir alkış sıcaktı. Hoş geldiniz. Bu yüzden Kale onu itip kakmadı. "İster inanın ister inanmayın, benzer hayatlar yaşadık. Ben de gelinimi kaçırmıştım. Benzer kadınlar bulmuş olmamız ne kadar da yerinde. Sarı saçlı, nazik ve şefkatli."

"Karım *seni* seviyor."

"Evet, ama önce bana güvenmeyi öğrenmesi gerekiyordu."

"Ne yaptın?" Bu, bir sonrakinden hemen önce sorduğu en alçakgönüllü soruydu. "Ne ... *yapıyorum*?"

"Kalbinizi ona açın, Kaptan. Tek yolu bu. Gerçek değeri olan bir kadına kur yapmaya gerek yok. Şiir ve çiçeklerle değil. Ama dürüstlikle ve bağlılığınızı gösteren jestlerle. Farah beni Dougan Mackenzie'nin çocuğu gibi sevdi. Ve ben onu Dorian'la evlenmeye zorladığımda, ona yeniden aşık olmayı öğrenmek zorunda kaldı. Belki de senin Leydi Lorelai'ın tersine çalışıyordur. Farah'ın Ben More'un Kara Yüreği'ne kendini vermediği gibi, o da kendini Kale'ye vermeyecektir. Ama belki de seni eskiden olduğun kişi olarak sevebilir... Dorian olarak?"

Bu konuda bir şeyler yanlış geliyordu. Vücudu, beyni bu ismi reddetti. "Tekrar Dorian olsaydım, sen kim olurdun?"

Blackheart kardeşi kanada yaslanıp yüzünü ovuştururken eli omzundan kaydı. "Bu... mükemmel bir soru."

Birlikte geceye baktılar. Gecenin her zaman onların müttefiki olmadığını hissetti. Bunu daha önce de yapmışlar, aya karşı nöbet tutmuşlardı.

Rook yanındaki adamı profilden inceleyerek bir sonuca vardı. "Bana adımı, geçmişimi geri verdin ama... Dorian Blackwell olarak benden daha uzun yaşadın. O senin yarattığın şey. Onun mirası senin, onu geri istemiyorum."

Hafızasının zayıflığına rağmen, Kale karşısındaki adamı okumuştı. Onu tanıyordu. Kendisinininkinden daha derin olan karanlık bir gözde parıldayan sözsüz iletişimi anladı.

"Eğer ben Dorian isem, *sana* şimdi ne diyeceğim?" Blackwell geceye sordu. "Kale mi?"

Bakışlarını Ben More Adası'nı mistik bir gümüş ışıltısına bürüten aya sabitleyerek, boş olduğunu düşündüğü yerden cevap verdi. "I

- "Bana kardeşim demen hoşuma gidiyor."

Dorian ona da bakmadı ama elindeki bardak biraz titredi. "Peki sen Leydi Lorelai için kim olacaksın?"

"Onun için başka biri olmayı öğrenmeliyim... Ya da hiç kimse olmamayı."

C

HAPTER
S

EVENTEEN

Bir peri masalı prensesi gibi gerçek bir kuleye kapatılmışken insan nasıl herhangi bir şeye odaklanabilirdi ki? Lorelai sinirli bir nefes aldı ve okumaya çalıştığı kitabın kucağına düşmesine izin verdi. Aşağı uzanarak zonklayan ayak bileğinin altındaki yastığı kabarttı. Dışarıdaki fırtına ve denizde olmaktan karaya çıkmaya alışma süreci eski yarasını kızdırmıştı.

Kara ayaklarını bulması gerekeceği kimin aklına gelirdi ki?

Dalgın bir şekilde kaşlarını çatarak kapıyı inceledi. Rook ve Ben More'un Kara Yüreği'nin bir başka ortak noktası daha vardı. Kapıları dışarıdan kilitlenen bazı odalar.

Yakınlardaki gök gürültüsü taşları salladı ve bir başka lüks hapishanenin komodinindeki yağ fenerinin camını tıkırdattı. En azından yatak rahattı ve oda genişti, koyu ahşap ve sonbahar tonlarında döşenmişti.

Yine de fırtına içinde yatıştıramadığı bir huzursuzluk uyandırdı. Vahşi bir şey. Tanımlanamaz ve kaçınılmaz bir şey. Zaman ya da kader gibi.

Ama o bu yapıların dışında var değil miydi? Kesinlikle öyle görünüyordu. Evli bir kadın mıydı, yoksa bir esir mi? Bir nefeste hem tehditkâr hem de şefkatli olabilen bu karanlık ve hasarlı adam söz konusu olduğunda fiziksel arzuları ile duygusal arzuları hep çelişiyordu. Görünüşe göre Ash'i arayacaksa Rook'la birlikte yaşaması gerekecekti.

Bu olasılık onu korkuttuğu kadar heyecanlandırıyordu da.

Ve geriye bir soru kalmıştı. Seçme şansı var mıydı?

Bir tane istedi mi?

Lorelai, *adamın* yatak odasının kapısının diğer tarafında olduğunu anladığında omurgasında bir ürperti belirdi ve kollarına yayıldı. Bir metreden fazla boyuyla.

Hiç ses çıkarmadı. Gölgesi bile yoktu. Ama oradaydı.

Onun elektrikli varlığı, kalın meşenin hemen ötesinden dışarıdaki şimşek kadar yoğun ve yaygın bir şekilde yayılıyordu. Onun eşsiz gücüne aşınaydı. Vücudunu ona karşı koymaya karar verirse bariyer onu koruyamazdı.

Sürgü açılana, mandal serbest kalana ve adam odasına girene kadar nefes almadı.

Onu görmek ciğerlerini saran bandı çözmüş ve yeni bir baskı yaratmıştı. Birbirlerinin yanında geçirdikleri her an içinde daha da hararetle uyandığını hissettiği bir baskı.

Daha düşük bir basınç. Nemli bir arzu.

Yıllar önce öpüştüklerinden beri bunu hissetmemişti. Ama şimdi farklıydı. Daha az masum. Daha ısrarcıydı.

Fener Işığı'nın insanları yumuşatma gibi bir özelliği vardı ama onun yoktu. Gözleri çok siyahtı, çok şeytani bir zekâyâ sahipti. Yüz hatları -bir kafirinki kadar karanlık-

çok sert. Yüz ifadesi, huysuz.

O yaşıyan, nefes alan bir
günahtı. Yatak odasında.

Gökyüzünü kör edici bir parlaklıkla kaplayan şimşek, yüz hatlarının derin çukurlarını ve geniş düzlemlerini tuhaf bir beyaz ışığa dönüştürdü. Hayalet gibi bir an için, bir zamanlar tanıdığı çocuğu gördü.

Ash. Onun Ash'i. Tüm o şefkatli özlem ve aceleci gençlik. Bir zamanlar sadece Ash ona böyle bakmıştı.

Gök gürültüsünün sarsıntısı sessizliklerini bozduğunda, yüz ifadesi yine o küçümsediği ürkütücü sükûnete bürünmüştü.

Kalbi çok sayıda, düzenli atım yerine, büyük bir gümbürtü attı. Bu sabah odasında başladığı işi bitirmeye mi gelmişti?

Eşsiz vücudunu ona gösterene kadar erkeklerin onun gibi yaratıklar olduğunu bilmiyordu. Şimdi düşününce çoğu erkeğin öyle olmadığını anladı.

Onun gibi biri yoktu.

Pek çok çıplak erkeğe rastladığından değil, ama hiçbirinin ona benzediğinden kuşkuluydu; sert, demir bir gücün üzerine dökülmüş pürüzsüz ve korkutucu bir tuval.

Adam yatağa yaklaştı ve kadının eli geceliğinin yüksek yakasına gitti, aniden kızaran tenine bastırdı.

Kızgın mıydı? Bilemiyordu. Gittiği için onu cezalandırmaya mı gelmişti?

Utanmadan onun kucağına baktı. Bacaklarının arasına. "Kaptan Nemo hakkında ne düşünüyorsun?"

Ne oldu? Birkaç sessiz saniye boyunca gözlerini kısarak ona baktı. Ah, doğru ya. Onun kitabı. "Onu çelişkili buluyorum," diye dikkatle cevap verdi. "Hem vicdan azabı çeken hem de intikam hırsıyla yanıp tutuşan bir adam."

"Gerçekten de öyle." Kalçalarının gerilmesine neden olan kitabı kucağından aldı ve altın varaklı sayfaları inceledi. "Mısırlıların *ka'nızın* isminizde olduğuna inandıklarını biliyor muydunuz?"

"*Ka*?" diye yankılandı. Böyle bir zamanda böyle bir konuşma yapmak ne tuhaftı. Söylenecek o kadar çok şey varken.

"Doğulular buna *chi'nin* varyasyonları der, Hristiyanlar ise ruhunuz. Pek çok kişi bir isimde güç olduğuna inanır. Sizi ölümsüz kılan şeyin bu olduğuna. Şeytanlar onun açığa çıkmasıyla kovulur. Tanrı'nın ismi o kadar kutsaldır ki konuşulamaz. Bilinemez." Onunla, her bir parçasının

Türk kahvesi kadar zengin ve donuk. "Uzun zamandır Kaptan Nemo'ya karşı büyük bir yakınlık hissediyorum. Nemo kelimenin tam anlamıyla *isimsiz anlamına gelir*. Bunu biliyor muydunuz?"

"Ben yapmadım," diye fısıldadı.

"Hiç kimse olmamak bana iyi geldi. Bir gölge. Yüzsüz bir gölge. Açık denizlerin dehşeti, kendi mitolojimin mimarı."

Onu dikkatle inceledi ve kayıtsızlığının altında daha önce olmayan yeni bir kırılma fark etti. "Adını bulduğuna sevinmedin mi? Kim olduğunu bildiğin için?"

"Öyle olacağımı düşünmüştüm." Bir başka gök gürültüsünün dinmesini bekledi. "Dorian ismiyle bir akrabalığım yok. Herhangi bir anım da yok. Ama beni rahatsız ediyordu ve şimdi nedenini biliyorum," diye itiraf etti ve kitabı kucağına geri koydu. "Bunun bir önemi yok. Dorian Blackwell ismi, onu hak eden adamda kalacak. Ben bunu istemiyorum."

Lorelai yastıklarından doğrulup ona uzanmak için can atıyor ama böyle bir yaklaşmanın nereye varacağından korkuyordu. "Seni bulduğuna sevinmiş görünüyor," diye tahmin yürüttü. "Senin gerçekten kardeşi olduğunu hissediyor."

Alaycı bir ses çıkardı. "Kardeşleriyle tanıştım. Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

"Ona inanıyor musun? Onun hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

"Belki. Bir şekilde. Onun güvendiğim biri olduğuna inanıyorum. *Güvendiğim*. Bilmiyorum." Dişlerini sıktı ve parmaklarını samur saçlarının arasından geçirerek hayal kırıklığıyla çekti. "Tüm bu lanet ifşaatlar ve ben hala kim olduğumu bilmiyorum. *Hatırlamıyorum*."

"Kim olabileceğini biliyorum," diye cüret etti. "Sana bir isim verdim." Adam ona sertçe baktı. "Bunu konuşmuştuk."

"Hâlâ anlamıyorum," diye bastırdı. "Bunun imkânsız olduğunu, Ash'in öldüğünü söylüyorsun. Ama işte buradasın. Dorian değil. Kale değil. Bu hâlâ umut olduğu anlamına gelmiyor mu?"

Sert bakışları yumuşadı. "Umut aptallar içindir. Ben artık Ash değilim." "Tekrar olamaman için bana iyi bir neden söyle," diye meydan okudu. "Ben insanları öldürüyorum. *Bir sürü insan*."

Bu da vardı. Yanağının iç kısmını çiğnedi. "Hiç... insanları öldürmemeyi deneyebilir misin?"

Ağzının kenarlarında şefkatli bir şey oynayıyordu. "Dünyanın nasıl olduğunu bilirsin. Ya öldürürsün ya da ölürsün. Bu hep böyle olmuştur."

"Belki sizin dünyanızda..." Lorelai daha da yaklaşıarak arsız bir gülümsemeyle onu cesaretlendirdi. "Tecrübelerime göre, eğer insanları öldürmeye çalışmazsanız, onlar da genellikle sizi öldürmeye çalışmazlar."

Onu eğlendirmek yerine, her şeyi daha da kötüleştiriyor gibiydi. Yatağın kenarına çöktüğünde içinden kasvetli bir hava yayılıyordu. "Şanslısın Lorelai, bu senin deneyimin."

Sözleri kalbinde sızıntı yapan bir yara açtı. "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Neden olayım ki?" Şaşkınlığı gerçek gibiydi.

"Çünkü biz..." dediğimizde bayılmıştım. Muhtemelen aşığılanmayı tekrarlamadan bu cümleyi bitiremezdi. "Ve sonra ben-Veronica ve ben-kaçtık." Kelimeyi yumuşattı. "Ayrıldık."

Adam ona uzandığında irkildi, ama adam nazık, nasırlı parmak uçlarıyla çenesinin yumuşak alt tarafını izlerken rahatladı. "Veronica korktuğun zaman böyle yaptığından bahsetmişti. Sanki bedenini terk etmişsin gibi uyuyormuşsun. Ve hiçbir şey seni uyandıramazmış. Nereye gidiyorsun?"

"Emin değilim." Adamın dokunuşu kadının boynundaki kaslarda seğirmeye neden oluyordu. "Sanki zihnim artık bedenimde değil, çünkü bedenim hiçbir zaman yaşamak için rahat bir yer olmadı. Bir şekilde uykumda sessiz bir yer yarattım. Güvenli bir yer." *Ash'in her zaman yaşadığı bir yer*, demedi.

"Sessiz bir uyku. Nasıl olurdu?" Ensesindeki gevşek buklelerden birini yakaladı ve parmaklarının arasından geçirerek kıvamını test etti. Ehlileştirilmeyi reddeden vahşi, inatçı saç telleri onu büyülüyor gibiydi. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"Çocukluğumdan beri. Bacağımdan beri..."

Kaşlarını çattı. "Southbourne Grove'da geçirdiğim süre boyunca bunu hiç fark etmemiştim."

"Sen oradayken hiç ayrılmadım. Uyanıkken kendimi güvende hissettim sanırım.

Sen gidene kadar Mortimer bana bir daha zarar vermedi."

Birdenbire hava, şimşek ve gök gürültüsü arasındaki an gibi gerildi. Tehlikeli. Beklenti dolu. "Elimde olsa onu yine öldürürdüm," diye yemin etti. "Bu sefer daha yavaş."

"Ondan bu kadar nefret ettiğini hiç bilmiyordum." "Ondan nefret etmiyor muydun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Ona çok içerlediğimi itiraf etmeliyim. Çoğunlukla ondan korkuyordum. Ama zamanla kayıtsız kalmayı öğrendim. Ve ölümüyle birlikte onu kolayca unutacağımı düşünüyorum."

Bir yastığın üzerine koyduğu ayak bileğini işaret etti. "Böyle bir şeyi *nasıl* unutursun? Seni kırdı. Seni korkuttu. O-"

"Sadece bir kez unutmak zorundasın, sonra her şey biter," dedi. "Nefret etmek için hatırlamalısın, üzerinde durmalısın. Onu her zaman kalbinizde tutmalı ve beslemelisiniz. Onu beslemelisiniz. Bunu çok yorucu buldum. Mortimer'a duyduğum nefret beni fiziksel olarak hasta etti. Ve bu ona zarar vermedi, sadece bana acı çekti."

Saçlarını bıraktı, elleri yanlarına indiğinde sıkıca yumruk olmuştu. "Nefretime dönüştüm Lorelai. Ben kayıp, gazap ve iğrenme oldum."

"Sen bundan daha fazlasısın," diye itiraz etti, eli bir kelebek gibi adamın geniş sırtında geziniyordu.

"Benim her şeyim bu." Kelebek yere konmadı çünkü ayağa fırladı ve güvenli bir mesafeye giderek ateşin yanına sığındı. "Nefretimi benden alamazsın Lorelai. Ya da..."

"Ya da ne?" diye sordu.

"Bildiğim son şeyi de elimden alacaksın." Ateş, gece yarısı saçlarında ürkütücü bir tonda parıltıyordu. "Gerçekten bir hiç olacağım... Hiç kimse."

Lorelai çaresizce, genellikle çok soğukkanlı olan yüz hatlarındaki iç savaşın öfkesini izledi. Döndüğünden beri çok soğuk davranıyordu. Çok korkutucu bir şekilde boyun eğmiyordu. Yara izleri şimdi çenesinin hareketleriyle birlikte bükülüyor ve seğiriyordu. Huzursuz ruhu volkanik bir baskı hissiyle onu çağırıyordu.

Belki de sadece içini dökmeye ihtiyacı vardı.

"Mortimer'dan nefret etmek için o kadar çok nedenim vardı ki," diye itiraf etti. "Ama siz de nefret ettiğinizi söylüyorsunuz. Onu öldürmek için ne sebebin vardı?"

"Sen," diye kestirip attı.

Ona göz kırptı. "Ne?"

"Yirmi yıldır ayrı yaşamamızın sebebi o. Ash'i öldürdü. Bitti. Ve. Bitti. Ve.. Bitti." Sesindeki tonlama eksikliği, hecelerin telaşsız tekrarı beyanını çok daha korkunç hale getiriyordu. Rook'u yaratmaya yetecek kadar Ash'in yok olması için ne gibi dehşetler yaşanmış olmalıydı?

"Ne yaptı?" diye fısıldadı, bir yandan da cevaptan dehşete düşmüştü.

Ona sırtını döndü, demir aleti sehпасından aldı ve parlayan kömürlere sapladı. "Hiç gasp edilmek diye bir şey duydun mu?"

Sesi o kadar kısıktı ki, duymak için kendini zorlaması gerekti. "Yapmadım."

"Bu günlerde yaygın bir uygulama. Gördüğünüz gibi deniz taşımacılığı sektörü hızla gelişiyor ama aynı zamanda tehlikeli, sıkıcı ve yıpratıcı bir iş. Çalışan erkeklerin çoğu tarlalara ve fabrikalara denizden daha uygun. Bu durum istekli denizci sıkıntısı yarattı. Bu yüzden bazı yerlerde, vücudu çalışmak için yaratılmış iri yarı bir adam, karnını doyurmak için bir bara ya da geneleve gider. Şangay yolunu yarılamış bir gemide uyanıncaya kadar, girişimci bir et satıcısının birasına ilaç kattığını bilmeyecektir. O geminin kaptanı artık onun dünyası, kralıdır ve eve dönmek için tek umudu bir mürettebatta çalışmak ve yabancı bir limandan geçiş için para biriktirmektir."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Mortimer'ın seni uyuşturup bir gemi kaptanına verdiğini mi söylüyorsun?"

Kömürler yeterince kızardığında, ateşe bir kütük daha eklemek için eğildi. "Bundan daha kötüsü de var. Mortimer beni sattı ve kaptanın ona ödediği parayı çıkarmak bana kaldı."

Lorelai bön bön baktı, parmakları yatak örtüsünün kenarlarında yumruk şeklinde kıvrıldı. Affetmekten bahsetse de, anlattığı hikâye şu anda bacayı yalayan alevlere eşdeğer bir öfkeyi körüklemişti. "Bu ne kadar sürdü?"

"Ben özel bir vakaydım," diye devam etti. "Mortimer benim için özel bir anlaşma yapmıştı. Tekrar tekrar satıldım. Çok kırılana, yaşlanana ya da hastalanana kadar hayatım sürekli bir sözleşmeli kölelik olacaktı. Sonra kimsenin işine yaramayacak hale gelince denize atılacaktım. Bunun olduğuna birden fazla kez şahit oldum. Güverteden itilen yaşlı ya da yaralı bir adam. Kurtuluş için bağıırıyordu. Eskiden en büyük korkum buydu."

Lorelai, sıcak bir gözyaşı çenesinden kucağında kenetlediği soğuk ellerine düşene kadar ağladığını fark etmemişti. "Bilmiyordum," diye hayret etti. Mortimer'ın yedi bin ölümü hak ettiğinden bahsetmişti. Yedi bin. Onlardan çalınan günlerin sayısı.

"Neden geri dönmediğim konusunda sana ne söylediğini hep merak etmişimdir." "Hatırladığını söylemişti." Lorelai duygularını bastırmaya çalışsa da

onu boğmakla tehdit etti. "Southbourne Grove'a sadece kalbimi kırmak için dönmek istemediğini söyledi. Başka biriyle birlikte olduğunu ve

ona." O kalp kırıklığı bile bunun yanına yaklaşmamıştı. Aylarca ağlamıştı ama bir parçası anlamıştı. En azından anlamak için elinden geleni yapmıştı.

"Bunca zaman..." diye mırıldandı ateşe doğru. "Seni terk ettiğimi düşündün."

"Senin adına *mutlu olduğumu sanıyordum!*" diye söyleniyordu. "Kendi hayatını, gerçek hayatını yaşadığını ve bunun bir nebze de olsa beni rahatlattığını sanıyordum. Seni özlediğimde, kaybettiğin ailene ve sevdiklerine dönmeni sağlayacak kadar iyileşmende payım olduğunu söyledim kendime."

"Ayrıldığımızda sana söylediğim sözlere inanmadın mı?" diye sordu alçak ve tehlikeli bir sesle.

Güneş batıda batacak ve ben senin için geleceğim.

Utancı bakışlarını tezgâha, yorganın altındaki ayaklarının silüetine indirdi. "Mortimer'ın iddia ettiği gibi birini sevdiysen. Senin için zaten çok şey ifade eden birini. Neden korunaklı bir sakata verdiğin sözü tutasın ki?"

Eli sopanın üzerinde sıkılaştı. "O zaman bile onursuz olduğumu mu düşündün?"

"Ben öyle demedim-"

"Görünüşe göre haklıymışsın. Dorian Blackwell olarak bir hırsız ve katildim." Aleti tekrar yerine sapladı ve ona doğru döndü. Ateşin aydınlattığı yüz hatları şeytani bir hal almıştı. "Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?" diye gürledi. "*Yarısını bile* bilmiyorsun. Ama dışarıda benden çok daha korkunç yaratıklar var. Bir şeyler yapıyorlar, korkunç şeyler. *Anlatılamaz* şeyler. Kızlara. Erkeklerle. Erkeklerle. Kadınlara... *bana.*"

Adını söylemek istedi... onu durdurmak için. Ama hangi ismi kullanacaktı? O kim olduğunu bilmiyordu, o ise daha da az biliyordu. "Ne kadar acı çektin? Ne kadar zamandır köleydin?" Cevap almak istemiyordu. Ama buna ihtiyacı vardı.

"On beş yıl." Yatağının ayak ucuna doğru yürüdü, bir gölge, öfke ve vahiy kulesiydi. "Mürettebatım ve ben kendimizi kurtarabildiğimizde, hayvanlardan biraz daha iyiydik. Ama en azından yırtıcı olmayı öğrenmiştik. Bu adamları avladık. Çoğu köle taciriydi, aklınıza gelebilecek her ülkeden. Korkunç şeyler yaptım Lorelai, çıplak ellerimle bütün mürettebatı parçaladım. Bu ellerle." Ona açık avuçlarını gösterdi.

Yine de kan lekelerini göstermek için. "Ya onlardı ya da ben... ve bu *Her zaman* onlar. Her zaman onlar *olacak*."

Hissettiği acı ve acıma duygusunun altında daha karanlık bir duygu yatıyordu. Gurur.

Bu köle tacirleri acı çekmeliydi. Bunu hak etmişlerdi. Çılgılık atarak ölmelerini umuyordu. Daha önce hiç böyle bir öfke hissetmemişti. "Yani sadece bu adamlardan mı aldınız? Filolarından yağma mı yaptınız?"

"Peki neden yapmayayım?" diye meydan okudu. "Benden *çok şey* alındı. Özgürlüğüm. Saygınlığım. İnsanlığım. İsmim. Hafızam. *Kendimi*. Ama kardeşin benden geri alamayacağım tek şeyi aldı. Gerçekten istediğim tek şeyi. *Zaman*."

Lorelai biraz söndü ve onun başka bir şey söylemesini beklediği için kendini azarladı. "Keşke her şeyi geri alabilseydim." Burnunu çekti. "Keşke seni acıdan kurtarabilseydim."

"Senin merhametinin peşinde değilim." Alay etti. "Anlamayı sağlamaya çalışıyorum. Bu beden, bu kabuk nasıl olduysa her şeye rağmen hayatta kaldı. Dayaktan, işkenceden, doğumdan, diğer tacizlerden... ama *Ash* kurtulamadı. Karanlık ve korkunç *bir* şey onun yerini aldı. Ve o da senin için gelen adam."

Lorelai cevap vermeye çalıştı ama acısı boğazında düğümlenmişti, gözyaşlarının fırtınası dışarıda kopan fırtınanın gücünü toplamaya başlamıştı.

Karyolanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdü ama uzanıp direği kavradı, sanki geri kalanını tutmak için çaresizdi. "Sana daha erken ulaşmaya çalıştım. Bunu yaparken de kendimden geriye kalanları kaybettim. Sana söyledim, uzun zamandır seni izliyordum... Başlangıçta planım seni kurtarmak, Mortimer'dan korumaktı. Ama seni bulduğumda, seni kendimden korumanın daha önemli olduğunu fark ettim. İstedğim şeylerden-" Dudakları kapandı ve gözlerini kaçırdı.

Başını kaldırdı. "Bu hiç mantıklı değil. Beni incitmek istemediğini söylemiştin." Gözyaşlarına boğulduğunda sesinin bu kadar ağlamaklı olmasından nefret ediyordu.

Gözleri oniks taşından iki işkence küresine dönüştü. "Yapmayacağıma söz veremem. Şimdiye kadar yapılanlardan da anlaşılacağı üzere. Ve benim yüzümden zarar görme ihtimalin çok yüksek. Kraliçeden daha fazla düşmanım var. Bana ulaşmak için seni parçalamaktan zevk alacak düşmanlar. Kaybedecek bir şeyim olmadığı için korkusuz davrandım. Eğer seni ele geçirirsem...

beni incitti. Senden bu kadar uzun süre uzak kalmamın nedeni buydu. Ash'in sözü seni tehlikeye attı."

"O zaman neden benim için geldin?" diye sertçe çıkıştı.

Direği sıkıca kavradı ve gürültülü, kıymık gibi bir ses çıkardı. "Benim yaşadıklarımı yaşamak, hayatta kalmak için bir insanın bir amaca ihtiyacı vardır. Uğruna yaşayacağı bir şey. Sen benim için o amaçtın. Ve bir süreliğine, seni bıraktığım gibi olduğunu, hayvanlarıyla birlikte nehirlerde dolaştığını bilmek yeterliydi. Ziyaret edebileceğim bir anıydın. Kırletmediğim saf bir şeydin. Ve son birkaç yıldır Mortimer hep Londra'daydı. Bir eş aldığından beri seni büyük ölçüde yalnız bırakmıştı."

Bu doğruydı. Mortimer, Veronica'yla evlendiğinden beri onu görmezden gelmişti. Babasının çeyiz olarak bıraktığı parayı almış ve kasabada bir ev satın almıştı. Southbourne Grove onun yokluğunda bir sığınak olmuştu. Geniş malikaneyi çok sevmişti. Orası onun eviydi.

"Mortimer'ı bir varis çıkarmadan öldürürsem, değerli Southbourne Korusu'nu uzak bir erkek akrabana kaptıracağını biliyordum. Bu yüzden Barnaby'yi görevlendirdim ve kendi arayışına çıktım. Bulmak için..." Kanatlı pencerenin dışında çakan ekstra yakın bir şimşekle dikkati dağıldı.

"Claudius Zulası mı?" diye bitirdi onun yerine.

"O da var," dedi gizemli bir şekilde. "Ama Barnaby bana ağabeyinin seni Sylvester Gooch gibi zalim bir piçle nişanladığını söylediğinde. Bu bana dünyadaki tüm köle tacirlerinin yapamayacağı bir şey yaptı." Sonunda ona yaklaştı. Yatağının başucunda durarak uzandı ve yanağındaki bir damla gözyaşını sildi, dokunuşu acı verecek kadar şefkatliydi. "Acıyı bilirim. Senin hiç bilmediğin acıları bilirim..." Cümlesini bitirmedi ama birkaç sert nefesle boğuştu. "Ama ıstırap. Gerçek ıstırap. Uzun zamandır çok uzakta olduğunu bilmekti. Dokunuşunu bir daha hissedemeyeceğimi bilmek. Sesini duyamayacağım. Gülüşünün tadını çıkaramayacağım. Acı vardır ve bazen dayanılmazdır. Ama sonra acı var..."

Adamın elini kendi elinin içine aldı, avuç içini yukarı çevirdi ve yanağını elinin içine gömdü.

Kıpırdamadan durdu ve etlerinin birleştiği yere baktı. "Nişanlın sana dokunmadan önce sana ulaşmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. İçgüdülerim mantığımın önüne geçti, bunu şimdi görebiliyorum. Ve o gün Mortimer'ı kilisede gördüm ve ben... kendimi kaybettim. Neler yapabileceğime şahit olduğun için üzgünüm. Kardeşinin böylesine acımasız bir şekilde ölmesini izlediğin için."

"*Değilim*," diye hıçkırarak avucunda keder ve öfke dolu bir havuz oluşturdu. "Artık değilim. Haklısın. O bunu hak etti. Hepsi hak etti!"

Diğer eli saçlarını okşadı, ipeğin kadifeyi okşaması gibi son derece nazikti. "Ağlama," diye tembihledi onu. "Sana ne söylediğimi anlamıyor musun? Ben bütün bunlara değmem. Senin gözyaşlarına değmem."

"Evet öylesin!" diye ısrar etti. Ağırılığınca altın değerindeydi korsan kralı. Pasifik'teki siperlerden daha derin yaraları vardı. O bir canavar değil, bir *adamdı*. Akıl almaz şeylerden kurtulmuş ve bir güç dağı olarak ortaya çıkmış bir adam. "Senin şeytan olduğunu düşünmüştüm. Senin bencil, acımasız ve zalim olduğunu düşünürdüm ama şimdi..."

Elini onunkinden nazıkçe ama sertçe çekti. "Ben şeytanım Lorelai. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Ben bencil, acımasız ve zalimim. Tek düşündüğüm kendim için en iyisinin ne olduğuydu. Sana ne yapmak istediğim. Senin bana yapmanı istediğim şey. Benim için *hissetmeni*. Seninle tutsağım olarak yaşayabileceğimi düşündüm. İtirazlarını görmezden gelebilecek kadar soğukkanlıydım. Ama değilmişim."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyerek onu cesaretlendirdi. "Ve bu iyi bir şey. Bunun üzerine inşa edebiliriz." Diğer eline uzandı ama adam geri çekildi. Kalbindeki yarık genişledi ve damarlarına acı aktı.

"Hayır." Sanki hem kendi bedenini hem de onu ikna etmiş gibi başını sürekli salladı. "Seni alırken, seni yozlaştıracağımı hep biliyordum. Kıracağımı. Yok edeceğimi. Sana söylediğim şey buydu. Bu yüzden bu kadar uzun süre bekledim. Belki de hiç gelmesem daha iyiydi."

"Öyle deme." Yorganı üzerinden attı, bacaklarını serbest bırakmak ve ayağa kalkmak için uzun geceliğiyle mücadele etti. Geri çekilirken onu takip etmek için.

"Benimle ne tür bir hayatın olurdu?" diye sordu. "Nemo'yla, güce ve kötü şöhrete takıntılı ve sahip bir adamla mı? Haklıydın Lorelai. Dünyada her şeye sahibim ama sana sunacak hiçbir şeyim yok."

"Ama..." Sonunda ayakları yere değdi ve adam kapıya ulaştığında ayaklarına ağırlık vermek için mücadele etti. Yatağın etrafında topallayarak ilerledi, karyola direğini bırakamayacak kadar dengesizdi.

Onu izlerken bakışlarına hüznün değdi ama yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı. "Sen şeytanlarla dolu bir dünyada bir meleksin. Ve ben kendimi hepsinin kralı yaptım."

Kapıyı açtı ve arkasını döndü.

"Bekle!" diye bağırdı. "Kal! Lütfen benimle kal. Bunu tartışabiliriz."

Başını şiddetle salladı ve kapının kolunu can simidi gibi kavradı. "Seni hak ettiğimi sanıyordum... seni bir şekilde acı çekerek kazandığımı sanıyordum." Boğazı sefil bir yutkunmaya çalıştı. "Saflığını senden alamayacağımı anladım Lorelai. Geride bıraktığın yıllara sahip çıkamayacağımı, seni yanıma zincirleyemeyeceğimi anladım. *Yapmayacağım*. Bunun işleyemeyeceğim tek günah olduğunu fark ettim."

"Ama ya ben-"

"Seni eskiden zayıf olduğunu düşündüğüm için severdim ama şimdi anlıyorum ki iyiliğin seni hepimizden daha güçlü kılıyor."

Dondu kaldı. Adamın sözleri kalbine saplanan hançerler gibiydi, ta ki elleri ayakları uyuşana kadar.

Eskiden seni severdim.

"Sabah güvenli olduğunda gidebilirsiniz. Zavallı Veronica'yı da yanına al. İkinize de bakılacağından emin olacağım ama... artık gardiyanınız olmayacağım. Seni zincire vurmayacağım."

Lorelai kapısını kilitleyen sürgünün sesiyle gözyaşları içinde yere yığıldı.

C

HAPTER
E

IGHTEEN

Lorelai, omzundaki el nazik olmasına rağmen bir sarsıntıyla uyandı.

Farah Blackwell'in gri gözleri ve gümüşü saçları püsküren fener ışığında bir Fae yaratığının gibi parlıyordu. "Sizi uyandırdığım için üzgünüm ama bir şey var.

."

Hem dehşet hem de uyarı dolu ilkel bir ses geceyi yırttı. Bu, yaralı bir aslanın bir avcı kabilesi tarafından köşeye sıkıştırıldığında çıkarabileceği bir sestti.

Lorelai bu sesi daha önce de duymuştu. Yirmi yıl kadar önce buna çok benzeyen fırtınalı bir gecede.

Ash.

Lorelai yorganı üzerinden atıp uzun yataktan kayarken Farah'ın elinde ipek bir örtü vardı. Bornozunu kuşandı ve fırtınanın bacağı üzerindeki etkisine lanet ederek Kontes Northwalk'un ardından topallayarak yürüdü.

Onun sıkıntısını hisseden Farah kolunu uzattı ve olabildiğince hızlı bir şekilde cömertçe dekore edilmiş, koyu ahşap bir koridora girdiler. Ben More'un Kara Yüreği'nin kasvetli yüz hatları üzerinde altın renginde dans eden tek bir mumla durduğu kendi kapısından iki kapı aşağıya doğru ilerlerken, pelüş bordo halılar çıplak ayaklarını yastıkladı.

Lorelai onun göz bandı olmadan görüntüsünü rahatsız edici buldu. Bir kesik sol kaşını elmacık kemiğine kadar yarmıştı ve yara sağ gözünü koyu kahverengi yerine süt mavisi yapmıştı. Bu etki pek çok açıdan çarpıcıydı.

Yaklaştığında onu ıssız bir bakışla mızrakladı ve Farah kocasına gitmek için onun yanından ayrıldı.

Lorelai hepsinin yara izleri olduğunu fark etti. Derilerinde taşıdıkları acı, içlerindeki daha derin, daha tehlikeli yaraların habercisiydi.

Bir an öylece durdular ve gök gürültüsünün çatırtısı, çaresiz kâbusların tutsağı olan bir adamın kükremesini gölgede bıraktı. İliklerine kadar ürperdi ve kalbini parçaladı. Böylesine acıklı, işkence dolu bir sesin böylesine uğursuz ve kendi halinde bir adamdan gelebileceğini düşünmek inandırıcılığını zorluyordu.

Blackwell elini kapının tahtasına koydu, sanki diğer taraftaki ateşin sıcaklığını test ediyordu. "Hepimizde var," dedi uykunun boğuklaştırdığı bir sesle. Ya da belki de uykusuzluktan. "Hepimiz Newgate'te büyüdük. Uyku sizi başkalarının acımasızlığına karşı savunmasız hale getirdiğinde dinlenmek zordur."

Bu cümlelerin çağrıştırdıkları Lorelai'in içini en az kapının diğer tarafındaki acı dolu çılgınlık kadar parçaladı. Bir adamın rüyalarında böyle şeytanlarla savaşmak için uyanık olduğu saatlerde ne kadar derin acılar çekmiş olabileceğini gerçekten anlayamıyordu.

"Eskiden vardiyalı uyurduk. O, Argent ve ben. Birimiz uyanık kalır, yaşlı adamlara karşı nöbet tutardık..." Blackwell'in eli mandalın üzerine kaydı. "Onlarla her zaman en iyi o savaşırdı. Ama hiçbirimiz savaşları her zaman kazanamadık. Büyüylene kadar değil. Daha güçlü olana kadar."

Lorelai'ın bakışları Farah'inkilerle çarpıştı ve orada okuduğu onay, kalbini bir acı birikintisine dönüştürmeyi bitirdi. Bir kız olarak böyle şeyleri düşünmesi mümkün değildi. Yıllar önce onu uyandırdığında geceleri savaştığı gerçek şeytanları bilemezdi.

Şimdi mantıklı geliyordu. Çocukken doktorun dokunuşuna duyduğu tiksinti, diğer erkeklere duyduğu güvensizlik.

Odasındaki kaos, cehennem ateşinde sürüklenen bir hayalet gibi acı verici bir kreşendoya ulaştı. Umuttan yoksun bir ruh. Çaresiz bir çocuk, onu unutan adamın göğsünde çığlık atıyordu.

Blackwell ona döndü. "İçeri girmeden önce, kocanızın silahlarla yatıp yatmadığının farkında olup olmadığınızı sormak istiyorum." Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Çoğumuz yaparız ve ben ölümden dönen bir kardeş tarafından vurulduktan sonra değilim. *Ben* bile ironiden o kadar hoşlanmıyorum."

Lorelai kararını verdiğinin tam olarak farkına varmadan, "Ben giderim," diye nefes aldı.

"Sevgilim, sence bu akıllıca mı?" Farah endişelendi. "O çok kötü durumda."

Lorelai, "Bunu daha önce de yapmıştım, biz gençken," dedi. "O da aynı kâbusları görüyordu. Karanlıkta savaşması gereken şeytanlar bunlarsa, geçmişî hatırlamamasının daha iyi olacağını düşünürdüm."

"Bu konuda yanılmıyorsunuz leydim." Blackwell'in uyumsuz bakışları ona sıcak bakıyordu. Onaylıyordu. "Ama karım endişelenmekte haklı. Orası sizin için güvenli olmayabilir."

Lorelai elini Blackwell'in koluna koyarak onu mandaldan uzaklaştırdı. "Korkarım içerisi benden *başka* kimse için güvenli değil."

Onu bir kimyager titizliğiyle inceledi, sanki zihinsel olarak tüm parçalarını ayırıyor ve sonra tekrar bir araya getiriyordu. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama yardıma ihtiyacınız olursa, tehlikeyi atlattığınızdan emin olana kadar nöbet tutacağım."

"Teşekkür ederim." Adamın uzattığı mumu aldı, ciğerlerini havayla, kalbini cesaretle doldurdu ve kapıyı açtı.

İçeri girdiğinde mumu titredi ve dans etti. Fırtınayı içeri almak için penceresini açık bırakmıştı ve ağır perdeler rüzgârda emniyete alınmamış yelkenler gibi sallanıyordu.

Kadın yatağa yaklaştıkça, loş ışık adamın sıkıntısını yürek parçalayıcı bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Yatak örtüleri uzun bacaklarına dolanırken

Onlara karşı, bir mahkûmun zincirlerine karşı yaptığı gibi çırpındı. Çıplak gövdesinin ağır kasları, sanki görünmez bir güç onu sıkıştırmış gibi gerildi ve gerildi.

Lorelai, ağır kemiklerinin üzerinde gergin bir şekilde duran bu ham, sinirli güce karşı kendi gücünü ortaya koyabilecek bir erkek hayal bile edemiyordu.

Ama çocukken daha zayıftı. Daha küçüktü.

Mumu komodinin kenarına, onun ulaşamayacağı bir yere koydu, tıslayan nefeslerinin ve gıcırdayan dişlerinin sesi kararlılığını azaltıyordu.

Göz kamaştıracak kadar iriydi. Bütün mürettebatı çıplak elleriyle parçalara ayırırdı, bunu daha yeni söylemişti.

Burada, karanlıkta ona ne yapabilirdi? Ya onu iblislerinden biri sanırsa?

İnledi ve birden bunların hiçbir önemi kalmadı.

Kendini destekleyerek yavaşça alçaldı ve kavernöz, kanopili yatağın kenarına tünedi.

Hepsi bu kadardı.

Omuzları şilteden fırladı ve parmakları, kız ses çıkarmaya fırsat bulamadan boynuna dolandı. Adam anlamsız, odaklanmamış gözlerle ona bakarken, Lorelai boğazından hava almak için mücadele ederken paniğe kapıldı. Sesini kullanamayan Lorelai aklına gelen tek şeyi yaptı. Daha önce işe yaramış olan tek şeyi.

Sol elini uzattı ve kalbinin üzerine bastırdı.

Bakışları bir anda netleşti ve onun adı olabilecek alçak bir iniltiyle elini bıraktı.

Adamın iki eli de kızın boynundan uçarak göğsüne yasladığı elini sanki oraya hapsetmek istercesine örttü.

Her ikisi de kelime üretemeyecek kadar şiddetli nefes alıyordu ve bu yüzden birkaç dakika boyunca öylece oturup kalp atışlarına odaklandılar. Kendini avucuna attı, kemik ve kan hapishanesinden kaçmanın bir yolunu arıyordu, sadece onun elinde tutulmak için.

Altın ışıqla yıkanan renkli bir kas kaleydoskopuydu. Vücudu şişlikler ve çukurlardan, kas ve kemiklerden oluşuyordu. İki de aynı türdendi ama nasıl olabilirlerdi ki? Adamın göğsü sert diskler halinde genişlerken, kadının göğüsleri her geçen yıl daha yumuşak ve daha gözyaşı damlasıydı. Adamın kaburgaları geniş, düz bir gövdeye tırmanıyor, yatak örtülerinin altında kaybolan karın kaslarının inatçı tümseklerine doğru daralıyordu. Onunki.

Şey... kaburgaları bazen görülebiliyordu ama kimsenin dikkate değer bulacağı şekilde değil.

Başını salladı, kuzguni gözleri onu hem suçluyor hem de ona hitap ediyordu. Yalnız mumun soluk ışığında ona fırlattığı sessiz mesajlar, sanki bağıırıyormuş gibi hem yüksek hem de inkar edilemezdi.

Gelmemeliydin. Beni bırakma.

Yanıtları da aynı derecede somut ve açıktı.

Biliyorum.

Ve yapmayacağım.

Teni bronz teninin altında solgunlaştı. Şakaklarında biriken ter, pencereden içeri giren fırtınalı esintiyle serinliyordu.

Kapı tereddütle çalındı ve Farah'ın sesi usulca "Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

Gerildi ama ona baktı.

Lorelai cevap vermeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı, "Her şey yolunda."

"İyi geceler o zaman." Lorelai onun da kulaklarının kapıdan çıkan *iki* çift ayak sesine dikildiğinden emindi.

Kadın elini hareket ettirmek istedi ve adam sanki avucunun altındakini görmesini istemiyormuş gibi onu bırakmakta tereddüt etti.

Bu hareket onu şaşırttı. İnsan başkasının kalbini göğsünden göremezdi, sadece gözlerinden görebilirdi. Bunu herkes bilirdi. Öyleyse neden ona göğsünü göstermeye isteksiz görünüyordu?

Gözlerini kırıştıtararak kendisinininkileri örten ellere baktı; yaralı, sert ve kare şeklindeydiler. Hafifçe titriyorlardı, yoksa sadece kendi titremesini mi yansıtıyorlardı?

Tekrar çekiştirmek yerine, elini adamın göğüs kafesinin demir tümseğinin üzerinden aşağı kaydırıp ve ortaya çıkardığı şey karşısında nefesi kesildi.

Burun delikleri alevlendi, gözlerinde vahşi ve tehlikeli bir şeyin kıvılcımı çaktı ama kadın keşfine saatlerce bakmış gibi görünürken doğal olmayan bir şekilde hareketsiz durdu.

Şimdiye kadar, adam karşısında çırılçıplak durduğunda bile fark etmemişti. Ona bakmamaya o kadar odaklanmıştı ki, başından beri beklediği onayı kaçırmıştı.

Orada. Göğsünde. Yukarıda vahşi bir kaplan ve altında yılan gibi bir ejderha tarafından korunan küçük, mükemmel dudakların yakut silueti mürekkeple yazılmıştı.

Dudakları.

Yirmi yıl önce karanlığın kâbusunu kalbinden öpüp uzaklaştırmak için kullandığı dudaklar.

Ağzını açtığında bir kez daha nefes almayı bırakmıştı.

Biliyordum, diye düşündü, aynı anda hem aşağılandı hem de sevindi.
Ona yalan söylemişti ama gerçeği keşfetmesi hiç de tatsız olmamıştı.
Kızgın da değildi.

Ash'in hayatta olduğunu biliyordum. Beni sevdiğini.

İşte kanıtı.

Ona kaşlarını çattı.

Dudakları inceldi ve gözleri kısıldı. Hava bir tehditle karardı.
Sonra bir uyarı. Ardından bir söz.

Konuşulan ve konuşulmayan her şey aralarında asılı kaldı ve Lorelai kendini bildi bileli ilk kez yerini sorgulamadı. Burada olması gerekiyordu. Şimdi. Bu yatakta, bu adamla.

"Git," diye zorlukla nefes aldı. "Eğer gitmezsen Lorelai, unutacağım-"

Lorelai fikrini değiştirmeden önce hamle yaptı, vücudunu Lorelai'nin vücuduna dayadı ve umutsuz, sanatsız bir öpücükle Lorelai'nin sözlerini durdurdu. Onu almayacağını söylemişti ama bu sefer ona gelecekti.

O okyanusları aşmıştı, o ise sadece bir koridoru. Ama bunu yaparken sanki daha büyük bir ayrılık oluşmuş gibiydi.

Bu sefer *onun* için gelmişti.

Yine de, eğer alan kişi olmayı düşündüyse, aptallığını hemen anladı.

Güçlü, zahmetsiz bir zarafetle onu kollarının arasına aldı ve vücudunun hayvani sıcaklığının altında sıkıştırana kadar yuvarladı.

Ancak onu güvence altına almış gibi görüldüğünde, öpücüğü çaresizlikten saygıya doğru yumuşattı. Ağzı sadece onunkini almadı, ona taptı. Her bir parçası ondan çok daha sertti. Çok daha büyük, çok daha güçlüydü ama dudakları beklenmedik derecede yumuşaktı.

Öpüşmeye alışık olmayan bir adam gibi öptü. Ne ustaca, baştan çıkarıcı bir beceri ne de sabırlı, pratik hareketler uyguladı. Sadece kadının ağzından zevk içti ve bunu cömert, ezici artışlarla geri verdi.

Lorelai bunu unutmuştu. Bir öpücüğün sıcak ve ıslak bir histen çok daha fazlası olduğunu.

Bir öpücüğün tadı vardı. Tekil bir lezzet. Cesur ama bir o kadar da ince bir şey.

Öpücüğün bir kokusu vardı. Nane, onun, viski, onun, paylaştıkları nefeslerden yayılırdı.

Bir öpücük nadir ve garip bir bakış açısidir. Diğer o kadar yakındı ki, onun görüntüsü bulanıklaşarak ete dönüşüyor ve gözleri parlıyordu.

Gözlerinde gördüğü sahiplenme duygusu onu vahşi bir sarsıntıya, hayvani bir tepkiye sürükledi.

Rahmi ağrıyan bir boşluğun üzerinde sıkıştı ve sanki onun ihtiyacını hissetmiş gibi dizi uyluklarını yardı ve bir kez daha bacaklarının arasına yerleşti. Sadece geceliğinin engeli, tahrikinin pürüzsüz, uzun namlusunu onun ağrıyan etine dokunmaktan ayırdı.

İçeri kaymaktan.

Soğuk parmakları, ipek kadar boğucu kuzguni saç tellerinden geçmeden önce boynunun sıcaklığını sıyırdı.

Bu gerçektir ve bu doğrudur.

Bu Ash'ti. *Onun* Ash'i. Aksini iddia etmesine rağmen. Onu burada bulmuştu. Onu, acı çekmemesini dilediği kâbusların içinde bulmuştu. Onu hükmettiği karanlıkta bulmuştu. Çağırdığı fırtınalarda.

Onu buldu ve bir daha kaybetmemeye kararlıydı.

Ağzının baskısı daha acil hale geldi, dili şehvetli vuruşlarla kızın içine giriyor, ona yapılabileceğini hiç bilmediği şeyler yapıyordu. Öpücükleri çoğaldı. Öpücüklerden oluşan bir kıta. Dili şiirin hecelerini kızın ağzına işliyor, dudakları vezin ve kafiye, gelgit ve akışı yaratıyordu.

Ve vücudu. Ah, vücudu. Uzun, kıvrak ve ölümcül, öyle eski, öyle acı verici bir şekilde gerekli bir perküsyonda ona karşı sallandı, onun ruhuna seslendi. Atalarının fısıltılarından kendi düzenlemesinin ince dokunmuş goblenine birlikte dokunan o yere. Onun altında dans etmek için doğmuş olana.

Elleri saçlarından, boynundaki iplerden ve kaslı sırtından aşağıya doğru yumuşadı. Yara izlerinin üzerinde yumuşak okşamalar yaparak onu daha da rahatlattı. Kendini ona doğru bastırması için.

Ama yapmadı, tam olarak değil. Bir kolunun gücüyle kendini tuttu, diğer eli geceliğinin üzerinde gezindi ve göğsünü örtünceye kadar altındaki titreyen teni ısıttı.

Aralarından boğuk bir inilti geçti. Onun. Onun. Emin olamadı. Alçak sesliydi. Ve çiğdi. Ve bunu onunkinde şiddetli bir tepki izledi.

bir parçası.

Öpüşmeyi keserek geri çekildi ve geceliğinin dantel yakasını iki eliyle kavrayarak yumuşak, güçlü bir sarsıntıyla vücudundan ikiye ayırdı.

Utangaç doğasında örtünmek vardı ve bunu yapmak için hareket etti, ancak kolları hala vücudunun yanına sıkıştırdığı ve onu hareketsiz hale getiren kolların içinde sıkışmıştı.

Ona sessizce baktı. Bir seyyahın bir kutsal emanete baktığı gibi, gözleri parlak ve vahşiydi. İçinde bencil ve anlayışsız bir açlık hissettiği o ilk geceden çok farklıydı.

Şimdi onun kendisini olduğundan başka bir şey olarak görmesinden endişeleniyordu. Otuzuna merdiven dayamış sıska bir sakat değil. Ama bir kadın. Bir provokatör. Onu baştan çıkaran ve tahrik eden biri.

Onu hep böyle mi görecekti?

Ona hiçbir söz söylemedi, hiçbir klişe laf etmedi. Ona güzel demedi. Demesine gerek yoktu. Onun acımasız yüz hatlarını sıkılaştıran açlıkta yansıyan kendi görüntüsünü yakaladı. Bakışlarında parlayan huşuda. Nefesinin kesilmesinde ve seksinin sıcaklığında.

Bu gece kelimeler onlara hiç hizmet etmedi. Söylenecek o kadar çok şey vardı ki. Ve aralarında kaybolan ve bulunanları düzgün bir şekilde ifade etmek için çok az dil vardı.

Birincisi. Bu olmalı. Bu benliklerin birleşmesi. Geçmişlerinin ve belirsiz geleceklerinin kaçınılmazlığının bu buluşması.

Onu almayacaktı. Bu sefer olmaz. Yapmayacağına söz vermişti. Bu sefer, o verecekti.

Kendini kaldırarak körü körüne onun ağzını aradı ama kolları hâlâ sıkışmış olduğu için ona ulaşamadı.

Adam hemen karşılık verdi, kızın üzerine çullandı, elleri artık gözlerinin göremediği bedenini keşfederken kızın ağzının tadını kaçırdı. Adam gerçekten de onu aşağı bastırmadan önce yüz hatlarındaki karanlık şehveti bulanık bir şekilde gördü. Aşağıya. Altında yatan yatağı ve üstündeki sert vücuduyla onu bir sıcaklık ve ihtiyaç kozası içine aldı.

Daha önce sakinliği onu şaşırtırken, şimdi başka bir hisle savaşıyordu. Hareket etme dürtüsü. Adam ellerini vücudunda gezdirirken ona karşı kıpırdanma isteği. Yirmi yıldır bunu istediğini iddia ediyordu, lanet olsun, öyleyse neden ona hiç de önemli olmayan yerlerine dokunmakta ısrar ediyordu?

Elleri kaburgalarında gezinirken, belinin kıvrımını takip ederek kalçalarının kıvrımına ulaşırken, karnının pürüzsüz genişliği üzerinde gezinirken, ağzı çenesini, kulağını, boğazının çukurunu nazikçe kemirmek için hareket etti. Bu yerlerin hiçbirisi uzaktan bile şehvetli değildi, değil mi? Sadece onun çeşitli zararsız kısımlarıydı ama yine de onları bulmaktan zevk alıyor gibiydi. Onları okşamaktan. Sanki daha önce hiç bir kadına dokunmamış gibi onları keşfediyordu.

Uzun bir aradan sonra sabırsız bir ses çıkardı, titreyen dizlerini büktü ve sabırsız kalçalarını oynattı.

Tanrım, birdenbire nasıl bir dinsize dönüşmüştü... Ama elinde değildi.

Yirmi yıldır bekleyen tek kişi o değildi ve Ash de burada onunla birlikte odada olduğuna göre, kaçırdığı zamanı telafi etmeye hazırdı.

Boğazından minnettar bir ses mırıldandı ve ona istediğini verdi, sonra biraz daha.

Sıcak ağzı soğuk meme ucunun üzerine kapandı, aynı zamanda eli bacaklarının arasındaki yumuşak yuvaya kayd.

Hangi inanılmaz duyguya odaklanacağını bilemiyordu. Adamın dilinin göğsündeki dansına mı, yoksa elinin seksinin üzerinde gezinmesine mi? Adam onun tüylü buklelerini ayırmadan önce okşadı. Parmakları onun sıcak ve mahrem tenine karşı serindi.

Arayan elini neme doyururken birlikte nefes aldılar. Bir an için her şeye teslim oldu. Hem tatlılığa hem de utanca.

Adamın göğsüne değen nefesinin sıcaklığı bir an için dikkatini dağıttı, sonra adamın zeki ve dikkatli parmakları vücudunun açığa çıkardığı kaygan arzuyla oynamaya başladı ve onu kendisi için kabarıp sızlayan o küçük yere doğru çekti.

Yüz ifadesini ölçmek için ona bakmaya cesaret etti. Yüzünün şehvetle dolu, renginin yüksek ve ateşli olduğunu gördü. Bakışları çaresizdi.

Ama elleri, sinir bozucu derecede sabit elleri, yüzünde okuduklarını yalanlıyordu. Duygularının doruğa ulaştığı yerin etrafında sinsi ve dairesel hareketler yapıyorlardı, kız onun altında kıvrılırken, ona tutunurken bile telaşsızdılar. Anlamadığı bir şey için soluk soluğa yalvarıyordu. İfade edemediği.

O. Sadece. Biliyordu. Adamın bedenini, sonu yıkıcı olan gergin, dayanılmaz bir yolculuğa çıkardığını biliyordu.

Onun tedirginliğinden zevk alıyor gibiydi. Tadını çıkarmak için. Bu yüzden daha fazla dayanamayarak başını yatağa yasladı ve gözlerini sıkıca kapattı. O ana teslim oldu.

Ona.

Bir parmağı içine girdi ve kadın sarsıldı, ama adam vücudunda gezinerek nazik, araştırmacı bir öpücükle onu yatıştırdı. Vuruşları hınzırlaştı, sonra işkenceye dönüştü. Titreyen, gergin itişlerle dalgalanana kadar hızını ve ritmini artırdı. Bir ata bindiğini hayal ettiği gibi parmaklarına biniyor, kalçaları hayvanla birlikte hareket ediyor, onu ileriye doğru itiyordu.

Adam bir parmağını daha içine soktu ve kadın parmağın baskısıyla hıçkırarak ağladı. Bunun verdiği zevk. Onu yok etmekle tehdit ediyordu. Başboş bir dalganın hızı ve kaçınılmazlığıyla ona doğru koşuyordu ve saldırıya hazırlanmaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

O da öyle yaptı. Üzerine çöküp onu alıp götürmekle tehdit ederken, gerçek güç kaynağı olan ona sarıldı. O da ona sarıldı. Onu yatıştırdı. Onu cesaretlendirdi. Tüm bunlar olurken, parmakları onun ıslaklığına kolayca kayıyordu. Kavrayan, titreşen kaslar tarafından daha derine çekildi.

Onu asla bırakmadı, onu yavaşça aşağı indirdiğinde bile. Elleri şişmiş bedeninden çekildikten uzun süre sonra kız seğirip titrerken dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek onu sadece boş değil, aynı zamanda tuhaf bir şekilde tatminsiz bıraktı.

Şaşkın bir hayranlıkla gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Terden buğulanmış alnına. Adamın gizlemediği şefkati. Ama daha önce sabit olan elleri şimdi ona dokunduğunda titriyordu.

Şefkatinin altında karanlık bir niyet gizleniyordu. Çok uzun zamandır inkâr edilen bir açlık. Efsanevi otokontrolünün sınırına ulaşmıştı.

Ve şimdi, ona sahip olmak istiyordu.

* * *

Beklemek istemişti. Bunu ortaya çıkarmak için. Onun bedeninden alabileceği son zevki almak için.

Bunun için geri gelmişti. Değil mi? Onu almak için. Onu becermek için. Bunca yıldır mahrum bırakıldığı şeyi talep etmek için.

Ve yapmak üzereydi. Tanrı yardımcısı olsun. Çünkü o artık kendini inkâr etmeye alışkın olmayan bir adamdı.

Ama... Hayatında pek çok şeyi unutmuştu ama hiçbir şey onun nezaketinin kendisine yaptığı kadar önemli değildi.

Bunun için geri gelmişti. Şimdi anlıyordu. Bunu kendine itiraf etti.

Bu azgın arzu cehennemi değildi. Bu kıızışma içgüdüğü. Tam olarak değildi.

Göğsünün yüzeyini nazikçe keşfeden küçük eldi. Altındaki kadının yumuşaklığı. Onun tatlı, kadınsı kokusu. Safir bakışlarını kamaştıran ağır gözlü memnuniyet. Ona sunduğu güven dolu, tembel yarım gülümseme.

O kadar özgürce sunduğu af.

Onun bedeninde kendini kaybedeceğini biliyordu ama onun zevkine bu kadar kapılacağını hiç tahmin etmemişti.

Tanrım, ne kadar enfesti.

Gergin bir an boyunca kendini onun üzerinde tuttu. Işıltılı, çıldırtıcı bir uyarılma tarafından felç edilmişti. Deliliğin tüm çılgınlığıyla onu hırpalıyor, kaslarını geriordu.

Şimdi yapabiliirdi. İçine dalabilir, bekaretini hızlı bir hamleyle alabilirdi. O zaman onun olacaktı. Tüm acısını, geçmişini ve tutkusunu onun içine akıtabilirdi.

Ama... Şaşırtıcı bir parçası hareket etmeyi reddetti. Bunun yerine, onun kendisini delice bir çekingenlikle keşfetmesinin tadını çıkarmayı seçti. Elleri kollarında geziniyor, esneyen kasların derisine bastırıldığı şişkin damarların izini sürüyordu. Narin parmakları kaburgalarını gıdıkladı ve irkilmemek ya da seğirmemek için zor kazanılmış tüm metanetini harcadı.

Ya da gülümse.

Kadının elleri adamın kalçalarında durdu ve ikisi de nefes almayı bıraktı. Kararsızlık, merakla savaştan gözlerinde yanıp söndü.

Bunu durdurmak zorundaydı. Eğer şimdi ona dokunursa, kendini kaybedecekti. Öyle ya da böyle, iki seçenek de arzu edilen bir şey değildi.

İlkel bir korku, kalçaları onun için daha geniş açılıp kalçaları için o sonsuz tatlı beşiği oluştururken bir tatmin dalgasına dönüştü.

İkisinin de onu yönlendirmek için ellerini kullanmasına gerek yoktu. Vücutları tam olarak doğru pozisyonu buldu. Aleti yerine kayarak kadının yumuşak kıvrımlarını ayırdı. Ona doğru eğildi, gücünü ona ödünç vermeyi umarak onu gücüyle çevreledi. Üzgünüm

onun acısı için. Bir şekilde onu öpüp uzaklaştırabilmeyi diledi. Ya da kendi üzerine alabilmeyi.

Ellerini başının iki yanına yerleştirdi ve sonsuz bir yavaşlıkla nazıkçe direnen etine doğru iterken onu öptü.

Kızın nefesi kesildi ve adam dondu kaldı. Öpüşmeleri nefes nefese kalmış, ağzı açık bir merakı paylaşan iki insana dönüştü.

"Daha fazla." Başladıklarından beri söylediği tek kelime buydu. Bitirene kadar da bu tek kelimeyi söyleyecekti.

Onu acı verici bir şekilde santim santim besledi. Sıcak, ıslak bedeni onun etrafını sarıyor, onu içine çekiyor, zevkini orada alması için onu davet ediyordu. Bu, bir ömür boyu hayalini kurduğu mutluluğun bile ötesindeydi.

Kızın gözlerinin penetrasyonuyla doğru orantılı olarak genişlemesini izlerken, sadece kendisinin yaşadığı acının derinliklerini yaşamış birinin böyle bir coşkuyu gerçekten takdir edip edemeyeceğini merak etti.

Bu kadar iyi olacağını bilmediği için bir bakıma memnundu. Bu kadar tatlı. Bu kadar çok hissedeceğini.

Çünkü belki de bu ana kadar beklemeyecekti. Bu mükemmel anı.

Lorelai Weatherstoke'un onun olduğu an.

Hayatında ilk kez hem özgürlüğü hem de gücü hissetti. Hem teslimiyet hem de güç.

Sonra onunla birlikte hareket etti, yukarı doğru utangaç küçük itişler yaptı. Kıvrak vücudunun seğirmeleri ve yuvarlanmaları, her duyuma ve onun her hareketine çığ, neredeyse baş döndürücü bir şaşkınlıkla tepki verirken kontrolden çıkmasına neden oldu.

Onun küçük keşif çığlıkları sadece bedenini değil, egosunu da okşadı.

Bundan zevk alıyordu. Onun tadını çıkarıyordu. Onun üstünde. Onun içinde.

Bu düşünce içinde beklemediği bir şeyi açığa çıkardı. Hiç bilmediği bir sabır. Hem kucaklamak hem de kaçmak istediği ezici bir şefkat. Uzun, yavaş, derin vuruşlarla onun daha önce denenmemiş bedenini okşamaya başlarken canavarını kontrol altında tuttu. Baş şilteye yaslanana, sonra da gözleri kapalı bir şekilde bir o yana bir bu yana gerinmeye başlayana kadar tehditkâr boşalmasını desteklemesine izin verdi.

Belki de kendi bedenine teslim olmadan önce onun bedeninden iki orgazm koparabilirdi.

Boğuk bir çığlık attığında ve kadınsı kasları ritmik darbelerle gerilmeye başladığında, aptallığını kabul etmek zorunda kaldı.

Onu da kendisiyle birlikte aşkın bir yere çekti. Sert nefesler ve tutarsız inlemelerden oluşan bir yere. Zaman fırtınayla birleşti, bir şimşek çakması geceyi yararak onları körleştirirken, eşdeğeri birleşmiş bedenlerine mızrak gibi saplandı. Zevk aynı derecede sıcak ve yakıcıydı. Mutluluk da aynı derecede kör edici. Ve duygular, kaderle imzalanan bir sözleşme kadar bağlayıcıydı.

Birçok kez kaybolmuştu. Uzun yıllar boyunca. Ama kendini onun içinde kaybettiğinde, çok az erkeğin bulabileceği bir şeyi bulduğunu fark etti.

C

HAPTER
N

INETEEN

Lorelai ilk seferinden sonra kendini daha çok kadın gibi hissedeceğini düşünmüştü. Daha yetişkin ya da öyle bir şey, ki bu onun yaşındaki bir kadın için çok saçma bir beklentiydi.

Onun yerine, çok daha genç ve naif bir versiyonuna gerilemişti. Yeniden rol yapabilen birine. Hayal gücü hala iyimserlik ve umutla dolu olan birine.

Sanki mum sadece onları gür ışığıyla sarmalamakla kalmıyor, aynı zamanda damarlarında da parlıyordu. Yumuşak, altın rengi ve samimi bir sıcaklık.

Kendisine bir bez bebek gibi davranmasına izin vermekten mutlu olmuş, leğenin yanında bir bez getirmesine ve onu kaldırıp muhteşem yatan vücudunun üzerine örtmeden önce ikisini de yıkamasına izin vermişti.

Uzun bir süre sessiz bir şekilde fırtınayı dinledi ve nefes alış verişlerinin normale dönmesini bekledi. Kollarının onu sarması dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyordu.

Yirmi yıldır ilk kez güvendeydi.

Uykulu bir şekilde, adamın dövmelerinden birkaçının kenarlarında gezinerek hayranlık duydu. Göğsündeki kaplan bir Asya şelalesinin altında, ejderha ise alevler içinde duruyordu. Yanmamış.

Diğer göğsünde, orman kedileri acelelerden sıçradı, bir kabile ayısı görkemli bir geyiğe kükredi. Gövdesinde başka yaratıklar da vardı. Halkalı kuyruğu olan garip bir memeli. O kadar gerçekçi bir köpekbalığı ki derisinden sıçrayabilirdi. Yılanlar, balıklar, kurtlar, tilkiler, cam gözlü yırtıcı kuşlar, egzotik işaretlere sahip Hint filleri.

Bu resimleri derisinin altında yakalamak ona ne kadar acı vermiş olmalı.

Parmağını dudaklarının hayaleti olan minik dudaklara dokundurdu ve dudakların oluşturduğu dikdörtgeni kapladı. Vücudunda hayvan olmayan tek desenlerden biriydi.

Sessizlik sonunda çok gerilmiş gibi hissettiğinde, "Düşünceleriniz için Penny?" diye sordu.

Eğlenen bir nefesle gövdesi dalgalandı. "Pazarlık yapmış olmazsınız, o kadar bile etmezler."

"Benim için öyleler."

İri eli saçlarına yerleşti, dikkatli hareketlerle gevşek örgüsünü çözdü ve sanki bu his onu memnun ediyormuş gibi uzun buklelerini teninin üzerinde sürükledi. "Beni düşüncelerden arındırdın," diye gürledi ipeksi bir ses tonuyla. "Bana sessiz bir zihin verdin."

Adamın göğsüne yaslanıp gülümsedi ve orada uzanıp vücudunun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadığını düşündü. Onun inanılmaz, renkli vücudunun. "Sana bir soru sorsam sessizliğini çok fazla bozmuş olur muyum?"

Yine o esneme, karnının alt kısmında. İnanılmaz derecede belirgin kasların ve sinirin sıkışması, memnun bir şekilde nefesini tuttuğunu gösteriyordu. "Benden şu anda Çin'i işgal etmemi isteyebilirsiniz, ben de bunu yapmanın bir yolunu bulurum."

Çoğu erkek şaka yapıyor olabilirdi, ama onunla... kimse bunu anlayamazdı.

"Neden bu kadar çok dövme var?" Geyiğin detaylı boynuzlarının izini sürdü. "Neden bütün bu hayvanlar?"

Saçlarını okşayan eli hareketsiz kaldı. "Hemen hemen her yerde bulundum. Bu yaratıkları esaret altında ya da vahşi doğada gördüğümde aklıma sen geldin. Onları sana göstermeyi düşündüm ve bu yüzden onları vücuduma yerleştirdim."

Omzunun üzerinden ona bakmak için başını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Ona doğru başını salladı.

İnanılmaz bir şekilde, onun sanat eserine yeni gözlerle baktı. "Bu yaratıkların hepsini gördün mü? Ve sonra onları bana geri mi getirdin?"

"Ejderha hariç hepsi, tabii ki."

"Belli ki," diye yineledi, oturmak için kendini yukarı itti ve çarşafı etrafına sardı. Fırtına onu üşüttüğü için böyle olduğunu söyleyebilirdi ama gerçek şu ki, henüz çıplaklık halinden rahatsızdı.

Elini adamın teninin üzerinde gezdirerek daha erkeksi kısımlarını mütevazı bir şekilde örttü. "Nerede bir ayı gördün?"

"Moğolistan." Ellerini başının arkasında birleştirdi ve hafifçe ilgileniyormuş gibi kendi topografyasını inceledi. Bu hareket kaslarına ilginç şeyler yaptı.

Tanrım, eğer ona kalsa, giysilerini asla geri giymezdi. "Peki ya kurtlar?"

"Amerika."

"Bu yılan mı?"

Kontrol etti. "Bu bir kara mamba, insanoğlunun bildiği en ölümcül yılan."

Açık ağzını parmaklarıyla kapattı. "Bir tane yakaladın mı?"

"Biri neredeyse beni yakalıyordu." Ağzının kenarlarında bir gülümseme hayaleti fısıldadı. "Sahra altı Afrika'da."

Onu bu haliyle seviyordu. Dinlenmekte olan bir aslan, her zaman var olan gerginlik kaslarından süzülmüştü. Bakışlarındaki uyanık boşluk neredeyse... insani bir şeye dönüşmüştü. Canlı.

Bir yanı ona bu geceki kâbuslarını sormak istiyordu, bir yanı da gelecekle ilgili hayallerini. Son yirmi yılda neler olduğunu bilmek istiyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyordu.

Ama bu dünyadaki hiçbir güç onu, yaşadıkları tehlike ve tutkuyla dolu olmayan ilk etkileşimi mahvedecek bir şey söylemeye ikna edemezdi,

ya da acı.

İstediği şey buydu. Ash ile yatakta olmak, küçük, önemsiz yakınlaşmaları paylaşmak. Ona ilk kez bu şekilde aşık olmuştu.

Şimdi, boş bir geçmişî olan kasvetli gözlü bir çocuk yerine, tüm dünyayı görmüş deneyimli bir adamdı. Ve hâlâ o dünyanın küçük parçalarını ona geri getiriyordu.

Bunu düşünmek bile kalbini eritti.

"Bu ne tür bir yaratık?" En alfa yırtıcının vücuduna resmedilmiş avcı temasına uymayan tuhaf, büyük gözlü memeliyi işaret etti.

"Bu bir halka kuyruklu lemur." Elini onunkinin üzerinde yumuşattı. "Onunla Madagaskar'da tanıştım. Bir pazarda beni takip etti ve omzuma atladı, benimle bir muz paylaşmaya çalıştı."

"O yapmadı!"

"Paylaşmaktan kastım, onu nazikçe soydu ve gözümüne soktu."

Şaşkın bir kıkırdama çıkardı. "Bana onu incitmediğini söyle!" dedi.

"Onun muzunu yedim, bu kesin." Gülümseme sert ağzına kolayca oturmuyordu ama oturmak ister gibiydi. "Ama arkadaş olarak ayrıldık."

"Arkadaşın olmadığını söylediğini sanıyordum," diye alay etti. "İnsan türünden değil."

Göbeğinin sol tarafında bir yerde duran lemuru okşadı, kaşları çatıldı. "Keşke bu egzotik yaratıkları görebilseydim, ama biliyorum ki asla göremeyeceğim."

Parmakları, onun yapabileceğini düşünmediği bir nezaketle çenesini kaldırdı. "Şu an ile asla arasında çok şey olabilir."

Çocukken ona söylediği sözler göğsünde parladı ve kirpiklerine tehditkâr gözyaşları döküldü. "Doğru," dedi duraksayarak, "ama bacağımın ormanlarda dolaşmak ya da dağlara tırmanmak bana göre değil. Aslında hiçbir işe yaramam."

"Saçmalama," diye yatıştırdı. "Sizi ormandan geçirmeleri için filler, yabancı şehirlere götürmeleri için on bronz adamın taşıdığı sedanlar kiralayacağım. Arap atları sizi çöllerden geçirecek ve diğer her yere trenlerle ya da gemimle gidebiliriz."

Burnunu çekti, keşke bu kadar aptal olmasaydım diye düşündü. "Peki ya fillerin, bronzlaşmış adamların, Arapların, trenlerin ve gemilerin gidemediği onca yer ne olacak?"

Şakacı bakışları ayıldı ve ısındı. "Seni taşıyacağım."

Umutsuz bir umudun sürüklediği kadın, tekrar adamın göğsüne yığıldı. "Yarın ayrılabilir miyiz? Korsanları, hazineyi ve isimlerimizi geride bırakarak? Hayatlarımıza yeniden başlayabiliriz."

Yüzüne hafif bir pişmanlık yerleşirken, elleri yüzünün yanındaki dallarla oynadı. "Claudius Önbelleği'ni bulmalıyım," diye mırıldandı. "Adamlarıma söz verdim."

"Haritayı adamlarına veremez miydin? Bırak onlar bulsun?"

"Bu işi bitirmek zorundayım," diye ısrar etti.

"Ama neden? Beş ömür boyunca harcayabileceğinizden daha fazla paranız var. Gerçekten daha fazla hazineye ihtiyacınız var mı? Bu arama senden yeterince şey almadı mı?" Parmaklarını harap dövmesinin üzerinde gezdirdi. "Zaten bir keresinde neredeyse seni öldürüyordu."

Parıldayan siyah gözleriyle onu izledi. "Dorian Blackwell olmadan önce de bu hazineyi arıyordum. Bunu düşündüğümde, geçmişimin beni anılarımdan ayıran demir kapıya doğru fırladığını hissediyorum. Claudius Zulası'nı bulursam... kendimi bulacağımı hissediyorum."

Bunun üzerine isteksizce başını salladı. "Anlıyorum." Ve anladı. "Sonra ne olacak?" Neredeyse sormaya korkuyordu. "Aradığınız şeyi bulduğunuzda sizi ne yönlendirecek?"

"Beni götürmek mi?"

"Her yere gittin, her şeyi gördün. Fethedecek hiçbir şeyin kalmadı. O zaman ne için yaşayacaksın?"

Gözlerini pencereye çevirdi ve hafif bir yağmur pırtırtısına dönüşen fırtınayı düşündü. "Ben her şeyi gördüm," dedi sıkıca. "Her tür insanla tanıştım. En yüksek dağa tırmanmak ya da en tehlikeli fırtınanın kaynağını bulmak için hayatlarını tehlikeye atanlar var. En yüksek binayı inşa etmek için kendi üzerlerine sürünürler. Ya da en derin mağarayı kazmak için. Güç için can atarlar. Zafer. Tehlike. Heyecan. Ölümle alay etmek isterler. Tanrı'ya meydan okumak. Doğaya hükmetmek... Ve sadece bu şey, bu saplantı, onlara yaşadıklarını hissettiriyor."

Fırtınayı düşündüğü kadar yoğun bir şekilde onu düşündü. "Bunlardan herhangi biri... sana yaşadığını hissettiriyor mu?"

"Yakınından bile geçmez."

"O zaman... ne yapar? Ne olacak?"

Sonra ona baktı, sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. "Nasıl bilmezsın?"

Bu hava arasında onlar çatırdadı ile ve söz veriyorum . dehşet verici bir şey. Kozmoslarında bir değişimin, kaderlerinde bir dönüşün vaadi. "Beni sevdin mi?" Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu.

Onlar.

Gözleri ondan uzaklaştı. "Gençtim. Aşık bir aptalın aptallığından korkmayı henüz öğrenmemiştim."

Bütün gece tehdit eden duygular kirpiklerinden taşıtı ve başparmağı onları düzelitti. "Aşk için artık çok geç Lorelai. Bana göre aşk, şairlerin kurgusundan başka bir şey değil. Güven ya da sadakat gibi kolayca satın alınıp bir kenara atılabilir. Ama sahip olmayı anlıyorum." Yüzünü onunkine yaklaştırmak için ayağa kalktı, böylece bir kez daha aynı havayı soluyorlardı. "Sen benimsin. Bildiğim şey bu."

"Yani... beni sevmiyorsun."

Alnını onunkine bastırdı. "Bunu söylemeliydim," diye yakındı. "Hâlâ hissetme yeteneğine sahip olduğum zamanlarda. Korkunun ne olduğunu bildiğim zamanlarda. Aşkın ne olduğunu. O gün Mortimer'la yola çıkmadan önce seni sevdiğimi söylemeliydim. Dilimin ucundaydı. Tam o sırada, bir kalbe sahip olacak kadar gençken kalbimdeydi."

Ağzını onunkine değdirirken sözlerindeki acıya umut sinmişti. Eğer aşk bir zamanlar oradaysa... belki onu geri getirebilirdi.

"Önemli değil," diye yatıştırdı. "Seni seviyorum." Kollarını ona doladı ve yorganın düşmesine izin verdi. Ona bakmak istemiyordu. Gözlerinde korku, suçluluk ya da reddedilme görmek istemiyordu. Kalbini onun kalbine, dudaklarını dudaklarına bastırdı ve bu kez, onun üzerinde hareket ettiğinde, çok daha kötü olacağını hissetti.

C

HAPTER T

WENTY

Lorelai Veronica'ya yer açarken, baldızı da baş güvertenin üst katında ona katılarak iskeleye doğru yol alan geminin aşağıdaki hareketliliğini izledi.

"Southbourne Korusu'nu gördüğüme bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim." Veronica eliyle gözlerini siper etti ve Haliç'in dallanıp budaklanan dallarının üzerinden evlerine doğru baktı.

"Yapamayacağımı hiç düşünmemiştim." Lorelai, Veronica'nın coşkusunu paylaşmıyordu ve bu onu şaşırtmıştı. O sabah Ben More Şatosu'ndan ayrıldıklarından beri garip bir kıyamet duygusuyla savaşıyordu.

Tek kişi gibi görünmesi onu daha da tedirgin ediyordu.

Dorian Blackwell'in adamlarından oluşan yeni küçük birliğe karşı duyulan kaçamak ve güvenilmez duygular göz ardı edilirse, gemideki genel moral ancak neşeli olarak adlandırılabilirdi. Yine de, bir korsan gemisi için yakın bir hazine beklentisi neyse, Almack'ın zamanında aynı derecede paralı bir anaerkil mürettebat için de bir düğün evliliği beklentisi oydu.

Gerçekten de Lorelai, ana güvertede serbestçe dolaşan ve bir grup kaba saba korsanla arkadaşlık eden sekiz küçük kedi yavrusunun maskaralıklarını izleyerek kendini çok eğlendirmişti. Cutthroat Bill adında devasa bir adamın küçük tüy yumağını tüm öğleden sonra boyunca omzunda taşıması ve yeni yoldaşına "Küçük Bill" diye hitap etmesi onu çok eğlendirmişti.

Öte yandan Shifty Rodriguez, küçük turuncu bir tekirin şapkasının içinde uyuyakaldığının farkında olmadığında neredeyse bir gözünü kaybediyordu. Şapkasını takmak için kaldırmış ve gerçek hasardan çok apopleksiye neden olan yüzüne bir kutudan fırlayan bir jack-in-the-box ile ödüllendirilmişti.

Yine de o ve turuncu adam barışmış görünüyordu ve hatta *gatito'nun* başka bir *siesta'ya* ihtiyacı olursa diye şapkasını masanın üzerine geri koydu.

Barnaby işiyle ilgili olarak güvertede volta atarken kemerinden bir olta ipinin ucuna takılı fare büyüklüğünde kırmızı bir püskül çıkarmayı alışkanlık haline getirmişti. Herhangi bir sayıda avcı kedi yavrusu onu takip ederken bulunabilirdi, öldürücü bir hevesle yemine saldırıyorlardı.

Halice vardıklarında, tüm yavru kedilerin isimleri vardı ve görünüşe göre, bir korsan ya da diğeri tarafından gayri resmi olarak sahiplenilmişlerdi. Lorelai doğru anladıysa, Küçük Bill, Gatito, Katjie, Neko, Ikati, Bast, Beyaz Piç ve Jim vardı.

Lorelai başlangıçta her ismin bir hikâyesi olduğunu düşündü ama Barnaby daha egzotik isimlerin *kedi* kelimesinin farklı dillerdeki varyasyonları olduğunu söylediğinde bu fikri reddetti.

Elbette öyleydiler, diye kendi kendine iç geçirdi. Erkekler.

Kıyıya yaklaştıklarında Lorelai evinin güzelliğine bir kez daha hayran kaldı. Binlerce sığırcık kuşundan oluşan kalabalık bir sürü uzaktan yükseliyor, aynı rüzgârı kullanarak nadir bulunan mavi gökyüzünde dans eden bir portre çiziyordu.

Deniz havası ılık ve tatlıydı ve Veronica'nın örgüsünden çözülen saç tellerini Lorelai'ın omzuna savuruyordu.

Geçmişe döndüklerini, yakışıklı kocasını geminin baş tarafında, altında durmuş aynı kuş manzarasını izlerken bulduğunda fark etti.

İyi ya da kötü.

O pahalı siyah takım elbisenin altında ne olduğunu düşündü. Kas üzerine inşa edilmiş kasların üzerinde uzanan devasa kuzgun kanatları. Kaslar ve yara izleri. Tutku ve acı. Cesaret ve zekâ. Bu adamı adam yapan her şey. *Onu* erkek yapan.

"Onu seviyor musun?" Veronica mırıldandı.

"Evet," diye cevap verdi, belki de kendini bile şaşırtarak. Düğün gününde kendisine sorulmamış olan sorunun cevabıydı bu. "Sanırım her zaman öyleydim."

"Ona söyledin mi?"

"Söyledim."

Veronica tereddüt etti. Dudağını ısırды. "Sana söyledi mi?"

Lorelai omuzlarının çökmesine izin vermemeye çalıştı. "Bana bağlılığını gösterdi ve bu sadece kelimelerden farklı. Kesinlikle daha iyi."

"Elbette..." Veronica'nın sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Kim derdi ki sen ve ben bir hazine arayışına gireceğiz? Bir korsan macerasına sürükleneceğimizi?"

"Bunu bir çile olarak değil de bir macera olarak görmeyi tercih etmene sevindim."

Veronica, Blackwell'in Rook'a katılarak bir tartışma başlattığı yeri işaret etti. Tuzlu deniz meltemi erkeklerin seslerini değilse bile sözlerini kadınlara kadar taşıyordu. "Rook'unuz bir konuda haklıydı, sanırım bana bir iyilik yaptı. Bunu söylememin vahşice olduğunu biliyorum ama korkarım Mortimer'ı öldürmeseydi bir gün ben de öldürebilirdim. Ya da yapmaya çalışırdım. Kan onun ellerinde... Sanırım bunun için minnettar olmalıyım."

Lorelai kolunu sevgili arkadaşının koluna doladı. "Eğer başına geleni hak eden biri varsa..."

"Gerçekten de öyle." Veronica Lorelai'ın bunu söylemesine şaşırmış gibiydi ama yorum yapmadı. "Sanırım bütün bunlar bittiğinde ailemin yanına dönüp yas tutuyormuş gibi yapacağım. Gerçi Tanrı biliyor ya, başka bir şey yapmayı tercih ederdim."

"Umarım beni hâlâ ailenden biri olarak görüyorsunuzdur." Lorelai onu daha sıkı sıktı. "Elbette öyle, sevgilim." Veronica onun şakağına şefkatli bir öpücük bıraktı. "Burada kalabilirsin," diye teklif etti.

Veronica, Moncrieff'in en az kendisi kadar ağır olması gereken zincir iplerini sardığı yere baktı. "Bunun en iyisi olduğunu sanmıyorum, en azından Mortimer'ın ölümüyle ilgili coşku dinene kadar. Ayrıca, Southbourne Grove'un bir sonraki varisinin kim olacağını kim bilebilir?"

Lorelai kaşlarını çatı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Bay Lorelai'nin uzak bir akrabası.

Gooch'un, sanırım."

Veronica alaycı bir ses çıkardı. "Benim yaşımda bir dul, hayal edebiliyor musun?" "Benim yaşımda bir korsanı hayal edebileceğimden daha fazla değil."

Lorelai ayılıp kız kardeşine dönene kadar kahkahalar attılar. "Ailenin yanına dönmek zorunda değilsin, biliyorsun. Sana bir çeyiz maaşı bağlanacak ve tabii ki Rook'la olan alışılmadık evliliğimden dolayı bana verilen para da tüm bu maceranın karşılığı olarak sunulacak. Gerçi son birkaç yılın karşılığına hiçbir şeyin yaklaşamayacağını biliyorum. Ne kadar acı çektiğini düşündüğümde..." İçindeki suçluluk duygusunu bastırmak için yutkunmak zorunda kaldı.

"Bu konudan bir daha bahsetmeyelim," diye teklif etti Veronica, perili gözlerine ulaşmayan sahte bir parlaklıkla. "Bir kez daha düşündüm de, ailemin yanına döneceğimi sanmıyorum." Başını Lorelai'ın omzuna koydu. "Ama bu dünyada kendi yolumu çiziceğim. Bir dul, eşlerden ya da bakirelerden çok daha fazla sosyal özgürlüğe sahiptir."

"Nereye gideceksin?" Lorelai sordu.

"Her zaman Paris'in moda salonlarında kendimi kaybetmek istemişimdir," diye hülyalı bir şekilde cevap verdi.

"O zaman yapmalısın."

"Sanırım yapacağım."

Lorelai çaresiz bir an için ona sarıldı. "Her birimiz yeni bir hayata başlıyoruz... neden uğursuz hissettiriyor? Bir son gibi mi?"

Veronica bir süre bunun üzerinde düşündü. "Tüm mutlu sonlar bir nebze

de olsa hüzünsüz değildir."

"Sanırım hayır." Lorelai, geminin pruvasında duran, koyu renk başlarını haritalarının üzerine eğmiş, birbirine benzeyen iki adama doğru baktı. Bu açıdan bakıldığında ikiz olabilirlerdi. Blackwell'in göz bandı olmasa onları birbirinden ayırmak zor olurdu.

"Acaba hangimiz gerçekten daha kıskanç yaratıklarız?" diye düşündü Veronica. "Erkekler mi, yoksa kadınlar mı?"

Lorelai bu soruya neyin yol açtığını düşünerek Veronica'nın bakışlarını güverteden dışarıya doğru takip etti ve Moncrieff, Barnaby ve diğer birkaç kişinin Ben More'un Kara Yürekli adamlarından birkaçına kaşlarını çatarak baktıklarını gördü.

Yavru kedilerin boğuşması bu etkiyi biraz bozdu.

Lorelai neşeyle gülerek, önceki gecenin anısıyla tenini ısıtan bir çift kara gözün dikkatini çekti. "Kadınların erkeklere, erkeklerin de kadınlara cevap vereceğini düşünmüştüm."

"Sanırım ikisi de haklı olurdu."

Sancak tarafında, küçük liman kasabası Easton-on-Sea, Southbourne Grove'un gri taştan ihtişamının altında kümelenmişti. Üç ada, Mersea, Osea ve Tersea, gelgit geçitlerinde nöbetçi gibi duruyordu. Mersea ve Osea, kilometrelerce uzanan uysal kumsallara sahip düz adalardı. Gözlerini kısarsa Tersea'nın, yarı batık halde hazinesinin etrafında kıvrılmış uyuyan bir ejderhanın sırtı gibi görünebileceğini tahmin etti. Dalgalar kayaları yarıyor, yaklaştırmaya cüret edenlere beyaz bir uyarı spreyi gönderiyordu.

Yarın orada ne keşfedeceklerdi? Merak etti. Antik bir Roma zulası mı? İşkence görmüş bir adamın geçmişi mi? Yoksa çok daha tehlikeli bir şey mi?

* * *

Kale sonunda insanların neden hayatları için yalvardıklarını anladı.

En taş kalpli kötüler bile, zayıfların acı çekmesine göz yumanlar bile, onları sona erdirmeden önce çaresizlikle yalvardılar.

Yıllar boyunca nedenini uzaktan merak etmişti. Biliyor olmalıydılar, değil mi? Tanrı ya da şeytan onları bulmazsa, o bulacaktı. Ve bulduğunda, onlarla işi bittiğinde cehennem için dua ediyor olacaktı.

Ama yine de denediler. Ağladılar. Pazarlık ettiler. Yalvardılar.

Onları acınası buluyordu.

Şimdiye kadar.

Artık bunun üzerinde kafa yormasına gerek yoktu. Herkesin, kaybedecek bir şeyi olduğunda ölümden korktuğunu öğrenmişti. Kalpleri kendilerini hayata, önemli bir şeye bağlamıştı ve ayrılık düşüncesi savunulamaz hale gelmişti.

Kendi adına, o adamlardan her şeyi almıştı -güç, para, toprak, unvan, intikam- ve bunların hiçbirini kendisi için gerçekten istememişti. Bu onun gerçek trajedisiydi. Bir hırsız olarak başlamış, bir köle olmuş, sonra bir fatih, bir lord ve nihayet bir korsan kral olmuştu. Tüm bu süre boyunca kararsızlık içindeydi. Korku eksikliği. Bir parçası her zaman bir bıçağın, bir süngünün ya da bir kurşunun göğsünde yer bulması halinde hiçbir zarar vermeyeceğini varsaymıştı.

Çünkü onun bir kalbi yoktu. Sadece hiçbir sonsuz kazanımın dolduramayacağı, dipsiz bir kara boşluğun etrafına inşa edilmiş bir bedeni vardı.

Tanrı yardımcısı olsun, denemişti.

Çok yanılmıştı. Bunu şimdi görebiliyordu. Kalbinin var olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunca zaman başka bir yerde ikamet etmişti.

Burada bırakmıştı. Southbourne Grove'da.

Lorelai yavaş yavaş, paramparça olmuş parçaları ona geri veriyordu.

Geri istiyor muydu? Pek değil. Ama onu, kendisinden istediği her şeye katlanacak kadar çok istiyordu.

Yirmi yıldır onun için yanıp tutuşuyordu. Artık onun tadına bakmış, onu sahiplenmiş, onunla sevişmişti... Kelime dağarcığı, ayrılığın ona neler yapacağını anlatacak kadar geniş değildi.

Southbourne Grove'daki eski odasında durdu ve Black Water Halici'ni ve ötesindeki denizi karartan karanlığı düşündü. Adını şimdi anlamıştı.

Nigrae Aquae. Kara Su.

Doğuya bakınca, halicin kollara ayrılan nehirleri, tüm renklerini hızla kaybeden bir gökyüzünün altında mürekkepli, labirentimsi kaos şeritlerine dönüşüyordu. Yıldızlar, malikânenin bu tarafında gökkubbenin karanlık tuvalini çoktan delmeye başlamıştı, ancak batıda ufka hâlâ gri bir çizgi yapışmıştı.

Onu tekrar istiyordu, bir şeylerin üzerine yayılmış, başka şeylerin üzerine eğilmiş, dizlerinin üzerinde, sırt üstü, onun üzerinde, onun altında, onun yanında olmasını arzuluyordu. Şu duvara karşı.

Tanrım. Bir elini yüzünde gezdirdi, sonra da hayal kırıklığı içinde çekiştirerek saçlarını karıştırdı.

Onun her santimini sahiplenmek için can atıyordu. Ağzıyla. Sikiyle. Onu önümüzdeki on yıl boyunca çıplak tutabilir, son yirmi yılını sikip atabilirdi. Onun sesini dinlemek, dünyada huzursuz öfkesini yatıştırma ya da kayıtsız ruhunu harekete geçirme gücüne sahip tek ses.

Kızın kırılgan masumiyeti ona nasıl bir şeytan olduğunu hatırlattı. Doyumsuz bir canavar. Müthiş bir canı.

Görevine odaklanmak için elinden geleni yapmıştı. Dorian, Moncrieff ve ekibi Tersea Adası'na yaklaşma ve kazı çalışmalarını özenle planlarken onlara dikkatini vermek için elinden geleni yapmıştı. Ama lanet olsun ki Lorelai dikkatini dağıtan sevimliliğiyle gemisinde dolaşmamıştı. Baş güvertede sonsuza kadar durmuş, çekici kız kardeşiyle poz vermişti. Birinin bir şey başarmış olması mucizeydi.

Kulak memesini çekiştirdiğinde, arkadan içine girerken onu ısırıldığını hatırladı. Bir elini dramatik bir şekilde eğilmiş kalçasına dayadığında, ödünç aldığı elbisesinin kıvrımlarından onu görebiliyordu. Ritimlerine rehberlik ederken elindeki solgun şekli hatırlayınca eli yanardı. Cehennem kedilerinden birini kaşımak için eğildiğinde, onun arka tarafını görünce neredeyse korkuluktan düşecekti.

Kırkına merdiven dayamıştı ve vücudu kendinden geçmiş bir genç kızinki gibi davranıyordu. Sadece onu görmek bile pantolonunda yer kalmaması için yeterli olduğundan, neredeyse bütün gün siki yarıya kadar inmişti.

Etrafında bu kadar çok mürettebat varken bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Aklının bir köşesinde hepsini denize atmak ve onu gemisinin istediği bölüme götürmek vardı.

Onu durduran şey, bu sabah yataktan kalktıktan sonra yaptığı bir yorumdu. Küçük karısı ona hiçbir zaman sabahları özellikle sevmediğini hatırlattı ve erken uyuşukluktan dolayı yeterince hızlı gizleyemediği bir yüz buruşturması için bir açıklama talep ettikten sonra samimi bir şefkati itiraf etti.

Bu yüzden, Southbourne Grove'a vardıklarında onu ilk boş yatağın bulunduğu odaya götürmek yerine, buradaki varlığını açıklamasına izin verme planını kabul etti.

Dorian'la birlikte uydurdıkları hikâyenin basit ve etkili bir hikâye olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onun uzun zamandır kayıp olan kuzeni olacaktı.

uzakta, Southbourne Grove'u Gooch malikânesinden aileye geri satın alan kıtasal bir dük olan Ash Weatherstoke. Onu Rook'un alçak pençelerinden kurtardığı ve yeni İngiliz mülklerini teftiş etmesi için geri götürdüğü düşünüüyordu. Bu hikâye, birkaç on yıl önce Southbourne Grove'da kalan Ash Weatherstoke adında bir akrabayı hatırlayabilecek sadece bir avuç personel tarafından doğrulanabilirdi. Uzak bir kuzen, eğer hafızaları yanılmıyorsa, trajik bir kazadan sonra burada iyileşmişti.

Çalışanlar Lorelai ve Veronica'nın sağ salim dönmelerinden ve Ben More'un kötü şöhretli Kara Yürek'inin ziyaretinden o kadar rahatlamışlardı ki, sözde yeni efendilerine birkaç kibar nezaket ve şüpheli bakış dışında pek aldırış etmemişlerdi.

Hemen geri çekilerek Lorelai'nın hak ettiği hayranlığı görmesine izin verdi. Önce yarınki gezi için hazırlıklarını iki kez kontrol etmiş, sonra da buraya sürüklenmişti. Onun sesini ilk duyduğu odaya.

Burası, tüm niyet ve amaçlar için, doğduğu yeri. En eski anılarını yaşadığı yer.

Onun sesi.

Beni sevdin mi?

Aşk çok basit bir kelimeydi. Saplantı çok basit bir kavramdı. İbadet bunu karşılayabilirdi. Yaklaşabilir-

Vücudunda bir hızlanma ve kanında bir heyecan, kulağı kızın eteklerinin sallanışına ya da düzensiz yürüyüşüne takılmadan çok önce yaklaştığını haber verdi.

Her kası gerildi, vücudundaki her tüy onun farkındalığıyla diken diken oldu. Bu her zaman böyleydi. Sanki onun üzerinde elektromanyetik bir çekim gücü vardı, yakınlığı aralarındaki havayı dolduruyor, onu daha yakına çağırıyordu. Dokunmak için. Tutmak için.

İtaat etmekten başka çaresi yoktu.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm,"

diye mırıldandı. Yumruklarını ceplerine soktu.

Aynı pencereden dışarı bakmak için onun yanında durdu.

Yakındı. Çok yakındı. Saçlarındaki deniz kokusunu ve bu sabah yıkandığı leylak sabununun teninde ısıttığı kokuyu alabiliyordu.

Çenesi çatladı.

"Buraya her zaman gelirim," diye itiraf etti. "Ufka bakıyorum ve insanların neden uzaktaki denizin dünyanın sınırı olduğunu düşündüklerini anlıyorum. Sanırım bir parçam senin orada olduğunu biliyordu. Bu okyanusun bizi ayırdığını. Kalbimden o kadar uzakta *hissediordun*."

Kadının sesindeki bastırılmış özlem ciğerlerinde bir delik açtı ama karanlık suya bakmaya devam etti, iplikler ve dallar kan diye övündüğü kapkara buza hiç benzemiyordu.

Omzu adamın koluna değdi. "Deniz insanı çağırır, ya da öyle derler. Acaba cevap vermekten başka çaresi var mı?"

"Başka seçeneğim yoktu." Dudakları zar zor kıpırdadı ama yine de acı sözler havayı bir kireç bıçağı gibi kesti.

"Biliyorum." Başını adamın koluna yasladı ve adamın ortasında bir şey eridi. "Bu kadar büyük, bu kadar ölümcül, insanoğluna bu kadar misafirperver olmayan bir şeyin bizi neden olduğumuz kişiden uzaklaştırabildiğini hep sorguladım. Sevdığımız şeyden. Güvendiğimiz topraklardan." Altın sarısı başını kaldırıp ona baktı ve bakışları şafağın ilk sıcaklığı gibi geldi. "Hayatlarını denizde kazanan siz erkekler ne kadar cesursunuz."

Cesaretin bununla hiçbir ilgisi yoktu. "Birkaç yıl önce Tanzanya'da kutsal bir adamla tanıştım. Onun halkı hepimizin deniz canlıları olduğumuza inanıyor. Bir gün ayrıldık, karada hayatta kalmaya çalıştık ama bu çok uzun zaman önce değildi. Onun iddiasına göre, deniz bizi çağırdığında, bizi uzağa çağırmıyor, bizi eve çağırıyor. Asla geri dönemeyeceğimiz bir eve."

"Bunu sevdim," diye mırıldandı. "Eve çağrı en güçlüsüdür." O da aynı fikirdeydi.

Lorelai elini uzatıp Tersea Adası'nın uzakta sadece bir leke gibi görüldüğü pencereye bastırdı. "Fark edilmeden önce Claudius Zulası'nı bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Bir omzunu gönülsüzce silkerek kaldırdı. "Dorian bir kont. Büyük bir nüfuza sahip ve beni kontrol altına almaya ya da kontrol etmeye çalışan herkesi her zaman alt ettim, atlattım ya da üstesinden geldim. Moncrieff ve mürettebatım, Dorian ve adamlarıyla birlikte hazineyi bulup yağmalamamız çok zor olmayacaktır."

Narin yüz hatlarının üzerinde bir gölge titreşti, sanki kendi anılarına tutunmak için mücadele ediyordu. Ona dönerek, "Bu Moncrieff... ona güveniyor musun?" diye sordu.

"Güven aptallar içindir," diye kestirip attı. "Üzerine ortaklık kurulacak pek bir şey değil. Ama karşılıklı kişisel çıkar, işte bu güvenilecek bir şeydir. Başkalarının açgözlülüğü beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Gözlerini kırpıştırarak ona bakan kızın alnındaki endişe kırışıklığını düzeltmek için can atıyordu. "Diğerleri hakkındaki değerlendirmeleriniz oldukça acımasız."

"Bu acımasız değil, gerçek. İşler böyle yürüyor." Bakışlarıyla ellerinin gitmek için yanıp tutuştuğu her yere dokundu. "*Ben böyleyim.*" Onu uyarıyordu. Bir bağın sonuna yaklaştığı konusunda onu uyarıyordu. İyi olmaya çalıştığını söylüyordu. Ona dokunamazdı, dokunamazdı. Yoksa ip kopabilirdi.

"İnsanlar değişebilir," diye söze girdi.

Yaban mersini bakışlarındaki umut, onun felaketi olma tehdidini taşıyordu.

Kurnaz bir kadın değil, karısı. "İnsanlar değişmez Lorelai, sadece koşullar değişir."

"Sen değiştin," diye ısrar etti. "Çünkü koşullar seni değiştirmeye zorladı. Bu, bir zamanlar olduğun kişiyi geri kazanabileceğin anlamına gelmiyor mu?"

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Zaman büyük bir şifacıdır, ya da bana öyle söylendi." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ben sana inanıyorum. Sen bana inanmıyor musun?"

Sorusuna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ona inanmaması gerektiğini ve hiçbir şeye inanmasına, hatta umut etmesine izin veremeyeceğini söylemeye dili varmıyordu.

"Benden pek çok şeye inanmam istendi," diye başladı. "Bir adamın sözüne. Sözüne. Tanrısına. Cennete ve cehenneme." Pencereden bir adım geri çekildi, onun çekici kokusundan ve siren dudaklarından uzaklaştı. "Cenneti bilmem ama cehennemin var olduğunu biliyorum. Hayatımın çoğunu orada geçirdim." Onun yumuşak sıkıntılı sesini duymazdan geldi. "Ama tüm bunlara rağmen. Bana yapılan her şeye rağmen, sadece tek bir şeye inandım."

"O da ne?" diye fısıldadı.

"Güneş batıdan doğacak ve ben senin için geleceğim."

Kadının yüzü o kadar güzel bir ifadeye bürünmüştü ki, gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı.

Kadın ona doğru uzandı ve adam daha da geri çekilerek ona karşı bir el kaldırdı.

"Benim ol." Sesi kendi kulaklarına bile boğuk ve kaba geliyordu, ama

onun bu sözleri söylediğini duyma ihtiyacı onu

rasyonellik. "Kendini bana ver."

Kadın ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Çoktan yaptım. Tam olarak üç kez. Tekrar yapmaya çalışıyorum ama sen rahat durmuyorsun."

"Senin bedeninin değil, lanet olsun." Bunu karıştıyordu. Belki bu kadar yakınında durmasaydı. Ya da bu kadar çekici görünmeseydi. Belki farklı bir odada olsalardı. Acımasız hayatında izin verilen tek mutlu anılardan yoksun bir odada. "Karım ol Lorelai," diye ağzından kaçırdı. "Yani... hiçbir zorlama olmadan. Ya da zorlamadan. Ya da korku. Sadece... benim olmayı kabul et." Tanrım, bu şimdiye kadar yüksek sesle söylediği en saçma şeydi. Cildi aynı anda hem sıcak hem de ağdalı hissediyordu. Nefesini hem çaresizlik hem de umutsuzluk içinde tutuyordu.

"Eğer ben sana Ash diyebiliyorsa, sen de bana karım diyebilirsin," diye pazarlık etti muzaffer bir gülümsemeyle.

"Bu bir pazarlık değil," diye bağırdı.

Kadının kaşları kalktı. "Değil mi?"

Bir cevap vermeden önce uzun bir süre ona baktı. Zırhını geri çağırmak istedi. Onu böylesine şiddetle arzulayan bu etten kemikten adam yerine çelikten ve taştan yapılmış olamaz mıydı?

"Pekâlâ," diye kabul etti sonunda. Hiç başka seçeneği var mıydı? Onu hiçbir şeyden mahrum bırakabilir miydi? "Artık kim olduğumu bildiğime göre... kim olmadığımı da biliyorum. Ben Dorian Blackwell değilim. Ve ben... artık senden ayrı geçen bir ömrün yarattığı canavar olmak istemiyorum. Belki zamanla, olmamı istediğin kişi olabilirim. Bana nasıl olacağını göstermen gerekecek."

Adamın kendisine uzattığı eli görmezden gelerek ona doğru koştu. Küçük, sıcak bedenini tehlikeli derecede bulaşıcı bir coşkuyla onunkine doğru savurdu. "Hazineyi bulduktan sonra nihayet hayatımıza birlikte başlayabiliriz."

Çoktan bulmuştu.

Duygularının ve ihtiyacının gelgitiyle sürüklenen adam, dudaklarını onun teklif ettiği ağza bastırdı ve yemyeşil bedenini kendi bedenine sabitledi.

Arzu ona bir savaş çekicinin tüm şiddetiyle çarptı ve göğsündeki nefesi kesti. Yılların unutulmuş ihtiyaçları yüzeye çıktı ve duyularını bastırdı. Onu ölümcül ve vahşi yapan her şey ona sahip olmak için hırıliyordu. Onun tarafından evcilleştirilmek için.

Ama bunu yapamazdı. Kollarındaki bu yumuşak yaratığa yapamazdı. O, sadece iradesinin gücü ve sırtının kuvvetiyle üstesinden gelebildiği sonsuz acı savaşının antiteziydi. Lorelai'si onun inatçı ve sert olduğu yerde

yemyeşil ve sıcaktı. İntikam peşinde koşmak yerine

Dayanma gücü. Kendi zorlu savaşlarına rağmen, küçük kırık yaratıklarını verebildiği tüm özenle iyileştirdi.

Dudakları onunkilerin altından ayrıldı.

Davetkâr. Uysal. Tanrım, onun ağzına neler yapabilirdi.

Çiğ bir protesto iniltisiyle onu kendisinden uzaklaştırdı. "Şimdi olmaz," diye soludu. "Bu gece olmaz."

Adamın onu terk ettiği yerde dururken yüz hatlarında acı parılıyordu. Dudakları şişmiş ve kayganlaşmıştı. Gözleri arzu olduğuna inanmak istediği şeyle bulutlanmıştı.

"Sen... beni istemiyor musun?"

"Tanrım, Lorelai," diye homurdandı, dudaklarındaki tatlı tadı silerek. "Bu kadar saf olamazsın!"

Gözleri baykuşa döndü, kirpiklerinde küçük gözyaşı rezervleri birikti. "Ne- Ben... Az önce dedin ki-"

Kadının elini kavradı ve bacaklarının arasına soktu, siki pantolonunun içinde zorlanıyordu, kadının herhangi bir yerine sokmak için yanıp tutuşuyordu. Dudaklarına, ellerine, kıkına, seksine. Hayatları sona ermeden önce hepsine sahip olacaktı.

"Bu sana lanet olası bir arzu eksikliği gibi mi geliyor?" diye homurdandı.

Gözleri Calypso'nun gazabıyla savrulan deniz kadar karardı. Yanaklarına ve dudaklarına kan hücum ederken renk geldi. "Hayır," diye nefes aldı, parmakları ona doğru seğiriyordu. "Ama... o zaman... neden?"

"Ben kendimde değilim," diye uyardı. "Ve hâlâ dün geceyi atlatman gerekiyor. Bunu daha önce de söyledin."

Adamın şaşkınlığı karşısında kadın sırtıttı. "Şimdiden oluyor," diye hayretle yaklaştı.

Gözlerini kısarak ona baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Onu şoke etmek için yaptığı hamle bir şekilde geri tepmişti ve utangaç parmakları şimdi kumaşın arasından şaftını kavrarken düşüncelerini bir araya getirmekte zorlanıyordu.

"Kısa bir süre önce, rahatsızlığımın önemli olmayacağını iddia etmişsiniz," dedi zafer duygusuyla.

Onu korkutmuş olma düşüncesinin yarattığı suçluluk duygusuna karşı gözlerini kapadı. Daha birkaç gün önce ona karşı tam bir barbardı... ve o barbar şimdi dışarı çıkmak için çığlık atıyordu.

"Ben de bunu söylüyorum." Kadının bileğini savurdu. "Birkaç dakika içinde *olmayacak*. Yerinde olsam sağlam bir kapı bulur, arkasına geçer ve kilitlerdim. Şimdi senin tadına baktım, her şeyi istiyorum, bencil piç kurusu."

Burun delikleri alevlendi. Boğazının yutkunmak için çalışmasını izlerken göğsü yeterince hava tutamıyor gibiydi.

"Senden daha az ihtiyaç hissettiğimi mi düşünüyorsun?" diye meydan okudu. "Daha az çılgınlık ya da vahşilik mi? Dün gecedен sonra seni, senin beni istediğinden daha az istediğimi mi?"

"İstedliğini *biliyorum*." Aklına gelebilecek hiçbir şey onun şu anda savaştığı açlıkla boy ölçüşemezdi.

Ona doğru bir adım attı ve elini önünden aşağı kaydırarak yavaşça ama anında sikini kavradı. "Bunu kaldırabilirim Ash," diye fısıldadı tatlı sesinin ulaşabileceğini düşünmediği alçak, muhtaç bir oktavla. "Seni alabilirim. *Hepinizi*."

"Lorelai." Son uyarısının altı bir yalvarışla çizilmişti. Karşısındaki bu kadın kimdi? Bu baştan çıkarıcı kadın?

Bu tanrıça.

"Seni incitmenin bana ne yapacağını bilmiyorsun," diye homurdandı, onun kıvrak küçük parmakları tarafından tutsak edilmişti.

Diğer eli boynuna uzandı ve yakıcı bir öpücük için başını kendine doğru çekti. Vahşi bir güzellik masumiyetini yalayıp yutarak onu tamamen suskun bıraktı. "Veronica bana seni tatmin etmenin bana acı vermeyecek bir yolunu söyledi."

Kadın dizlerinin üzerine çöktüğünde, adam hareket etme yeteneğini kaybetti.

* * *

Lorelai bunda bir güç olduğunu fark etti. Veronica bundan bahsetmeyi ihmal etmişti.

Siyah takım elbiseli bu canavar. Bu ilkel, vahşi erkek onun emrindeydi. Onu emen onun eliydi. Onu sahiplenecek olan dudaklarıydı.

Adını mırıldandı ama hiç ses çıkmadı. Burun delikleri alevlendi ama hareketsiz kaldı, gözleri sınırsız bir şehvetle ve kalbini kıran başka bir şeyle dönüyordu.

Kadın onu pantolonundan kurtarıırken boğazından kaçan soluk acı ile doluydu.

Adamın geri kalanı kadar muazzam olan cinsel organının da ne kadar korkutucu görünebileceğini neredeyse unutmuştu.

Kadın elini adamın kalın gövdesine doladığında adamın vücudu muhteşem bir şekilde sertleşti. Adamın uzunluğu boyunca nefes alırken ağzından nem akıyordu.

"Lorelai," diye inledi. "Sen-"

Dudakları, ağzı açık bir öpücüğün kaba bir parodisiyle kör ucun üzerine kapandığında, kelimeler sert bir çığlıkla boğazından koptu.

Onun etinin tadından hoşlandığını fark etti. Tuz, misk ve o kadar sarhoş edici bir şeydi ki biraz başı dönmüş gibi hissetti.

İçinden çaresiz bir ses daha yükseldi. Bu seferki açık bir yalvarıştı.

Nemli dudaklarını yavaşça adamın pelüş, kadife başının üzerine kaydırıp ve dilinin boğazının arkasıyla buluşana kadar alttaki çıkıntıdan aşağı inmesine izin verdi.

Dizlerinin titrediğini hissetti ve muzaffer bir kadınsı şehvet dalgasıyla sarsıldı. Çenesini sonuna kadar genişletti ve dudaklarını dişlerinin üzerinde sabitledi, ardından dudaklarını olabildiğince uzağa sürükledi ve ardında nemden izler bıraktı.

Onun çaresiz hırıltılarına ve tutarsız küfürlerine rağmen acele etmeyi reddetti. Onu daha derine emerken parmaklarıyla ritmik bir şekilde shaftını keşfetti. Dili, ince derinin altındaki damarların emici çıkıntılarını buldu ve onların etrafında dönüp durdu.

Eli başının arkasında kenetlendi. Güçlü, talepkâr parmaklar saçlarının arasından geçip yumruğa dönüşürken saçlarını mahvetti.

Seksinden kaygan ve etli bir şey fişkırarak dudaklarının kaymasını kolaylaştırdı.

Lorelai açgözlülükle onun kesik nefeslerinin tadını çıkardı. Onun gözlerine baktığında bulduğu kara cehennem. Bir kurt gibi dişlerini gösterdi ve saçlarını tutuşu talepkâr olmaktan çok baskın bir hal aldı.

Güçle oynamak mı istiyordu? Bu düşünce onu hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu.

Bir elini, kendi ritmine uygun olarak hafif, içgüdüsel itişlere başlamış olan kalçalarına dayadı. Bu yüzden hızını değiştirdi, o kadar geri çekildi ki, adam müstehcen bir sesle ağzının mühründen dışarı fırladı.

"Uslu durman senin yararına olur." Dügün gecelerindeki sözlerini yineleyerek onun cinsel organını şakacı bir şekilde yaladı.

Parmaklarını teker teker kadının saçlarından çözerken, hepsi İngilizce olmayan bir dizi ağır küfür savurdu.

Tatmin olmuş bir şekilde tekrar ona yapıştı, onu olabildiğince derine götürdü, elinin önceki ritmine devam etmesine izin verirken dilini onun şişmiş başının etrafında döndürmek için kullandı.

Bir şeyler söyledi. Şehvetli şeyler. Talepkar ve aşağılayıcı şeyler. Ve bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu ya da her şey. Anlayamıyordu. Umurunda da değildi. Bunun için bir obur haline gelmişti, bunun yasadışılığı için. Bunun dönüştürücü samimiyetine.

Bu, her şeyi elinden alınmış bir adama verebileceği bir şeydi.

Ağzının içinde inanılmaz derecede büyüdü. Daha sıcak. Seksinin alt tarafındaki damar nabız gibi atmaya başladı.

"Dur," diye soluk soluğa bağırdı. Kalçalarının istemsiz sarsıntıları ve seğirmeleri daha çılgınca bir hal aldı. Çaresizdi. "Eğer durmazsan... Ben..."

Onun ne yapacağını biliyordu. Dün gece rahmini kapladığı maddeyi serbest bırakacaktı.

O hazırды. Bunu istiyordu. Onu istiyordu.

"Hayır." Bu sefer, saçlarını tuttuğunda, boynunu hafifçe geriye doğru eğdi ve cinsel organını bir kez daha ağzından serbest bıraktı.

"Bekle," diye nefes nefese kaldı. "Her şey yolunda. Bu-"

"Sana ne olduğunu söyleyeyim," dedi karanlık bir sesle, onu dizlerinden kaldırıp yatağa doğru sürüklerken. "Sıra bende."

Onu yatağa fırlatıp eteklerini dizlerinin üzerine çekerken, ham tutkusunun gücü bir deniz fırtınasının rakipsiz gücüyle kızın üzerine salındı.

Onu iç çamaşırsız bulduğunda onaylayarak homurdandı. Lorelai, Kontes'ten bir elbise ödünç almaktan hiç çekinmedi.

Northwalk, ama mahremiyet paylaşımı konusunda sınırı çizdi.

Sert elleriyle bacaklarını ayırdı ve kadın parmaklarının kesinlikle vereceği zevke kendini hazırladı.

"Çok güzelsin amına koyayım." Sesi daha derin, daha vahşi bir hal almıştı. "Seni tatmam gerek."

"Ne?" Şunu demek istemiş olamaz-

Hiçbir uyarıda bulunmadan, güçlü ve ıslak bir yalama, nefesiyle birlikte tüm itirazlarını da boğarak seksini böldü. Bu kötü eylemin verdiği zevk onu öylesine sarstı ki, dizleri içgüdüsel olarak kapandı.

Ash'in güçlü kolları kadının kalçalarını birbirinden ayırdı, ağzı kadının göbeğine gömüldü, dudakları etin esnek çıkıntılarını ve yukarıdaki zonklayan tepeyi keşfetti.

Nasırlı, zeki parmaklarının aksine, dili kızın hassas seksine karşı sıcak, pürüzsüz ve nefis bir şekilde ıslaktı. Giderek kayganlaşan topografyası arasında kayarak ilerledi ve arkasında titreşen zevk izleri bıraktı.

Bu, Veronica'nın onu hiç hazırlamadığı bir şeydi. Bu şok edici, skandal bir hareket. O kadar özverili ve kutsal bir şeydi ki, Tanrı'nın buna izin verdiğinden emin değildi.

Çünkü insan deneyiminde bu kadar ilahi bir şeye izin verilmemelidir.

Uyluklarının arasında oynayan karanlık kafaya gözlerini kırıştırdı, içi hem titriyor hem de ağrıyordu. Fiziksel acı ve ıstırapın derinlikleri bu kadar keskin, bu kadar korkunç derecede enfes olabiliyorsa, zevk anlarının da öyle olması gerekmez miydi?

İkisi de bunu hak etmemiş miydi?

İhtiyacının merkezi olan hassas tomurcuğun üzerinde zonkluyordu. Dili yuvarlandı ve dudakları onu ısırdı, dilinin düz kısmıyla hafifçe bastırmadan önce belirgin bir zevkle şakacı bir şekilde onunla alay etti. Mutluluğun heyecanı öyle bir güçle içinden geçti ki, parmakları adamın saçlarını aradı ve kavradı, ısrarla belirli bir yöne doğru çekiştirdi.

Adamın takdir dolu sesi kadının çekirdeğini titreştirerek karnının derinliklerinden gelen bir ihtiyaç dalgasını serbest bıraktı. Israrlı bir miyavlamaya karşılık veremedi, sonra ihtiyacı onun uzman ağzının altında çiçek açarken boğuk bir çığlık attı. Ruhu şarkı söylemeye başladığında ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı. O kadar eski ve ilkel bir ritim, dilinin dansıyla birleşti ki, coşku rahminden kemiklerine kadar aktı ve kanında şarkı söyledi.

Vücudu adamın tutuş gücüne karşı gerildi, uzuvları titredi ve kalçaları onun altında sallandı. Daha sonra bu sınır tanımaz, şehvet düşkününü yaratığa dönüştüğü için utanç duyacaktı. Her türlü alçakgönüllülük ya da saygınlık duygusunu, gözü dönmüş bir arzu ve her şeyi tüketen bu coşku uğruna terk etmişti. Bu zevk onu eritip bir

titreyen ıslak titreşimler. Onunla birlikte ağırlıksız hale gelmiş, acımasız, ıstırap verici dalgaları tarafından hem yaratılmış hem de parçalanmış bir varlık olmuştu.

Adamın ağzından göbeğine doğru akan hisler o kadar tarifsiz bir zirveye ulaştı ki, vücudunun bunu kontrol altına alabileceğinden emin değildi.

Sanki onu bunalttığını hissetmiş gibi başını kaldırarak kalçalarının tekrar yatağa doğru süzülmesine izin verdi. Yataktan uzaklaştıklarının farkında bile değildi.

Tatmin olmuş bir kedi gibi parlak dudaklarını yalayarak vücudunda gezindi, gözleri karanlık niyetin volkanik parçaları gibi parlıyordu.

Kasları, dolgun ve ağır, onun altında eridi.

"Ciddi miydin?" diye sordu sıkıca. "Her şeyimi alabilir misin?"

İç çekerek, kollarını onun geniş gövdesine kendisinin bile beklediğinden daha büyük bir aceleyle doladı, kalbi sevginin binlerce farklı biçimiyle kasıldı. "Senin her parçan."

Onun içine battı, denenmemiş kaslarını sıcak, tatlı artışlarla gerdi. Hâlâ titreyen çekirdeği ilk başta isteksizce yol verdi, ancak ikinci kayışı daha hızlı, daha ıslaktı ve kabzasına kadar gömülene kadar durmadı.

"Evet," diye tısladı kulağına, adam yüzünü saçlarına gömerken. "Lütfen." Adamın, ikisini de hızla yıldızlara fırlatan derin, okşayıcı bir ritim tutturmasına neden olan şey bu ısrarlı yalvarış değildi. Bir sonraki fısıltısıydı. Mahrem kasları bir kez daha gevşemek üzere adamın etrafında kenetlenmeden önce fısıldadığı şeydi.

"Ash."

C

HAPTER
T

WENTY-ONE

"Lord ve Leydi Southbourne."

Ash, Lorelai "Ne oldu Jenkins?" diye sorana kadar bu işaretin kendisine ait olduğunu fark etmemişti.

Lorelai, Moncrieff ve Blackwell'in haritanın üzerine eğilmiş, Tersea Adası'na nasıl güvenli bir şekilde yaklaşılabacağına dair gözlemlerini dikkatle dinledikleri yerden başını kaldırıp baktı.

"Salona bir Scotland Yard müfettiŐi yerleştirdim. İkinizle de konuşmak için ısrar ediyor." İğrenç mesajını ileten Jenkins topuklarını bir Hessian gibi vurarak uzaklaştı.

Elbette bir tür polis soruŐturması bekliyorlardı. Ne de olsa krallığın asilzadelerinden Mortimer Weatherstoke kısa bir süre önce alenen  ld r lm Őtı. Karısı ve kız kardeşi kötü şöhretli Rook tarafından kaçırılmıŐ, ancak    gün kadar sonra kıta kökenli, kimliği belirsiz bir kuzeni tarafından hiçbir zarar görmeden geri getirilmişti.

Ash Weatherstoke.

Tanrım,  ocuğun öldüğünde ısrar ederek geçirdiği onca zamandan sonra, onu diriltmek zorundaydı. Burada. Southbourne Grove'da. Bir kez daha.

Pelerininden dolayı, Mortimer'ı öldürdüğünde kimse Rook'u yakından görmemişti ve yıllar boyunca çok az kişi onun yüzünü görmüş ve bunu anlatacak kadar yaşamıştı.

Dorian Blackwell onlara kısmen böyle bir durumda yardımcı olmak için eşlik etmişti. Scotland Yard'da, Parlamento'da, tüm doğru sosyal çevrelerde ve daha da önemlisi tüm yanlış çevrelerde eşi benzeri görülmemiş bir etkisi vardı. Böyle bir adamın ona kardeşim demesi Ash'in şu anda tanımlayamayacağı kadar büyük bir nimetti.

"Scotland Yard mı?" Lorelai onun düşüncelerini tekrarlar ken kaşları endişeyle çatıldı. "Sadece yerel sulh yargıcına katlanmak zorunda kalacağımızı sanıyordum."

"Gemiden hiç ayrılmamalıydık," diye homurdandı Moncrieff,  ayını yakındaki bir s rahide  aldĐı alkollü içkilerle karıştırmaya başlamıştı bile. "Suçlu kurgumuzda a ılmıŐ delikleri zaten bulmamıŐlarsa neden biri Scotland Yard'dan onca yolu arasın ki?"

"Her zaman böyle midir?" Blackwell kaşlarını  atan ikinci kaptana bir başparmağını salladı.

"Hayır." Ash sırtttı. "Genelde çok daha inatçıdır." "Tanrı yardımcın olsun."

"Keşke yapsa."

"O mu?" Blackwell sorguladı.

"Her zaman fırtınaların, gemilerin ve Tanrı'nın kesinlikle dişi bir   l  olduğunu düşünmüşümdür."

"Bu çok şeyi açıklar-"

"Şimdi şaka yapmanın zamanı değil gibi görünüyor." Lorelai, yüz hatları endişeli bir onaylamama ifadesiyle buruşmuş, yüzü kızarmış Moncrieff'in önüne geçerek onların gülümsemesini yarıda kesti. "Kanun karşısında büyük bir tehlike altında olabilirsin."

Ash onun çene çizgisini takip etti, dudaklarını öpüp gülümsemek için can atıyordu. "Sevgilim, bizim gibi adamlar kanun karşısında sürekli olarak büyük bir tehlike altındadır... ya da kanun öyle hayal etmeyi sever."

"Sence bizi Newgate ile tehdit etmek mi istiyorlar?" Dorian, manşetindeki görünmez bir toz parçasını karıştırarak gelişigüzel bir tahminde bulundu.

"Aklıma bile gelmedi," dedi Ash aynı soğukkanlılıkla. "Belki de bu sefer darağacı bizim içindir."

"Ya da idam mangası."

"Sanırım kurşuna dizme ve dörde bölme uygulamasını yeniden canlandırabilirler." Ash, Lorelai'a pişmanlık duymayan bir bakış fırlattı. "En çok arzu edilen yerimin alt bölgelerim olduğunu tahmin ediyorum."

Blackwell, "Kafalarımız Londra Köprüsü'ndeki boş mızrakların üzerinde yan yana çok uğursuz görünürdü," diye önerdi.

"Mükemmel bir noktaya değindiniz. Sence göz bandını açık bırakırlar mı?"

"Bu benim son isteğim olacak."

"Olması gerektiği gibi. Bana sorarsanız oldukça ikonik."

Lorelai şaşırtıcı derecede hayvansı bir sesle onun yakasına yapıştı. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?" Onu çılgınca çekti. "Seni buradan zincire vurarak götürebilirler! Seni tekrar kaybedebilirim. Bu sefer sonsuza dek. Nasıl olur da idamın eğlenceden başka bir şey değilmiş gibi davranırsın?"

Histeri tehdidiyle yeterince azarlanan Ash hemen ayıldı. "Şaka yapıyorum çünkü birinin beni senin yanından alma fikri gülünç." Ellerini kendi elleriyle kapattı, zarif parmaklarında hissettiği panik titremeleri yüzünden duygulandı ve suçluluk hissetti.

Dorian omzunun üstünden, "Scotland Yard'dan bir birlik bile bizi alt edemez," diye yatıştırdı. "Bir ordu getirmeleri gerekirdi."

"Ve ordunun geldiğini görür ve kaçardık," diye düzeltti Ash, alnındaki endişe kırışıklıklarına bir öpücük kondurarak. "Hadi ama, her şey yolunda. Bu beladan kurtulalım ve günümüze devam edelim, olur mu? Avlamamız gereken bir hazine var."

"Beni saymayın," diye homurdandı Moncrieff, büfedeki tüm sürahiyi kaptığı gibi. "Londra Metropolitan Polisi'nin bir üyesiyle aynı odayı paylaşmaktansa şeytanın amından çamur yalamayı tercih ederim."

"Seni suçladığımı söyleyemem," dedi Blackwell, Ash'e dönmeden önce geri çekilen adama. "Bana fazla düşkün olduğumu sanmıyorum."

"Hiç kimseyi kendisi kadar sevmez." Ash, Moncrieff arka merdivenlerde gözden kaybolana kadar arkasından baktı. "Yine de ona yerini hatırlatmam gerektiğini düşünüyorum."

Lorelai, yeni suç ortağına kaçamak bir bakış atarak, "Belki de bunun yerine, senin yanındaki *yerinin* tehdit altında olmadığına dair ona güvence vermelisin," diye önerdi.

"Karınız akıllı bir kadın," diye onayladı Blackwell.

Ash ona baktı, küçük elini kendine yaslayıp kütüphaneden ön salona uzanan uzun mermer koridorda ilerlerken elinin içinde hissettiklerinin tadını çıkardı.

Bir parçası bir ordu bekliyordu. Ya da içeri girerken bir celladın baltasının düşmesini. Belki şeytan bile onu eve çağırmaya gelmişti. Çünkü bugün kollarında bir melek uyanmıştı. Yumuşak bukleleri gövdesine altın sarısı bir şelale gibi dökülüyordu. Nefesi onu ısıtıyor ve uyuklarken kirpikleri göğsüne çarpıyordu.

Yirmi yıl sonra ilk kez, yerleşmiş hissediyordu. Hayır, bundan daha fazlası. Sanki eve dönmüş gibi hissetmişti.

Başı omzuna doğru yuvarlandığında ve sonunda kolundaki hissi engellediğinde bile, onu rahatsız etmektense uzvunu çiğnemeyi tercih ettiğini fark etti.

Onun yerine, yanağının tüylü kıvrımında, asil burnunun eğiminde, cömert ağzının şeftali gibi dolgunluğunda gezindi.

Kelimenin tam anlamıyla cömertti. O anda zarafeti bulmuştu. Gerçek zevk. Mutluluk diyebilir miydi?

Bu yüzden günün geri kalanına temkinli yaklaşmıştı. Memnuniyet rehavete yol açıyordu ve bu da dikkatli olunması gereken bir durumdu.

Bu yüzden en kötüsünü bekleyerek salona doğru ilerledi.

Ancak onu arabesk duvar kağıtları ve nesiller boyu edinilmiş anakronik *sanat eserleriyle* çevrili tek bir adam bekliyordu.

merhum Weatherstokes.

Altın sarısı saçları ve Adriyatik Denizi rengine gözleri olan zayıf, zarif bir erkek. Cana yakınlığını bir zırh gibi taşıyordu. Yakışıklılığı cana yakındı, gücü onu daha az tehditkâr göstermek için açıkça hazırlanmış zayıf kesimli bir ceketin içinde kibarca saklanmıştı.

Ash'in kalp atışları yüzlercesine çıktı ve her iki botunu da yere hapsetti. Göğsü taşlarla ve ağzı kumla dolmuş, yaklaşan kıyametin neredeyse kemik kıran hissiyle onu ağırlaştırmıştı.

Adamın üzerine ani ve absürd bir görüntü yerleşti... İskandinav yüz hatları kirle kaplanmıştı. Keskin kesici dişler hırıltıyla açılırken daha keskin yumruklar havalanıyordu. Gizli bıçaklar. Kilit açacakları. Yamalı giysiler. O bir ... kesici miydi? Tuhaf bir kelime... Ölü bir göz.

Daha önce tanışmışlar mıydı?

Kırılan camın sesi kafasında yankılanırken irkildi. Cam kırıkları ve kemik çıtırtıları. Ve ... kan?

Çok fazla kan var.

Bakışlarını Blackwell'e çevirdiğinde o cehennem baltası tekrar gözünün arkasındaki sınırları deşmeye başladı.

"Başmüfettiş Morley." Blackwell öne doğru yürüdü ve adamla tanıdık ama temkinli bir tokalaşma gerçekleştirdi. "Sizi uzun zamandır dostum olan Majesteleri Ash ve Lorelai Weatherstoke ile tanıştırayım, Castel Domenico Dükü ve Düşesi. Comte ve Comtesse de Lyon et de Verdun. Gerçi İngiliz topraklarında sanırım en son Southbourne Kontu ve Kontesi oldular." Kolunu onlara doğru genişçe salladı. "Majesteleri, bu Sör Carlton Morley, Londra Metropolitan Polisi Başmüfettişi."

Ash parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırmak için duyduğu karşı konulmaz dürtüyle savaşıırken, Lorelai'in kolunu güven verici bir şekilde sıkışığının farkındaydı.

Müfettişin elinin Blackwell'in avucunda nasıl gevşediğini neredeyse kaçırıyordu. Bir hayalet tarafından ağzına kelepçe vurulmuş gibi Ash'e bakarken köşeli çenesi neredeyse gevşemişti.

"Dorian..."

"Sonunda resmi olmayan şartlarda mı anlaştık, Müfettiş Morley?" Blackwell sırıttı. "Henüz sizinle ilk isimlerimin mahremiyetini paylaşma konusunda rahat olduğumdan emin değilim."

Ash bu ikiliyi incelerken kaşları birbirine yaklaştı. Düşmanlıkla dolu olmadığı aşikâr bir geçmişleri vardı.

Hiç beklenmedik bir anda müfettişin soğukkanlılığı tamamen dağıldı ve Blackwell'in burnuna şimşek hızında bir yumruk indirerek Ben More'un Kara Yürekli'sinin birkaç adım geriye sendelemesine neden oldu. "Bunca zamandır!" Morley böğürdü. "Bunca zaman onun gibi yaşadın. Dünyanın onun öldüğünü sanmasına izin verdin!"

Ash'in başındaki ağrı şiddetlendi. Kaybettiği on yedi yıl kafatasının içine bir balyoz gibi iniyordu. Ayaklarının altındaki dünya, fırtınada savrulan gemisi gibi dengesizleşti ve dengesini sağlamak için bir sandalyenin yüksek arkılığına tutunma dürtüsüyle savaştı.

"Beyler, lütfen kendinize hakim olun." Lorelai ona daha sıkı sarıldı ve Lorelai mucizevi bir şekilde onun yakınlığından güç aldı.

Ama neden buna ihtiyacı vardı? Ne oluyordu?

Blackwell etkileyici bir hızla dengesini yeniden kazanmış, yüz hatlarına cinayet damgasını vurmuş ve burnundan kan damlayan müfettişe doğru hamle yapmıştı.

Ash onlara zar zor yetiştı ve vücudunu, görünüşe göre kontrollerini kaybetmiş olan iki adamın arasına yerleştirdi. "Biri burada ne haltlar döndüğünü açıklasın lütfen," diye emretti.

"Ben de bilmek istiyorum!" Blackwell hırladı. "Hayatım boyunca sana bir ölümü itiraf etmedim, Morley." Ash'in onu tutmak için kullandığı omzuna doğru hamle yaptı. "Bu aşağılık polis memuru olduğu günden beri boynuma ip geçirmeye çalışıyor."

"Peki bunun neden olduğunu düşünüyorsunuz?" Dikkatle oluşturulmuş

Londra aksanı, müfettişin cinayete meyilli halinde biraz kaymış, bir doz

Cockney ima etmişti. "Birçok nedeni var. Seni ve polislerini aptal

durumuna düşürdüm. I

Asil bir kana sahipsın ve daha sıradan olamazdın. Kendimi ait olduğuma inandığın bataklıktan çıkardım. Ya da... belki de karım Farah'ı deli gibi sevdiğin ve onu öptüğüm anda senin varlığını bile unuttuğu içindir." Blackwell'in kültürlü sesinde karanlık bir zafer vardı. "Hiç şansın yoktu Morley, o her zaman benimdi. Daha iyi olan kazandı. Bunu kabul et ve defol!"

Herkesin şaşkınlığı karşısında müfettiş sadece gülmekle yetindi, ancak bu ses havayı ekşitecek kadar düşmanca bir acılıkla doluydu. "Seni kendini beğenmiş, kibirli piç. En önemli şeyi aldığınızı kabul ediyorum.

benden uzaklaştırdın. Yıllar önce ailem için sahip olduğum son umudu da elimden aldın... ama Farah'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu."

"Saçmalık!"

"Dorian Blackwell *benim* en iyi arkadaşımı!" Morley kükredi. "Dahası, ikiz kız kardeşimle nişanlıydı."

Lorelai hepsinin hayretle yankıladığı boğuk bir ses çıkardı.

"*Dorian Blackwell'i* hapisten çıkardıkları gün oradaydım, bunu biliyor muydunuz?" diye gürledi müfettiş. "Kapıda durup arkadaşımı, kardeşimi *eve* götürmek için bekledim. Hapse girdikten bir yıl sonra annesini grip aldığında onu gömen bendim. İkimiz için de hayattan daha önemli olan Caroline için doğru dürüst yas tutma fırsatımız olmamıştı. Ve *sen!*" Parmağını Blackwell'in yüzüne doğru itti. "Newgate'ten sanki bu isim sana aitmiş gibi çıktın ve yirmi yıldır bu ismi benim yoluma atıyorsun. *İşte bu.* İşte bu yüzden bunca zamandır senden nefret ediyorum."

Blackwell'in Ash'e karşı mücadele etmekten vazgeçmiş olması iyi bir şeydi, çünkü bu açıklama onun tüm gücünü sersemletmişti. Döndü ve bir şekilde yabancı olmadığını bildiği adama bakakaldı.

Ama bir kardeş? Başka bir kardeş mi?

"Dorian Blackwell olmadığını *biliyor muydun?*" Ben More'un Kara Yüreği ağzı açık kaldı. "Neden hiç belli etmedin?"

Morley'in yüz hatları öfke ve acının karışımıyla gerildi. "Çünkü benim de kendime ait sırlarım vardı. Dorian'la birlikte ölenler... Ya da ben öyle sanıyordum." Ash'e suçlayıcı bir bakış fırlattı, bu bakışın altında eski yaralar vardı. "Yirmi yıldır cehennemin dokuzuncu katının neresindeydin?" diye sordu.

Cehennemin dokuzuncu katı... neredeyse tamamını kaplıyordu.

"Birbirimize karşı neredeyse kayınbirader gibi davrandıktan sonra, beni buna inandırman ne kadar zalimce, Tanrım!" Morley parmaklarını saçlarına daldırarak pomadının yarattığı mükemmel parlaklığı bozdu. "Ve siz kara kalpli piçlerin ikinizin de bu saçmalıkta parmağınız olduğunu düşünmek."

"Hatırlamadı." Lorelai, Ash'in tutarlı cümleler kurma yeteneğini kaybettiğini hissetmiş gibi yardımına koştu. "Hapishanede korkunç bir olay oldu," diye açıkladı. "Ailem onu bulduğunda, geçmişine dair hiçbir şey hatırlamıyordu."

"Buna bir an bile inanmıyorum."

Ash, Morley'nin karısına bakma şeklinden hoşlanmamıştı. Sertçe. Sanki bir daha acı çekmek istemediği bir anıyı canlandırıyor du.

"Neden olmasın?" Gözleri endişeyle etrafı taradı. "Bunu doğrulayabilirim. Ben de oradaydım."

Ash'in üzerinde dönen müfettişin dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Hafızanızın zarar grdğiği m iddia ediyorsunuz?"

"yle," diye başardı Ash.

"O zaman neden ikiz kardeşim Caroline'a neredeyse her açıdan benzeyen bir eş seçtiniz?"

Ash'in bakışları Lorelai'inkilerle çarpışınca tüm zaman ve mekn algısı işitsel bir boşluğa düştü.

Mavi. Baltık Denizi gibi mavi.

Mfettişinki gibi.

Caroline gibi.

Zihnindeki duvar, akıl sağlığı ve dizlerindeki gle birlikte parçalanmaya başladı.

Lorelai'in sevgili yüzüne, zayıf bir hayalet kendini yerleştirmeye başladı.

Genç. Solgun. Altın...

Gaz lambalarında parlayan altın sarısı salar. Bazen kısa, bazen bel hizasında.

Caroline... onu satmıştı. Onun için. Yerel bir fırıncıdan bir somun ekmek ve nakit para çaldığı için yakalandığında kefaletini ödemek için.

"Bunu yapmamalıydın, Caro." Kendi genç sesi geçmişin içinden süzüldü. "Pis bir hırsız için çürümeyi hak ediyorum."

Onu sıska Spitalfields tavuklarıyla dolu kasaların arkasındaki pis bir sokağa itmişti. Parmakları gğ्सnde soğuktu. "Artık bana borçlusun," diye fısıldamıştı.

"Ne istersen," diye yemin etmişti, genç bir delikanlının şehvetine karşı nefes almak için savaşırken. "Ne istersen vereceğim."

"Bir pck." Bu bir rica değil, bir emirdi.

Öpücük onun ilk pcğyd, ama Caroline'in değil. Caroline'ın değil. Çok erken ve çok sık plmşt. O sokakta on altı yaşındaydılar ve iki yıldır yaptığı iyilikler için para alıyordu.

Cutter bundan hoşlanmamıştı. O sokaklara çıktıktan sonra hırsızlıklarında yeni bir çılgınlık olmuştu. Bir aciliyet duygusu. Eğer yeterince para kazanabilirlerse

bir alay komisyonu için ödeme yaparlarsa, hayatları büyük ölçüde iyileşebilirdi. Maaşlarını evlerine gönderebilirler.

Cutter. Cutter "Ölü Göz" Morley. Caroline'ın ikiz kardeşi. Spitalfields'ın en yapışkan parmakları. Belki de tüm Londra'nın. Bir kovadaki çakıl taşını elli adımda fırlatabilir ve sapanıyla sıranın aşağısındaki bir pencereyi kırabilirdi. Ash -o zamanki adıyla Dorian- yerdeyken o hafif ve çevikti, binalara tırmanır ve çatılardan şehri tarardı. Kaldırması, dövmesi ya da kırması gerekenleri kırardı.

"Caroline'la evlenebilirsin," diye önerdi Cutter'ın genç hali, ölü balık mallarından daha kötü kokan pazarlarda oyalanırken bir rıhtım küpeştesinde dengede dururken ciddiyetle. "O zaman kardeş olurduk. Sen ölürsen, o da dul maaşı alır."

"Olabilir," diye kabul etmişti Ash. Güzel Caroline'la evlenebilirdi. Onu sokaklardan kurtarabilirdi. Eğer başarılı olursa, bir subay eşi olabilirdi. "Olabilir," diye tekrarlamıştı, bu fikir giderek daha çok hoşuna gidiyordu. "Ama kız kardeşine destek olursam, sen öldürülürsen emekli maaşını kim alacak?"

"Sakin ol." Cutter arkadaşına sinsi bir bakış atarken ince omuzlarını silkti. "Annen. Hâlâ cazibesini koruyor, değil mi? Sence benimle evlenir mi?"

"Defol git!" Ash, Cutter'a takılmıştı ve o da gülerek zıplayarak uzaklaşmıştı.

"Bana kızma. Bana baba dedirtmeyeceğim."

Pazarlarda kovaladılar, çılginca koşuşturmaları sırasında hem kasaları hem de balıkçıları alt üst ettiler. Ash hızlıydı ama kimse Cutter'ı yakalayamadı. Yakalasaydı bile çocuğa gerçek bir zarar veremezdi. İçlerinden biri barış çılgınlıkları atmadan önce, kardeşlerin alışkın olduğu gibi boğuşup kavga edeceklerdi.

Onlarınki neşeli bir üçlü olmuştu. Cutter, Caroline ve Dorian. Birlikte geçirdikleri onca yılı hatırlayamıyordu. Yetersiz yemeklerini ya da büyümlü anlarını hatırlayamıyordu. Ama masum, çocuksu bir aşk göğsünü öyle keskin bir noktayla delmişti ki nefesini kesmişti.

Onlar bir aileydi.

Kan olana kadar.

Kan ve su. Her zaman kan ve su. Ve altın.

Thames'in isi ve toprağında sazlar gibi dalgalanan altın saçlar.

Caroline.

Çığ bir sesle Ash'in dizlerinin bağı çözüldü. Her iki avucunu da şakaklarına bastırarak, onu kaybettikleri sabah hissettiği aynı acıyla onun adını inledi.

Cellat Rıhtımı'nda nehirden bir ceset çıkarıldığı söylentisi yayılmış, o da Cutter'la birlikte bu manzarayı izlemek ve belki de birkaç cebi karıştırmak için Wapping'in o kısmına gitmişti.

Tembelce kalabalığın önüne doğru ilerlediklerinde, neredeyse iki şilin değerinde para toplamıştı.

Sonra Cutter çığlık attı. Unuttuğuna inanmadığı bir acı çığlığı. Böyle bir ses insanın ruhunda yara izleri bırakırdı.

Caroline. Arsız, baştan çıkarıcı, becerikli Caroline. Zekâsı ve gülümsemesi kardeşinin ayakları kadar hızlıydı.

Bir katilin dikkatini çekecek kadar hızlı.

Cutter çıldırmıştı. İki polisi bayıltmış ve sevgili kız kardeşinin cesedinden uzak durmak için yedi polis tarafından daha zapt edilmek zorunda kalmıştı.

O gün bir parçası ölmüştü.

Cutter ne kadar teselli edilemez olsa da, bu Ash'in soğuk, hesapçı öfkeyi ilk tadışığıydı. Yas tutmak istemiyordu. Polislerle konuşmak istemiyordu. Adaletle ilgilenmiyordu.

İntikam istiyordu. Kana kan.

Hüzünlü Cutter'ı şehirde dolaştırmış, doğru soruları sorarak o gece onu eve getiren müşterinin kim olduğunu bulmaya çalışmıştı.

İki gün geçmeden onu rıhtımda buldular.

Ve Cutter... yani, o keserken Ash de o pisliği zapt etmişti.

Bu bir ilk cinayetti. İkisi için de. Ve çığlıklar polis memurunu nöbetinden alıkoymuştu. Ash, Cutter'ı korumak için bir camı kırmış ve polisin gözü önünde değerli bir şey yakalamıştı. Devriyeyi intikam aldıkları yerden uzaklaştırarak kaçmıştı.

Yakalanmasına bile izin vermişti. Cutter için.

Caroline için.

Onu birkaç yıllığına Newgate'e atmışlardı. Umurunda olmamıştı. Adalet karanlıkta bir bıçakla yerine getirilmişti. Her zaman olduğu gibi

sonraki yirmi yıl.

"Caroline," diye inleyerek yüzünü sildi, elinin terden mi yoksa gözyaşlarından mı olduğunu anlayamasa da ıslak çıktığını görünce irkildi.

İlk aşkı. İlk kanı.

Anılar bir barajın yıkılması gibi üzerine akmaya başladı. Yıllar parçalanmış görüntüler ve kırık duygular halinde geri dönerken soğuk damarlarını eziyordu. Yüzler. İsimler. Kokular. Sesler.

Çiğ bir nefesle çapasına uzandı. Onu bu zamana geri getirmesi için ihtiyaç duyduğu tek ruha. Bu yere.

Lorelai.

Neredeyse çırpınacak kadar uzanmıştı ki Cutter... Carlton? Elini tuttu ve Blackwell'le birlikte onu bir sandalyeye oturtmadan önce ayağa kaldırdı.

Çünkü Lorelai ortadan kaybolmuştu.

* * *

Lorelai körlemesine arka bahçeye doğru tökezledi, kırık hıçkırıklar halinde verdiği deniz havasını yutkunarak içine çekti.

Ash'in başka bir kadının adını söyleme şeklini asla unutamayacaktı. Gözleri parlak, sesi saygılıydı. Her zaman sert ve yasaklayıcı olan yüz hatları daha önce hiç tanık olmadığı bir duygusallıkla buruşmuştu. Şimdiye kadar Ash'in böyle bir duyguyu derinlemesine yaşayamayacağını düşünmüştü. Her şey yolundaydı, diye düşündü. İkisine yetecek kadar sevebilirdi.

Ne kadar aptalmış. Çünkü hissedemediği için değildi. *Onun* için böyle şeyler hissetmiyordu.

Onları Caroline için hissetti.

Eğer kız, Müfettiş Morley'nin yarısı kadar yakışıklı bir kadın olsaydı, Lorelai Ash'in ona olan aşkını kesinlikle anlayabilirdi.

Penceredeki yansımasını yakalamak Lorelai'ın gözyaşlarının selini yeniledi. Artık gençliği solmuş ve umudu azalmışken onun gibi bir adama ne sunabilirdi ki? O sadece adamın ilk aşkının taş kesilmiş hayaleti miydi? Gözleri yirmi yıl kadar önce tanıdık bir kıza takılmış ve bir başkası için beslediği unutulmuş tutkuları mı uyandırmıştı?

Uzun zaman önce ölmüş bir aşka yeniden kavuştuğunu düşündüğü için mi onun için geri dönmeye, onu sahiplenmeye bu kadar yoğun bir şekilde çalışıyordu?

Bunun trajedisi her ikisi için de bin kat daha fazlaydı.

"Ağlama güzelim," diye yatıştırdı derin bir ses gölgelerin arasından.
"Yakında her şey bitecek."

Arkadan sert, kaslı bir bedene doğru çekildi. Duyularına tatlı bir koku yayıldı ve ardından minnetle çağıran karanlığa gömülürken ayaklarının altındaki toprak kuma dönüştü.

C

HAPTER
T

WENTY-TWO

İki kardeş. Ash bir zamanlar sırtını dayadığı çocuklar olan adamlara baktı. Kendi soyundan olmayan iki kardeş. Ne kadar karışık bir bağlantı kurmuşlardı.

Neredeyse her şeyi hatırlıyordu ve hatırlayamadığı çok az şeyi de Morley ve Blackwell bir sabahın büyük bir kısmını onun için bir araya getirerek geçirmişlerdi.

Bir günde yirmi yılı yeniden yaşamak en hafif tabiriyle yorucuydu.

İmparatorluğun en cesur hırsız Cutter Morley'in, kız kardeşinin ölümü nedeniyle Londra'nın en güçlü adamlarından biri haline gelmesi ne kadar da garipti. Scotland Yard'da baş müfettiş.

Ash hâlâ anlayamıyordu.

"Neden Carlton ismi?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Böyle bir lakap takacağınızı tahmin etmezdim."

Morley omuz silkti ve oldukça mahcup bir gülümseme takındı. "Kendimi yeniden keşfetmem gerektiğini biliyordum ama kederli bir genç olarak bunu tam olarak düşünmemiştim. Bir alaya yazılmak için gittiğimde, hayatta bir şey elde etmek istiyorsam artık Cutter olamayacağımı biliyordum. Bana adımı sorduklarında paniğe kapıldım ve Carlton futbol kulübünün bir ilanından Carlton'ı okudum."

"Hiç savaş gördün mü?" Ash, kırmızı alay kıyafetleri içinde tanıdığı sırık gibi delikanlıyı gözünde canlandırmaya çalıştı.

"Evet," diye cevap verdi. "Mısır ve Afganistan'da görev yaptım. Ölü Gözü unvanını hiç kaybetmedim." Bir tüfeğin namlusuna bakıyormuş gibi yaptı. "Kraliçe'nin Ordusu'ndaki tüm tüfekçilerden daha fazla onaylanmış öldürme sayısına sahibim."

Blackwell başını sallamayı hiç bırakmıyor, inanmayan gözlerle Morley'e bakıyordu. "Hırsız olduğun kısmı hâlâ aklımdan çıkarabilmiş değilim."

Ash salonda uzanmış olan topluluğu inceledi. Belki de imparatorluğun en korkutucu, güçlü ve ağırbaşlı üç adamı, her yönden doğal düşmanlar, gülüşerek aynı viski şişelerini yudumluyor ve boşa geçen gençlik yıllarında edindikleri becerileri yâd ediyorlardı.

"Sanırım bu barış yapmamız gerektiği anlamına geliyor." Blackwell elini Morley'e uzattı, Morley de ona kirli bir çamaşır uzatır gibi baktı. "Oh, hadi ama Morley. Yıllar içinde zayıf bir bağ kurduk, değil mi? Bir çeşit ateşkes diyebilir miyim? Kendi çalışanın için benim en sevdiğim suikastçımı avladın."

"Her zaman suçluların en iyi polisler olduğunu savunmuşumdur." Morley elini Blackwell'in elinin içine soktu ve sıkıca sıktı. "Sanırım bununla bir geçmişi paylaştığımıza göre, bir geleceği de paylaşacağız." Başparmağını Ash'e doğru itti. "Gerçi kötü şöhretli Rook'la arkadaş olmak

kesinlikle işime mal oldu." Başmüfettiş Lorelai'ın kaybolduğu kapıya doğru baktı. "Merhum kontla ilgili önemsiz bir mesele var..." Yeni bir öfke gözlerini gazap yarıklarına çevirdi. "Yine de, hikayeni dinledikten sonra, öldüğü için üzgün olduğumu söyleyemem."

Biraz zaman almıştı ama Morley ve Blackwell Ash'in ilk yirmi yılıyla ilgili anılarını çözdükten sonra, Ash onlara sonraki yirmi yılı anlatmıştı. Mezarda uyanmak, Lorelai tarafından iyileştirilmek, sonra Mortimer tarafından kaçırılmak, Rook olmak. Claudius Zulası. Her şeyi.

Blackwell'in gözleri sanki dahiyane bir fikre kapılmış gibi parladı. "Karnızın kardeşinin Rook tarafından öldürüldüğünü ve sizin de korsanın peşine düşüp intikamınızı aldığınızı iddia edebileceğinizi sanmıyorum..."

İçini bir hoşnutsuzluk burktu. "Yani... Ash Weatherstoke Rook'u öldürmeli mi?"

Morley oldukça Galyalı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ulusal bir kahraman olurdunuz. İnsanların geçmişinizi düşünmesi ya da düklüğünüzün kökenlerini araştırması daha az olasıdır."

Ash bir içki içmek için bu fikri düşündü.

Salonun kapısı pat diye açıldı ve Veronica elinde aceleyle karalanmış bir mektupla içeri daldı.

Kadının teninin solgunluğu ve panikle kendini onlara doğru atması Ash'i ayağa kaldırdı.

"Gitmiş!" diye bağırdı eski kontes, kâğıdı adamın eline tutuştururken.

"Lorelai?" Ash Veronica'yı yakaladı ve hafifçe salladı. "Ne demek gitti?"

Lorelai'nin Caroline'in ortaya çıkmasından dolayı üzgün olduğunu biliyordu ve ilk eğilimi ona gitmek olmuştu. Ancak Blackwell, geleceği karısına sunmaya kalkışmadan önce geçmişle ilgili duygularını kendisinin çözmesinin en iyisi olacağını düşünmüştü.

O zamanlar akıllıca bir tavsiye gibi görünmüştü.

"Gitti mi?" diye sordu, tedirgin kadın onun kışkırtması karşısında yüzünü buruştururken. "Kızgın mıydı? Nereye gitmiş olabilir?"

"Bu senin hatan!" Veronica tükürdü, iri gözlerinde haklı bir yeşil ateş parlıyordu. "Onu evimize asla getirmemeliydin!"

O mu? Mektuba bakarken Ash'in midesinin altında bir korku çukuru açıldı. Tanıdık yazıları tararken ellerini titrememesi için zorlaması gerekti. Öfkesi onu kör etmekle tehdit ediyordu ama kendini her kelimeyi yutmaya zorladı.

Her heceyi saymak için.

Bu, bıçağını Moncrieff'in vücuduna, herifte bir damla kan kalmayana kadar kaç kez saplayacağını sayıydı.

"Ne oldu?" Blackwell sordu.

"İkinci kaptanım gelin almamdan hoşnut değil," dedi içindeki öfkeyi gizleyen soğukkanlı bir sesle. "Bana bir tür ultiatom gönderdi. Mürettebatımın büyük bir bölümünü alıp Claudius Önbelleği'nin peşine düştü. Buna karşılık Lorelai'a el koydu ve onu Marsilya'ya giden, yükün bilinmeyen yerlere dağıtılacağı yabancılarla dolu bir et kaçakçılığı gemisine yerleştirdi." Lorelai'ın şu anda kendisinden giderek uzaklaştığını düşününce, not avucunun içinde buruştu. O narin ve kırılgandı. İnsanların böyle bir dükkânda katlanmak zorunda kaldıkları koşulları biliyordu.

Lorelai'ın kirpiklerinden biri yerinden çıksa, Moncrieff'in vücudundaki her santim deriyi oyardı. "Bana bir seçenek bıraktı. Ya ona ve ekibime katılıp Claudius Zulası'nı asıl planımızda olduğu gibi yağmalayacağım ya da Lorelai'ın peşinden Marsilya'ya gidip onu kurtaracağız."

"Ne olacak kardeşim?" Blackwell sordu. "Hazineniz, mürettebatınız ve krallığınız mı... yoksa karınız mı?"

Acımasızca güçlü bir demir irade elde etmek için harcadığı yılların her biri, sükûnet duygusunu bir manto gibi omuzlarına sarmak için gerekliydi.

Aklını kaybederse Lorelai hayatını kaybedebilirdi.

"Hazine benim için önemli değil," diye dişlerini gıcırdatarak Veronica'nın renksiz yüz hatlarına baktı. "Adamlar benim için önemli değil. Eğer ona ulaşmak için onlara ihtiyacım olmasaydı, o lanet gemideki her cıvata ve demirbaş benim için anlamsız olurdu."

Veronica'nın gözleri onun sözlerindeki doğruluğu nihayet kavradığında açıldı. "O. Önemlidir," diye homurdandı. "Şimdiye kadar önemli olan tek şey o. Ve mürettebatımdaki herkesi öldüreceğim, dünyanın çevresini dolaşacağım, lanet olası onu geri almak için okyanusu *ateşe* verdim."

Morley kapıya doğru yürüdü ve dönüp Ash ile uzun bir süre bakıştı.

O gök mavisi gözlerde Caroline'ı
görüyordu. Ama tek istediği Lorelai'dı.

Caroline'ı seviyordu ama onu Cutter için seviyordu. Çünkü o, en iyi
arkadaşının bir uzantısıydı.

Onun için her zaman bir trajedi, genç kalbinde bir delik olarak kalacaktı.
Ama o kalp Lorelai'a aitti.

Her nasılsa Morley onun bakışlarından tüm bunları okumuştı. "Hadi o
zaman." Kapıyı iterek açtı. "Neyi bekliyoruz?"

* * *

Lorelai için engebeli arazide gezinmek, patlamış ayak bileğiyle çok zordu.
Elleri bağlıyken bunun ne kadar imkânsız olabileceğini hiç düşünmemişti.
Uçurumdan aşağı her baktığında, dengesi onu her an öğleden sonraki
gelgitin içine yuvarlanmakla tehdit ettiği için midesi bulanıyordu.

Bir mucize eseri, onu esir alan kişi hem onun ağırlığını hem de kendi
ağırlığını, onları tehlikeli bir kayalığın altındaki mağaraya doğru takip eden
bir avuç adamı yavaşlatmadan taşıyabiliyor gibiydi. Etekleri fırtınalı
rüzgârda bacaklarına yapışarak ilerlemesini daha da engelledi.

"Ne yaptığını bir düşün! Ya bundan pişmanlık duyacak kadar
yaşamazsan?" Güçlü bir rüzgârın sıktığı boğazını zorladı. Tehdidin klişe
olduğunu biliyordu ama hayatı onu sadece bir değil, iki ayrı korsan esareti
vakasına kötü bir şekilde hazırlamıştı.

Sebastian Moncrieff onu bileklerindeki ipek bağlara bağlı bir iple çektiği
yerden geriye baktı. Adanın rüzgârı gür saçlarının tellerini savurdu ve onları
kulaklarının arkasına tutturdu.

"Sizi dinlemek zorunda kaldığım her an bundan daha fazla pişmanlık
duyuyorum leydim," dedi sözlerinin acımasızlığını yalanlayan hoşgörülü bir
tonda. "Ağzınızı tıkamam için beni kışkırtmamaya da özen gösterin."

Ash'in orijinalinden kopyaladığı bir haritaya bakmadan önce Tersea
Adası arazisinde özellikle sivri bir kaya çıkıntısının üzerinden geçmesine
yardım etti.

Lorelai onun bu cüretkâr tavrı karşısındaki şaşkınlığını hâlâ
atlatamamıştı. "Rook'un sana yapacaklarından korkmuyor musun?"

benim için gelir mi?"

"İşin güzelliği de burada zaten." Hoş gülümsemesi çoğu kadının gözlerini kör edebilirdi ama Lorelai uzun zamandır onun cazibesinin gereksiz olduğuna karar vermişti. "Eğer kaptan dediğiniz gibi 'sizin için gelirse', soluğu Marsilya'da alır. Seni oraya gönderdiğimi ve kurtarılması gereken bir genç kız olduğunu bildiren bir mektup bıraktım."

"Sizi böyle korkunç bir şey yapmaya iten nedir?"

"Çünkü sizi Marsilya'ya kadar kovalarsa, bu bana ve buradaki çocuklara Claudius Cache'i yağmalayıp kaçmak için yeterli zamanı verir."

"Benimle birlikte Marsilya'ya giden gemide olacağınızı mı ima ettiniz?" diye sordu.

"Tabii ki hayır."

"O zaman nerede olman gerekiyor?"

Gülümsemesi hafif bir eğlenceden hınzır bir zevke doğru genişledi.

"Neden, burada, elbette, Claudius Zulası'nı yağmalıyorum."

Lorelai ağzı açık kaldı. "Seni nerede arayacağının bilmesine izin verecek kadar duygusuz olamazsın."

"O kadar zeki olabilirim," diye düzeltti. "Ve eğer düşünürsen, sana büyük bir iyilik yapmış olurum."

"Peki bunun böyle olduğunu nasıl iddia edebiliyorsunuz?"

"Çünkü ona bir seçenek sundum." Gülümsemesi alaycı bir hal aldı ve yakışıklı dudaklarını uğursuz bir şeye dönüştürdü. "Eğer senin peşinden gelirse, sana kalbini verecek kadar zayıf olduğunu bileceksin. Eğer onu davet ettiğim gibi mağaralara gelirse, özünde bir korsan olduğunu ve senin onun için mürettebatından ve bu hazineden daha az önemli olduğunu kanıtlamış olacak."

Her iki seçeneğin de doğuracağı sonuçlar Lorelai'ı korkuya sürükledi. Ya Ash Marsilya'ya gider ve onu bu kâfirin merhametine terk ederse? Peki ya onu mağaralarda bulursa?

Görünüşe göre, hangi senaryo daha olasıysa, acı çekecek olan o olacaktı.

"Sana güvendi," diye suçladı. "Birlikte inşa ettiğiniz bu mirası bu kadar şiddetli ve onarılamaz bir şekilde parçalamanız hiç mantıklı değil. Bu, tüm niyet ve amaçlar için bir isyan. İsyanların çoğu ölümle sonuçlanmaz mı?"

"Gerçekten de öyle." Moncrieff'in genellikle yumuşak olan yüz hatları mor gölgelerle karardı. "Kocanız aşkın hazineden daha değerli olduğuna karar verdiği an, artık kendisine korsan kaptanı demeyi hak etmiyordu."

Bunu ilk kabul eden o olur. Kraliçe'nin Donanması'ndaki amirallik görevine benzemez. Bir adam bizimki gibi bir geminin kaptanı olurken acımasız bir güç ve sarsılmaz bir kabiliyetle hareket eder. Eğer durum artık böyle değilse... o zaman bir mürettebat yapması gerekeni yapacaktır."

Lorelai'yi sessizliğe sürükleyen bu bildiriye içten bir onay korosu eşlik etti. Moncrieff, Tersea Adası'na giden uzun gemide uyandığında, sorun çıkarmazsa zarar görmeyeceğine dair ona güvence vermişti.

Ancak mağaralara yaklaştıkça, arkasındaki adamlardan sızan ve onu rüzgâr kadar somut bir güçle sarsan tehlikeli beklenti saldırganlığı daha da hissedilir hale geldi.

Zahmete değmeyeceğine karar verip onu kayalıklardan aşağı atarlarsa Moncrieff bile onu kurtaramazdı.

Ya da daha kötüsü.

"İşte orada, ejderhanın ağzı." Moncrieff sadece gelgit sırasında ulaşılabilen sivri açıklığı işaret etti.

Lorelai kör taşlara bir ejderha yorumu yapmanın biraz hayal ürünü olduğuna karar verdi ama düşüncelerini akıllıca kendine sakladı. Bu noktada, tökezlemek zorunda kaldığı ıslak kum bile rahatsız ediciydi ve mağaraların içinde basacak düzgün bir taş bulduklarında, ağrıyan ayak bileği işe yaramaz hale gelmişti. Üzerinde yürümek yerine sık sık arkasından sürüklemeye başlamıştı.

Moncrieff birkaç adama mağaranın ağzında, kazı aletleriyle dolu bazı sandıkların başında nöbet tutmaları için kısa komutlar verdi. Kalan birlik fenerleri yaktı ve onları içeriye kadar takip etti.

Moncrieff, Lorelai'ı neredeyse Buckingham Sarayı kadar geniş ve belki de yarısı kadar yüksek bir mağaraya sürüklerken heyecanı daha da artmış görünüyordu.

Rahatsızlığına rağmen Lorelai, dışarıdakinin aksine geniş mağaradaki ani değişime hayret etti. Adanın nemli, yosunlu ve yaşanmaz olduğu yerde, mağaranın duvarları belli belirsiz pembe renkte yabancı bir mercan danteliyle kaplı oniks elmaslar gibi parlıyordu.

Dehşete kapılmamış olsaydı, hayretler içinde kalırdı.

Ancak isyancılar hazine mağaralarını bomboş ve tamamen boş bulunca heyecanları kısa sürede hayal kırıklığına dönüştü.

"Nerede bu?" diye sordu biri, ellerini taşlı duvarlarda gezdirerek. "Çıkarılması gereken bir şey olabilir mi? Bir altın ya da mücevher damarı,

belki?"

"Bana bunca zamandır bir hazinenin peşinde olduğunu ve onun ne olduğunu bile bilmediğini mi söylüyorsun?" Lorelai hayret etti.

Moncrieff elini kızın ağzına bastırdı. "Görünüşe göre biraz kazı yapmamız gerekecek, çocuklar. Zula, bin yıllık gelgitler sırasında kumun altında kaybolmuş olabilir."

Adamlardan birkaçı aletlerini almak için mağara girişine doğru ilerlerken hayal kırıklığı homurtularına umut karışlıyordu.

"Eğer Rook bunca zamandır zula hakkında yalan söylüyorsa," diye mırıldandı Moncrieff, "seni kendim öldürecek ve cesedini bulması için ona bırakacak kadar kızgın olacağım."

Lorelai kuru bir dille yutkundu. "Bunların hiçbirini ben istemedim," diye itiraz etti. "Böyle bir saldırganlığa gerek yok."

Moncrieff mağarada kendi incelemesini yapmaya başladı. Elini duvarların bir yanından diğerine gezdirerek fenerleri fevkalade parıldayan duvara doğru tuttu. Mağaranın tavanındaki büyük bir delik, karanlık duvarlara ulaşmayan sabit bir gün ışığı akışı sağlıyordu.

"Genelde agresif bir insan değilimdir," dedi sohbet edercesine. "Çoğu zaman olmam da gerekmez. Sadece şiddet önerisinde bulunurum ve istediğimi elde etmek için bunun yeterli olduğunu düşünürüm."

"Tanrım, bu kadar kibirli olmak zorunda mısınız?" Lorelai ipi onun elinden çekip aldı. Ya da daha doğrusu, ona izin verdi.

Kaçmak için herhangi bir girişimde bulunabilecek gibi değildi.

"Kibirli biraz ağır olmadı mı sizce de?" diye sordu. "Sanırım ben sadece kendime güveniyorum."

Kesinlikle bir hanımefendiye yakışmayan homurtusu taşlarda yankılandı. "Güven sessizdir. Ve siz, efendim, öyle değilsiniz."

"Sana hak veriyorum." Yumuşak mağara zeminini çizmesiyle kazdı ve paketlenmiş kum çıkardı. Çıkardığı siyah bir kayayı alıp duvara fırlattı.

Büyük bir kısmı ıslak kuma çarptığında ufalandı ve çözüldü.

"Nedir bu?" Moncrieff kayayı tekrar eline aldı ve avucunun içinde tuttuğu siyah maddenin bir kısmını yontarak çıkardı. Kokladı ve dilini çıkarıp dokundu.

Sonra tükürdü.

"Tanrım." Elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Bu tuz. Saf siyah tuz." Kaşlarını çatarak mağaranın tamamına bir kez daha baktı. "Hem İmparator Claudius hem de Danimarka Kralı neden böyle bir yere hazine bıraksın ki? Herhalde tuzun aşındırıcı özelliğini o zamanlar bile anlamışlardır."

"Ya hiç hazine yoksa?" Lorelai tahmin yürüttü. "Bütün bunları bir hiç uğruna riske atmış olacaksın."

"Bu kadar çok adam bu kadar az risk alıyor." Adam ona doğru ilerledi, gözleri fener ışığında yanardöner hale geldi. "İstedığimi elde etmek için her şeyi riske atıyorum."

"Peki sen ne istiyorsun?" diye meydan okudu.

"Benim arzularım basittir." Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Sadece her şeyi istiyorum."

Dışarıdan gelen bir gürültü mağaranın karanlığını deldi. Silah sesleri. Sonra metalik sesler. Daha doğrusu, metalik nesnelerin diğer daha yumuşak, daha etli maddelere çarpmasının yankıları ve gümbürtüleri mağarada korkunç bir sekme senfonisi yarattı. Homurtular ve çatışma sesleri, daha ıslak seslerle birlikte. Son çığlıklar.

Ash! Onun için gelmişti! Hayır... hayır, hazine için gelmişti. O sadece buradaydı.

Moncrieff onu aniden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Görünüşe göre kaptanımız aşk yerine mantığı seçmiş," dedi kulağına karşı.

"O zaman neden şiddet var?" Kaos seslerini dinlerken sesi hem umut hem de yıkımla titriyordu.

"Biz korsanız, sevgilim. Şiddet her zaman vardır." Moncrieff'in sesindeki duyguya sıkıntı diyemezdi ama sakın de diyemezdi. Belinden bir tabanca çıkardı ve mağaranın girişine doğrulttu. "Sanırım insan köpekbalığının dişlerini sevemez."

Ne de bir korsanın açgözlülüğü.

Portaldan bir ceset uçtu ve Moncrieff tetiği çekti.

Lorelai'nın kulakları o kadar çok çınladı ki, kendi çığlığını zar zor duydu. Moncrieff'in yanlışlıkla kendi isyancılarından birini öldürdüğünü fark ettiğinde çığlığı kesildi. Ya da belki de zavallı korsan çoktan ölmüştü. Gömleğinde çok fazla kan vardı, bir kurşunun üretebileceğinden daha fazla.

Başka bir adam açıklıktan içeri itilirken çığlık attı ve doğrudan onlara doğru itildi.

Moncrieff onu da vurdu.

Aynı anda nereden geldiği bilinmeyen bir mermi fenere isabet etti ve fener paramparça oldu. Alevler parladı, yakıtı yuttu ve sonra söndü.

Mağaradaki tek ışık yukarıdaki yarıktan geliyor.

"Nişancılığınız her geçen gün daha da gelişiyor Kaptan," diye alay etti Moncrieff, güneş ışığından kaçınmak için onları gölgelerin içine doğru çekerken.

"Bunların gerçekten son sözlerin olmasını istiyor musun, Moncrieff?"

Lorelai'in kanı, Ash'in mağaranın karanlığında süzülen sesinin kutsal olmayan tınısıyla hızlandı. Etrafını sarmış, onu umutla sarmalamıştı.

Mağaranın ağzında iki ikiz gölge belirdi ve Moncrieff'in tabancası bir başka sağır edici atışla parlarken zıt yönlerle doğru dalışa geçti.

"Kurşunlarını bana sıkarken dikkatli ol, güzel bir kalkanım var." Moncrieff onu hayati organlarına daha sıkı bastırdı. "Gerçi hazine için gelip onu et tüccarlarına bıraktığına göre, sanırım senin için beklediğimden daha az şey ifade ediyor."

Lorelai daha cesur olmak istedi, Ash'in kolu göğsünden boğazına doğru kayarken çıkardığı o küçük sestten nefret etti. Ash'in son sesinin bir inilti olduğunu hatırlamasını istemiyordu.

"Bırak onu, Moncrieff." Blackwell'in uğursuz emri arkalarında bir yerden yankılandı.

"Onu bana ver," diye yineledi Ash Blackwell, "ben de bu mağarada başka ne bulursan sana vereyim."

"Mağara boş, seni kaprisli piç." Moncrieff çekici uğursuz bir tıkırtıyla geri çekti. "Gördüğünüz gibi burada Claudius Zulası yok. Bir askerin servetine degecek bir Roma hazinesi yok."

Moncrieff'in sözleri Southbourne kütüphanesinde okuduğu kitaplardan birinden bir anıyı tetikleyince Lorelai'nin nefesi kesildi.

Bir askerin ağırlığınca servete değer ...

Bir adamın ağırlığına değer ...

"Tuz," diye fısıldadı. *"Tuz yüzünden."*

Açıklamasını şaşkın bir sessizlik karşıladı.

"Görmüyor musun?" Bulgularını ortaya çıkarmak için çabalarken daha fazla destek almak için kıvrandı. "Romalılar. Askerlerine genellikle tuzla ödeme yaparlardı, *maaş* kelimesinin kökeni de budur. Şimdi bile bir adama tuzuna değdiğini ya da tuzunu hak ettiğini söylüyoruz, değil mi? Latince *sal* kelimesi bile

'ödeme' anlamına gelen Fransızca *solde kelimesine* dönüşmüştür ve *asker kelimesinin* kökenidir."

Dorian, "Karın tam bir dahi," diye hayret etti.

Moncrieff'in göğsü arkasında kabarmaya başladı. "Tuz mu?" diye tısladı inanamayan bir nefesle.

"Romalılar için bu mağara, duvarları saf altından yapılmış olsaydı daha değerli olurdu," diye açıkladı. "Ve o zamanlar yük gemileri olan denizcilerin bile hazineyi neden yanlarında götüremedikleri anlaşılıyor. Bu mağaradaki madeni çıkaracak güçleri yoktu. İmparator Claudius da hazine için geri dönemedi öldü."

"Lanet olası... *tuz*?" Görünüşe göre onu esir alan kişi bir noktayı geçmekte zorlanıyordu ve bunun onu nasıl etkilediğini kalın kolunun boğazına ne kadar yaklaştığından anlayabiliyordu.

"Yine de oldukça kârlı bir keşif olabilir," dedi, nefes borusuna baskı yapan kasını çekmek için etkisiz bir elini kaldırarak. "Tuzun altın değerinde olmadığı kesin ama yine de bir servet değerinde."

"Eğer bir korsan bir maden çıkaracaksa, bu maden karat cinsinden tartılır," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ve suda çözünme eğilimine sahip olmayacaktır."

Lorelai, adamın boğazındaki kolunun baskısı yüzünden bir cevap veremedi. Hâlâ soluk soluğa nefes alırken pençelerini boğazına geçirdi.

"Onu bana ver," diye talep etti Ash, sesindeki çatlak, tonundaki soğukluğu yalanlıyordu.

"Bunca zamandır bunu biliyor muydun?" Moncrieff emri görmezden gelerek şöyle dedi. "Söyle bana, tüm bu yaşadıklarımızdan sonra, sırf ona ulaşmak için ejderha dövmesi konusunda bize yalan mı söylüyordun?"

"Claudius Zulası hakkında asla yalan söylemedim. Ben de senin gibi burada sandıklar dolusu altın ve mücevher olduğunu sanıyordum." Ash'in sesi tavana çarparak kırıldı ve hangi yönden konuştuğunu söylemek imkânsız hale geldi. "Ama bulmaya geldiğim tek hazine o."

Adamın sözleri karşısında içinden bir zevk dalgası geçti. En azından onun kendisine değer verdiğini bilerek ölebilirdi.

"O zaman neden Marsilya'da değilsin?" Moncrieff hırladı.

"Çünkü teknenizin dullar yolundan Haliç'i terk ettiğini gördüm ve Lorelai'ı da teknenin üzerinde gördüm." Veronica'nın mağara ağzının taş duvarının arkasına sığındığı yerden hoş bir ses tonu yükseldi. "Hemen Lord Southbourne'a söyledim."

Onun sesiyle Moncrieff'in Lorelai'ın boynundaki tutuşu gevşedi. Tersine, tüm vücudu daraldı ve -kız kıvrınarak buldu- sertleşti.

Kötü adam Veronica'dan hoşlanıyor muydu?

"Beni buraya kadar takip mi ettiniz Kontes? Cesurca." Daha derin, daha boğuk ses tonu arzusunu ele veriyordu.

"İlk başta, gemide bizim için yaptığın gibi Lorelai'ın kaçmasına yardım ettiğini sanmıştım," dedi Veronica. "Belki de fedakâr amaçların vardır diye düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki sen paralı bir serseriden başka bir şey değilsin."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Kontes." Ve bir an için gerçekten ciddiymiş gibi geldi.

Ash bir kez daha, "Eğer onun gitmesine izin verirsen, hayatınla birlikte gitmene izin veririm," diye pazarlık yaptı.

"İkimiz de seni bundan daha iyi tanıyoruz. Bu mağaradan sadece birimiz canlı çıkacak." Moncrieff ışığa doğru adım attı. "Ama o kişi sizseniz, Yüzbaşı, hak ettiğiniz gibi bu mağaradan yalnız çıkarsınız." Tabanca şakağını öptü ve Lorelai gözlerini sıkıca kapatarak sona hazırlandı.

"İşte burada yanılıyorsun, Moncrieff." Ash ışığa doğru adım attı, meleksi bir ışık sütununa bürünmüş olduğunu iddia ettiği şeytan gibi görünüyordu. Arabadaki o ilk günkü gibi görünüyordu. Soğuk, acımasız, bir sonraki cinayetini hesaplıyormuş gibi duygusallıkla süslenmemiş uğursuz yüzü. "Son birkaç saat içinde son derece önemli bir şey hatırladım..."

"Narin fahişelere zaafı olan zavallı bir sahtekar olduğunu mu?" "Hayır... Kardeşlerim olduğunu öğrendim. Hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadım. Ve bu

kendi türünde bir güçtür."

Kurulan bir tüfeğin sesi tüm mağarayı felç etti ve Ash mağaranın tavanındaki gediğe doğru baktı.

Moncrieff de aynı şeyi yaptı ve tabanca şakağından çıkıp yukarı doğru yöneldiğinde lanet okudu.

Lorelai'ın Moncrieff'in elinden kurtulduğu ve tüm mağaraya savrulduğu anda mağaranın içinde bir silah sesi patladı ve panik halindeki iki yüz kilodan fazla korsan kral tarafından pürüzsüz bir tuz mağarası duvarına çarparak ezildi.

Gölgesini üzerlerine düşürmemek için yukarıda stratejik bir yerde duran Başmüfettiş Morley'in tüfeğini yerleştirmesini, açıklıktan kayarak geçmesini ve kendini aşağıya bırakmasını merakla izledi

Ta ki çıkıntıya sadece parmak uçlarıyla tutunana kadar. Ardından bir kedinin zarıflığıyla aşığıdaki yumuşak kum zemine düştü.

Bir şeyleri nasıl kırmadığını asla bilemeyecekti.

Dorian ve Morley şimdi, yüksek güçlü bir tüfikle paramparça olmuş omzuna baskı uygularken inleyen Moncrieff'in başında duruyordu.

"Iskaladın," diye suçladı Dorian, Moncrieff'in vurulduktan sonra düşürdüğü tabancayı geri alırken.

Morley, "Hayır, yapmadım," diye karşı çıktı.

"Onu kafasından vurman gerekiyordu." Ben More'un Kara Yürekli'si tabancayı eski ikinci kaptanın gözlerinin tam ortasına dayadı.

Morley, Blackwell'in kolunu aşığı doğru bastırdı. "Leydi Veronica daha önce adaya giderken teknede mükemmel bir noktaya değindi," dedi. "Moncrieff teknik olarak bir kont ve Scotland Yard için kötü şöhetli Rook'un emrinde bir korsan olarak bulunup tutuklanması büyük bir nimet olur."

"Daha sonra onu astırmak için mi?" Dorian itiraz etti. "Neden onu şimdi vurup bu işi bitirmiyoruz? O zaman o delikten çıkardığı korkunç sesleri dinlemek zorunda kalmayız..."

"Omzu mu?" Morley yanıtladı.

"Şey, ben de yüzünü diyecektim."

"Beyler." Veronica, işaretlenmemiş bir ejderha mağarasına yürüdükten sonra bile kabul odalarındaki herhangi bir soylu hanımefendi kadar taze ve soğukkanlı görünerek ilerledi. "Belki de bu eşkıyayı emniyete alacak bir yer bulmalıyız?" Lorelai ile göz göze geldi. "Sanırım bu ikisinin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Morley ve Blackwell, Ash'in Lorelai'ı hâlâ o muazzam, titreyen bedeniyle rehin tuttuğı yere baktılar. Yüzü Lorelai'ın rüzgârda savrulan saçlarına gömülmüş, çaresizce ciğerleri dolusu nefes alıyor gibiydi. Elleri onu morartıcı bir güçle kavıyordu. Neredeyse Moncrieff'le olduğundan daha fazla boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğundan endişeleniyordu.

Blackwell onlara bakarken en ufak bir paniğe kapılmış gibi görünmüyordu ve Lorelai, Leydi Farah benzer bir durumda olsaydı tepkisinin aynı olacağını düşünüp düşünmediğini merak etti.

Morley onlara doğru bir adım attı. "Sen ... iyi misin?"

Lorelai onun kendisine mi yoksa Ash'e mi hitap ettiğinden emin olamıyordu ama kocasının güçlü omzunun üzerinden başını sallayarak onları uzaklaştırdı ve yatıştırıcı parmaklarını ensesindeki tüylerin üzerinde gezdirmeye başladı. Vücudundaki tedirginliğin bir kısmını atmaya yardımcı olmuş gibiydi, bu yüzden kollarını gövdesine doladı.

Moncrieff'i oradan uzaklaştırmak biraz zaman aldı ama o ve cesetler mağaradan çıkarıldıktan sonra Lorelai başını çevirerek kocasının şakağına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Yanağına değen sıcak nefesi, yumuşak öpücüğünü sert ve vahşi bir şeye dönüştürmeden önceki an için onu önceden uyarmıştı. Bir vahaya kabul edilmiş mahsur bir adam gibi onun dudaklarından içti.

Lorelai ondaki eşi benzeri görülmemiş gerginliği hissetti. Tanımlamayı öğrenemediği duygular, kemiklerini kırılincaya kadar sıkıyordu.

Ona ihtiyacı vardı. Onu hissetmeye. Onu tatmaya. Onun içinde olmaya. Onun da buna ihtiyacı vardı.

Adamın ilkel, sözsüz çılgınlığı ona daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde dokundu. Onun yaralı bir canavar olduğunu fark etti, parmaklarını çenesi ve boynu boyunca gezdirdi, eti uzun zaman önce aldığı yara izleriyle kesintiye uğramıştı. Onun iyileştirici dokunuşuna ihtiyacı olan biriydi.

Ceketi adamın güçlü omuzlarından indirdi ve gömleğini pantolonundan çekiştirerek çıkardı, böylece ellerini adamın eşsiz gücünün geri kalanını bulmak için altına daldırabilecekti.

Avuç içleri tenine temas ettiğinde vücudu sarsıldı. Dudaklarını onunkilerden hiç ayırmamasına rağmen nefesi boğazına kaçtı.

Becerikli parmaklarıyla adamın düğmelerini açarak gömleğini kollarının etkileyici kabarıklığı üzerine geçirdi.

O bir canavardı. Onun canavarı. Sinew ve yaralardan yapılmış muhteşem bir yaratık. Karanlık ve gölgeden.

Ve şehvet ve özlem.

Ve sadakat ve ışık.

Bir erkeği erkek yapan tüm unsurlar ve çoğu erkekte eksik olan birkaç şey.

Hepsi benim, diye düşündü kendine hiç atfetmediği bir vahşilikle, göğsünün akıl almaz genişliğini keşfederken, avucunu onun mükemmel tenini sonsuza dek lekeleyen kaba yara ağına bastırmak için durdu.

Yaşadığı her şey için üzgündü. Elinden gelse bunu ondan alırdı.

Yine de bacaklarının arasında sıcak ve ıslak bir şey kabarmıştı. Ash'in üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu. Dayanamayacağı hiçbir şey yoktu. Sadece efsane adamlarına ve kadim tanrılara ait bir dayanıklılığı ve gücü vardı.

O onun kendi kişisel efsanesiydi.

Bir şehvet dalgası bacaklarını bükmele tehdit ederken ona sarıldı.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, iri elleriyle poposunu kavradı ve onu ayaklarından çekip çıkardı, eteklerini kalçalarına doğru kıvrırken bacaklarını zayıf beline doladı.

Kadın onu serbest bırakmadan önce pantolonunun altındaki merak uyandıran uyarılma çıkıntısına dokunduğunda sert bir ses çıkardı.

Lorelai kendisi gibi hissetmiyordu. Böyle şiddetli bir şehvetten zevk alabileceğini hiç düşünmemişti. Arkasındaki duvarın yakıcı taşlığından zevk alıyordu. Ve daha önce hiç bu kadar siyah görünmeyen gözlerdeki yırtıcı, neredeyse şeytani parıltıdan.

Onu havada tutarken kaslarındaki gerginlik, arzusunu körüklemek için herhangi bir şiirin yapabileceğinden daha fazlasını yaptı. Kadın acı dolu bir iniltiyle ıslak bir ihtiyaç dalgası saldı ve adamdan gelen fırtınalı bir ses ona içinde ne uyandırdığını tam olarak bildiğini söyledi.

Adam onu tek bir hamlede içine alıp kanını mutlak bir ateşe verdiğinde Lorelai beklenmedik bir çılgılık attı. Lorelai'a uyum sağlaması ve onun muhteşem tenine karşı çıplak olmayı dilemesi için sadece bir an verdi.

Onun yerine, siki yavaş ve güçlü vuruşlarla mahrem bedeninde süzülürken kendini ona sardı. Elleri adamın kürek kemiklerindeki kanatları kavrarırken, adam onu unutulana dek becerdi. Vücudunu açarak onu derinlemesine karşıladı. Öptü, yaladı ve ısırıldı onu, seksi her geri çekilişinde daha sıkı kavradı.

Adam kadının içinde sallanıyor, omurgasının sert kıvrımlarıyla onu acıtıyordu. Tek kelime konuşulmadı, özür dilenmedi. Kadının bedeni adamın içine attıklarını açlıkla kabul etti. Tüm öfkesini, acısını, korkusunu, kaybını ve özlemini.

Her şeyin ağırlığını hissetti ve şimdiye kadar nasıl olup da onu toprağa gömmediğini merak etti.

Vücudu da aynı şekilde karşılık verdi, ta ki duvarı kalçalarını ona doğru itmek için kaldıraç olarak kullanana kadar. Onunla buluşmak için itiş için itiş. İnemeleri taleplere, sonra da tutarsız kelimelere dönüştü.

Gözleri kilitlendi. Sonra dudakları. Ve nihayet vücutları, her bir mahrem parçası birbirine kenetlendi, molekülleri arasındaki boşluklardan sırları ve geçmişi akıttı.

Zevk, kanı haline gelen cehennemin ardında şarkı söylüyor, nefes alma yeteneğini yok ediyordu. Sekslerinin nabızlarının senkronize olduğunu hissetti, inanılmaz derecede yüksek bir eşzamanlı salınımı sürerken, mağara ruhlarını birleştirmeyi vaat eden ecstasy şarkısıyla yankılanırken, rahmine derinlemesine gömdüğü sıcak serbest bırakma fiskeyelerinin tadını çıkardı.

Sonraki yumuşak anlar boyunca, belki de sonsuza kadar, alınlarını birbirlerine yasladılar ve söylenmesi gereken sözleri söyleyecek kadar nefes alabilmek için mücadele ettiler.

Onları temizlemek için gömleğini kullandı, sonra gömleğini kuma attı, hâlâ onu kollarının hapishanesinden kurtarmak istemiyordu ya da kurtaramıyordu.

Lorelai tüm gücü tükenmiş bir halde onun üzerine yığıldı. Yine gönüllü bir tutsaktı. "İyi misin aşkım?" Ellerini Lorelai'nın kabaran sırtında gezdirdi ve boynunun omzuyla birleştiği kaslı oyuğa sokuldu.

Nefesi öfke, inançsızlık ve kahkaha arasında bir yere düştü. "*Ben iyi miyim?* Lorelai... Yüce Tanrım. Az önce isyankâr bir korsan çetesi tarafından kaçırıldın, neredeyse vuruluyordun ve sonra insandan çok hayvana yakışır bir şekilde perişan edildin."

"Sayende hiç yıpranmadım," dedi onun mis kokulu tenine karşı. "Kendin gör."

Sadece ona bakabilecek kadar geri çekildi. Daha çok, o kadar dramatik gözlerle onu yutmak için... Kız, adamın her şeyi aynı anda kavrayamadığını ve bunun onu hayal kırıklığına uğrattığını hissetti. "Ash..."

"Hayır Lorelai, ben iyi falan değilim!" diye patladı ve bu kez daha büyük bir güçle onu kendine doğru çekti. "Lanet olsun, bir kez daha parmaklarımın arasından kayıp gittiğini gördüm. Seni sonsuza dek kaybetmekle karşı karşıyaydım. Ya öldürülseydin? Bir okyanusun ötesine götürülseydin, ben bile bunu yapamazdım, çünkü bir sonraki hayatımızda kesinlikle zıt yönlerde gitmek zorunda kalacaktık."

Lorelai onun göğsüne bir gülümseme yerleştirdi, çünkü şimdi sırası değildi ve onun Lorelai için ne kadar önemli olduğunu kabul etmesinden biraz zevk aldığını itiraf etmek zorundaydı.

ona. "Daha kötü olmak için elimden geleni yapabilirim," diye önerdi. "Az önce yaptıklarımızdan sonra, bu yolda ilerlediğimi söyleyebilirim. O zaman, bir sonraki hayat bizi nereye götürürse götürsün, en azından birlikte olacağız."

"Hayır," dedi yüzünün tamamına yumuşak, umutsuz öpücükler kondururken. "Sen bir meleksin Lorelai. *Benim meleğim.*"

"Ve sen de benimsin."

"Benimle alay etme," diye uyardı karanlık bir sesle.

"Ben değilim. Pek çok melek türü vardır. Örneğin düşmüş olanlar, intikamcılar..."

"İntikamını *alacağım,*" diye yemin etti tenine karşı. "Kendimi kollarından ayırır ayırmaz, sana dokunduğu her parmağı keseceğim ve onları köpekbalıklarına yem ederken ona seyrettireceğim. Kanayan cesedini yem gibi asacağım ve onun üzerine atlayıp büyük parçalar almalarını izleyeceğim-"

"Dur Ash. Kes şunu." Lorelai etkisiz bir şekilde onun göğsünü itti ve ancak onun dönen, anlamsız gözlerine bakabilecek kadar zemin kazanabildi. "Bunların hiçbirisi umurumda değil. İstedğim bu değil."

Adam dehşet içinde ona baktı. "Ne istiyorsun? Herhangi bir şey. İstedğini söyle. Senin olsun."

"Beni sevmeni istiyorum." Keşke itiraf etmeseydim diye düşünerek adamın düğmelerine baktı. Keşke birdenbire kendini bu kadar savunmasız hissetmeseydi.

Kızın artık onun eğlencesi olarak tanıdığı o şeytani sesi çıkardı. Parmağını çenesinin altına sokarak bakışlarını tekrar kendi çenesine çekti. Orada okuduğu şey ruhunu kelimelerin kaldıracabileceğinden çok daha fazla kaldırdı. "Seni aşkımdan şüpheyi düşürmek için söylediğim her kelime artık benim için bir küfür. Sana bunu yirmi yıl önce, gitmeden önce söylemem gerektiğini söylediğimde ciddiydim... Döndüğüm anda söylemeliydim."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve adam her zaman yaptığı gibi onu parmaklarıyla uzaklaştırdı. "Neden yapmadın?" Onu azarlamıyordu. Cevabı gerçekten öğrenmek istiyordu.

"Çocukken, sana olan aşkımdan katıksız, sınırsız gücünün bir şekilde yanlış olmasından korkuyordum. Sen çok gençtin. Çok masumdu. Ve ben... Ben her zaman bu canavar olduğumu biliyordum. Hiçbir anım olmasa da, ruhumda vücudumdakilerden bile daha çirkin ve iğrenç yaralar vardı. Onları size göstermeye dayanamazdım, özellikle de onları neyin yaptığını hatırlayamazken."

"Ve Şimdi hatırlıyor musun?" Elini adamın tıraŐsız çenesinde gezdirdi, kalbi çocukluklarından beri hissetmediği bir sıcaklık ve ıŐıkla doldu.

Başını salladı, kolay kolay bastırılamayacak gibi görünen bir duyguyu yutkundu. "Senin için geldiğimde, gerçekten de kendimi aŐktan aciz sanıyordum. Bu bencilce bir hareketti. Bunu biliyorum. Ama sana karşı hissettiklerimin tam olarak böyle bir Şey olduğunu kabul edemedim. Bunun sadece bir ihtiyaç olduğunu düşündüm. Sadece hafızamda değil, ruhumda da bir boşluk vardı. O boşluk sendin Lorelai. Bunu hep biliyordum."

"Ben de seni özledim Ash. Yirmi yıl boyunca her gün kalbimde sana ait bir delik vardı."

"Anlamıyorsun." Adam kızgınmıŐ gibi homurdandı, ama ona mı yoksa kendisine mi, emin olamadı. "Seni sadece zlediğimden değil... Sen kalbimdeki bir delik değilsin, sen kalbimin *tamamısın*. Sensiz bir hayatı düşündüğümde, nefessiz bir hayat gibi geliyor. Senin için *ben*, *ben* değilim. Varım ama *yaŐamıyorum*. Benimle tanıştığında gözlerimin l olduğunu söylemiştin. lydler. Ben de lydm. Ve eğer seni kaybedersem, yine l olacaklar. Seni hak etmediğimi biliyorum. Bir hırsız, bir katil, bir korsan ve daha kötüsü olduğumu biliyorum. İimde bir karanlık var Lorelai, senin ışığını tüketmesinden korktuğum bir karanlık. Ama Tanrı yardımcım olsun, gitmene izin veremem."

Lorelai onun alnını kendi alnıyla buluŐturduktan sonra ikisinin de başını çevirerek mağaraya süzülen ikindi güneŐinin stnuna baktı. "ışık böyle alıŐmıyor, değil mi? Karanlığın üstesinden kolayca gelir. ışık öyle değil. En ufak bir aydınlık en ağır kasveti kovabilir, en küçük çatlaktan bile sızabilir. Asla tam tersi olmaz." Onu usulca öptü ve her ikisini de bir duygu sağanağı sararken dudakları tuzlu bir Şekilde geri geldi. "Senin içinde her zaman ışık vardı aşkım ve kaç kişi onu kara eylemleri ve daha kara ruhlarıyla boğmaya çalışmış olursa olsun, o hala senin içinde yaşıyor. Bunu Şimdi bile hissedebiliyorum."

Ona doğru kıvrıldı, muhteşem vücudu bir teslimiyet jestiyle onunkine gömüldü. Ona, ama kadere, onlara, aralarındaki bağın kaçınılmazlığına.

Yüzünü sert, Şefkatli ellerinin arasına aldı ve sözlerinin hararetini vurgulamak için bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı. "İimde iyi olan her Şey seninle baŐlıyor ve seninle bitiyor," diye nefes aldı. "Ne zaman benim olduğunu söylesem, *senin* olduğumu kastetmiştim. Her zaman. Her *zaman*,

Lorelai, ben senin oldum. Beni bu ana getirecekse, bu dünyada geçirdiğim yaklaşık kırk yıl boyunca çektiğim her şeye katlanırdım. Eğer bu, önümüzdeki kırk yılın bir gecesini daha senden ayrı geçirmeyeceğim anlamına geliyorsa." İçinden akıp giden sevinç teslimiyetleri, çok fazla kayıp ve trajediden kaynaklanan bir korkuyla yumuşatıldı. "Şu an ile asla arasında çok şey olabilir." Bunu daha önce söylediğinde bir umut beyanıydı, şimdi ise bir uyarıydı.

"Evet, şimdi ve asla arasında çok şey olabilir." İçinde acı ya da hüznün değil, neşe, umut ve bir kez bulunduğunda kaybedilebileceği korkusunu barındıran bir gözyaşını öpüp uzaklaştırdı. "Ama ben seni sevmeyi bırakmadan önce zaman sona erecek."

"Gerçekten." İç çekti. Bu gerçek olabilir miydi? Ona duyduğu sevgi bir kez değil, yüzlerce kez karşılık bulabilir miydi?

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, dudaklarını onunkilere bastırarak, ağzının yumuşak hareketleriyle onu büyüledi. "Dünyanın öbür ucuna gönderilebilirim - gönderildim - ve bunun bir önemi yok, çünkü her zaman sana geri dönmenin yolunu bulacağım. Yıllar önce abanoz kanatları sırtıma kazıdım çünkü ben her zaman senin kuzgunun oldum. Senin eşin."

Şimdi anlıyordu. O asla gerçek *bir* Kale olmamıştı.

O her zaman... "Senin

Rook'un" olmuştu.

E

PİLOG

Altı Ay Sonra

"Şu yakışıklı adamlara bakar mısınız?" Vapurdan inmeleri için iskele alçalırken Lorelai onun kolunu tuttu.

Ash kaşlarını çattı. "Çok yakından bakma. Hâlâ yeni evliyiz, hatırlatmama gerek var mı?"

Neşeli kahkahası hâlâ göğsünde garip bir gıdıklanma yaratıyordu. "Merak etme sevgilim," diye yatıştırdı. "Bunu eğlenceli buluyorum çünkü bu mesafeden bakınca o adamlar soyludan çok korsana benziyor, biri göz bandıyla, diğeri metal eliyle. Belki bana bir tahta bacak, sana da bir papağan verirlerse seti tamamlamış oluruz."

Ash ona sonsuz bir hoşgörüyle gülümsedi. "Trenwyth Dükü ve leydi eşinin konuklarıyken, artık bir korsan olmadığımı hatırladığınız için teşekkür ederim," diye karşılık verdi biraz mağrur bir melodramla.

"Ben Majesteleri Ashton Weatherstoke. Castel Domenico Dükü, Comte de Lyon et de Verdun, Earl of Southbourne, vesaire vesaire."

"Sanırım eşiniz olarak etkilenmem gerekir, ama tüm bu gösterişli unvanlar Denizler Kralı'ndan daha düşük bir rütbe gibi görünüyor." Ona alaycı bir surat ifadesi takındı.

"Hayır." Bir buklesini kobalt rengi seyahat şapkasının altına sıkıştırdı. "Eğer benim yanımda olursan olmaz."

Ash, dengesiz iskelede ona yaslanırken onu sabit tuttu ve sıkıcı ilerleyişine dikkat çekebilecek herkesi şeytani bir bakışla susturdu.

Sert zemine dokundukları anda Farah Blackwell'in bekleyen kollarına atıldı ve Trenwyth Düşesi Leydi Imogen ile tanıştırıldı.

Blackwell onu, "Majesteleri," diye selamladı ve Ash eski dostunun hakkını vermek zorundaydı çünkü bu unvanı her seferinde çok daha az alaycı bir mizahla söylemişti. "Size Majesteleri Collin Talmage'ı takdim etmeme izin verin, Trenwyth Dükü."

Sanki çevredeki tüm toplum onlara aval aval bakmıyormuş gibi birbirlerine hoşbeşte bulundular.

"Lorelai'ın vakasını incelemek için St. Margaret's Kraliyet Hastanesi'ndeki bağlantılarınızı kullanmayı kabul ettiğiniz için size ve eşiniz Leydi Imogen'e minnettarım," dedi Ash, erkekler kendi hanımlarının arkasında sıraya girerken ve hepsi de hızlarını Lorelai'inkine göre ayarlarken.

Son zamanlarda daha da kötüleşiyor, yavaşlıyor ve daha fazla acı çekiyordu. Bunun gibi fırtınalı günlerde, eğer yürüyebiliyorsa baston kullanmayı tercih ediyordu.

Her yüzünü buruşturduğunda Ash'in bir parçası biraz daha ölüyordu. Eğer ona güç ya da sağlık verebilseydi ya da acısının bir kısmını dindirebilseydi, bunu yapardı.

Alışılmadık derecede uzun boylu, bronz tenli ve paradoksal bir şekilde yasaklayıcı bir ifadeye sahip olan Trenwyth, Leydi Trenwyth'e eşit derecede hayranlık ve saygıyla baktı. "Imogen de benzer bir hastalığa yakalanmış olsaydı, ben de bir mucize için aynı derecede umutsuz olurum."

Erkekler, eşlerinin arkasından iyi döşenmiş bir sıra arabaya doğru yürürken, üç sıra dışı güzellikteki kadının görüntüsüne sessizce hayranlık duyuyorlardı.

Farah, buklelerine gümüş notalar saçan, siyahla süslenmiş kan kırmızısı bir kadife giymişti.

Ortakdaki Lorelai, bastonundaki safirlere ve tabii ki gözlerine uyması için kobalt mavisini tercih etmişti. Ash, Lorelai'in altın sarısı saçlarını şık bir bukile haline getirişini izlemişti, çünkü Lorelai bu özel geziye hizmetçisini getirmek istememişti.

Imogen açık, etkileyici bir yüze ve şık çilek sarısı saçlara sahip kıvrak bir güzeldi. Başkalarını rahatlatan ve savaş kahramanı kocasının mizacına bakılırsa muhtemelen gerekli olan bir kabiliyet havası vardı.

Ash, Blackwell ve Trenwyth'in uzun süredir görüşmedikleri arkadaşları gibi birbirlerine laf atıp gevezelik ederken arkalarında asık suratlı bir heykel gibi durmak zorunda kalmalarına şaşmamak gerekirdi.

Lorelai, Ash'i başka bir adamın çorabını çıkarıp bileğini incelemesine izin vermeye ikna etmek zorunda kalmasaydı, St. Margaret'teki Dr. Longhurst randevusu çok daha hızlı geçebilirdi.

"Uzmanların yaşlı ve kör olması gerekmiyor mu?" Ash çok önemli olduğunu düşündüğü bir noktaya parmak basmıştı.

Koruyucu kocalara alışkın olduğu anlaşılan genç, ciddi ve soğukkanlı doktor, onun da muayene odasına girmesine izin verdi.

Ash'i karısından daha solgun ve terli bırakan acı verici ve titiz bir muayeneden sonra endişeyle sordu: "Sence tamir edilebilir mi?"

"Elbette." Dr. Longhurst çıplak ayak bileğini örttü ve yavaşça yatağın üzerine bıraktı. "Tek yapmamız gereken onu tekrar kırmak."

"Kesinlikle hayır."

Lorelai onun koluna dayanaklı bir el koydu. "Bunu yaparsak tekrar normal bir şekilde yürüyebilecek miyim?"

Dr. Longhurst başını salladı. "Riskli ama ilk kırığın nerede olduğunu bulabilirsem, küçük bir çekiçe kırabilir, kemiği yeniden hizalayabilir ve yıllar önce olması gerektiği şekilde iyileşmesini sağlayabilirim."

"Çekiç mi dedi?" Ash gürlledi.

Hem karısı hem de doktor sinir bozucu bir şekilde onu görmezden geldi.

"Biraz zaman ve bazı güçlendirme egzersizleri ile sadece tekrar yürümekle kalmayıp koşabilirsiniz."

Ash elinin tersiyle masaya vurarak ikisinin de şaşkın bakışlarını üzerine topladı. Böyle daha iyi oldu. "Risk demiştin." Gözlerini kıstı

gözlerini doktora dikti. "Ne tür bir risk?"

Longhurst'ün gözleri ona bir geyiğin ya da tavşaninkini hatırlatıyordu. Yumuşak ve kahverengi. Avin gözleriydi. Zeki olsalar bile kurnazdılar. "Anesteziyle ilgili her zaman bir risk vardır," diye kekeledi. "Ama hakkında daha fazla şey öğrendikçe bu risk giderek azalıyor. Sonra enfeksiyon her zaman bir endişe kaynağıdır, ama modern temizlik teknikleriyle bu da-"

"Eşyalarını topla Lorelai, gidiyoruz." Ash ceketini ve şapkasını topladı.

İnatla olduğu yerde kaldı. "Ameliyat olacağım Ash."

Adam ona kaşlarını çattı. "Çekiçle ilgili kısmı rahatlıkla kaçırdın mı?"

Bakışları sabit ve kararlıydı. "Bunu yapmak istiyorum. Beni götürebileceğin her yere gitmek istiyorum ama yapamam..."

"Sana zaten söyledim, gerekirse seni taşıyım."

"Senin yanında yürümek istiyorum."

Ash konuşabilmek için üç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Seni kaybetmeye değmez."

Onu yanına çekmek için uzandı ve iki eliyle sıkılmış çenesini kavradı. "Bırak böyle olsun aşkım. Bazen iyileşmek için kırılmak gerekir."

Duygularının bulanıklaştırdığı görüşünü koklayarak Longhurst'e döndü. "Onun kaderi ne olursa olsun, kemiklerini üç kat ziyaret edeceğim, beni unutma." Bu işi hallettikten sonra ofisten hızla çıktı ama Lorelai'ın tatlı özürlerini duymadan önce değil.

"Kusuruna *bakmayın* Doktor, gerçekten de benim adıma daha az ölüm tehdidinde bulunmaya çalışıyor."

"Sorun değil," diye yanıtladı Dr. Longhurst. "Blackwell'in birçok ortağının, eşlerinin ve çocuklarının doktoruyum. Bu hafta aldığım en kötü tehdit bu bile değil. Ve işte buradayım. Hâlâ hayattayım."

* * *

Bir yıl sonra Lorelai, Veronica'nın şok edici damat seçimine rağmen Ash'i Veronica'nın ikinci düğününe katılması için ikna etmeyi başardı.

Lorelai, sevgili kız kardeşini karşılamak için Güney Fransa'daki güneşli yolda yürümekle ya da topallayarak ilerlemekle yetinmedi.

Koştu.

*Unutulmaz serinin tüm kitaplarına lezzetli bir ön bakış
için okumaya devam edin*

Victorian Rebels serisi!

T

HE
H

IGHWAYMAN

"Onun kollarında bir daha asla eskisi gibi olmayacak..."

Dorian Blackwell'in özel inine girdiğinde kalbinin atışları kulaklarında top patlamaları kadar yüksek sesle yankılandı.

Farah, Ben More'un Kara Yüreği gibi bir adamı bu odada, mektup yazmak ya da defterleri incelemek gibi sıradan bir şey yaparken hayal etmeye çalıştı. Boşta kalan elinin parmaklarını devasa masasının üzerinde duran bronz bir gemi kâğıt ağırlığının üzerinde gezdirdiğinde bu görüntünün oluşmasının imkânsız olduğunu gördü.

"Görüyorum ki çoktan kaçmayı denemişsiniz."

Elini geri çeken Farah, kapı aralığında duran tutsağıyla yüzleşmek için dönerken elini göğsüne bastırdı.

Hatırladığından daha uzun boyluydu. Daha karanlık.

Daha büyük. Daha soğuk.

Farah, fuayenin pencerelerinden giren güneş ışığında dururken bile onun bu odadaki gölgelere ait olduğunu biliyordu. Sanki onun ne demek istediğini anlatmak istercesine odaya girdi ve kapıyı arkasından kapatarak tüm doğal ışık kaynaklarını etkili bir şekilde kesti.

Bir göz bandı hasarlı gözünü kapatıyor, sadece yara izinin kenarının görülmesine izin veriyordu ama ateşin aydınlattığı mesajın iletilmesi için iki göze de ihtiyaç yoktu.

Artık sen varsın.

Bu ne kadar doğrudu. Hayatı, merhametsizliğiyle ün salmış bu adamın merhametine bağlıydı.

Geniş omuzlarını zar zor saran siyah takım elbise ceketini hareketleriyle birlikte geriliyordu ama Farah'ın dikkatini çeken şey, etekliğinin son derece tanıdık mavi, altın ve siyah deseni idi. Mackenzie ekosesi. Bir erkeğin dizlerinin bu kadar kaslı olabileceğini ya da ince siyah saçlarının altında, büyük siyah çizmelerin içine sokulmuş güçlü bacakların bu kadar dikkat çekici olabileceğini bilmiyordu.

Adam bir kez daha sinsi bir jaguar görüntüsü uyandırarak ona doğru adım attığında masasına yaslandı. Ateş ışığı esrarengiz yüzünün geniş açılarında dans ediyor ve artık aristokrat olarak adlandırılmayacak kadar çok kez kırılmış bir burnu gölgeliyordu. Elbette, pahalı kravatına, özel dikim kıyafetlerine ve kısa ve şık katlar halinde kesilmiş abanoz saçlarına rağmen, Dorian Blackwell'in hiçbir özelliği bir beyefendiye benzemiyordu. Çenesinde solmaya yüz tutmuş bir çürük ve dudağında iyileşmiş bir kesik vardı. Dün gece fırtınada bunu fark etmemişti ama onu yaralayanın Morley'in yumrukları olduğunu biliyordu. Bu sadece günler önce mi olmuştu?

Az önce ona ne söylemişti? Kaçışıyla ilgili bir şey mi? "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Adamın iyi bakışları, kadının elinde tuttuğunu unuttuğu tartlara takıldı. "Tahminimce mutfaktan çıkmaya çalıştınız ve Walters tarafından engellendiniz."

Oh, kahretsin. Çalışma odasındaki hava birdenbire çok yakınlaşmıştı. Çok yoğun ve doluydu ve *onunla* doluydu. Korkmamaya kararlı olan Farah çenesini kaldırdı ve onun gözlerinin içine bakmak için elinden geleni yaptı.

"Tam tersine, Bay Blackwell, açtım. Beslenmeden sizinle yüzleşmek istemedim."

Bu ona kaşlarını kaldırmasını sağladı. "Güçlendirilmiş mi?" Adamın duygusuz tonlaması kadının ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Hamur işleriyle mi?"

"Evet, aslına bakarsanız," diye ısrar etti. "Hamur *işleriyle birlikte.*" Ne demek istediğini anlatmak için bir tanesini ağzına attı ve öfkeyle çiğnedi, ancak nem onu terk etmiş gibi görüldüğü için anında pişman oldu. Kuru topağı yutan Farah, midesinde yavaş ve nahoş bir şekilde ilerlerken yüzünü buruşturduğunu gizlemeyi umuyordu.

Biraz daha yaklaştı. Yanılmıyorsa, soğuk maskesi bir an için kaydı ve ona şefkat gibi bir şeyle baktı, eğer onunki gibi bir yüz böyle bir duyguyu şekillendirebilirse.

Farah bundan daha büyük bir şaşkınlığın mümkün olamayacağını düşünmüştü. Ne kadar da yanılmıştı. Gerçi bu dalgınlık kısa sürmüştü ve gözlerini kırıştırdığında sakın hesaplama geri dönmüştü, bu da gördüklerinin ateş ışığının bir oyunu olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Çoğu insan benimle yüzleşmeden önce çilekli tarttan çok daha güçlü bir takviyeye ihtiyaç duyar," dedi alaycı bir şekilde.

"Evet, iyi yapılmış bir tatlının kötü bir durumda herkese biraz iyi gelebileceğini gördüm."

"Gerçekten mi?" Sırtını ateşe dönerek onu sola doğru çevirdi ve yüzünü daha derin gölgelere gömdü. "Teorinizi test etmek istediğimi fark ettim."

Ben More'un Kara Yürekli'siyle yapmayı umduğu tüm konuşmalar arasında bu kesinlikle sonuncusu olmalıydı. "İşte." Tartı adama doğru uzattı ve titreyen parmaklarıyla lezzeti ona sundu.

Blackwell büyük bir el kaldırdı. Derin bir nefes aldı. Sonra tekrar indirdi, iki yumruğunu da iki yanında sıktı. "Masanın üzerine koy," diye talimat verdi.

Bu tuhaf istek karşısında şaşkınlığa uğrayan Farah, tartı dikkatle parıldayan tahtanın üzerine bıraktı ve adamın tarta uzanmadan önce elinin yanına dönmesini beklediğini fark etti. El dudaklarının arkasında kayboldu ve Farah onun çene kaslarının yavaş, metodik bir ritimle böreği öğütmesini izlerken nefes almadı. "Haklısınız Bayan Mackenzie, bu anı tatlandırdı."

Ciğerlerinde hissettiği bir yanma onu nefes vermeye itti ve önceki kızgınlığının bir kısmını sese yansıtmaya çalıştı. "Hoşbeşi bir kenara bırakıp elimizdeki işe bakalım Bay Blackwell." Son on yılda kazandığı keskin İngiliz profesyonelliğinin her zerresini sesine yansıttı ve özenli bir pratikten doğan bir beceriyle korku titremelerini yatıştırdı.

"Hangisi?"

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu. "Dün gece seni rüyamda gördüğümü sanmıştım ama görmemişim, değil mi? Ve orada, karanlıkta, bana söylemeye söz verdin... beni neden buraya getirdiğini söylemeye."

Eğildi, gözleri kızın yüzünün her ayrıntısını ezberlercesine dokunuyordu. "Ben de öyle yaptım."

T

HE
H

UNTER

"Kalbi ya da ruhu için ondan daha tehlikeli kimse yoktu."

Eşsiz bir yoğunlukla ona bakıyor, parmaklarının hareketlerini aşırı bir ilgiyle izliyordu.

Boğazındaki sinirleri temizledikten sonra aynada onun gözleriyle karşılaştı ve gözlerini kaçırarak ilk kişinin o olduğunu görünce irkildi.

"Tiyatrodan hoşlanırsınız mı, Bay Argent?" Bir anlığına nezaket gösterme cesaretini gösterdi.

"Sadece bir kez katıldım," diye cevap verdi, uzun kıvrık lülelerden oluşan parmağını inceliyor gibiydi, o kadar ileri gitti ki başparmağı ve işaret parmağı arasında parmağın dokusunu test etti.

Millie gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Peki... hoşuna gitti mi?" diye sordu. Cesaretini toplayıp adama tekrar baktığında, onun soruyu ciddi ciddi düşündüğünü görünce şaşırdı.

"Performansınızda tek bir kusur bile yoktu," dedi, sesinde ne iltifat ne de şakadan eser vardı. "Ama kendimi bir yapımdan gerçekten keyif almak için gereken şekilde inançsızlığı askıya alamaz buluyorum. İnsanların başkalarının aşık olmuş gibi davranmasını izlemek için neden en güzel kıyafetlerini giydiklerini anlamıyorum. Kıskançlık, zalimlik ve hatta ölüm numarası yapmak için. Neden kavga ve öldürme *oyunu oynanıyor*? Gerçek dünyada yapılacak çok şey var."

Kendisi de çok şey yapmıştı.

Millie sesli bir şekilde yutkundu, onun dürüst iltifatından memnun mu olacağına, yoksa tüm mesleğini küçümsemesinden rahatsız mı olacağına karar vermeye çalışıyordu. "Hepimiz sizinki kadar heyecanlı ve hain bir hayat yaşamıyoruz, Bay Argent," dedi, sırf huzursuz ellerine yapacak bir şeyler vermek için karmaşık saçına birkaç mücevherli iğne daha eklerken. "Çoğumuz sadece tehlike, şiddet ya da ölüm tarafından öpülmek isteriz. Hatta arada sırada bizi öpmesine bile izin veririz. Bunu soluk soluğa kalacağımız, güleceğimiz ya da ağlayacağımız bir gösteri haline getirmeyi severiz. Gerçi bu sadece eve götürmek istediğimiz bir heyecandır, gerçekliği değil. Hâlâ sıcak yataklarımıza sağ salim dönmeyi arzuluyoruz,

Gece bittiğinde." Sözlerini ancak söyledikten sonra düşündü. Bu gece eve tehlikeyi de beraberinde götürüyordu, değil mi? Yatağının güvenli olmama ihtimali çok yüksekti.

Ve Tanrı onu affetsin, itiraf etmek istediğinden daha heyecan vericiydi. "Ama herkes evine sağ salim dönemiyor," diye gürledi.

Etrafta onun gibi adamlar varken olmaz.

Millie'nin kalbi durdu ve eli saçının yarısına kadar dondu. "Doğru..." Kelimeyi uzattı, sonra ne söyleyeceğini arıyordu. "Ama bekliyoruz. Umuyoruz, değil mi?"

"Umut hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Öne doğru eğildi ve dirseklerini uzun, güçlü bacaklarının üzerine koydu. "Yani insanlar tiyatroya aynı anda hem korkmak hem de güvende hissetmek için mi geliyor?"

Millie dudağını çiğnedi ve sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Bazen, elbette, ama çoğunlukla insan deneyimini röntgenlemek için gidiyorlar. Drama, bence, bir insan için iki şeyden birini yapar; günlük hayatın sıkıcılığına biraz daha minnettar olmamızı sağlar ya da kim ve ne olduğumuzun ötesinde bir şey için özlem duymamızı sağlar. Bize her anın bir sonrakine daha fazlasına ulaşmadan geçip gitmesine izin vermememiz gerektiğini hatırlatabilir. İster kendi içimizde ister dış dünyada istediğimiz bir şeye ulaşalım. Bir rüya, bir ev, para, macera... ya da aşk."

Heyecanla oturduğu yerde dönerek ona eliyle işaret etti. "Tiyatro size duyguların en uç noktalarını yaşatabilir. İyi bir oyun yazarı, örneğin Shakespeare, bir oyuncunun seyircide yankı uyandıran bir duyguyu aktarmasını sağlamak için dili kullanabilir. Bu da onların *hissetmelerini* sağlar, hatta bazen zorlar. Performans, doğru müzik ve ışıklandırma ile birleştiğinde... Bence bu duygu bulaşıcı ve karmaşıktır ve çoğu zaman kişi, Bard'ın kendi vesayeti altında deneyimleyene kadar hangisinin olduğunu bilemez. Bu gerçekten olağanüstü, neredeyse büyü ve-" Millie sesinin kesilmesine izin verdi ve Christopher Argent'ın şaşırtıcı derecede uzun bir süre gözlerini kırpmadığını fark etti.

Kaosun ve renklerin tüm tonlarıyla döşenmiş soyunma odasının ortasında, güvercin ve granitten oluşan tek renkli bir çalışmaydı. Gözleri ve saçları hariç, her ikisi de alacalı renkleriyle sıra dışıydı. Çenesi yakışıklı denemeyecek kadar genişti, ağzı dolgunluğundan çok yakıcıydı, onu dönüşümlü olarak zalim ve bir şekilde görünmesini sağlayan parantezlerle çevriliydi

Cansızdı. Gözleri onu yaşlı gösteriyordu. Yaş olarak değil ama tecrübe olarak.

Hayatı boyunca ne dehşetler görmüş olmalı, bazıları kendi elleriyle işlenmiş.

"Bağışla beni," diye nefes aldı, o anın büyüüne kapılmıştı, sanki o bir yılan ve kendisi de onun tehdidiyle büyülenmiş bir avdı. "Kendimi kaptırmaya meyilliyim."

Bir kez daha onun sözlerini bir kenara itti. "Siz... tüm bu duyguları yaşadınız mı?"

Ne tuhaf bir soru. "Çoğu, evet." "Aşık olduğun biri var mı?"

Bu kadar hareketsiz birinin daha da hareketsiz hale gelebileceğini fark etmemişti. Sanki onun cevabını beklerken nefes almayı bırakmış gibiydi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi ve göğsünün sıkıştığı izlenimine kapıldı.

"Hiç gittin mi?"

"Jakub dışında kimseyi gerçekten sevdiğimi söyleyemem." Hâlâ etrafındaki dünyadan habersiz olan oğluna baktı ve sonra tekrar suikastçıya döndü.

Adamın yüz hatlarında bir ifade belirdi ama o bunu tanımlayamadan kayboldu. Bu kez ona baktığında, gözleri bir şekilde daha yumuşaktı. Hâlâ korkunç derecede donuktu ama donukluklarının bir kısmını kaybetmişlerdi.

"Aşık olmak istiyor musun?"

Başka bir adam sorsaydı, ona bunun kendisini ilgilendirmediğini söylerdi. Soruyu geçiştirmek için yalan söyler ya da onu bir şekilde yanlış yönlendirirdi. Ama Christopher Argent'ın yüzündeki duygusuz ifadenin ardında ciddi bir merak vardı. Yargılama eksikliği ya da kötü niyet.

Bu, samimi bir cevabı hak eden samimi bir soruydu.

"Asla tam olarak emin olamıyorum. Shakespeare'den ya da herhangi bir oyun yazarından öğrendiğim bir şey varsa, o da aşkın nefret, öfke ya da güç arzusu kadar tehlikeli bir duygu olduğudur. Bence aşk sizi kendinize bile yabancı kılabilir. Hatta belki bir canavara. Bağlarının çözülmesini bekleyen vahşi bir yaratık olabilir. Bir canavar. Sizi dünyaya, doğaya, akla ve Tanrı'ya karşı kışkırtacak vahşi ve bencil bir şey,

Kendisi. Ve ne zaman kendimi düşmeye bıraksam, merak ediyorum... bu riske değer mi?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Ya hiçbir risk yoksa? Ya Tanrı, eğer varsa bile, sizden yüz çevirmişse ve bu yüzden O'ndan yüz çevirmek büyük bir günah olmayacaksa? İstedğin şeye ulaşmanın önünde hiçbir engel kalmazdı."

Millie gözlerini kırıştırdı, onun kasvetli değerlendirmesi karşısında irkildi. "Burada olup biten bu mu? Tanrı'nın sizi terk ettiğine ve bu yüzden artık O'ndan korkmadığınıza mı inanıyorsunuz? Bu şekilde mi..." Durakladı, dinlemediğinden emin olmak için Jakub'u kontrol etti. "*Yaptığın şeyi yapmak* için mi?"

İri omuzlarını küçümser bir hareketle kaldırdı. "Belki de. Benim Tanrı'dan korkum yok."

"Yani cennete inanmıyor musun?"

"Bildiğim tek şey bu dünya."

"Peki ya cehennem, şeytan? Günahlarının, döktüğün kanın hesabını vermek zorunda kalacağından korkmuyor musun?"

Adam başını salladı; bu, kızın onu öptüğü zamanlar dışında hatırlayamadığı kadar kararlı bir hareketti.

T

HE
H

IGHLANDER

*"Bir tanrı gibi hareket ederdi ama bir şeytan gibi
öpüşürdü."*

"Referanslarımı almadınız mı? Tavsiye mektuplarım? Sizi temin ederim efendim, çocuklarınıza terbiye öğretmek için fazlasıyla vasıflıyım. Leydi Northwalk, Whitehall'ları okuduktan sonra -"

"Referansların kusursuzdu. Ancak benim çocuklarımın beklentileri Whitehall'lardan çok farklı, anlıyor musunuz? Onlar tüccardı, *ben ise* bir markiyim, inanır mısınız?"

"Jakobit bir asi gibi giyinen bir marki," diye hatırlattı ona. "Size daha önce inanmadığım için beni bağışlayın ama tarlalardan gelen çamur ve külle kaplıydınız ve bu tür fiziksel işlere yardım eden bir markiyle hiç karşılaşmamıştım."

Ravencroft bir adım öne çıktı ve Mena geri çekildi, elleriyle karnındaki kelebek sürüsünü zapt edercesine çırpınışlarını örttü. "Ben sadece-"

"Bazıları Bayan Lockhart, bir soylunun sahip olduğu topraklardaki her türlü çalışmayı denetlemekle yükümlü olduğunu savunur. Bazıları da Londra'da yaşayan bir mürebbiyenin çengelli iğneler ve araba tekerlekleri hakkında bu kadar çok şey bilmesini oldukça tuhaf bulacaktır."

Mena, Bayan LeCour'un bilgece tavsiyesini hatırladı; bir yalan en iyi doğrularla süslenerek söylenirdi. "Babam toprak sahibi bir beyefendi ve hevesli bir ziraatçıydı, aynı zamanda bir bilgindi. Çocukken onun dizinin dibinde pek çok şey öğrendim, bunlar arasında-"

"Bütün öğleden sonrayı senin inatçı postunu kurtarmakla geçirdiğimiz için adamlarımla programın ne kadar gerisinde kaldığımızın farkında mısın? Seni atıma almama izin verseydin, gün ışığını kaybetmezdik."

"Bu olaydaki payımdan dolayı pişmanım," dedi Mena ve ciddiydi. "Ama *yalnız* seyahat eden bir kadın olduğum için-"

"Çocuklarıma ihtiyaç duyacakları şeyleri öğretmek için çiftlik bakımı ve güzel bir elbise ile bir erkeğin dikkatini nasıl dağıtacağından daha fazlasını bilmeniz gerekir."

toplum içinde hayatta kalmayı bilmek," diye kestirip attı.

Mena, "İlk dersleri, insanların cümlelerinin ortasında sözlerini kesmenin ne kadar kaba ve sosyal olarak kabul edilemez olduğu olacak," diye tersledi.

Oh, Yüce Tanrım. Kendi davranışına inanmakta güçlük çekiyordu. Burada, Britanya Adaları tarihindeki belki de en ölümcül savaşçının karşısında tek başına ve savunmasız duruyordu ve az önce *onu* terbiyesizliğinin hesabını vermeye çağırmişti.

Timarhaneden, duvarların dışında delirmek için mi kaçmıştı?

"Devam et o zaman," diye emretti, sesi şiddetlenmiş ve yüzünde karanlık, korkutucu bir fırtına toplanmıştı. "Sanırım zamanımı boşa harcadığın için özür dilemek üzereydin."

Mena gerçekten de burun deliklerinin açıldığını ve karnında bir çukur oluştuğunu hissetti. Neydi bu? Öfke mi? Doğuştan öfkesiz olduğunu düşünmüştü. Sevgi ve şefkat onun pastoral çocukluğunu oluşturmuş, hırçınlık ve dehşet ise yetişkin hayatına hükmetmişti. Asla bir öfkeyle mücadele etme şansı olmamıştı.

Ve onunla mücadele etmeliydi, yoksa kaçış yolunu kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Gözlerini kapatarak, doğuştan gelen kibarlığını ve zalim ve şiddet yanlısı bir kocayla geçirdiği yarım on yıl boyunca geliştirdiği itaatkâr alçakgönüllülüğü bir araya getirdi. Ağzını açarak, incelikle hazırlanmış ve ustaca bir özür dilemeye hazırlandı.

"Neden evli değilsin?" diye sordu marki, yine etkili bir şekilde sözünü keserek.

"Pardon?"

"Başkalarının yaramaz çocuklarına öğretmenlik yapmaktansa kendi kocan ve çocuklarının olmasını tercih etmez misin?" Adamın ışıltılı gözleri bir kez daha kızın üzerinde gezindi ve ardında titreyen farkındalık izleri bıraktı. "Kızım üzerinde otorite kurmak için oldukça gençsin, zira onun üzerinde on yıldan fazla bir zamanın yok."

"Onunla aramda tam bir on yıl var."

Mena'nın anlayamadığı bir gerginlikle ağzının kenarları beyazlaşırken, onun cevabını duymazdan geldi. "Bir İskoçyalı genç kız olsaydın, bir delikanlı seni kiliseye sürükleyip sahiplenmeden önce Rhianna'nın yaşını bile göremezdin. Razi olsan da olmasan da. Aslında, muhtemelen seni İncil'deki anlamıyla eş olarak alırlar ve babana otuz parasını atarlardı."

Şaşkına dönen Mena ağzı açık bir şekilde ona baktı. Adam hâlâ öfkeli görünüyordu, hatta sesi yükselmeye ve şiddetlenmeye devam ediyordu. Ama sanki ona bir iltifat etmiş gibiydi.

"Bu yüzden insan merak ediyor," diye devam etti. "Senin gibi güzel bir İngiliz kızı ta buralarda ne yapıyor? Neden zengin bir kocanın yatağını ısıtmıyorsun ve saatlerini çay, sosyete ve varisler edinmekle geçirmiyorsun?"

Az önce ona "çiş" mi demişti? Yanılıyor muydu yoksa bu kelime çok az şey ifade etmiyor muydu?

Peki ya bonny? *O mu?*

Bir acı mızrağı öyle bir güçle battı ki, öfkesini ve onunla birlikte cesaretini de çaldı. Kasten mi zalimlik yapıyordu? Kendisini aşağılamaktan zevk alan bir aileyi terk edip başka bir aileye mi sığınmıştı?

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum." Sesindeki zayıflıktan, nasıl saklayacağını asla tam olarak öğrenemediği korkudan nefret ediyordu.

"Bu kalenin taşları arasında, hatta Mackenzie topraklarında olan her şey beni ilgilendirir. Buna artık sen de dahilsin. Özellikle de çocuklarımı etkileyeceğin için." Bir adım daha attı ve Mena geri çekilemeden eli uzandı ve Mena'nın çenesini kavradı.

Mena'nın çıkardığı küçük, korkmuş ses ikisini de ürküttü.

Ravencroft'un bakışları keskinleşti ama onu bırakmadı.

Çenesi adamın elinde cam gibi sertleşmişti. Mena onun kendisini ezmesi için hiçbir şeye gerek olmadığını biliyordu; güçlü, sert parmaklarının basit bir sıkışmasına. Koyu renk gözleri Mena'nın dudaklarına kilitlendi ve dudaklar kendi iradeleriyle ayrılıyor, Mena'nın panikle aldığı nefesin yumuşak hışırtılarını yayıyor gibiydi.

Ona doğru eğildi ve güçlü varlığının yakınlığıyla onu sıkıştırdı.

Şimdi onu net bir şekilde görüyordu, hayatlarının vahşi sonlarında pek çok kişinin görmesi gerektiği gibi. Onlarca yıllık disiplin ve vahşetin yıpratmış insanlık dışı yüz hatları, sanki tabutunu ölçüyormuşçasına şimdi ona bakıyordu.

Birdenbire ateş ve mumlar büyük odaya ışıktan çok gölge düşürdü.

Mena, Ravencroft Keep'in lordu gibi adamların nadiren var olduğunu ve var olduklarında da tarihin onları tanıdığını biliyordu.

Ya da şeytanlar.

T

HE
D

UKE

"Tutuşturabileceği ateş gibisi yoktu..."

Bir an için ay ışığı güneş ışığına dönüşmüş gibiydi. Saçları olması gerekenden daha parlaktı. Ortasındaki taşlarla parıldayan büyük bir çiçek süsü, sanki sihirle ve bir dua ile orada tutulmuş gibi saçından göz kırpyordu. Balo salonunda elbisesinin çok cafcacılı olduğunu düşünmüştü; değerli mücevher tonları arasında aptalca bir koyu sarı çiçek.

Ama buraya, bahçeye aitti. O ... çiçek açtı.

Cole, piposu taşlara çarpıp külleri ve korları ayaklarının dibine dökülene kadar ağzının açık kaldığını fark etmemişti.

Sesle irkildi ve dönüp karanlığa baktı. "Kim var orada?" diye sordu titrek bir fısıltıyla. "Jeremy, sen misin?"

İçinde kötü bir şeyler dönüyordu. *Jeremy mi?* Bu isim neden tanıdık geliyordu? Aziz Leydi Anstruther için o kimdi? Belki de bir sevgili? Bu olası gelişmeden bu kadar az hoşlanması onu şaşırtmıştı.

Cevap vermek yerine piposunu almak için eğildi ve yanan kömürü topuğunun altında ezerek söndürdü.

Ve korkmuş bir genç kızın yapacağı gibi kaçmak yerine, ona yaklaşmaya cesaret etti, hacimli etekleri taşlara ve büyümüş bitkilere karşı yumuşak bir şekilde sallanıyordu.

"Oh," dedi sonunda yeterince yaklaştığında. "Bu sensin."

Cole onun ses tonundaki etkiyi çok az çözebildi ya da hiç çözemedi, bu yüzden sessiz kaldı ve kalbinin onun attığı her adıma endişe verici bir ivmeyle karşılık verdiğini fark etti. Lanet olsun ona, heyecanlı organını zar zor sakinleştirebilmişti. Yine de, görünüşe göre, onun yakınlığına tepki veren tek organ o değildi. Pantolonundaki rahatsız edici sıkılığı hafifletmek için pozisyonunu ayarlayarak karanlığın derinliklerine, bankın uzak tarafına doğru kayd.

Aptal kadın bunu yanına oturması için bir davet olarak algıladı.

"Endişelenmeyin, oyalanmayı planlamamıştım." Piposunu kaldırdı. "Burası çekilmez kalabalıktan kaçıp bir sigara içmek için uygun bir yer gibi göründü."

ayrılmadan önce."

"Görünüşe göre benzer içgüdülerimiz varmış, Majesteleri." Kadın etrafına bakındı ve Cole onun renkli bitki örtüsünü kendisine bakmamak için bir bahane olarak kullanıp kullanmadığını merak etti. "Bu bahçeyi fazlasıyla seviyorum. Mükemmel bir sığınak."

Onun bu sığınağı ne kadar sık kullandığını tam olarak bildiğini açıklamamayı tercih etti. Çalışma odasının penceresinden onu gözetleyebildiğini ve onun planladığından daha fazlasını gördüğünü.

"İtiraf etmeliyim ki sizi burada bulmayı beklemiyordum." Gergin görünüyordu. Ay ışığında, kadının ellerini kucağında birbirine kenetleyişindeki yoğunluğu seçebiliyordu.

"Belli ki." Onun mülkünde oyalanırken keşfedildiği için üzgün olmalıydı. "Başka birini bekliyorduk, değil mi?" Protezinin kayışlarını kaşımak için piposunu yanına koydu. "Gizli bir randevu mu? Söyle bana, neşeli bir dul olarak, zevklerin cesur lordlara mı meylediyor, yoksa daha tanıdık bir bölge için bahçıvanla mı takılıyorsun?"

"Bahçıvan mı? Herkül mü?" Hafifçe eğlenen bir ses çıkardı, neşeli cadı yorumunu yalnız bıraktı. "Pek olası değil, kendisi oldukça kıllı bir Yunanlı ve bir günlüğüne de olsa altmış yaşında."

"O senin ilk kocandan daha genç," diye meydan okudu.

Onun kendisini tokatlamasını ya da en azından korkunç davranışı için özür dilemesini bekliyordu. Ama şaşkınlık içinde başını savurdu ve ay ışığı ve neşe dolu sesiyle güldü.

"Touché," diye kabul etti, gözlerinde yıldızlardan gelen ışıltının bir kısmını emmiş gibi parlayan bir ışık vardı. "Bahçıvanım çok az İngilizce konuşmakla kalmıyor, aynı zamanda sarımsaktan başka bir şey yemiyor. Ayrıca zeytinyağıyla yıkandığından da eminim, itiraf etmeliyim ki sıcak bir günde özellikle güzel koktuğunda iştahımı kabartıyor ama sadece Akdeniz yemekleri için. Başka bir şey yemez, sizi temin ederim."

Dilsiz kalan Cole ona sadece tedirgin bir şaşkınlıkla bakabildi. Neden bu kadar nazik davranıyordu ki? Ona karşı ezberci bir piç gibi davranmış, misafirlerinin önünde onu utandırmış ve aşağılamıştı. Ve burada, bahçesinde onunla oyalanıyor, eğlendirici olmayı başarıyordu.

Tanrı onu korusun, hem tedirgin edici hem de çekiciydi. Çok ilgi çekici. Ve lanet olsun, protezindeki bu kayışlar cam kırıkları ve yünden mi yapılmıştı? Sağlam olan tek eliyle onu kavrarken gözlerini onun parlak gülümsemesinden alamıyordu. Sadece rahatsız edici şeylerden değil

ama giysileri de aynı şekilde rahatsız etmeye başlamıştı. Hepsini ve onunkileri de çıkarıp atmak, gece havası ve ay ışığından başka bir şey giymemek istiyordu.

"Majesteleri." Ona, kısmen değ erlendirme, kısmen de endişe dolu, dalgın bir ifadeyle baktı. Sanki onu gerçekten g ormüş gibiydi. Sanki onu *tanıyormuş gibi*. "Yanlış bir şey var mı? Siz... iyi misiniz?"

Kadının durmak bilmeyen kadınsı sesinin nefes kesici niteliğı, zihninde inatla kapalı duran bir kapıyı tırmaladı. Konstantinopolis'ten d ondüğ unden beri bu kapılardan birkaçıyla karşılaşmıştı ve kilitli kalmalarının en iyisi olduğunu biliyordu. Özellikle de böyle olduğı zamanlarda. Ham, tedirgin...

Tahrik oldum.

T

HE
S

COT
B

EDS
H

IS
W

IFE

"Onun yatağına girdiğinde bir daha asla eskisi gibi olamazdı..."

Samantha fırfırlı cüzdanını karıştırıp zar zor tanıdığı birkaç bozuk para aradı. İskoçya'nın dağlık bölgelerinde cömert bir bahşış olarak kabul edilen şey neydi? En ufak bir fikri bile yoktu. "Oldukça hızlı toplandım, bu yüzden sadece iki bavul getirdim-"

Adam uzanıp dirseğini kavradığında donakaldı. *Kahretsin*. Yine ona dokunuyordu. Bunu yapmayı gerçekten bırakması gerekiyordu.

Bu kadar büyük bir eli kullanmak gerçekten gerekli miydi? Bu kadar kalın ve sağlam bir kol? Samantha tüm ağırlığını orada hissettiği güce vermek için duyduğu saçma dürtüyle savaştı.

"Bana öyle geliyor ki Bayan Ross, henüz doğru dürüst tanıştırmadık."

"Oh, doğru." Tanıştırılmanın buralarda bir önemi vardı. kaydetti. Kendine kızarak, kaç kez gelenekleri çiğnediğini merak etti. Genelde bu onun için bir şey ifade etmezdi. Ama barbar ve aristokratın mükemmel bir paradoksu olan bu kaslı yabancı, düşüncelerini coşkulu bir köpek yavrusu gibi birbirinin üzerine yuvarlıyor gibiydi.

Hem de kocası kendi elleriyle öleli sadece haftalar olmuşken.

Tanrım, gerçekten cehenneme gidiyordu.

"Alison Ross." Elini sıkmak için uzattı ama bu jest şimdi gereksiz görünüyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay...."

Adam elini bir kez daha kızın elinin içine soktu ve kızın parçası olmadığı bir şakayla eğlenen bir adam gibi bakarak elini kendine doğru çekti.

Kadınlar üzerindeki etkisinin farkında olan biriydi. Özellikle de onun üzerinde. Çileden çıkarıcı bir özellik.

"Sizi zahmetten kurtarmayı teklif ettiğimde, böyle soğuk bir akşamda Erradale'e doğru zorlu bir yolculuğun zahmetini kastetmiştim. Gördüğünüz gibi Bayan Ross, buraya kadar size gönderdiğim tebligat belgeleri yüzünden geldiğinize eminim, çünkü ben Thorne Kontu Gavin St. James'im ve Erradale'i sizin güzel ellerinizden almak için buradayım."

Adamın dolgun dudaklarını eldivenine bastırmasına fırsat vermeden elini geri çekti.

Bu Gavin St. James miydi? Alison'ın düşmanı. Hayır, düşmanı mı?

Söyleyecek bir şey bulamıyordu. İnanılmaz derecede seyahat yorgunu, kalp hastası, deniz hastasıydı ve dürüst olmak gerekirse Thorne Kontu'ndan biraz daha fazla etkilenmişti. Alison Ross ona adam hakkında tam olarak fiziksel bir bilgi vermemişti. Bu kadar ... bu kadar ... birini beklemiyordu.

Kelimeler yine yetersiz kalmıştı. İkisinden de esirgediği öpücüğü parmak eklemlerine kondurabilmesi için elini tekrar onun eline teslim etmesini istiyor gibi görünen bedeni de öyle.

"İsterseniz sizi şatom Inverthorne Keep'e götürebilirim, orada birkaç gün rahatça işimizi halledebiliriz..." Bakışları kadının bordo seyahat elbisesinin üzerinde gezindi. "Ve birkaç gece."

"Anlıyorum," diye kestirip attı, kollarını kaburgalarına çarpan kalbinin üzerinde kavuşturdu. Tehlikeyi sezdiğinde haklıydı. "Teklifiniz takdire şayan olsa da anlamsız. Eğer belgelerde belirtildiği gibi araziye elde tutmak için Erradale'de ikamet etmek gerekiyorsa, o zaman Erradale benim günlerimi geçireceğim yer... ve *gece*lerimi de."

Kapıcının durağına doğru döndü, lanet olası botların üzerinde dengesini korumak için dua ediyordu ki adamın geniş omuzları onu engelledi. Bir kez daha.

"Belki de cömert teklifimi almadınız?" Çekici gülümsemesi gerginleşti, çok fazla düzgün, beyaz diş gösterdi. "Arazinin değerinin neredeyse iki katı."

"Aldım, tamam," dedi yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes aldı ve onun açıklamasını bekledi.

Kadın cevap vermeyince, adam ima edilen soruyu sormak zorunda kaldı. "Teklifi reddettiğini söylemiyorsun, değil mi?"

"Aslında bu şekilde ifade etmeyecektim ama kesinlikle kabul etmeyi planlamıyordum."

"Ailenin birkaç yıldır Erradale'e ilgisi yoktu. Neden şimdi?" "Neden şimdi değil?" Omuz silkti, sonra hantal eteklerini topladı ve taşıyıcı istasyonuna doğru yola çıktı, platformun düz olmayan tahtalarında tökezlemekten kaçınmaya ekstra odaklandı.

Düşerse onu tekrar yakalayamayacağına dair bir his vardı içinde.

Beş saniye boyunca şaşkın şaşkın bekledikten sonra bir kez daha kızın yolunu kesti, iki mütevazî adam da arkasındaki yerlerini aldılar.

"Bu adamları beni korkutup itaat ettirmek için mi getirdin?" diye takıldı, sesindeki tedirginliği bastırmaya çalışarak. "Çünkü belli ki Reno'ya hiç gitmemişsiniz."

Kibirli alını kırıştı. "Bu Reno hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben biliyorum, bu yüzden etkilenmedim." Her ne kadar etkilenmemiş olsa da elini çantanın içine soktu ve tabancasını hissederek kendini rahatlattı.

Kont bir adım öne çıktı ve Samantha yıllar boyunca kendisine öğretilenleri unuttu. Saldırgana *asla boyun eğme*.

Ona boyun eğdi, aralarındaki mesafeyi korumak ve dokunuşundan kaçınmak için geri adım attı. Onun yakınlığından. Topraksı, sarhoş edici kokusu. Ona balçıklı bir ormanı ve sedir sabununu hatırlatan bir şey.

"Bu adamları sana *ödeme yapmak* için getirdim, genç kız." Ölçülü hareketlerle arkasını işaret etti. "Bu benim avukatım, Bay Roy Mackenzie." Başını sallayan ve yüzü kızaran güler yüzlü, tombul adamı işaret etti. "Ve bankacım, John Douglass."

Zayıf adam küçümseyerek burnunu çekti.

O da kendininkini kokladı. "Yolculuğunuz boşa gittiği için özür dilerim beyler."

Thorne Kontu bir kez daha dirseğinden tutmasaydı oradan ayrılacaktı. "Amacım seni korkutmak olsaydı, çoktan korkmuş olurdun, güzelim." Alay etti ve sonra sanki davranışı ondan çok kendisini şaşırtmış gibi tutuşunu yumuşattı. "Seni teslim olmaya ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığımı öğrenmekten *memnun* olacaksınız Bayan Ross." Gözlerindeki parıltı artık uğursuz olmaktan çok şehvetliydi.

"Senin için ne kadar güzel." Ona gergin bir gülümseme fırlattı. Şeytan kadar yakışıklı olabilirdi ama onu etkilemesine izin vermezse lanetlenirdi.

O daha iyi biliyordu.

Ve bu bilgi zor kazanıldı.

Ayrıca
Kerrigan Byrne
tarafından

Eşkıya Avcı
İskoçyalı Dük
İskoçyalı Karısını Yatırıyor

Kerrigan Byrne ve büyüleyici romanları için övgüler

"Viktorya döneminin karanlık ve şiddet dolu yüzü, radarın altında yaşayan şefkatli ve yetkin bir kadın kahramanın kötü şöhretli bir suç lordu tarafından kaçırılmasıyla hayat buluyor ve bu olağanüstü ve zorlayıcı intikam odaklı romantik macerada harika sonuçlar ortaya çıkıyor."

-Library Journal (starred review) The Highwayman hakkında

"Romantizm çiğ, keskin ve patlayıcı... Zorlukların içinden geçerek aldıkları yol, aşkın zaferini derinden tatmin edici kılıyor."

The Highwayman hakkında -Publishers Weekly

"Yasaları çiğneyen tehlikeli kahramanları ve onları seven kadınları öne çıkaran, gerçekten büyüleyici bir seri."

-Library Journal (starred review) Avcı hakkında

"Dramatik, romantik ve son derece hoş."

-BookPage

"Byrne bu türde bir güç."

-RT Book Reviews (Top Pick!) The Highwayman hakkında

"Romantik, gösterişli ve gerilim

-Suzanne Enoch, New York Times çok satan yazarı

dolu."

"Nefesinizi kesen, tutkulu ve lirik bir romantizm."

-Elizabeth Boyle, New York Times çok satan yazarı

"Güzel yazılmış, son derece gerilimli ve lezzetli bir şekilde şehvetli."

-Amelia Grey, New York Times çoksatın yazarı

A

BUNUN
HAKKINDA

A

UTHOR

Tiffinie Helmer

İster Kelt Druidleri, ister Viktorya döneminin kötü çocukları ya da küstah İrlandalı FBI ajanları hakkında yazıyor olsun, [Kerrigan Byrne](#) her kitabında tarihe olan sınırdan saplantılı tutkusunu, geniş Kelt soyunu ve Shakespeare sevgisini kullanıyor. Yakışıklı kocası ve üç sevimli genç kızıyla Rocky Dağları'nın eteklerinde yaşıyor, ancak Pasifik Kıyısı'na yerleşmeyi hayal ediyor. Kerrigan okuyucularından haber almayı çok seviyor. Onunla [www](#) adresinden iletişime geçebilirsiniz.

[.kerriganbyrne.com](#) adresini ziyaret edebilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

EJDERHA DÖVMELİ DÜK

Telif Hakkı © 2018 Kerrigan Byrne tarafından.

The Highwayman'den alıntıdır, telif hakkı © 2015 Kerrigan Byrne'e aittir.

The Hunter'dan alıntıdır, telif hakkı © 2016 Kerrigan Byrne'a aittir.

The Highlander'dan alıntıdır telif hakkı © 2016 Kerrigan Byrne'e aittir.

Dük'ten alıntı Telif hakkı © 2017 Kerrigan Byrne'a aittir.

The Scot Beds His Wife kitabından alıntıdır. Telif hakkı © 2017 Kerrigan

Byrne'a aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010. www.stmartins.com

eISBN: 9781250122575

Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Martin's Paperbacks baskısı / Eylül 2018

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

C

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf
Epigraf

Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm
Üçüncü
Bölüm
Dördüncü
Bölüm
Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm
Yedinci
Bölüm
Sekizinci

Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm

Onuncu Bölüm
On Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm On
Beşinci Bölüm On
Altıncı Bölüm On
Yedinci Bölüm On
Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Sonsöz

Teaser
Ayrıca Kerrigan Byrne
Praise tarafından
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

